

Göküzünle
güneş doğuyor
mevsim için her şey
beni tutuyorlar senin

"Ne demistik
başsınmışken çocukluk
atları sonene ve güneş
balıdan doğana kadar
ellerimiz birbirimizin
artında" diyerek hafifçe
sözlendim

Ne kadar da aramız
aradığına ne kadar
ben tüm engellenen
atamay, hedeflenen

İzgin Reng barışlar
ve görmeyi hep
istediğim gülsün

TOK TİKER.

KADER
ARVAS

EPHESUS

BİR ZELİŞ ATASÖZÜ DER Kİ:
DEMİRDEN KORKSAK TRENE BİNMEZ,
KENDİMİZDEN UTANSAK
TIKTOK DENİLEN CADİ KAZANINA GİRMEZDİK.

ARKANIZA YASLANIŖ, KEMERLERİNİZİ SIKICA BAĞLAYIN VE
BANA KULAK VERİN MİLLET!
ÇÜNKÜ HİÇ KİMSE BU HİKÂYEDE NELER OLACAĞINI
TAHMIN BİLE EDEMEYECEK.

Zeliha Sönmez, namıdiğer Zeliş.

Kendisi hikâyemizin esas kızı; aklına eseni yapan, kalbinden geçeni sansürlemeden konuşan, babasının tulumbası, annesinin en dayanıklı ev aleti, kardeşlerinin tez canlı ablası ve *At Hırkızları* grubunun biriciğı.

Bir gün, izlediğı videoda gördüğü bir çift tarçın bakışın esiri olur ve onun için TikTok camiasına girmeye karar verir. Ferhat'ın aşkı Şirin için dağları delmesi gibi kısa sürede, sosyal medyada kendini sevdiren doğal ama pesimist olan bu kızımızla tanışmaya hazır mısınız?

Genç kızların gözdesi,

TikTok camiasının vazgeçilmez prensi olan Ulusoy, kendini beğenmiş mizacıyla etrafına ona ulaşılmaz havası yayan, kameralara gülümserken Zeliş'in âşık olduğı tarçın harelerini kısmayı ihmal etmeyen genç bir Playboy.

Onunla tanışmaya hazır olun!

İnanın gördükleriniz en az bizim kız kadar sizin de hoşunuza giderken ona hak vereceksiniz.

/ephesusyayinlari
@ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesus yayinla
/ephesus yayinla

EPHESUS
www.ephesusyayinlari
444 0 454

9 786256 090323

Biz yerine ve zamanına göre
davranan gençlerdik. Eğlencenin
dibine vurmaya da hüznü
kucaklamaya da iyi bilirdik. Bazen
gelişigüzel yapar bazen de ince
eler sık dokurduk. Bazen pembe,
bazen acıydık. Ancak her zaman
yan yanaydık.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

TOKTİKER -1

Yazar: Kader Arvas
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayanı: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editörü: İpek Nur Türker
Düzeltili: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Kasım, 2024

Düzenleme

ISBN: 978-625-6090-32-3

Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, KADER ARVAS

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

TOK TIKER.

KADER ARVAS

*Bu kitap çocukluğuma
ithaf edilmiştir...*

TOKTİKER Playlist

	Anıl Berke Kalbin Taştan		
	Arman&Yağız Jr Madam		
	Berk Baysal Yaralarını Ben Sarayım		
	Buray Deli Kız		
	Buse Korkmaz Alfa		
	Cakal Lütfen		
	Çılgın Dersane Jenerik Müziği		
	Çılgın Dondurmacı Kalbimsin		
	Heijan Hokus Pokus		
	Heijan&Muti Deli Ediyor		
	Kansu&BalG Nadir (Sen Biraz Tehlikelisin)		
	Mabel Matiz Ya Bu İşler Ne		
	Norm Ender Kediler Aslan Olmaz		
	Oğuzhan Koç Domuz Gribi		
	Telli Kılıç Sen Sivas'ı Seyret Yâr Ben de Seni		

GİRİŞ

*Sıradan yaşamına sihirli bir değnek
değmesini bekleyecek kadar hayalperest,
tüm olasılıkların en kötüsünü
düşünecek kadar pesimist¹; çoğunlukla
üzerindeki siniri abartan, sabırlı olmayı
beceremeyen ve daima tez canlılığımla
insanları çıldırtan bir karakterim.
Ben Zeliha Sönmez, namıdiğer Zeliş.*

¹Kötümser. (Editör Notu.)

On yedi yaşında, on birinci sınıfa giden bir lise öğrencisiyim. Ailemin tek kızıyım ve kardeşlerimin en büyüğüyüm. Neden mi? Çünkü Yaradan, benden sonra epey bir değişikliğe gitmişe benziyor. Zira benden altı yaş küçük olan kardeşim Onur, evde beslenebilecek bir yapıda değil; iki buçuk yaşındaki kardeşim Efe ise şimdilik gizemini koruyor. Erkek çocukları sürpriz yumurta gibi, içinden ne çıkarsa bahtınıza.

Kafamın içini saran kablolar ara sıra kısa devre yaptığı için konudan konuya atlama özelliğine sahibim, kusura bakmayın. Babam tek kız evladı olduğumdan bana fazlasıyla düşkün, annem ise joker hakkını kullanarak beni resmen evin ikinci hanımlığına atamış durumda!

Devlet bile böyle atayamaz inanın çünkü okulda olduğum saatler dışında kendimi ya mutfak tezgâhının önünde, buluşların içinde ya da Efe'yi uyuturken bulmam kaçınılmaz oluyor... Zıyan olmasın diye az demlediğim çaydan kendime doldurduğum sırada kolumdaki saate göz attım.

Kutsal görevlerimden biri de camış gibi uyuyan kardeşimi her sabah yatağından kazımak. Evet, doğru duydunuz; uyan-dırmıyor, resmen kazıyorum! Sinirli adımlarla Onur'un odasının önünde durup içeriye kulak kabarttım. Ses çıkmıyordu, tabii ki uyuyordu osuruk böceği.

Sabah sabah o odaya girip azot zehirlenmesi yaşamak istemiyordum. Onur gece mesaisini uzatarak yapan biriydi ve içeriye girdiğiniz an yüzünüze vuran o koku anlatılmaz, yaşanırdı. Sertçe kapısını tıklattım, biraz daha oyalanırsa okula geç kalacaktık.

Annem dün gece migren ataklarından birini geçirdiği için bu sabah uyanamamıştı. Ben de mecburen normalden daha erken uyanarak ufak bir kahvaltı hazırlamıştım. Şekerli

ayımđan büyük bir yudum alıp ağızıma zeytin attığım esnada Onur k  k evimizin holünde göründü.

Bir paası sıvanmış okul pantolonu ve boynuna gelişigüzel astığı kravatıyla her zamanki gibi dağınıktı. Gözlerimi devirerek kahvaltıma devam ettim. Tek gözü kapalı bir biçimde karşıma geçip oturdu, çayımı höpürdeterek içtiğimde huysuzca mırıldandı.

Onur on bir yaşında olmasına rağmen yaşından büyük hareketler sergilemeye bayılırdı. Hatta çoğu zaman bu tavırlarıyla beni deli etmekten de anlayamadığım bir şekilde inanılmaz zevk alır, vaktinin çoğunu da ya internet kafelerde *PlayStation* oynayarak ya da dışarıda basketbol oynayarak geçirirdi.

Geçen sene, yıl sonunda karnesine gelen tosuncuklar için bir yöntem geliştirmiş, bilgisayarda yepyeni bir karne tasarlamıştı. Öğretmenin teşekkür yazısından ötürü babamlar durumu hemen akmıştı tabii. Çünkü aklı başında olan hiçbir yetişkin, Onur’u o kadar  vmezdi.

“Yüzündeki badanayı yapmak için sabah namazında kalkmış olman lazım,” deyip laf çarparak ekmeği ağızına parmağıyla iten kardeşime uyuz uyuz baktım.

Babam bir dokuma fabrikasında çalışıyordu ve iş yeri evimize uzaktı; ben de onunla beraber uyanır, dalgalı saçlarımı d zleştirirdim. Her ne kadar canımın ii babam bunu yapmamı sevmese de... Ayrıca yüzümde rimel ve parlaticıdan fazlası yoktu, zaten bundan fazlasına bizim okulda müdahaleden bol bir şey yoktu.

“ok konuşma da sütünü i, osuruk böceği,” derken bıyık altından güldüm.

Sütten nefret eden sümüklü kardeşim, süt içmenin erkeklik gururunu zedelediğini düşünüyordu. Neymiş efendim, üç yaşındaki kardeşimiz Efe de süt içiyormuş, neden o da içmek zorundaymış, artık erkek adam olmuş... Osuruk böceğinin bu sabah moralimi bozmasına izin vermeyecektim çünkü sebep-sizce keyifliydim.

Kahvaltımı bitirdikten sonra ayağa kalkıp vestiyerdeki kırmızı yağmurluğumu aldım ve aynasından son bir kez bakarak şöyle alıcı gözüyle kendimi süzdüm. Yanık tenime eşlik eden koyu kestane saçlarım ve iri sayılacak derecede kahverengi gözlerim vardı. Orta boylu, normal sayılabilecek vücut hatlarına sahiptim.

“Onur, hadi kalk. Senin yüzünden yine geç kalacağız,” derken saçlarımı düzeltiyordum, kahvaltı masasında uyukladığına emindim.

Ses vermeyince sabır çekerek tekrar mutfağa döndüm ve tam da tahmin ettiğim şekilde buldum onu. Müdürle papaz olmak uğruna uzattığı saçlarını tuttuğum gibi bir hışımla çektim. Benimle aynı renkteki gözlerini sinirle bana çevirince kafamla *hadi yürü* işareti yaptım. Nedense öyle bakınca korkutucu olduğuna dair hurafeleri vardı.

İstanbul’a yeni yeni gelen ilkbahar havası tenimi okşadığında başımı hafifçe geriye doğru atarak derin bir nefes aldım. Baharı ve renkleri gündüzleri, bulutları ve yıldızları ise geceleri takip ederdim. İnsanın içini açan berrak mavi gökyüzünde ışıldarken bugünün güzel olacağını düşündüm.

“Sokağın ortasındaki saçma sapan hareketlerin bittiyse gidelim artık,” diyen Onur’la yüzümü ekşittim, en mutlu anlarımların katili olmaya bayılıyordu.

“Kravatını bu defa da bağlamazsan okul müdürü seni bacaklarından tutup camdan aşağı sarkıtacak,” derken omzumdaki düşen çantamı düzelttim.

Küçük mahallemizde ilerlerken geçtiğimiz birkaç sokağın ardından Derya’nın evinin önünde durduk. Aradan fazla zaman geçmeden evin kapısı açıldı ve içeriden çıkan en yakın arkadaşım, vişneçürüğü rengindeki şalını düzeltti. Sonra da elindeki bez çantayı havaya kaldırıp sallayarak neşeyle şakıdı.

“Annem bize ıspanaklı börek yaptı, Zeliş,” dediğinde yutkunarak elindeki çantaya göz attım.

Kantindeki yarısı yanmış, kaşarlı ama içinde kaşardan zerre kadar eser olmayan tosttan daha iyi olduğu aşikârdı. Hem ayrıca Derya'nın annesinin eli çok lezzetliydi. Bu yüzden günümüzü kurtaracağı kesindi.

“Desene bugün bayram ettik, Derya Deniz'im,” derken göz kırpmıştım en sevdiğim arkadaşıma.

Ortaokulu bizim lisenin bahçesinde yer alan Onur, ne yazık ki bizimle birlikte geliyordu. Sürekli benim başıma ekşimeye bayılır, en güzel anlarımı kursağımda bırakmak için an kolları. Bazen biyolojik bağımız olmasa Onur'a neler yapacağımı düşünüyor ve sonra bu düşüncelerden hemen vazgeçiyordum.

“Beslenme götürecek yaşı geçmediniz mi?” diyen Onur'un ensesine elimde olmayarak sertçe bir tane yapıştırdım.

“Neyse, ben önden gideyim. Sametler beni bahçede bekliyorlardır,” dedi ve koşar adımlarla ilerleyerek bizi arkasında bıraktı.

Biz de Derya ile güle oynaya okulun yolunu tuttuğumuzda arkadaşımın bugün ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm. Bizim sınıftaki tek tesettürlü kızdı ve hâliyle birçok erkeğin dikkatini çekiyordu. Boyu benden biraz daha uzundu; ayrıca kara kaşlı, kara gözlüydü. Babasının işi sebebiyle Van'dan buraya taşınmışlardı.

Okulun bahçesinden içeriye girdiğimizde milleti banklarda otururken bulduk. Herkes yazın gelmesini fırsat bilip çimenlere yayılmıştı. Okulumuzun popüler kontesi Lale, yapmak için deliler gibi uğraştığı maşalı saçlarıyla oynarken Murat'la konuşuyordu.

“Bunlar ayrılmamış mıydı?” diye Derya'ya sorduğumda bakışlarını bana çevirdi.

“Lale, Murat dışındaki kimsenin ona katlanamayacağını farkında, sineksavardan hâllice parfümüne de ancak Murat tahammül edebilirdi zaten,” dediğinde kahkahamı bastırmadım.

Bizim sınıf, okulun ikinci katında olduğu için sızlanmaktan bir an olsun vazgeçmeyerek merdivenleri çıktım. Derya bu durumdan benim kadar şikâyetçi olmadığından sessizce beni takip etmekle yetindi. Okula ne zorluklarla geldiğini düşünürsek hiçbir şeyden şikâyetçi olmamasını anlayabilirdim.

Sınıfın kapısına tutunarak bir ileri bir geri giden Fatih, son anda bize çarpmaktan kurtulup yüzümüze baktı otuz iki diş sırtarak. Ben de o sırada kafama gelen kâğıttan uçağı sinirle içeriye atmakla meşguldüm. Evet, biz genelde güne böyle başladık. Sakinlik ya da insancıl hareketler bizim sınıfın alerjisinin olduğu durumları.

“N’aber, şeker kızlar?” diyen Fatih, kirpiklerini kırıştırarak bize alttan bir bakış attı.

Onun bu sulu hâllerine bağışıklık kazandığımdan işaret parmağımı alnına bastırarak sınıfın içine ittirdim. Derya’yla içeriye girdiğimizde tahtanın önündeki Halil, sektirdiğı futbol topunu son anda çevirerek Fatih’le sohbet etmeye başlayan Berat’ın kafasına attı. Berat küfürler eşliğinde Halil’in üzerine uçarken biz de cam kenarındaki baştan dördüncü sıramıza geçtik.

“Sonra da neden tüm okul 11-C’den şikâyetçi diyorlar?” diyen Derya, koşar adım montlarımızı askıya astı.

Yanımıza gelerek önümüze oturan Sümeyye ve Zeynep ikilisi, tam anlamıyla çenebazın tekiydi. Beraber dizi çekimlerinin yapıldığı setlere gider, ünlü kişilerle fotoğraf çekilebilmek için salya sümük ağlarıydı. Sümeyye her daim grip ya da hastaydı, aslında biz ona kısacası *sümüklü* desek daha doğru olurdu. Zeynep ise ekürisine kâğıt peçete sponsorluğu yapan koca yürekli bir dosttu.

Hani kaloriferde oturup hırkalarını avuçlarına kadar çekerek okulun tüm dedikodusunu elektrik süpürgesi gibi içine çeken kızlar vardır ya... Hah! Sümeyye ve Zeynep tam da böyleydi işte.

Sümeyye bademciklerini gösterecek kadar gülümseyip yanımıza geldiğinde okul formasının üzerine giydiği hırkasının cebinden telefonunu çıkardı. Hevesle parlayan gözleriyle uygulamaların arasından TikTok'u açtığını görünce hevesiz bir nefes verdim.

Her boş vaktinde bu gereksiz, içinde mantık kırıntısı dahi bulunmayan uygulamayı açarak yakışıklı gördüğü erkeklerin videolarını seyrediyordu. Ders başlamadan önce sınıfa giren nöbetçi öğrenciyle telefonumun bildirim sesini görmezden geldim.

“Arkadaşlar, Zafer Hoca'nın karısı doğum yapmış, bu yüzden ders boş,” dediğinde Fatihler başlarına kravatlarını bağlayıp halaya durmuşlardı bile.

Ders boş olunca oturduğum rahatsız sırada iyice kaykılarak telefonumu açtım, daha doğrusu yeni telefon aldığı için eskisini bana veren annemin telefonunu... Arada ekran donuyordu ama bir kere masaya vurdum mu hemen kendine geliyordu. Onun dışında Efe'nin kopardığı şarj aletini siyah elektrik bantıyla tutturmuştum zaten.

Kimden: Hatice Bacı

Perşembe pazarına gidiyorum kızım, Efe tezgâhları devirdiği için Ayten teyzenlere bıraktım, oradan alırsın kardeşini. (11.30)

Bugün Perşembe pazarı vardı ve bizim mahallenin iki sokak ötesindeydi. Annem de pazara çıkıp arkadaşlarıyla dedikodu yapmayı idman hâline getirdiğinden ayağına dolaşacak küçük Efe'yi komşumuza bırakıp önlemini almıştı tabii.

“Derya, bak gerçekten çok yakışıklı ya,” diyen Sümeyye'nin salyaları, neredeyse üzerine isimlerimizi kazıdığımız okul sırasına akacaktı.

İlgisiz gözlerim, onun benden daha kaliteli dokunmatik telefonuna kaydığında ekranın önüne akın eden grubu dikkatle inceledim. İki kız ve dört erkekten oluşan grup, ilk önce sefil biçimde bize bakarken daha sonra ekranı elleriyle yukarıya itip

aşağı doğru çektiler. Biri marul kafalı bir kızken diğeri de sarışın ve yerli *Barbie*'ydi.

Salaş tipli üç çocuk, son model arabaya yaslı bir şekilde dururken altıncı kişi olarak diğerlerinin yanına gelen yabancı hafifçe ekrana dokunup geri çekildiğinde, arka fonda gaza getiren bir müzik çaldı. Sakalsız yüzü ve ona eşlik eden sarı ışıltılı saçlarıyla gökten yeryüzüne düşmüş olan gezegene öylece bakakaldım.

“Aytuğ’un cazibesine Zeliş bile karşı koyamadı,” diyen Zeynep’in sesi uzaklardan geliyordu artık bana.

Sümeyye’nin elinden telefonunu aldığım gibi az önce izlediğim videoyu durdurarak ekran görüntüsü aldım. Kamera lensini hedef alan hafif çekik gözler tarçın rengindeydi. Ezbere bildiğim bütün şarkılardan, tanıdık gelen bütün gülüşlerden ve sıradan olmaktan çok uzaktı.

Pembe tüylerle kaplı hatıra defterimin sayfalarını süsleyecek kişiye ne kadar tutulduğumun farkında değildim. Daha sabah baharın gelişini kutlamıştım fakat hayatımda fırtınalara sebep olacağını tahmin edememiştim.

1. BÖLÜM

Güneş ışıklarının tenimde gezinip vücudumdaki uzuvları gıcıklayarak tatlı bir his bırakmasını seviyordum. Bu anlarda tüm evreni kucaklayabilecek kadar güçlü ciğerlere ve tüm sorunların üstesinden gelebilecek kadar güçlü bir ruha sahip olduğumu hissediyordum.

“Güneş görünce kendinden geçiyorsun, Zeliha,” diyen Derya, ağacın gölgesinde oturuyordu. Beyaz teni benimki kadar dayanıklı değildi ne yazık ki.

“Sınav stresinden ancak böyle sıyrılıyorum,” dediğimde elimi kapri pantolonumun üzerine koymuştum. “Biliyorsun, iki aydan az kaldı.”

Sınav stresiyile harika bir kokteyl ikilisi olan platonik aşkım da bambaşka bir meseleydi tabii. Gözlerimi her kapattığımda içimdeki küçük kızın ona kanat çırpıdığını duyuyordum. Tarçın rengindeki bakışlarını görüp müptelası olduğumdan bu yana bir sene geçmişti ve artık on ikinci sınıftım.

Bugün günlerden cumartesiydi ve okul olmadığından kendimizi ödüllendirmek adına Derya ile kardeşlerimi alıp evin yakınındaki parka gelmiştik. Etrafta bir sürü çardak vardı ve insanlar hafta sonu olunca hâliyle buraya akın etmişlerdi. Annem de bugün çok derin bir temizlik yaptığı için bizi evden kışkıışlamıştı.

Büyük bir titizlikle fayansların üzerindeki lekeleri, kullanılmamış jiletlerle kazıyorken onu izlemek istemiyordum. Çünkü eski evimizi ne kadar uğraşırsa uğraşsın güzelleştiremiyordu, kısacası yapılan hiçbir halt belli olmuyordu. Evimiz de benim gibi tam bir ümitsiz vakaydı.

Yüzümün ortasında patlayan su balonuyla birlikte sinirle gözlerimi araladım. Onur suratındaki hınzır gülümsemeyle bana bakarken terden bir hâl olmuş yüzünü kolsuz tişörtüyle

siliyordu. Osuruk böceği yorulmak şöyle dursun, bulutsuz gökyüzümde yıldırım olup beni çarpmaya devam ediyordu.

Efe tombik parmaklarını ağzına örterek hâlimize gülerken Derya da telefonuyla bizi çekiyordu. Islanmış tişörtümü havalandırıp önümdeki beze uzandıktan sonra doğruldum.

“Canını saklayacak yer ara kendine, osuruk böceği,” dediğim an koşmaya başlamıştı bile.

Tam peşinden gidecekken çardakta oturan annesinin yanına gelen Selim’le kalktığım yere geri çöktüm. Küçüklüğümüz beraber aynı sokakta yakar top oynayarak geçmişti. Benden bir yaş büyük olduğu için üniversiteye başlamış, mahalle ile arasındaki mesafe uzak olduğu için de yurttta kalmaya başlamıştı.

Kazandığı sene benden hoşlandığını açıklamıştı, daha doğrusu duyduklarımdan sonra arkadaşlığımızı devam ettirmek doğru gelmemişti bana. Şimdi ise bir *merhaba* dışında iletişimimiz yoktu.

“Sana karşı hâlâ daha bir şeyler hissediyor,” dedi Derya elindeki muzı Efe’nin ağzına tıktırırken.

Küçük kardeşimi kucağıma çekip püskül saçlarına öpücük kondurduğumda bir kere daha saçlarını kesmelerine izin vermediğime sevindim. Onur’a ne kadar gıcıkсам Efe’ye de aynı oranda şefkat besliyordum. Tombik parmakları ıslak saçlarımla arasına daldığı sırada konuştum.

“Ben ona karşı hâlâ daha bir şey hissetmiyorum ama,” dediğimde öksürmeye başlayan Efe’yi daha çok kendime çektim. “Muz kadar çocuğun ağzını kendisi kadar muzla doldurmuşsun, Derya,” dedim.

Utanarak eğilip Efe’nin ağzından çıkardığı tükürüklü muzları aldı. Krem renginde örttüğü şalı ve haki elbisesiyle mayıs ayı sıcaklığına karşı koymaya çalışıyordu. Ancak nem çoktan bastırmaya başlamıştı ve biz durduğumuz yerde şakır şakır ter döküyorduk.

“TikTok mu TokTik mi bilmiyorum ama oradaki çocuk sana göre değil, Zeliha. Vazgeç artık, hem senin ona ulaşabilmen trigonometriyi anlamana eş değer,” diyen Derya, *dost acı söyler* atasözünün beden bulmuş hâliydi. Konunun imkânsızlığına gelecek olursak şöyleydi:

Edebiyat başta olmak üzere sözel dersler ile aram iyiydi ama konu sayısala gelince beynim ancak temel matematiği alacak kapasiteye sahipti. Yine de hâlâ NASA’nın keşfedemediği bilimsel mucizeler arasında olduğuma inanıyordum. Sadece doğru kişiye denk gelememiştim.

“Ben anlıyorum ancak matematik hocası sadece kendine anlatıyormuş gibi ağzının içinden konuşuyor,” dediğimde ikimiz de söylediğim şeyin saçmalığına kahkaha attık.

Efe kucağımdan kalkıp ona kollarını açan Selim’e koşmaya başladığında gözlerimi devirdim. Yaptığım havuçlu kekten ısırırken benimle konuşmaması için Efe’nin yarım bıraktığı muz da ağzıma attım. Yanaklarım tıka basa dolu olduğu için nasıl bir profil çizdiğimi görmek dahi istemiyordum.

“N’aber, Zeliha?” dedi Selim, o sırada kucağındaki Efe de yüzüne taktığı güneş gözlüğüyle oynuyordu.

Selim kumral, orta boylu ve oldukça bakımlı bir tipti. Çok yakışıklı olmasa da kendini önemser, parfümsüz asla dolaşmazdı. Boğulma tehlikesi geçirirken Derya’nın burnuma soktuğu çaydan bir yudum aldım. Muzla havuçlu kekin birleşimi harika bir bileşen değildi doğrusu.

“İyilik ne olsun, sen neler yapıyorsun?” diye sorduğum esnada kafamı kaldırdığım için güneşten gözlerim kısılmıştı.

Şu an gözleri bozuk olduğu için gözlerini kısarak hayattaki en büyük eğlencesi entrikası bol dizileri izlemek olan teyzelere benziyordum. *Belki böyle görünmek Selim’in bana karşı olan sempatisini yok eder,* diye düşündüm fakat gülerek konuşmaya başladığında benim bu hâllerime alışık olduğunu fark ettim.

“Hafta sonu olduğu için anneleri görmeye geldim,” derken eliyle Efe’nin saçlarını karıştırdı. “Ufaklığı görünce bir selam vereyim dedim.”

Tabii canım, kesin öyledir, dedi içimdeki ses. Yoksa on kilometre öteden kokumu alıp damlamadın buraya ya da annen beni görüp hemen seni aramadı. Kısa ve yavan sohbetime daha fazla tahammül edememiş olacaktı ki yanımızdan ayrıldı. Biz de Komando edasıyla piknik için getirdiklerimizi toplayıp Efe’nin bebek arabasının altına yerleştirdik.

“Abinlerle aran nasıl?” diye Derya’ya sorarken arabada uyuklayan Efe’nin üzerini örtüyordum.

“Ne kadar iyi olabilirse işte, okumama sıcak bakmıyorlar ama annem destekçim olduğunu söylüyor,” derken gözlerine oturan hüznü saklayamamıştı.

“Hadi vakit geçti, kız hâlinizle bu adamın başına bela açmayın,” deyip kendini gösteren Onur’a gülerek göz kırptı Derya.

Yolda Derya’yla ayrıldıktan sonra kırk rica ve minnetle Onur’u bebek arabasını ikinci kata çıkarması için ikna edebildim. Kucağımdaki Efe’yle birlikte ikinci kata tırmanırken soluk soluğa kalmıştım. Kapıyı sandaletlerimin ucuyla tekmeleyen annem sonunda teşrif ederek açtı çatık kaşlarıyla.

“Yeni sildim daha buraları, Zeliha,” dediğinde annem, sinirle nefesimi verdim.

Alnına bağladığı ucu oyalı yazmaya baktığımda başının ağrıdığını ve çamaşır suyundan kaynaklı olduğunu anlamıştım. Efe hâlâ annemlerin odasındaki beşikte yatıyordu. Onu yerine bıraktıktan sonra banyoya gidip ayaklarımı ve ellerimi güzelce yıkadım. Onur soluk soluğa yanıma gelip annemin yüzümü görebileceğim kadar parlattığı fayanslara suyu sıçratırken ben de arkasını temizliyordum.

“Efe bu defa dışarıda bir yerde yuvarlanmadı değil mi kızım?” diye bana seslenince annem, eşofmanlarımı giyerek yanına gittim, mutfakta çorba karıştırıyordu.

Tam ağzımı aralayıp konuşacakken kapının ağzından kafasını çıkaran Onur, “Derya abla az daha onu muzla boğuyordu, anne,” deyince ayağımdaki terliği çıkarıp ona doğru fırlattım.

“Abileri bir de tutturmuş evlendirelim diye, kız daha çocuk bakamıyor,” diyen annem, eliyle ağrıyan başını tuttu.

Ahşap dolaplarla kaplı küçük mutfağımızdaki plastik masanın sandalyesini çektim. Sıkıntıyla yüzümü ekşitirken Derya adına bir kez daha üzüldüm. Derslerinde benden hatta çoğu öğrenciden daha başarılıydı. Aramızda okumayı en çok hak eden oydu.

“Ev maşallah çamaşır suyuyla pırıl pırıl olmuş,” dediğimde annem gözleri parlayarak bana baktı.

“Aysel teyzen bir deterjan verdi, onu da diğerlerinin içine katınca tertemiz oldu duvarlar,” diyerek elindeki kepçeyle yaptığı domates çorbasından kâseme koydu.

“Aman, bizi havaya uçurma da anne,” diyen Onur, mutfağa bodoslama dalarak çorbasını içmeye başladı.

Camış gibi yemeğe gömüldüğünde sinirleniyordum ve o da bunu bilerek yapıyordu. Dişlerimi sıkarken bir yandan da masanın altından tekmeyi ayağına geçiriyordum. Çünkü annem kavga ettiğimizi görünce başımızın etini yiyordu.

Zil çaldığında kimseye fırsat vermeden koşar adım kapıya gittim. Babamın geldiğini bildiğim için yüzümde kocaman bir gülümsemeyle açtım. Elindeki tulumba tatlısını bana verdiğinde gülümsemem daha da büyüdü, en sevdiğim tatlı olduğu için aldığını biliyordum. Yanaklarından öpüp terliklerini verdiğimde elini yüzünü yıkamaya gitti ve çok geçmeden sofraya geldi. Onur, babamın yanaklarından öperken aynı zamanda benim tabağımdaki sarmalardan götürüyordu.

“Babası, kızını es geçememiş yine,” diyen annem, babamın çorbasını koyup tatlıyı dolaba kaldırdı ve yanma geçip oturdu. “Günün nasıl geçti, Mahmut?”

“Nasıl olsun, Hatice? Bu ay ikramiye vereceklermiş bakalım,” dediğinde Onur havaya uçuştu.

Babam ikramiyesini aldığı anda ona istediği marka spor çantasını alacaktı. Onur basketbola düşküncü ve boyu yaşıtlarına oranla daha uzundu. Ben anneme çekmişken o da genlerini babamdan almıştı. Annem de benim gibi hatta benden daha kısa, minyon tipli bir kadındı.

“Kızım, senin netlerin nasıl?” diye sorunca babam, ağzımdaki sarmayı yuttum ve konuştum.

“Genel olarak iyi, baba. Sadece matematiğe daha fazla ağırlık vermem gerekiyor,” dediğimde başıyla onaylayıp şefkatle sevdiği saçlarımı okşadı.

Tabii vereceğim ağırlık sadece beynimle sınırlı kalmayıp bedenimi de kapsarsa belki bir umut olurdu, baba. Çünkü beynimin gramajı matematiği anlamaya yetmiyordu. Arandığında ortaya çıkmayan X evladımız saklanmayı iyi beceriyordu doğrusu.

“Zorlama, beynin matematiğe basmıyor,” diyen Onur’un böbreğine dirseğimi geçirdiğimde yüzüme ters ters baktı.

“Efe’ m nerede?” diyen babam, kullandığı sahiplik ekiyle Onur’un kıskanç gözlerini üzerine çekti.

Altan yalancı bir şekilde öksürdüğümde babam gözlerinin yanları kırışınca dek güldü. Anlayamıyorlardı ki Onur lafa gelince erkek adamdı ama içinde o küçük çocuğu her daim taşıyordu. Annem tabağına biraz daha sarma koyarak biricik oğlunun gönlünü almaya çalışınca gözlerimi devirdim.

Sofradaki yemek faslı bitince babam ve Onur oturma odasına geçti. Haber saati olduğundan babam televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Efe koltukta babamın sırtına tırmanarak özlem gideriyordu. Ben bulaşıkları makineye yerleştirirken annem de arta kalanları elinde yıkıyordu.

Çayı demleyip ocaktan aldım ve çay tepsisini hazırladıktan sonra babamın aldığı tulumbalardan tabaklara yerleştirdim.

Biz işimizi bitirene kadar haber saati geçmiş ve annemin dizi bülteni başlamıştı.

“Şermin, sidikli oğlunu da tıpkı dizideki gibi kızıma kalamaya çalışıyor,” diyen annemin çitlediği çekirdeğin çöpü yüzüme geldi.

“Anne, deme artık Selim’e şöyle,” diyerek gözlerimle televizyona dalmış Onur’u işaret ettim. “Biliyorsun, ağzı çok gevşek.”

Onur gidip laf arasında ağzından kaçırarak olursa Şermin karşı binadan çıkar gelir, soluğu bizim kapıda alırdı. Selim her ne kadar şimdilerde *cool* gibi gezip takılsa da annemin anlattığına göre sekiz yaşma kadar altına işemiş. Hatta annesi bu yüzden cinci hocalara bile götürmüş onu.

Onur, “Baba, bu yaz tatilinde Sivas’a gidecek miyiz?” diye hevesle sorduğunda annemin anında asılan yüzüne baktı babam.

Annem, görümceleriyle pek iyi anlaşılamazdı, bu yüzden de kendinin de doğup büyüdüğü topraklara gitmek istemezdi. *T.C. vatandaşı olan hiçbir kadın, görümcelerini sevmezdi zaten.* Sohbet böyle sürüp giderken saat onu geçmiş, babam yorulduğundan odasına çekilmiş, annem de uykusunun geldiğini söyleyerek Efe’yi de alıp yatmaya gitmişti.

Onur kendi odasında *PlayStation* oynarken ben çaydan geriye kalanları toplamış, mutfak masasında ders çalışıyordum. Üzerinde çalıştığım matematik sorusu beni deli ederken telefona gelen mesajla dikkatim dağıldı.

Kimden: Sümüklü Sümoş

Grup Trol, yarın Başakşehir’deki alışveriş merkezinde hayran buluşması düzenliyor! (22.17)

Uçlu kalemim elimden kayıp düşerken galerimdeki şifreli dosyalar arasından *onun* fotoğrafını bulup açtım. Tarçın rengindeki hareleri ilk günden daha kuvvetli bir biçimde beni heyecanlandırdı. Şimdi onu kanlı canlı görmek için ayağıma çok

büyük bir fırsat gelmişti ve bunu değerlendirmeliydim. Nasıl gidebileceğim hakkında bir fikrim yoktu ancak bir yolunu bulabilirdim.

*Gökyüzündeki güneş seninse,
senin için doğuyorsa kim tutabilirdi seni?*

*Kanat çırpıdığımda hangi rüzgâr önüne
örebilirdi setleri?*

*Mühim değildi aramıza ördüğü mesafeleri,
Ben tüm engellerden atlamayı hedefleyen
bir silahşordum nasılsa.*

Benim umutlarım sınırsız ve koşulsuzdur. Çünkü umut ettiğim ve *onu* sevmeye devam ettiğim her gün için gökyüzünde bir yıldız parıldar. Tıpkı yıldızlar gibi sevgim de sınırsız bir büyüklüktedir ve parıltısı her türlü karanlığı delmeye hazırdır.

Kalın askılı, su yeşili rengindeki elbisemin içerisinde, kendi etrafımda döndüğümde mutlulukla gülümsedim. Bugün bizim miladımız olacaktı. Annemle geçen bayram aldığımız elbisemi giyinmiş, saçlarımı da sıkı bir atkuyruğu yapıp Derya'yı bana *eyeliner* çekmesi için çağırmıştım.

Sözde bugün sınıfça sınavdan kaynaklı moral gezmesine çıkıyorduk. Biz Anadolu yakasında oturduğumuz için hayran buluşmasının yapılacağı alışveriş merkezine gelebilmem tam tamına dört saatimi almıştı.

Benimle gelen Sümeyye ve Zeynep ise hâllerinden gayet memnun bir şekilde beni yönlendiriyordu. Beyaz spor ayakkabılarımdan kaldırmadığım kafamı nihayet buluşma alanına geldiğimizde kaldırmıştım.

Etrafta sayamayacağım kadar pankart asılıydı ve hepsinde Grup Trol'ün farklı çekimleri mevcuttu. Şüphesiz grubun en güzel kızı Seçil'di. Mısır püskülü olan sarı saçları ve berrak bir göğü andıran bakışlarıyla afişte *ben buradayım* diye bağıırıyordu resmen. Giyinmeyi ve dans etmeyi iyi biliyordu, onun her kıvrak hareketini yakalayan bir kamera lensi vardı zaten.

Huriye kıvrıcık saçları ve minyon tipiyle mizah içerikli videolarda boy gösteriyordu. Kendisi Amasyalıydı ve o söylemese bile al al yanaklarından nereli olduğunu anlıyordunuz. Elmalar ve Huriş bütün hâline gelmiş bir ikiliydi âdeta.

Feyyaz çılgınlığın kelime anlamıydı, kavanoz kavanoz dizdiği biber koleksiyonu vardı. Boynunda esmer teniyle yarışan

bir altın zincir asılıydı ve yüzünden eksik olmayan gülüşüyle şakacı bir kişilikti.

Muhammet ise aslen Erzurumlu ve kendine has bir dadaştı. Genelde *Mamo* lakabıyla çağrılırdı. İnsanların onda dikkatini çeken şey, sekiz tane kardeşinin olmasıydı. O da bu durumdan faydalanıp kardeşlerini kullanarak kendine özgü içerikler üretmeyi başarmıştı ve şivesi... Başlı başına bir mizah unsuruydu, -tabii bu kısımda annesinin şivesini de es geçmemek gerekiyor, kendilerine has bir dilleri vardı- onu izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdınız.

Aytuğ mu? O ise üniversite ikinci sınıftı ve Besyocu olduğunu bağırarak cinsten atletik bir vücuda sahipti. Akıcı ve hafif buğulu sesiyle konuşurken sanki ninni söylüyormuş gibi geliyordu kulağa. Tarçın rengi harelerinin üzerinizde olma düşüncesi bile erimenize yetiyordu.

Curcunaya dönmüş kalabalığa kızlarla birlikte girdiğimizde onların benden daha rahat olduğunu fark ettim. Hatta Grup Trol'ün afişlerini arkalarına aldıkları sayısız *selfie* bile çekilmişlerdi. Daha şimdiden telefonlarının bildirim sesleri susmuyordu.

“Biraz rahatla, Zeliş. Merak etme, bu kalabalıkta seni göreceksin değil,” diyen Zeynep'in haklı olması canımı yakmaya yetmişti.

Ortamdaki insanlar o kadar çok artmıştı ki birbirimizin üstüne biner olmuştuk. Ne kadar büyük hislerim olsa da sayısız gözün içindeki bir hayrandım ben de onun için. Güvenlik görevlileri görüş açımıza girdiğinde kalabalık biraz da olsa sakinleşti.

Kalabalığın çevrelediği alandan turnikelerle ayrılan yüksek alana görevliler yığılmaya başladı. Gelişlerini çok önceden fark edenler büyük bir çığlık atarak mutluluk dolu haykırırlar attığı esnada kalbimi âdeta bir dondurma gibi eriten Aytuğ göründü.

Milyonlarca izlenmesi olan, binlerce fan sayfası açılan ve takipçide çığır açan İstanbullu genç *Playboy*. Güzel dişleriyle

gölümseyerek kızlara selam veriyordu. Herkes ellerindeki telefonlarıyla fotoğraf çekilmeye koyulmuşken Seçil'in yüzünü ekşittiğini gördüm. Sanırım bu ilgi ona boğucu geliyordu.

Omzumu ezip geçenler, Huriye'nin üzerine atlamaya çalışanlar ve Muhammet'in boynuna kollarını sarıp ayrılmayan kızlar... İzdihamın bu kareleri gözlerimin önünden kayıp giderken Aytuğ'a doğru ilerlemeye çalıştım ancak çok zordu. Az biraz yaklaştığımda elini uzun saçlarının arasından geçirip gülümseyerek bize baktı. Gözleri gözlerime değdiğinde dilim damağım kurudu resmen.

Ağır çekime alınan o birkaç saniyede tarçın renkli hareketlerine tutunmaya çalıştım. Ancak çabam boşunaydı çünkü bakışları üzerimde gelişigüzel bir şekilde oyalandıktan sonra önüne döndü. Beni fark etmemiş olması gayet mantıklıydı ve ben evrenin mantıklı olan hiçbir yanıla anlaşılamıyordum.

Buraya kadar onun için geldiğimden, yine de ona doğru adım atmaya çalıştım. Bir fotoğraf çekilebilirsem kendimi şanslı sayacak kadar âciz bir durumdaydım. Adımlarımı nereye attığımı göremediğim için ayak bileğime takılan çelmeyle yere düştüm.

Diz kapaklarım öyle sert bir şekilde yere çarpmıştı ki derisi soyulduğu için acıdan gözlerim dolmuştu. Ben yerde iki büküm bir vaziyette ağlarken insanlar bana çarpmayı umursamadan hızla yanımdan geçtiler.

Derya'nın binbir zahmetle çektiği *eyeliner*'ı elimin tersiyle silip sertçe burnumu çektim. Zor bela düştüğüm yerden kalkarak son bir kez omzumun üzerinden geriye doğru baktım. Yaşıttım olan ve benden birkaç basamak daha güzel olan kızın Aytuğ'u yanağından öpmesini seyrettim.

Ağlaya, zırlaya köşedeki oturma alanlarına kadar zor da olsa gidebildim. Sümeyye ve Zeynep bu kargaşada ortadan kaybolmuştu ve şu an hiç olmadığı kadar arkadaşlarıma ihtiyacım vardı. Genelde ayda bir nüks eden ağlama krizlerimin majeziği onlardı.

Elbisemin etekleriyle oynarken ya da yaralarımın üfleyip ağlarken kalkmaya niyetim yoktu. Hem kendimi iyi hissetmiyordum hem de kızların beni bulacağına inanıyordum. Aramak istemiyordum çünkü yüksek ihtimalle ağlamaktan dolayı benim bir tarafıma kaçmıştı.

“Oturabilir miyim?” diyen sese kafamı kaldırıp bakmadım.

Yanıma çöreklenmesine ses etmeyerek uzattığı peçeteyi parmaklarının arasından aldım. Bakışlarım karşımda oturan yabancıya değdiğinde anlayışla gülümseyip gözlerini Grup Trol’ün etrafını bir arı kovarı gibi saran kalabalığa doğru çevirdi.

Burnumu kibar sayılmayacak bir şekilde sildiğimde kahkahası doldu kulaklarıma. Sinir bozucu biçimde şirin olduğumu düşünüyormuş gibi yüzüme bakıyordu ve bu yersiz ilgisi hiç hoşuma gitmemişti.

“Seni böyle ağlatan kişi kim acaba?” dediğinde kızların tişörtünü imzalayan Aytuğ’a baktım. İç çektikten sonra, “Hiç kimse,” diyerek kuyruklu yalanımı ortaya attım.

“Aytuğ’a nasıl baktığını gördüm. Sanırım sen de kronik platoniklerden birisin,” dediğinde kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Ben olsam kendim hakkında sanki hastalıklıymışım gibi bahsetmezdim.

“Bilmediğin konular hakkında ileri geri konuşamazsın,” dedim ve oturduğum yerden hızla kalktım.

Yabancı olan ve hatta ilk defa gördüğüm birinin duygularım hakkında yorum yapmasına göz yumacak değildim. Henüz o kadar ezilmemişti gururum. Kızları beklemek istemediğimden arkamı döndüm ve çıkışa doğru ilerlerken sesini duydum.

“İşildamak istiyorsan dövülmeyi, parlamayı diliyorsan yıldız olmayı göze alacaksın,” dediğinde kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden yüzüne baktım. “Çünkü çoğu kişi yükseklikten korkar.”

Adını dahi bilmediğim yabancının söyledikleri üzerinde çok fazla düşünmeye vaktim olmadı. Çünkü Zeynep ve Sü-meyye endişeyle bana doğru gelerek kollarını boynuma sardığı için görüş açımdan çıkmıştı ancak kızlar daha sonra geri çekil-diğinde olduğu yerde yeller estiğini fark ettim.

“Başına bir şey geldi diye aklımız çıktı, Zeliş,” diyen Sü-meyye’ye dişlerimi göstererek güldüm.

“Olmayan bir şey çıkmaz, tatlım,” dediğimde gülümsemiş, ardından çıkışa doğru ilerlemiştik.

İçim buruk olsa da bir daha arkamı dönmedim. Kızlar ağla-dığını fark etmiş hatta Sümeyye, *Sümüklü* lakabının lisansını aldığını ve sürekli ağlayarak bu lakabı çalamayacağımı söyleye-rek beni güldürmeye çalışmıştı. Merakla neler olduğunu sor-salardı eğer ikisi de alacakları cevabı ezbere biliyordu çünkü.

Uzun süren yolculuğumuzda Zeynep’in omzunda uyumuş-tum. Nihayet konfor alanıma döndüğümü, mahallemizin gi-rişine kadar geldiğimizde anladım. Yüzümdeki makyaj kalın-tilarını telefonumun ekranına bakarak temizlemeye çalıştım.

Güneş batmak üzereyken Derya’nın kapısını çaldım ve biri-cik arkadaşımın ağladığını kaçırıncı dakikada anlayacağını dü-şündüm. Kapıyı güler yüzle açan annesi, beni daha fazla bek-letmeyerek içeriye seslendi. Hâlimden şeceremi çıkaran Derya Deniz’im, beni apartmanın merdivenlerine doğru yönlendirdi.

Başıma gelen olayları ve kendimi ne kadar değersiz hisset-tiğimi sansürlemeden akıcı bir şekilde arkadaşıma anlattım. Dikkatli ve anlayışlı gözlerle içimdeki birikmişlerimi dökmemi bekledi. Konuşmanın sonuna doğru yanıma gelen yabancından bahsettim ve kuruyan boğazımdan ötürü yüzümü ekşiterek yutkundum.

“Doğrusu bir yabancından beklenmeyecek kadar mantıklı konuşmuş,” dediğinde Derya, kafamla onu onayladım.

“Kızlar beni oyalamasaydı peşinden gidecektim ama ne dediğini anlayamadım, yol boyu otobüste düşündüm,” dedim tek solukta.

Derya manidar bir biçimde tebessüm ettikten sonra bir süre düşündü. Aklındaki kelimeleri toparlıyor gibi bir hâli vardı. Sabırla arkadaşımın ağzından çıkacakları bekledim. Onun analizlerine ve düşüncelerine her zaman fazlasıyla kıymet verirdim. Benim aydınlık yanımdı Derya, aydınlatamadığım bütün ücra köşelere kadar sızabilirdi.

“Dövülmekle anlatmak istediği, belli sınavlardan geçmen gerektiği ve *eğer yıldız olmak istiyorsan korkak olamazsın*, demek istemiş,” dediğinde düşünceli bir sesle bakışlarımız kaldırım kenarında mırlayan kedideydi. “Madem vazgeçmiyorsun, o zaman ona ulaşmak için yeni bir yol düşün, Zeliş. Kafasını çevirdiğinde seni kolayca görebileceği bir yerde olmalısın ve zorlanacak olsan da bunun için mücadele etmelisin.”

O akşam Derya’nın söyledikleri zihnimin tam orta yerine yerleşti ve bir türlü çıkaramadım. Kendime yaptığım denemeden çıkan net sayımla kafamın iyice dolduğunu anlamış oldum. Çayımдан yudumlarken kıvrımlı kirpiklerin örtemediği tarçın rengi gözleri düşlüyordum.

Telefonumdan TikTok hesabıma girer girmez videosu önüme düştü. Hayranlarıyla buluşmasını paylaşmıştı, benim o buluşmaya gidebilmek için neler çektiğimden ya da orada onun için ne kadar gözyaşı döktüğümünden bihaberdi.

Mutlulukla hepsini çok sevdiğini söylerken herkesi sevmesini kışkandığımı fark ettim. Gözlerim yüz hatlarında dolaşırken yaşarmaya başlamıştı. Tabağıma bıraktığım tulumbalardan ağzıma attığım esnada annem mutfaktan içeriye girdi. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda çatalımı alıp bir tane de o yedi.

“Babasının kızı tulumba gibi şişmiş yine,” diyerek gülen annemin kalkıp yanağından öptüm ve ona da çay doldurdum.

“Denemem iyi geçmedi, Hatice Bacı,” diyerek anneme şakayla takıldığımda önüne koyduğum çayından bir yudum içti.

Saat gece yarısını çoktan geçmiş; babam televizyonun karşısında, Onur odasında uyumuştı. Efe ise saatler öncesinde uyutulmuştu. Annem de birazdan yatacağı muhtemelen. Tulumbamdan mutlulukla bir tane daha ağzıma atarken annem konuştu.

“Ben kızıma güveniyorum, bizim deli kızımızın elinden hiçbir şey kurtulamaz,” dedikten hemen sonra çayını içip beni öperek yatmaya gitmişti.

Tahta başlıklı yatağımın üzerindeki pikeyi çekip altına girdiğimde camdan içeriye vuran cılız sokak lambasının ışığı, çalışma masamın üzerindeki kitapları aydınlatıyordu. Gülüşü ve gülerken kısılan gözleri kalbimin ritimlerinde bir ileri bir geri volta atarken sıkıntıyla yorganı tekmeledim.

Biraz eğlencenin zararı olmaz, diye düşünerek yatağımdan yere zıplayarak çıktım. Kabaran saçlarımla banyoda dişlerimi fırçalarken *Tazmanyalı Canavarı* desenli pijamalarımın şarkı söylüyor, kafamı dağıtmaya çalışıyordum. Ağzımdan köpükler çıkararak hareket ederken kuduruyordum. Diş fırçasını ağzımdan çıkarıp kafamı yana yatırarak macuna bulanmış aynaya baktım.

Kirpiklerimi kırıştırırken tıpkı o videolardaki insanların hareketlerini yaptığımı fark ettim. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya doğru kalkarken yapmakta zorlanmamış aksine zevk almıştım. Zihnimde beni gaza getiren bir müzik çalarken gözlerim kısıldı.

Alışveriş merkezindeki yabancı çocuğun ne söylemek istediğini şimdi anlıyordum. Benim de video çekip yükselerek ona ulaşabileceğimi ima etmişti. Fakat kolay olmayacağını hatta beni yoracağını da anlatmaya çalışmıştı. Annem az önce ne demişti? *Bizim deli kızımızın elinden hiçbir şey kurtulamaz.*

Ünlü olmadığım son gece! Yaz bunu bir kenara pampışko 🤪
(01.18)

Bana anlamlı ama Derya'ya saçma gelecek olan o mesaja sırtıtarak bakıyordum. Küçüklüğümden bu yana iyi bir yüzücüydim; derinlere inmekten korkmaz, ayağımın altında kara parçası aramazdım. Çünkü ben ayaklarım yere basmadığı sürece bendim. Onun göz bebeklerinde ise değil ayaklarım yere basmayı, kalbim atmayı unutuyordu âdeta.

Bu hikâye daha yeni başlıyordu millet!

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Küçükken market market gezdiğiniz zamanları hatırlayın; o rafların arasında duran, çok sevdiğiniz ve asla erişemediğiniz bir çikolata vardır. Sadece önemli günlerde size alınan bir hazine... İşte Aytuğ benim için parıltılı ambalajlarla kaplanmış o çikolatanın ta kendisi.

Gözlerine baktığımda tıpkı leblebi tozu gibi beni boğmaya başlıyordu. Ummadığım bir anda dondurma çubuğundan çıkan bedava gibiydi ve hislerim yeni alınmış bir top kadar parlaktı. Zaten hiçbir zaman iyi bir saklambaç oyuncusu olmamıştım ve anlayacağınız beni sobelemesi o kadar da zor olmamıştı.

“Zeliha, doksan,” diyen Ayşe Hoca’m, gülümseyen gözlerle bana baktıktan sonra diğer kâğıda geçti.

Sınıftaki uğultunun sebebi, edebiyattan en yüksek notu almamdı. Genelde böyle olurdu ve bu defa hocamız *Çalığışu* romanının karakter tahlilini istemişti bizden. Çoğunluk için zorlayıcı, benim içinse zevkli olan sınavdan beklediğim gibi bir not almıştım.

“Hocam, hâlbuki *Kâmran* karakteriyle aynı özelliklere sahip olduğum için iyi yazdığımı düşünüyordum,” diye soran Fatih, yüzündeki samimi bir merakla birlikte ensesini kaşıdı.

“Oğlum, senin *Kâmran* karakteriyle tek ortak özelliğin ikinizin de erkek olması,” diyen Ayşe Hoca’yla sınıf kahkahayı basmıştı.

Derya aldığım nottan ötürü keyifle yüzümü incelediğinde gülümsemeye çalıştım. Keyfim acayip hâlde kaçıktı ve hâlâ daha istediğim gibi bir video çekememiştim. En son telefon karşısında video çekmeye çalıştığımda annem odama girip yaptığım hareketlere bakmıştı. Saçma bulduğundan ateşimi kontrol edip ciddi ciddi şu soruyu sormuştu: “Kızım, *Şermin* sana bir şey mi yedirdi?”

Güya Şermin teyze, oğlu Selim'e âşık olmam için üfürükçü hocalara gidip büyü yaptırmıyormuş. Felak, Nas ve İhlas surelerini arka arkaya üç defa okuyup yüzüme tükürdükten sonra odamdan çıkmıştı. Gerçi haksız da sayılmazdı, müzikle boy-numu kırıyormuş gibi yapmam normal değildi çünkü.

“Daldın gittin, Zeliha,” diyen edebiyat hocamın gözlerine baktığımda anlayışla beni izlediğini fark ettim. “Serbest konulu kompozisyon yarışmasında yazdığın aşk temalı kompozisyon liseler arasında derece aldı.”

Büyük oranla Aytuğ'u düşünerek yazdığım kompozisyonun derece alması, açıkçası beni şaşırtmadı. Çünkü duygularım, kelimelerle ifade ediş biçimimden daha derindi: Hâlâ daha bir şeylerin eksik olduğunu, benimle nefes alan coşkumun yazdığım satırlarda sönük kaldığını düşünüyordum.

“Zeliş sevincinden ötürü transa girdi herhâlde, hocam,” diyen Derya, dirseğiyle cevap vermem için beni dürttü.

“Yeteneği kuruldaki birçok hocayı büyüledi, Deryacığım. Açıkçası ben de o satırları ilk okuduğumda şaşkınlığımdan ne tepki vereceğimi bilemedim. Zeliha ile hem okulum hem de kendi adıma gurur duyuyorum,” diyen Ayşe Hoca'nın yapmış olduğu kibar konuşmasına içten bir gülüşle karşılık verdim.

“Sizden bunları duymak çok güzel, hocam,” dedim nezaketle. Ayşe Hoca beni ilk keşfeden öğretmenimdi ve bana çok kıymetli bir hazine bulmuş gezgin gibi bakıyordu.

Ders, Ayşe Hoca'nın sınavdan düşük alanlar için verdiği kibar nasihatlerle geçmişti. Zil çaldıktan sonra sıranın şeklini alan kıcımlı uyuşuk bir şekilde ahşap yüzeyden kaldırdım. Sınıftan çıkarken Fatih'i düşünceli bakışlarla tahtayı seyrederken buldum. Muhtemelen Ayşe Hoca'nın ne demek istediğini anlamamıştı.

Peşimize takılan Sümeyye ve Zeynep ikilisine artık şaşırmıyordum. Bazen onları en sevdiğim ayakkabımın altına yapışan sakıza benzetiyordum. Hani şu yıkasanız dahi ayakkabınızdan çıkmayıp sizi deli eden sakızlar var ya... Hah! Onlardan işte.

“Hayran buluşmasındaki konuştuğun çocuk kimdi?” diye soran Sümeyye, bir yandan da burnunu çekiyordu.

Yılın üç yüz altmış beş gününü nezle olarak geçiren canım arkadaşşıma, müdür bile ek devamsızlık hakkı vermişti. Çünkü okula hastalık getiren genelde kendisi oluyordu, formasının üstüne giydiğı hırkasının cebinde tuvalet rulosu olduğuna emindim. Zeynep cevap vermediğim için kızarmış patatesi ağzına attığı yağlı eliyle beni dürttü.

“Sana münasip bir çocuk değil, Sümeyye. Sen daha iyilere layıksın,” derken sahte bir üzüntüyle omzunu sıvazladım.

Derya ile birbirimize bakıp yaptığım espriye seslice güldüğümüzde somurtan Sümeyye, elindeki sandviçten kocaman bir ısırık aldı. Gülerek bize katılan Zeynep’i ters bir bakış atarak susturdu. Ben de elimdeki karışık meyveli *Capri-Sun*’ımı keyifle içtim.

“Ne bileyim, kızlar? Tanımıyorum ki... Sizi beklerken birden yanıma oturdu, bir şeyler konuştu ama umursamadım,” dediğimde Zeynep şüpheli bir şekilde beni süzdü, gözlerimi belerterek doğru söylediğimi kanıtlamaya çalıştı.

Derya ile benim aramda olanlar sadece ikimizde kalırdı. Her şeyimi pankart gibi ortaya serip anlatan kızlardan değildim. Ne diyecektim? *Kızlar, hiç tanımadığım bir çocuk afli cümleler kurup benim kıt aklımı açtı.* Hiç sanmıyorum.

“TikTok hesabında izlenmelerin nasıl?” diye sorduğunda Derya, kalan son tost parçasını sinirle ağzıma attım. “Matematik netlerim izlenme sayımdan daha çok,” dedim. Sümeyye hemen atladı. “O kadar mı kötü, kanka?” dediğı sırada aldığım çikolatayı açıyordum. Çikolatayı dişlerime bulaştırarak yerken kızlardan gelen ıyy seslerini umursamadım.

“Bence Kontes Lale, bu konuda sana yardımcı olabilir. Sonuçta hatırı sayılır bir izlenmesi var,” dediğinde Sümeyye, çarpaz masamızda oturan kokonaya baktım.

Dersten çıkar çıkmaz tuvalete gidip gizlice sürdüğü kırmızı ruju ve konuşurken abartılı bir biçimde kullandığı mimikle-riyle son derece iticiydi. Bakışlarımı bitmek üzere olan çikola-tama çevirdim.

“Denemekten zarar gelmez, Zeliş,” dediğinde Derya, daha ılımlı yaklaşmaya çalıştığını ve bunu benim iyiliğim için yap-tığını biliyordum.

Pantolonuma düşen çikolata parçalarını büyük bir özenle temizleyip masanın üzerine koyarken kendime düşünecek za-man yaratıyordum ama nafile. Bana cesaret vermek için gevrek gevrek gülen arkadaşlarımı sırayla inceledim. Bir kere daha dü-şünecek olursam eğer kararımdan vazgeçmem an meselesiydi.

Daha rahat görünmek için ellerimi okul üniformamın ce-bine sokmaya çalıştım ama nafileydi. Bu yüzden terleyen avuç-larımı üzerime silerek karşıımızdaki masaya doğru ilerledim. Tabii ki nedimelerim hemen arkamdaydı.

Kontes Lale’nin *ex-next*²’i² olan fare suratlı Murat, yüzüme bakıp göz kırpınca plastik sandalyeyi sertçe çektim. Uçan kuşla bile flört edecek kapasiteye sahipti. Lale, *ne vardı cicim* bakışlarını yüzüme diktiğinde, arkamda kalan arkadaşlarıma bakıp bildiğim en okkalı küfrü mırıldandım. Kantinin yanmış sucuklu tost kokusunu içime çekip konuştum.

“Bir konuda yardımına ihtiyacım var, Lale,” dediğimde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama beni sinirlendirecek cevabı gecikmedi.

“Biliyorsun, Ayşe Hoca edebiyattan geçmem için bana bir ödev verdi. O konuda yardım edersen eğer neden olmasın? So-nuçta kompozisyonda derece almışsın,” diyerek badana yaptığı suratıyla şirince gülümsemeye çalıştı.

Sözleriyle birlikte kaşlarımı çattım, parmaklarım önümde duran gazozu kaydığında niyetim çok sevdiği saçlarından aşı-ğaya dökmekti. Hemen arkamdan uzanarak şişeyi elimden alan

²Eski sevgili ile yeniden birlikte olma durumu. (c.n.)

Derya, kafasını olumsuz anlamda salladı. Cesaretli olmaya karar vermiştim, köle olmaya değil. Kız göz göre göre yeteneğimi sömürerek dersten geçecekti.

“Daha ne istediğimi söylemeden sen şartını sundun. Her neyse, kon... Pardon Lale, bana TikTok konusunda yardım etmen gerekli,” dediğimde ekürisi alayla beni süzdü.

“Masayla kafan arasında bir diyalog geçmesini istemiyorsan bakışlarına dikkat edersin,” diyerek karşımda oturan kızın gözlerinin içine baktım.

Murat omuzları sarsılacak kadar güldüğü sırada Lale düşünüyordu. Gören de havuz problemi sordum zannederdi. Birkaç dakikanın sonunda, beni başıyla onayladığında arkamdaki üçlü omuzlarını birbirine vurdurarak sevinç gösterisinde bulundu.

“Okul çıkışı sizin evde veririm birkaç tüyo,” dediğinde sessimi çıkarmadan başımla onayladım onu ve bizimkileri de alarak oradan uzaklaştım.

Sonraki dersimiz matematikti ve ben payda eşitleyeceğim diye diye anca beş soru çözebilmişken Derya üç test bitirmişti bile. Canım arkadaşım o kadar akıllıydı ki çözemediğim soruları çok güzel anlatıyordu, öyle ki ben bile anlıyordum. Gün sonunda beynim uyuşmuştu ve bunun üstüne bir de TikTok dersi alacaktım.

Okulun bahçesinde Lale'nin koca kıcını kaldırıp yanımıza gelmesine beklerken ortamda sessizlik hâkimdi. Kimse kendi evimde Lale'nin saçlarını yolmamı istemiyordu ama ne kadar sabredebileceğimi ben de bilmiyordum.

Merdivenlerde görünen Lale, Murat'a yanaşıp çocuğun yavaş yavaş vatoz balığı gibi vakumlarken gözlerimi devirdim.

“Gören de kırmızı halıda yürüyor zannedecek, alt tarafı merdivenden iniyor,” dediğinde Sümeyye, kendimi tutamayarak kıs kıs güldüm.

Yolumuz Lale'nin telefon bildirim sesi, Sümeyye ve Zeynep'in kaydattığı dedikodular ve mahalle bakkalından aldığımız dondurmaları yiyerek geçmişti. Onur, benden önce okuldan çıktığı için arkadaşlarıyla basketbol oynuyordu. Sektirdiği topu, telefonuyla ilgilenen Lale'nin kafasına attığında tatlı kızımız çılgılığı bastı tabii.

Kızlar, annelerine okul çıkışında bizde toplanıp ders çalışacaklarını söylediği için sorun yoktu. Paldır küldür merdivenlerden çıkınca alt kattaki Safiye teyzenin kapısını açıp beni ikinci kata çağırması gecikmemiştir.

Onur'un karşı komşunun kapısına fırlatarak çıkardığı ayak kabısını söylenerek topladım. Annem, Lale'yi kızlardan birinin ablası zannetmişti; haksız da sayılmazdı, sonuçta kimsenin yüzünde iki kilo boya yoktu.

“Tövbe tövbe, el kadar kız yüzüne gözüne sürmüş de sürmüş,” diyen annem, mutfakta bize yiyecek bir şeyler hazırlıyordu.

“Aynen, anne. Onun yüzüne sürdüğü boyayla bizim binaya mantolama yaptırırdık, böylece kışın soğuk olmazdı,” diyen Onur'a bıyık altından güldüm.

Hazırlamış olduğu kısır ve ağlayan kekleri alıp odama götürürken peşimden gelen Onur'a ters bir bakış attım. Son anda korkuyla viraj yaparak kendi odasına girdi. Sümeyye ve Zeynep yerde bağdaş kurmuş otururken Derya da oturma odasından getirdiği orta sehpayı yerleştiriyordu. Lale yatağıma kurulmuştu ve kucağındaki Efe şok olmuş gözlerle onu inceliyordu.

“Zeliha, sen beni pek sevmezsin ama galiba kardeşin bana âşık oldu. Baksana, nasıl da yüzümü hayranlıkla süzüyor,” dediğinde Lale, Sümeyye ve Zeynep ağzına doldurduğu kısırın bulgurlarını etrafa püskürterek güldü.

“Palyaço zannetti galiba,” diyen Zeynep'e kaşlarını kaldırarak pot kırmaması için işaret verirken iyice batırdı. “Boyadan olsa gerek?”

Derya kafasını eğip gülüşünü saklamaya çalışırken Lale'nin yanına gidip Efe'yi ondan aldım. Kardeşimi sulu sulu öperken elimle sofraya buyur ettim. Şaşkınlıkla yüzüme bakarken konuştu.

“Yerde mi yiyeceğiz?” dediğinde kapıdan çıkmak üzereydim, boş bulunarak cevapladım onu. “Yok canım, tepemde.”

Efe'yi anneme emanet edip tepsideki çay bardaklarını alırken Derya da gelip çaydanlığı aldı. Anneme rahatsız edilmek istemediğimi de tembihledikten sonra odama girdim ve Sümeyye'yi, Lale'nin tabağını sinirle çalışma masama koyarken buldum. Ben de çayını doldurup tabağın yanına bıraktım. Yemeklerimizi yerken kafamızı kaldırıp cemaatte vaaz veren hoca gibi dinledik Lale'yi.

Neymiş efendim, akım hâline gelen şarkı ve hareketler varmış; öncelikle onları yapmalıymışım, olabildiğince müzikle hareket edip ara sıra da videolara yeni içerikler eklemeliymişim, tabii bunları yaparken de kamera karşısında güne giden yeni gelinler gibi süslenip kıvırtmam gerekiyormuş...

Beraber Lale'nin TikTok hesabından birkaç deneme yaptık. Kontesle aynı hareketleri yapmama rağmen o seksi, bense dışısını etkilemeye çalışan Arizona kertenkelesi gibi görünüyordum. Sözde cesaretli olacaktım ama kendime bakınca pısırik bir kızıdan ötesini görmüyordum.

“Fikrimi söyleyebilir miyim?” diyen Sümeyye'ye üçümüz aynı anda *hayır* diye bağırduğımızda ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

“Abla, *Garfield* gibi ne yapıyorsun öyle?” diyerek odama dalan Onur'la birlikte bir gelişme kaydedemeyen Lale, göz devirdi.

Onur kahkahayla antreye doğru kaçarken kızlar gülmekten yarılmıştı hatta Derya bile karnını tutuyordu. Üzgün bir hâlde yatağıma oturduğumda Lale düşünceli bir şekilde beni süzdü, belki de ilk defa küçümsemeden konuştu.

“Saçlarında ve giyiminde ufak değişimler yap, Zeliha. Ayrıca kameranın karşısında kendini bulmaya çalış, sonuçta herkesin bir tarzı vardır,” dediğinde hayretle Derya ile bakiştık. “Tabii benim kadar olmasa da,” diye peşi sıra eklediğinde aynı anda göz devirdik. *Kontes, her zaman kontesti.*

Kızlar biraz daha kalıp gittikten sonra ayaklanıp odamdakileri mutfağa taşıdım ve bulaşık makinesine yerleştirdim. Okul formalarımı çıkarıp rahat bir şeyler giydikten sonra aynanın karşısına geçip uzun saçlarımı incelemeye başladım. Onları seviyordum ve kesilince evladından koparılmaya çalışılan bir anne gibi hissediyordum.

Daha fazla oyalanmadan saçlarımı ev topuzu yapıp kendime bir deneme çıkardım ve odamın kapısını kilitledim. Odaklanarak çözmeye çalıştım ve yirmi dakika daha erken bitirdiğimi görünce sevindim. Matematikten yaptığım on yedi neti görünce bir Sivaslı olarak odada üç tur halay çektim.

Babamın gelmesiyle birlikte ev halkı olarak akşam yemeğimizi yedik. Televizyon saatimizde çekirdeğin içini çıkaran anem, Efe’nin ağzına veriyor; Onur ilgisiz gözlerle televizyona bakarken arada kumandayı kaçırıp Fenerbahçe’nin basketbol maçındaki skoruna bakıyordu. Babamın çayını doldurup yanına oturduğumda eliyle dizimi pat patladı. Her akşamki aile seremonimiz nihayet sona erdikten sonra ev halkı odasına çekildi.

“İşildamak istiyorsan dövülmeyi, parlamayı diliyorsan yıldız olmayı göze alacaksın çünkü çoğu kişi yükseklikten korkar.”

Hayran buluşmasındaki çocuğun cümleleri tekrardan zihnime düştüğünde derin bir nefes aldım. Ömrümde yapmadığım şeyi yaparak ilk önce saçlarımı sıkı bir şekilde balıksırtı ördüm. Rimel de sürdükten sonra Lale’nin bana bıraktığı kırmızı rujuna iğrenerek baktım. Peçeteyle kullanılan kısmını silip dudağıma sürdüm.

İri kahve gözlerimi belirginleştiren rimel ve dudaklarımı dikkat çekici bir hâle getiren ruj ile aynadaki aksime baktım,

benden uzak ama aynı zamanda bana benziyor gibiydi. Dolaptan bulduğum siyah tişörtümün önünü kıvrıp bağladığımda göbeğimi açığa çıkarıp telefonumu elime aldım.

Canlı müzik eşliğinde şarkıyı söylerken kendim gibi hareket ediyordum ve açıkçası çektiğim video çok da hoşuma gitmişti. İçim biraz olsun rahatlarken videomu hesabımda paylaşp makyajımı temizledim ve pijamalarımı giyip yatağıma girdiğimde hevesle gözlerimi kapattım.

Yüreğimde taşıdığım sevdam tüm bu olanlara değiyordu. Çünkü Aytuğ, benim ekmek banmayı sevdiğim menemenimdi; sonuçta onun da gülüşü ekmek banacak kadar güzeldi. Aytuğ benim için yaz aylarında güneşin kızgın sıcağından kaçıp sığındığım gölge, kışın ise soğuktan üşüyen bedenimi ısıtmak için içtiğim sıcak çikolata kadar değerliydi. Çünkü o benim için *cennetten kopan bir parça* demekti.

Büyük umutlarla inşa ettiğiniz beklentileriniz üzerinize devrildiğinde, altında kalan kalbiniz oluyordu. Pembe düşler serisini aratmayacak hayallerimin ne kadar uçuk bir pembeye sahip olduğunu telefonumun ekranında görüyordum.

Dün gece özene bezene çektiğim videom sadece yüz kişi tarafından tıklanmıştı. Dolan gözlerimi kamufle etmek için kafamı tabağımdaki zeytinlere gömdüm. Onur dikkatle yüzümü seyrediyordu ve genelde moralimin bozuk olduğunu hemen anlardı.

“Matematik yapamıyor olsan da çok iyi edebiyatın var,” diyen Onur, moralimin netlerime bozuk olduğunu sanmıştı.

“Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, Onur Efendi,” derken dudaklarımda buruk bir gülüş vardı. “Seni gidi osuruk böceği seni, kafana takma sen beni.”

Annem mutfığa girip Efe’nin biberonundaki sıcak sütüne bal katarak ısınıp bileğiyle kontrol etti. Ağzını yakmayacak seviyeye geldiğinden emin olunca paçasına yapışan süt canavarına uzattı. Efe biberonundaki sütü hunharca içerken Onur karşısındaki manzaraya gözlerini devirip başını tabağına çevirdi.

“Bugün okuldan geldikten sonra zeytinyağlı yaprak saralım da dolaba atayım. Misafirim olduğunda kolaylık oluyor,” diyerek yüzüme bakan annemi kafamı sallayarak onayladım.

Normalde yaprak sarmayı sevmezdim çünkü boynumu çok fazla ağrıtıyordu. Üstelik annem bir kere başladı mı üç dört posta yetecek kadar sardırıyordu. Ancak bugün çok keyifli değildim ve kafamı dağıtmak için uzun süren bir işi yapmak terapi gibi gelecekti. Kucağıma tırmanan Efe’nin ağzına annem görmeden bir kaşık *Nutella* verdiğimde hinlikle güldü.

“Ne buluyorsa emikliyor bu çocuk, geçen gün ayağımı uzattım ama sonra hemen çekip dedim ki; parmaksız kalırım,” diyen Onur, çikolatalı kaşığı yalayan Efe’yi izliyordu. Annem duyduklarından ötürü sinirle osuruk böceğinin ensesine yapıştırdı.

“Küçücük çocuğun ağzına ayağını uzattığını bir de baban duysun istersen,” diyerek ellerini beline koyan annem, Onur’a kötü kötü baktı. “Bir daha Efe’ye çikolata verdiğini görmeyeceğim, Zeliş,” diyerek bu sefer de bana döndü aynı bakışlarla.

Dudaklarımı sarkıtarak Efe’nin ağzının kenarına bulaştırdığı çikolatayı peçeteyle sildim. Hava bugün mayıs ayının ılık esintisini sunarken ceket almadan evden çıkmıştık. Onur okula bile getirdiği basketbol topunu ve yeni alınmış sporcu çantasıyla -evet, babam ikramiyesini alınca istediği o spor çantayı Onur’a almıştı- önden giderken ben de Derya’yı evlerinin önünden almıştım.

“N’aber, Derya Deniz’im?” dedim tarazlı bir sesle. Derya suratımın neden sirke sattığını çok iyi biliyordu.

“Yıpratma kendini bu kadar lütfen; merak etme, mutlaka bir yolunu bulacağız, ” derken eliyle sırtımı sıvazladı.

Derya’ya nazaran negatif bir insandım, çoğu zaman bardağın dolu tarafını değil de boş olan kısmına odaklanırdım. Ancak şu an içinde bulunduğumuz durumun benim pesimistliğimle bir alakası yoktu.

Okuldan içeri girdiğimizde kantinden çıkan Halil, tostundan bir ısırık almadan önce bize başıyla selam verdi. Halil’in spor çantasını taşıyan Sultan’a onaylamaz bakışlar attım. Hoşlandığı çocuğa amelelik yaparak kendini sevdireceğine dair hayalperest düşüncelere sahipti.

“Yakında diyecek ki; *aman Halil’im yere değil, gel başıma bas,*” dedim huzursuz bir sesle. Derya beni onayladığına dair bir homurtu çıkardı ağzından.

İki kat merdiveni bugün az söylenerek çıkarken bizim yumurta kafalı hocamız koridordaydı. Lisedeki hangi coğrafya hocası böyle pamuk gibiydi ki bizimki olsun, azıcık sevelim. Kafasının ortasındaki kel boşluğu uçak görse maazallah pist zanneder, inerti o noktaya.

En azından bugün iklimler konusunu işleyecektik, en azından bu ünite bugünkü dersi daha katlanılır kılacaktı. Ancak nem ve basınç konusunda aynı şeyleri söyleyemiyordum; kim baskındı, kim nemliydi bilmiyordum. Geçen ders, hoca tahtadaki soruyu çözmemi istediğinde az daha sınıfta poyraz olup escektim.

Ebubekir nesli tükenip korumaya alınan hayvanlar kadar değerliydi hocalarımızın gözünde. Çünkü sınavlarda en yüksek neti yaptığı için ender biri olarak görülüyordu. Hatta sınıftakiler ona lakap bile takmıştı; bu *inek* değildi, daha parlak bir zekâyla ortaya atılmış bir olguydu.

“Penguenimiz geçmiş yine en ön sıraya,” diyen Halil, Ebubekir’e yandan bir bakış atıp arkadaki sırasına geçti.

Nesli tükenme tehlikesinde olan bir penguen cinsi vardı ve sınıftakiler de kısaca Ebubekir’e *penguen* diyordu. Sessizliğini bozmayan Ebubekir’e üzüldüğümde Derya çoktan yanına gitmişti bile. Elini omzuna koyup sıvazlarken her zamanki nahifliğiyle konuştu.

“Meyve veren ağaç taşlanır, Ebubekir, üzülme,” dediğinde çocuk dolu dolu gözleriyle Derya’nın yüzüne baktı.

Yerime oturduğumda benim ince düşünceli arkadaşım da gelip yanıma kuruldu. Sümeyye ve Zeynep gülüşerek sınıfa girdiklerinde elimi yüzüme koyup onlara baktım. İkisi de saçlarına aynı kurdeleli tacı takmıştı. Hani şu kafanız kadar olanlarından! Rimelli kirpiklerini yelpaze gibi indirip kaldırdıklarında küçük şovları karşısında iç çektim.

Tek yumurta ikizleri önümüze oturduğu sırada bizim canım hocamız sınıftan içeriye adımladı. Kapıda konuştuğu Ayşe Hoca’ya veda ederken esanslı kokusu burnuma doldu. Derya ile yüzümüzü aynı anda ekşittiğimizde selam sabah vermeden kitaplarımızı açtırdı. Test çözümü olan dersimizde bizi yalnız bırakınca sevinmiştim doğrusu.

“Hocam, bir sorum vardı,” diyen Fatih, el kaldırıp saygıyla konuştu.

Fatih’in yanında oturan Berat, onlara doğru dönmemizle Derya’ya arkadaşça sayılmayacak bir şekilde baktı. İki parmağını gözlerime götürüp ona çevirdiğimde *gözüm üzerinde* demek istemiştin. Berat gerçekten yakışıklı bir çocuktı, Lale bile ağzı sulanarak bakıyordu ona ancak kontesimiz B şubesinde yer alıyordu, bu yüzden de dadanamıyordu tabii.

“Söyle bakalım, evladım. Bu ders ne saçmalayacaksın?” diyen coğrafya hocamız, Fatih’e söz hakkı verdiğiğinde başladı konuşmaya.

“Hocam, soruda diyor ki; hangisi ÷lkemizi etkileyen sıcak yerel rüzgârlardandır?” derken düşünceli bir şekilde yaprak teste baktı. “Bence samyeli ama Berat, *o değil* diyor.”

Hoca cevap anahtarını bize vermez, ders sonunda masasına bırakıp giderdi. Zil çalınca merak edenler gidip alır, netlerini kontrol ederdi. Oldukça otoriter ve disiplinli bir adamdı. Öğrencinin eti benim, kemiği sizin kafasındaydı.

“Arkadaşın doğru söylüyor çünkü cevap B şıkkı; yani kible olacak, Fatih,” dediğinde Berat, *ben demiştim* der gibi kollarını göğsünde bağladı.

“Hocam, benim bildiğim tek bir kible var. O da namaz kı-larken seccadeyi serdiğimiz yön,” deyince hoca bile gülümsedi ve *otur* işareti yaptı.

Bu komik ve eğlenceli andan sonra ders aşırı sıkıcı bir şekilde ilerledi ve coğrafya dersinden sonra gelen tarih dersini de kazasız belasız atlatıp öğle arasına kendimizi zor attık. Bundan sonraki dersler din ve beden eğitimi-ydi. Dersleri asmaya karar verdiğimizden dört kız okul bahçesinde *nereye gidelim*, diye konuşuyorduk. *Dönerci Hasan Usta* diye bir yer vardı, oraya gitmeye karar vermiştik.

Okulumuz ana yola bakıyordu ve hemen az ileride düğün salonları vardı. Yaz ayları kapıdayken vur patlasın, çal oynasın sezonu açılmıştı. Altın fiyatları yükselişte, gelinlik modelleri rövanştaydı. Arkamızdan gelen kol kola girmiş ikiliyi fark ettiğimde yüzümü ekşittim. Lale ve Fatih yanımıza doğru gelirken bizimle takılmak istediklerini anlamıştık.

Sümeyye hemen lafa atladı. “Ekürilerini getirmemişsin, Lale,” dediğinde Lale omuzlarını silkip ona baktı.

“Çok kırıldım, aşko,” diyerek kalbini tutan Fatih, tabii ki kontesin taklidini yapıyordu.

Fatih’le boynumuzdaki kravatları gevşetip önden önden giderken arkamdaki grup birbirini yememek için kendini zor tutuyordu. Dağınık topuz hâlindeki saçlarım ve okul formamın

dışına taşmış beyaz gömleğimle bendim işte. Bugün de böyle olsun ne yapalım, her gün Aytuğ'u görecekmış gibi giyinmeye lüzum yoktu.

“Berat’ın kankandan hoşlandığını biliyorsun ama çocuğun açılmasına neden izin vermiyorsun, Zeliş?” diye sorduğunda Fatih, başımın üstündeki ampul yandı ve neden peşimize takıldıklarını anladım.

Arkadaşı Berat için yanımıza gelmişti, sözde beni ikna edecekti. Derya benim canımdı, onu kimsenin üzmesine izin vermezdim. Hele de ailesi bu kadar sorunlu kişilerken bunu sınıftaki birinin yapmasına asla müsaade etmezdim.

“Abileri onu okuldan almak için an kolluyor, sen gelmiş üzümlü keko arkadaşının Derya’dan hoşlandığını söylüyorsun. Hem o sivri zekânı bir çalıştırsan mı acaba, Fatih? Derya’nın sevgilisini öğrendiklerinde arkadaşını sağ bırakmayacaklarını akıl edebilirsin herhâlde,” derken bir yandan da kızlarla sohbet eden Derya’ya bakıyordum, konuştuklarımızı duyarsa çok üzülürdü.

“Ve Derya’nın çok uğraşıp didindiği eğitim hayatı biter! Bu yüzden bir zahmet Berat da başkasına âşık olsun,” dedim hiç düşünmeden.

Sağımızdan gelen kalabalık araba konvoyu, önünden geçtiğimiz düğün salonunun yamacında durduğunda hepimiz bekledik. Gelin ile damat düğün salonunun bahçesinde karşılıklı oynamaya başlayınca boynumdaki kravatu çıkarıp kafama bağladım. Uzun zamandır hiç düğüne gitmemiştim, hazır yaz da geliyorken kafamı dağıtmak için en güzel aktiviteydi.

“Geliyor musunuz?” dediğimde Lale yüzünü ekşitip başını telefonuna eğdi, Sümeyye ve Zeynep hevesle peşime takıldığında, Derya da kamerayı açmıştı.

“Hadi millet, yedük, üçtük, şimdi kopuyoruz!” diye Sivaslı şivemle bağırdığımda Fatih gülerek karşıma geçti.

Teyzeler, amcalar el çırparken kollarımı kaldırıp başladım oynamaya. Ayaklarımı öne atıp başımı sallarken Fatih'le döne döne oynuyorduk. Omuzlarımı titretip yanımdaki teyzelere omuz atınca gülerек beni sevdiler. Kafamı önüme eğip avuçlarımı açtıktan sonra kendi etrafımda dönerken *Erik Dalı*'nı söylemeyi ihmal etmiyordum.

Erik dalı gevrek tir, sevdiğim oğlan bir gün gelecektir.

“Eller oynasın eller, diller kaynasın diller!” diyerek ikinci defa Fatih'e omuz attığımda bana karşılık verdi.

Oynama faslının hepsini Derya üşenmeden çekmişti. Düğün sahibi teyzeler düğüne katılmam için ısrar etse de kibarca kabul etmeyip kendimi *Dönerci Hasan Usta*'ya atmıştım. Sümeyye ve Zeynep oynadıkları videoyu Lale'ye çekirmiş, Instagram hesaplarında paylaşmışlardı. Derya ise beni çekmişti, oldukça eğleniyordum videoda.

Bir Sivaslı için davul ve oynamak denildiğinde akan sular dururdu. Ben geldiğim toprağın hakkını sonuna kadar veren bir kızdım, oynamayı da acayip severdim. Hem stresimi de büyük ölçüde atmıştım.

Kırmızı etli dönerimi ısırıp gözlerimi yumduğumda haz dolu bir ses çıktı ağzımdan. Fatih ikincisini yiyordu ve buranın içine koyduğu acılı sosa bayılıyordu. Küçük bir yerdi ama lezzeti büyüktü. Lale başta *diyetтейim*, diyerek yemese de en sonunda dayanamamış, o da istemişti. Hatta utanmasa ikincisini de isteyip yiyecekti.

“Zeliş, bence bu videoyu TikTok'a at,” deyince Derya, Kontes Lale gözlerini devirdi.

“Kezbanlar gibi başına bağladığı kravatla oradan oraya zıplarken mi izlenme elde edecek yani?” diye aşağılayıcı bir yüz ifadesiyle sordu.

“Valla bize göz doktoru muamelesi yaptığın videolarından iyidir,” dediğinde Zeynep, kankası Sümeyye başıyla onayladı onu.

“Ne demek istiyorsun, Sümeyye?” dediğinde şimdi bittik der gibi baktım Derya’ya. Çaresizce meyve suyundan bir yudum aldı.

“Öncelikle benim adım Sümeyye değil, Zeynep! Bizim isimlerimizi her seferinde karıştırıyorsun,” derken sinirle yüzüne bakıyordu Zeynep. “Ayrıca kamerayı her seferinde gözüne sokuyorsun; anladık tamam, göz rengin fıstık yeşili!”

Zeynep sonlara doğru alayın dibine vurmuştu. Lale’nin gözleri açık yeşildi ve oldukça çekiciydi. O da bunu kullanarak çoğu videosunda gözlerini ön plana çıkarıyordu.

“At gitsin, Zeliha. Ummadığın taş baş yarar,” diyen Fatih’e gözlerimi büyüterek baktım. “Ne? Annem geçen gün söylüyordu... Bakmayın öyle, deyim kullanayım dedim.”

Hepimiz gülerek evlerimize dağılırken Derya’nın telefonundan hesabıma girip videomu paylaşmıştı bile. Doğrusu umutlu olmadığım için eve gider gitmez telefonumu odaya atıp üzerimi değiştirdim. Ellerimi güzelce yıkadıktan sonra sarma için annemin yanına gidip kollarımı sıvadım.

“Kızım, bak bunlar olmamış. Beceriksiz halalarına mı çektin, anlamadım ki?” diyen anneme bir düdüklü zeytinyağlı yaprak sarmıştım.

“Yemin ederim senin gelinine üzülüyorum, Hatice Bacı. Sen kızına böyle gaddarsan gelinine Allah sabır versin şimdiden,” dedim bıkkın bir şekilde.

Babam bugün kahvedeki arkadaşlarıyla derbiyi seyredeceğinden arayıp haber vermişti. Tabii ki Onur da onun yanma damlamıştı hemen. Annem, Efe’yi yatırıp karşı komşumuzun yanına koşmuştu dedikodu idmanı yapmak için. Ben de bugün işlediğimiz konuları tekrar edip kendimi yatağa atmıştım. Yastığımın altına koyduğum telefonumu aldığımda Lale’den gelen mesajı gördüm.

Kimden: Kontes

Zeliş koş, çabuk TikTok hesabına bak! (00.43)

Hesabıma girdikten sonra önce Aytuğ'la alakalı bir şey zannederek onun profiline baktım. Sıkıntılı ve umutsuzca son attığımız videonun izlenmesini incelediğimde gözlerim yuvarlarından çıkıp ekrana düştü. Video elli bin kez izlenmiş, hesabımda on bin takipçim olmuştu.

İçimde taşan mutluluğu, ciğerlerimin taşıyamayacağını anladığımda koşarak camı açtım ve bir çığlık attım. Ardından kahkahalarımı serbest bırakıp *Erik Dali*'ni açarak oynamaya başladım. *Sonunda*, dedi iç sesim. *Sonunda yaklaştın ona*.

İşte şimdi yaklaştım ona; evlendiğimizde serçe parmağımın inceliğinde sardığım sarmalarımı yedireceğim, saçlarımı taramayınca tarayan, canım sıkıldığında bir kavanoz *Nutella*'yı kucağıma bırakan, yüreğimde çağılayan ve her geçen gün gürleşen akıntının sahibi olan o adama... Yemin olsun ki bizim çocuklarımız bahçemizdeki kangallarla büyüyecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

3. BÖLÜM

Hiç kolanın üzerine fındık döküp yediğiniz oldu mu? Eminim ki olmuştur... Küçüklüğümden bu yana yaptığım bir şeydi ve hâlâ daha bayılarak yapardım. İşte Aytuğ o kolaydı benim için, ben de üzerinde kalan fındık. Onun yanında en az fındık kadar abes duruyordum. Aramızda bir uyum olmasa da tadımıza bakıldığında yemelere doyulmuyorduk.

Videomun elli bin tıklandığını gördükten sonra anneme, Deryalarda kahvaltı edeceğimi söyleyip üzerimi giyinerek dışarıya fırlamıştım. Alacaklı gibi arkadaşımın kapısına kafa göz dalarken kapıyı açan Necla teyzeyle dengemi kaybedip içeriye uçtum.

Gülerek beni yerden kaldıran Necla teyze, ben alamadan yere düşen çantamı alıp nazikçe bana uzattı. Resmen Derya'nın yirmi sene sonraki hâliydi.

“İyi misin kızım? Kötü düştün...” dediğinde sakince, *acaba bizim eve böyle düşsem annem ne yapardı*, diye düşündüm.

Ne yapacak? *Halıları batırdın Zeliş*, diye çingar çıkarırdı. Kibarca teşekkür edip Derya'yı soracaktım ki canım arkadaşım, başında bonesiyle beni evin ortasında görünce elimi sallayarak gülümsedim ona. Kısa süren bir kahvaltıdan sonra Necla teyze bize un kurabiyesi de koydu.

Nihayet okul yolundayken anlatmaya karar verdim ama içim içime sığmadığından nereden başlayacağımı da bilmiyordum. En sonunda soluğumu içime çekip konuştum.

“Sen haklıydın, Derya Deniz'im,” dedim vereceği tepkinin hiçbir anını kaçırmamak için gözlerine dikkatle bakarken. “Halay videosu elli bin tıklandı,” dediğimde kollarını boynuma doladı ve coşkulu bir şekilde sarıldı.

Kısa süre sonra sessizleşerek önüne döndüğünde gülüşüm bir çiçek gibi yüzümde solarak ona baktım. Düşünceli bir şekilde ileriye doğru gözlerini diktiğinde iç çekerek mavi şalını

düzeltilti. Genelde Derya aşırı ciddi bir konuşma yapacağı zaman bu hâle gelirdi.

“N’oldu, Derya? Bir anda durgunlaştın...” dediğimde soru dolu kahvelerime baktı.

“O çocuğu bir seneden fazla süredir seviyorsun, başta bunu takıntı zannedip sana yardım etmek istemedim. Ancak şimdi görüyorum ki düşündüğümünden de çok seviyorsun.”

Elimle devam etmesi için işaret verdiğimde benim göremediğim bir noktayı gördüğüne adım kadar emindim. Benim arkadaşım mantıklı bir çerçeveden incelerdi her şeyi.

“Zeliş, bu kadar büyük bir sevgi çok tehlikeli; ya farkında olmadan seni kendinden uzaklaştırıp olmadığın birine dönüştürürse? İstemediğin hataları hiç fark etmeden yaparsan senin için çok üzülürüm,” derken dolan gözlerle yüzüme bakıyordu.

Kolundan tutup kendime çektiğimde kollarımı sıkıca sardım ona. Beni hep benden önce düşünen arkadaşım o kadar haklıydı ki ama içim rahattı. Derya yanı başımda olduğu sürece kolay kolay kör kuyulara düşmezdim.

“Allah izin verdiği müddetçe daima sırt sırta vereceğiz, Derya Deniz'im ve sen de yanımda olarak beni hata yapmaktan koruyacaksın,” derken kendimin ne kadar deli dolu ve hataya meyilli olduğunu biliyordum. O yüzden topu Derya'ya atmıştım.

Bu süreçten sonra duygusallığı bırakıp okul yolunda gülerek ilerlemiştik. Bahçede karşılaştığımız Lale, video için ne kadar uğraştığımı bildiğinden yanıma gelerek samimi bir şekilde tebrik etmişti beni. Dün videonun o kadar izlenmesi, bugün kontesin iyilik timsali hareketleri derken başımıza taş yağmasa iyiydi.

Sınıfın kapısına geldiğimizde kapıyı açmaya çalıştım ancak bir türlü açılmıyordu. Lale peşimizden gelip kapıyı tıklattığında işareti almışlar gibi kapı birden açıldı. Önden merakla içeri girdiğimde tüm sınıfın *Erik Dalı*'nı açarak oynadığını

fark ettim. Kahkahalarımınla kendi etrafımda döndüğümde hazırladıkları bir diğer sürprizi gördüm.

Sıraları birleştirerek yaptıkları masanın üzerine vişneli meyve sularıyla 50 K yazmışlardı. Mutlulukla elimi ağzıma kapatarak gözyaşlarımı geri göndermeye çalıştım. Kalabalığın içinden çıkan Fatih, tıpkı dün olduğu gibi karşıma geçti.

“Hadi millet, yedük, üçtük, şimdi kopuyoruz!” diyerek dünkü repliği bana hatırlatıp gülerek konuşmaya devam etti. “Biz kutlamayı hazırlayana kadar videon yüz bin tıklanmayı geçti ama olsun,” dediğinde samimi bir şekilde gülerek sarıldım ona.

Millete dağıtılan vişneli meyve sularından iki kutu içmiştim; üçüncüye elimi attığımda Derya, *miden ekşiyecek*, diyerek elimden almıştı. Dersimiz edebiyat olduğundan keyfim daha bir tıkrındaydı. Üstelik sınıf arkadaşlarım benimle resim çek-tirmek istemişlerdi. Hepsiyle çekilmiştim hatta öğle arasında Fatihlerle bir video daha çekecektik.

“Evet, çocuklar. Bugün biraz tercihlerle alakalı konuşalım,” dediğinde Ayşe Hoca, arka sıralardan birine söz hakkı tanıdı.

Psikoloji ve hukuk en çok istenen bölümler arasındaydı. Ancak gastronomi diye cevap veren farklı kişiler de yok değildi. Benim ne okuyacağım hakkında bir fikrim yoktu. Düşünceli bir şekilde uçlu kalemimi çevirirken Derya söz hakkı aldı.

“Ben de psikoloji okumak istiyorum, hocam,” dediğinde Derya Deniz'im, Ayşe Hoca beklentiyle bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Bilmiyorum,” dedim kabaca ve omzumu silktim.

Ne istediğimi bilmemem kursağıma oturmuş ve moralim ciddi derecede bozulmuştu. Aytuğ ve Grup Trol üniversite okuyordu, yani öyle veya böyle bir hayatları vardı. Bense o kadar dalmıştım ki ona, hayatımdaki en temel şeyi göz ardı etmiştim.

Ayşe Hoca, “Sen harika bir yazar olabilirsin, Zeliha. Yani edebiyat okumanda fayda var,” dediğinde haklı olduğunu düşündüm.

“O hâlde imza gününe beklerim, hocam,” dediğimde gülererek başıyla onayladı beni.

Öğle arasında, basketbol potasının önünde toplanmış video için ne yapılacağını konuşuyorduk. Merakla bakan gözler dışında bizi çok da sallayan yoktu. Anlaştığımız üzere Lale, ekürileri ile yalnız olan benim üzerime gelecekti ve benim parmağımı şıklatmamla Fatihler videoya girecekti.

Fatih boynundaki kolyesini çıkarmış sallarken Halil okulun kabadayılarından bulduğu tesbihleri Beratlara dağıtmıştı. Derya kamerayı eline almış bizi çekerken Lale de saçlarını savurarak üzerime gelmeye başladı. Yüzündeki kibirli gülümsemeyle beni ittiğinde yanındaki kızlar da üzerime yürüdü.

Fonda Heijan’dan *Hokus Pokus* rap şarkısı çalarken elimi havaya kaldırıp parmağımı şıklattığımda Fatih kafasına bağladığı kravatı ve kısıtığı gözleriyle Berat’la birlikte yanıma geldi, ta ki Halil’in elindeki oltu taşı tesbih düşene kadar.

Sıkıntıyla videoyu tekrar başa sardık, Lale role iyiden iyiye kendini kaptırmış bir şekilde beni ittirdiğinde hokus pokus kısmında elimi kaldırıp tekrar işaret verdim. Lale ve ekürileri geriye çekildiğinde dizlerimizi kırıp kadrajı aşağıya aldık, işte tam burada şarkının Kürtçe kısmı çalıyordu.

Halil ve Berat tesbihi sallarken Fatih eliyle *hayırdır* işareti yapıyordu. Bense açık saçlarım ve dağınık bıraktığım beyaz gömleğimin üzerindeki lacivert kravatla iyi görünüyordum.

Videoyu paylaşıırken benim gibi, “Hadi millet, yedük, üçtük, şimdi kopuyoruz!” diyerek video çekenleri gördüm. Lale’nin dediğine göre *akım* hâline gelmişti. Takipçi sayım da yirmi bini geçmişti. Dersler bitip de dağılma vakti gelip çattığında kızlarla evin yolunu tuttuk.

Yolda ilerlerken Derya konuştu. “Instagram’daki takipçin hemen artmış, Zeliş. Bu defa oldu galiba,” dediğinde Sümeyye, Derya’yı başıyla onayladı.

“O değil de Lale’nin izlenmesinin bir günde iki katını elde ettin, bugün seninle bilerek video çekildi,” derken Zeynep’e hak vermeden edemedim.

“Bir ara culuk³ gibi şişti, dedim şimdi patlayacak,” dediğinde Sümeyye kahkahayı bastım.

“Hadi yürüyen gıybetler, sonra görüşürüz,” dediğimde onlar da kendi evlerine doğru yol almıştı.

Derya’yla vedalaştığımda onların kapısının önüne gelmiştik. Benim adıma çok mutlu olduğunu bir kez daha ifade ederek içeriye girdiğinde ben de kendi evime doğru ilerledim. Işık çalarak merdivenlerden çıkarken Safiye teyze kapıyı açtı.

“Bugün merdivenleri yıkama sırası annendeydi ama yıkamadı,” dedi yüzünü turşu gibi ekşiterek.

“Yarın ben yıkarım, Safiye teyze,” dediğimde ters cevap vermediğime şaşırarak yüzüme dikkatle baktı.

“Tövbe tövbe, kıyamet kopacak,” diyerek kapıyı yüzüme kapattı.

Bugün keyfimi bu cadı bile bozamazdı. Sonuçta bir buçuk sene sonra platonîği olduğum çocuğa ulaşmanın bir yolunu bulmuştum. Üstelik benim de kitlem oluşmaya başlamıştı, *bakalım şimdi Aytuğ Efendi bana o kadar kör olacak mıydı?*

Kapıyı çaldığımda Onur otuz iki diş gülerek kapıyı açtı, ben de o sırada eğilip ayağımdaki *converse*’leri çıkardım. Şermin teyzenin sesini işittiğimde kaşlarımı çatarak ileriye doğru baktım. Koltukta emaneten oturmuş etrafını süzerken Türk kahvesini içiyordu.

O kahve hep bol şekerli olurdu çünkü bize geldiğinde genelde benim elimden içmek isterdi. Kadının beni her seferinde

³Hindi. (e.n.)

gelini yerine koyması can sıkıcıydı. Yüzümü ekşitmemeye çalışarak çantamı vestiyere asıp yanlarına geçtim.

“Hoş geldin, Şermin teyze,” dediğimde elini burnuma sokarak öpmemi işaret etti.

İsteksizce öpüp geri çekildiğimde dağılmış hâlimi memnun olmayarak süzdü. Özellikle de kaçmış çorabımı saklamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Kadının gözleri bir lazer edasıyla bütün uzuvlarımda dolanıyordu. *Gıybetör* kapıdan çıktığı an üç gün yetecek kadar dedikoduyu ortalığa yayacaktı.

“Selim, kızının TikTok’er olduğunu söylediği için geldim ben de,” derken Şermin teyze, keyifle kahvesini höpürdeterek içti. Annemi küçük düşürüp köşeye sıkıştıracağı hiçbir fırsatı kaçırmazdı çünkü.

Annem, “Kız Zeliş, *TokTiker* ne?” diye cırladığında mayınlı tarlaya bastığımı anlamıştım.

Anneme bu uygulamayı anlatmam belki de ömrümden ömür götürecekti. Korkuyla bana gözlerini belerten anneme döndüğümde aşk uğruna kopardığım yaygaranın günün sonunda başıma yıkılışını seyrediyordum.

Kozasından ayrılmayı heyecanla bekleyen bir tırtıldım ben. Güneş, ağaç dalları arasından vururken bana, kimseye sezdirmezdi varlığımı. Şimdi ise tek günlük ömrümü göz ardı ederek içinde binbir rengin harmanlandığı kanatlarımı açmıştım.

İşıltıyla uçacakken onun kıyılarına, gerçekler yakalıyordu kanatlarımdan. Annemin anlamaz gözlerle yüzümü süzdüğünü fark ettiğimde hayaller âleminden ayrılarak gidip yanına oturdum.

Cebimden çıkardığım telefonum evin internetine bağlandığında, art arda gelen bildirimlerle annemin kaşları çatıldı. Derin bir nefesle hesabıma girip en çok tıklanan videomu açtım. Kısa sürede kendimi *keşfet*'te bile görür olmuştum.

Annem oynadığım videoyu seyrederken tepki göstermedi veya bizimkilerle okul bahçesinde çektiğimize de. Soru dolu bir şekilde yüzünü incelerken Şermin teyze tek kaşını kaldırmış bekliyordu. Buraya ortalığı karıştırmaya gelmişti besbelli.

Annem, “Şerminciğim, halay çekip oynamak ayıp bir şey olsaydı eğer altın günlerinde gelinin kız kardeşi gibi ortaya atlamazdın,” dediğinde kadın karşımızda kızarıp bozarmaya başladı.

“Ne bileyim ben? Selim gösterince gelip bir söyleyeyim dedim,” derken annemin bana kızmamasından ve kendisine çemkirmesinden ötürü sesi bozuk çıkıyordu.

Annem, “Senin sidikli oğlunun başka işi yok mu?” dediğinde ise kocaman olmuş gözlerimle elimi ağzıma kapattım.

Şermin teyze ayağa kalkıp el işi çantasının içine getirdiği topuklu ev terliklerini atarken ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu. Annem elini beline koymuş küçümseyen gözlerle süzerken onu, kadın çoktan dış kapının oraya varmıştı.

Şermin teyze, “Al da kızının turşusunu kur, sanki benim oğlumdan iyisini bulacak,” derken vestiyere astığı şalını alıp omzuna attı.

Ben gülmemek için kendimi zor tutarken annem alaylı bir kahkaha savurdu ortaya. Hâlbuki sinirden sağ gözü seğiriyordu. Şermin fönlü saçlarını sinirle geriye doğru attığında anneme iğrentiyle baktı.

“Benim oğlum sana da kızına da fazlaydı zaten,” dediğinde ağzımı tutamayıp tam lafa atlayacaktım ki annem eliyle beni susturdu.

“Bana bak Şermin,” diyen Hatice Bacı, sert bakışlarıyla Şermin’in üzerine doğru eğildiğinde kadın olduğu yere sindi. “Bir

daha seni kızımı çekiştirirken görür veya duyarsam o ağzını cart diye ortadan ikiye ayırır, yolunmuş tavuğa çeviririm, duydu mu beni?”

Büyük bir patırtıyla kapıyı kadının yüzüne kapattığında kahkahalarla gülüyordum. Elimi karnıma tutmuş gülmeye devam ederken annem derin bir oh çekti ve hemen ardından koluma çimdik attı. Acıyla kolumu tutup yüzümü buruştururken annem ciddiyetle bana baktı.

“Bundan sonra anlamasam bile gelip bana o çok önemli sosyal hayatından bahsedeceksin, çitlembik. Yoksa vallahi Selim ile seni beşik kертmesi yaparım,” dediğinde koşarak kollarımı annemin boynuna doladım.

“Bir tanesin, Hatice Bacı,” diyerek onu sulu sulu öptüğümde hemen yanağını sildi.

“Salyalarını üzerime akıtma da git üzerini değiştir, sofrayı kuralım. Baban gelir birazdan,” dedi. Kafamla onaylayıp koşar adımlarla odama gittim.

Annem kıymalı makarna yapmış, üzerinin sosu için de domates konservelerinden birini açmıştı. Ben de o sırada köfte-leri kızgın yağdan alıp üzerime hırkamı giyindim. Onur ekmek almaya gitmediğinden ve benim de canım kola istediğinden babam gelmeden kendim çıkıp almak istemiştim.

Köşedeki küçük büfeye doğru gülerek ilerlerken saçma sapan hareketler yaparak yürüyordum. Kaldırım kenarına çıkıp yere düşmeden yürümeye çalışırken kafamı kararmaya yüz tutan göğе çevirdim. İçimden Aytuğ’a aşkımı haykırırken den- gem bir anda bozuldu. Kolumun üzerine yere kapaklanmayı beklerken biri beni yakaladı.

Bunun Selim olması kaderin bir cilvesi olsa gerekti. Kolumu sinirle parmakları arasından çekip yüzüne baktım. Bir yerimde hasar var mı diye beni yoklarken gözlerimi devirdim.

“İstersen bir de ekspertize sok tam olsun,” dediğimde gü-lerek kafasını olumsuz anlamda salladı. “Ben senin o gittiğin

üniversitedeki çıtkırıldım kızlardan değilim, düşersem iki sızlar geçer.”

Söylediklerimin ardından kırılganlıkla yüzüme bakmaya başladı. Üzülsem de çok da sallamayarak bugün başıma gelenlerin asıl sorumlusuna baktım.

“Ben annemin bu kadar ileri gideceğini düşünemedim, Zeliha. Seni çok sevdiğimi bildiği için böyle yapıyor,” derken son derece samimiydi.

“Kusura bakma ama ben annenin altın günü dedikodusu yapıp koluma taktığı altınlarla övüneceği bir gelin olamam,” derken yüzüne yaklaştım. “Biz seninle suşi ve lahana dolması kadar uyumluyuz, bu yüzden vazgeç. Ayrıca ben senin gibi parfüme batıp sineksavar gibi gezemem ortalıkta.”

Çok ağır konuştuğumun bilincinde olarak omzuna çapıp yanından geçtim. Bugün bu kadar zor duruma düşmemin, yarın annesinin mahalleye kötü kötü dedikodularımı yaymasının sebebi oydu.

“TikTok ortamına kim için girdiğini bulacağım, Zeliş,” diyerek peşimden seslendiğinde dişlerimi sıktım.

İki ekmek ve kolayı alıp eve döndüğümde babamdan sonra geldiğim için annem bana kızmıştı. Yolda Selim’in oyaladığını söyleyemeyeceğimden ötürü sessiz kalmıştım. Ellerimi yıkadıktan hemen sonra babamın yanına oturdum.

“Kızım, yarın sınav yerlerine bakmaya gidecek misiniz?” diye sorduğunda kafamla onayladım ve eğilip babamı yanından öptüm.

“Başladılar yine baba kız sulu sulu,” diyen osuruk böceğine dil çıkardım.

Annem köftesinden ısırıp konuştu. “Karışmayın babasının tulumbasına,” dediğinde Onur’la gülüştüler.

Ben şimdi böyle kara kuru bir şeymişim ama dediklerine göre küçükken çok tombikmişim. Annem, *yanakların iki ki-loydu*, diyor. Babam bana o kadar çok tulumba yedirmiş ki

tosbik olup çıkmışım. Yemeğin ardından bulaşıkları toplayıp direkt odama geçtim, bu defa annemlerle televizyon seyretmeye kalmadım.

Sınava çok az bir zaman kalmıştı; ilk sınavımdan üç yüz altmış almış, büyük hayaller kuran ailemi biraz kırmıştım. Şimdiyse daha yüksek bir not bekliyordum ve istediğim üniversitede edebiyat okuyabilecektim.

Annem bana çay getirirken test kitaplarımda kalan son konuları da çözüp genel bir tekrar yaptım. Duvara astığım küçük mantar panomda motivasyon sözleri ve planlarım mevcuttu. Bugünün görevini başarıyla sonlandırdığımdan keçeli kalemle üzerini çizdim.

Her zamanki gibi vakit geçmiş; babam odasına çekilmiş, annem de Efe'yi alıp yatırmaya gitmişti. Bir duvar ötemdeki Onur'un *PlayStation* sesinden başka bir şey yoktu. Grup Trol'ün sayfasına girdiğimde Aytuğ'un tüm grupla beraber deniz kenarında bir video attığını gördüm.

Çalışılmış birkaç dans hareketiyle ve canlı müzikle aynı ritimde hareket ederlerken müziğin sonunda Seçil gelerek elini Aytuğ'un omzuna koydu. Görüntü karşısında yutkunarak telefonumu sinirle yastığımın altına atıp uykuya daldım.

Ertesi gün Derya'yı evinden almış, mahalle bitiminde ise tek yumurta ikizlerimiz gelmişti. Bugün bisikletle sınav yerlerine gidecektik. Bulduğumuz mahalle Kartal'a yakın olduğundan ve bu kör edici sıcakta otobüse binmek istemediğimizden bisikleti tercih etmiştik.

Pembe çizgili bisikletimin önünde küçük, beyaz bir sepet vardı. Suyumu oradan alıp içerken geldiğimiz sokak başında soluklanıyorduk. Fatih ile Berat kendi bisikletleriyle bize doğru yaklaşırken Derya kızlarla muhabbet ediyordu. Yazlık hardal rengi elbisesi ve bordo şalıyla göz alıcıydı.

Bense kot şortumun altına giydiğim mavi külotlu çorabım ve beyaz tişörtümle rahattım. Saman rengindeki şapkam beni güneşte kızarmış tavuk olmaktan kurtarıyordu. Berat, Derya

Deniz'ime yandan bir bakış attığında parmağımı gözünün önünde şıklattım.

“Berat, sana buradan bir kafa atarım, daldığın hülyalara ebediyen kavuşursun. Biz de her kandilde senin için helva kavurur yeriz,” diye ters bir sesle konuştum.

İşmine yaptığım alaylı göndermeye gözlerini devirirken Sümeyye yanına aldığı patlayan şekerleri ağzına atıyordu. Fatih kolalı olanlardan bir tanesini kaçırıp yerken yola düşmüştük. Berat ile ben ilkokulda sınava girecektik, tek yumurta ikizleri ve Derya da lisede girecekti.

Önce onların binalarına gitmiştik, en son da bizimkinin yolunu tutmuştuk. Bugün hafta sonu olduğu için okul kapalıydı ancak bizim gibi sınav yerini görmek isteyen insanlar vardı. Bisikletlerimizi bahçedeki demirlere kilitleyip içeriye adımladık.

“Ben ilkokuldayken Zeynep’le hep beslenmemi paylaştım,” diyen Sümeyye’ye gözlerimi devirdim.

Berat gülerek, “Allah size aynı aklı da paylaştırmış, kızlar,” deyince biz de ona katıldık.

Berat ilk katta, bense ikinci kattaydım. Yerlerimize gerginlikle baktığımda Derya gelerek elini omzuma bıraktı. Çenesi omzumdayken neler düşündüğümü biliyordu. Bu sınav için çok emek vermiştim, bir anlık dikkatsizlik her şeyi yerle bir ederdi.

“Başaracaksın, Zeliş,” dediğinde arkamı dönüp ona bir beşlik çaktım.

“Birlikte Derya Deniz'im birlikte,” diyerek elimi boynuna attım ve diğerlerinin yanına gittik.

Derya yüzündeki gülümsemeyle Sümeyye'nin bozulan saçını düzeltirken Berat sınava gireceği sıraya yaslanmış, ona bir şeyler anlatan Fatih'i duymuyordu bile. Bakışları gülümseyen Derya Deniz'imdeydi. Görebiliyordum onu sevdiğini ancak en yanlış kişiye tutulmuştu. Yanına gittiğimde sıkıntıyla suratına baktım.

“Seçtiğin yıldız senin gökyüzüne ait değil, Berat. Parlaklığına aldanıp kendini üzme,” dediğimde iç çekerek kafasıyla onayladı.

“Sonuçta ayağını yorganına göre uzatacaksın,” diyen Fatih, ortamın içine limon sıkıyordu.

Elindeki ayranın içine batırdığı jelibonu keyifle yerken yüzümü ekşittim. Berat elindeki paketten bir jelibon alıp ağzına atarken hırsıyla soludu. Okuldan ayrılıp bahçeye çıktığımızda hava bozmaya başlamıştı.

Klasik mayıs ayı tiptemesi, diye düşünürken yanıma yaklaşan kıza soru dolu bir şekilde baktım. Küçük dilini göstererek gülerken boynuma atladı. Ellerim havada kalırken neler olduğunu anlayamıyordum, şok olmuştum.

“İnanamıyorum, sen o kızsın! Hadi beraber video çekelim,” dediğinde şokumu atlatıp gülümsemiştim.

TikTok hesabını açıp benim ses kaydımı oynatmaya başlattı ve çok geçmeden arkadan *Erik Dalı* duyuldu. Replikleri tekrarlayıp müzikle oynadıktan kısa bir süre sonra videoyu paylaştı. Beni öpücüklere boğarak yanımdan ayrıldığında arkadaşlarım yüzünü ekşiterek bakıyordu.

“Seni gördüğünde sahibi mama versin diye hoplayan süs köpeklerine benziyordu,” diyen Fatih, o sırada bisikletine biniyordu.

Sümeyye ikizinin boynuna atlayarak az önce yanımızdan ayrılan kızın taklidini yaparken gülmeden edemedim. Eve dönecektik ancak karnımız gurulduyordu. Berat’ın dediğine göre buraya yakın bir kafe vardı ve yemekleri güzeldi. Yağmur bastırmaya başlayınca hepimiz lağım farelerine dönmüştük.

Yakın dediği yere de bir saatte varmıştık. Fatih küfürler eşliğinde bisikletini boş alana sabitlerken ben şapkamı çıkarıp ters çevirdim. Derya da elbisesinin eteğini tutup sıktı. Sümeyye rimeli akmasın diye Zeynep’in yüzüne üflerken Fatih ellerini göğze açtı.

“Donuma kadar ıslandım yemin ederim,” derken sonunda kafeden içeriye girdik.

Isıtıcının olduğu köşeye koşar adımlarla gidip oturduğumuzda titrememiz azalmıştı, iyi sayılırdık. Kıyafetlerimiz kurumaya başlamışken yanımıza gelen garson siparişlerimizi aldı.

“Cin çarpmış gibi görünüyorsun, Sümeyye. Garsona iş atma boşuna,” diyen Berat’a baktı Derya.

“Senin de çok uğraşarak şekil verdiğin saçların alnına yapışmış,” dediğinde gülümsüyordu Derya.

Berat donmuş bir vaziyette arkadaşına bakarken Fatih renk vermemeye çalışarak kankasına dirsek attı. Garson siparişlerimizi getirdiğinde Fatih önümdekilere baktı. Büyük porsiyon acılı tavuk ve güveçte kaşarlı mantar söylemiştim.

“Üç adamlık yemek yiyorsun, Zeliş,” dediğinde omzumu silktim.

Çatalımı alıp yemeğime gömüleceğim esnada omzuma konan elle duraksadım. Kaşlarımı çatarak elin sahibine bakmak için döndüğümde kalakaldım.

“Afiyet olsun, Zeliş. Umarım yemekten sonra benimle de bir video çekebilirsin,” diyen kişi, hayran buluşmasındaki gizemli çocuktu.

Düzenleme

Ny.ozlem

.

*Çocukluğumun sokaklarında çalınan ısılda,
ipini kaçırdığım pembe
uçurtmamda saklıydı hayallerim.
Ayağımda sektirdiğim toplar
kadar gururluydu içim.
Yeni alınmış bayramlıklarım kadar mutlu,
ziline basıp kaçtığım ev kadar
heyecanla doluydum.
Şimdi ise hayatıma giren bu
misafir çocukları,
dağıtıyordu her şeyi şuursuzca.*

4. BÖLÜM

Aytuğ benim için her parkta beklediğim salıncak sırasındaki sabrım, baş ucumda duran bayramlıklarım ve bayram sabahındaki şeker poşetim kadar kıymetliydi. Poşetteki en sevdiğim çikolatalı şekerlerim gibi rengârenkti yüreğim.

Adını henüz bilmediğim ancak bana hayatımın en önemli tavsiyesini veren çocuğa bakıyordum. Ağzımdaki tavuğu yuttuğum sırada karşıma geçip oturdu. Fatih hoşnut olmayan gözlerle onu incelerken Berat umursamazdı.

“Nasılsın, Zeliş?” dediğinde yumuşak bir tınıyla, elimdeki çatalı bırakıp konuşmaya hazırlandım.

“Birader, sen hayırdır? Servis açmamı da ister misin?” diyen Fatih, beni hemen korumaya geçmişti bile.

Tabii onlar benim ve bu gizemli çocuk arasındaki konuşmadan haberdar değildi. Derya’ya yardım ister gibi baktığımda sıkıntıyla nefesini verdi.

“Zeliş beni tanıyor, merak etmeyin,” derken kibar bir gülüşle, bir yandan da etkileyici bir şekilde gözlerime baktı.

Yağmurda ıslanmış saçlarımı ensemden ayırırken Berat horoz gibi kabardı ve atağa geçti. Tabii ki o kadar kayıtsız kalmasını beklemiyordum.

“Adı Zeliha ve sadece samimi olduğu insanlar ona *Zeliş* deme lüksüne sahip,” diyen Berat, dost canlısı değildi; üzümlü kekonun damarına basmışlardı bir kere.

Kaşlarımı çatıp ortamdaki gerginliği azaltmak adına bir şeyler düşünürken gizemli çocuk beklentiyle bana baktı. Nendendir bilmiyorum ama içimden bir ses, beni sosyal medyadan sürekli olarak takip ettiğini söylüyordu.

“Kusura bakma, bizimkilerin aşısı gecikti bu ay,” diyen Sümeyye, açık ara Berat ile Fatih’e köpek muamelesi yapıyordu.

Gözlerini bir anlığına benden alıp boşboğaz arkadaşşıma çevirdi. Fatih kahkahasıyla hülyalı sesler çıkaran Zeynep'e tuz paketlerinden birini fırlattı.

"Kötü bir niyetim yok, beyler. Zeliha'yı görünce selam vermek istedim sadece," dediğinde sonunda kendimi çimdikledim ve kendime geldim.

"İyi yapmışsın..." derken ismini bilmediğimi bir kere daha fark ettim.

Fatih eğilip gizemli çocuğu koklarken Berat bıyık altından gülüyordu. Kaşımla *yapma*, demeye çalışırken gizemli çocuk da bu tavrıma tebessüm ediyordu. *Kafası iyiydi galiba*.

"Buradan bile alıyorum muhallebinin kokusunu, sen muhallebi çocuğu de gitsin," diyen Fatih'le kimse gülüşünü tutamadı.

"Adım Yarkın," diyerek bana baktığında isminin aklıma kazınmasını istiyor gibiydi sanki.

Tepkisiz kalmaya çalıştığımda Derya'nın sorgulayıcı bakışları Yarkın'ın üzerinde dolaşıyordu. Eminim bir şeyler sezmişti ve bunu tartıyordu. En başından beri gizemli hâlleri vardı, zaten kayıtsız gülüşü insanda gerginlik yaratan cinstendi.

"Bir şeyler içer misin Yarkın?" diyen Zeynep, kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Kibarca teşekkür etti. "Aslında çapraz masanızda bir TikTok grubum var. Belki Zeliha bizimle video çekilmek ister diye geldim," dediğinde omzumun üstünden söylediği yere baktım.

İki erkek ve üç kız samimi bir şekilde ellerindeki kameralarla video çekiyorlardı. Kafam karıştığı esnada Derya'nın konuşmasını beklemiyordum çünkü bu saate kadar sessizliğini korumuştı.

"Neden istemesin? İster tabii ki," dediğinde eğilip kocaman olmuş gözlerle güzel arkadaşşıma baktım ama o bana bakmıyordu.

Erkekleri zar zor koltuktan kazıyarak kaldırmıştım. Hep beraber çapraz masaya geçmiştik ve biraz sonra çaylarımız gelmişti. İki kızdan birinin ismi Buse, diğerinin ise Tuğçe'ydi ve tavırları oldukça küstahçaydı.

“Bunlar arkadaşların mı Zeliha?” diyen Tuğçe, keyifsizce Fatih'e bakıyordu.

Fatih, “Yok tatlım, eşantiyon,” dediğinde içtiğim çay genzime kaçtı ve öksürdüm.

“Yarkın bize seni gösterince çiçeği burnunda TikToker'ımızla tanışmak istedik,” diyen kişi Ali'ydi.

Dostça gülümseyerek konuşuyordu ve yanında oturan Yarkın kollarını göğsünde bağlamış beni seyrediyordu. Elimle birbirine girmiş saçlarımı düzelterip kenarından biraz kaçmış olan kilotlu çorabımı çekiştirdiğimde keyifle izlemeye devam etti.

“Her iki gözü olan kıza böyle mi bakarsın?” diyen Berat, göz kırparak Yarkın'ın omzunu pat patladı.

Ali etkilenmiş gibi gülümserken Buse kolunu boynuma atıp samimiyetsiz bir şekilde kendine çekti. Yazın insanın eline koluna yapışan sivrisineklere benziyordu. Ağzını yaydığı için çoğu zaman insan ne dediğini anlamıyordu, bir kılavuz gerekliydi.

Buse, “O kadar basit bir videoyla nasıl başarılı oldun?” dediğinde yüzümün ekşidiğini biliyordum.

“Sana bakınca insan umudunu kaybetmiyor, şeker kız. Hatta kendi kendine diyor ki; *bundan olduysa benden niye olmasın?*” diyen Zeynep, lafını sokup keyifsizce geriye doğru yaslandı.

“Neden hiç konuşmuyorsun?” diyen kişi Eren'di ve ilgiyle Derya'ya bakıyordu.

Berat yalancı bir şekilde öksürüp kafasını tavana çevirdi. Çenesinin kasıldığını gördüğümde ağlamak istedim ve yüzümün değiştiğini fark eden Yarkın, diğer yanında oturan Eren'in

dizine elini yavaşça koydu. Arkadaşının ne demek istediğini anlayınca ilgisini Derya'dan aldı.

“Doğrusu senin bu kadar ilgi görmene hepimiz çok şaşır-
dık, üstelik biz bu işe yıllarımızı verdik,” diyen Tuğçe, benim
geldiğim noktadan memnun değildi.

“Belki de insanlar göbek ve bacak görmekten sıkılmıştır,”
dediğimde gözleri öfkeyle yüzümü buldu.

Sinir bozucu bir şekilde gülümsedikten sonra çayımдан bir
yudum daha alıp ayağa kalktım. Bizimkiler de benimle birlikte
ayağa kalktığında Ali ile Eren iyi niyetle başarıımı destekledi.
Buse burun kıvrırken Tuğçe bakışlarıyla benimle restleşti.

Yarkın kafenin dışına kadar geldiğinde beni geçirmek is-
tediğini anlamıştım. Bisikletime binmeden kaldırıp yanımda
tutarken elini yavaşça direksiyona yaslayıp yüzüme yaklaştı.
Kaşlarım yakınlığı karşısında çatıldığında bisikletimi ittim ve
tekerlekler ayağının üzerinden geçti. Bizimkiler önden ilerle-
meye başlamıştı ancak bakışlarının üzerimde olduğunu bili-
yordum.

“Telefon numaranı istesem çok kaba olur muyum?” dedi-
ğinde kaşlarımı kaldırıp alayla yüzüne baktım.

“Bir bardak çay içtik diye sana numaramı vereceğimi zan-
nediyorsan yanıliyorsun,” dedim ve tam arkamı dönüp gide-
cektim ki söyledikleri beni durdurdu.

“Grup Trol’le buluşma ayarlayacaktım. Numaran olmazsa
sana nasıl haber verebilirim? Dumanla mı Zeliş?” derken za-
ferle gülümsüyordu.

Onay almak isteyen gözlerle Derya’ya baktığımda gözlerini
yumarak beni onayladı. Yarkın elindeki son model telefonunu
burnuma soktuğunda sinirle çekip aldım. Numaramı yazıp
özellikle *Zeliha* diye kaydettikten sonra eline verdim.

“Bana bir daha *Zeliş* diye seslenme,” diyerek arkamı döne-
cektim ki son anda vazgeçtim. “Ayrıca beni saçma nedenlerle

rahatsız edecek olursan pekmezini akıtır, üstüne ekmek banarım.”

Yolda gidene kadar Fatih ile Berat ağız birliğiyle beynimi kemirmiş, tek yumurta ikizleri ise imalı şeyler söyleyip durmuştu. Derya sessiz kalmayı tercih ediyordu çünkü üzerine düşündüğü şeyler vardı.

Mahalle girişine geldiğimizde hepimiz dağılmış, Derya ile ben de havanın kasvetiyle iyice bunalmıştık. Gök gri ile beyaz arasında kalmıştı ve serin rüzgârlar esiyordu. Bugün bir dönüm noktası mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu bilmiyordum.

“Sana gökyüzündeki yıldızlara bakar gibi bakıyordu,” dediğinde Derya, anlamayarak ona döndüm. “Yanıldığımı sanmıyorum, Zeliş. Yarkın senin etrafında olabilmek için Aytuğ’u bile kullanıyor.”

İtiraz etmek istiyordum ama bakışlarını görmüştüm. İşin kötüsü ona ihtiyacım vardı ve kendim ilerlemeye kalkarsam Aytuğ’a çok uzun zaman sonra ulaşırdım. En azından onunla bu şekilde iletişim kurup konuşabilecektim. Sırf bu nedenden ötürü ona numaramı vermiştim.

“Haklısın, Derya Deniz’im ancak elimden fazlası da gelmiyor,” dediğimde üzülerek gelip boynuma sarıldı.

“Kendine dikkat et, karşıdaki adam tılsımlı ve etkisi altına çabucak girebilirsin,” dedi öğüt verir gibi.

Derya’nın abisini bize doğru gelirken gördüğümde istemeden de olsa gerildim ve temkinli bir şekilde arkadaşıma baktım. Kafasını *sorun yok* der gibi salladığında sakinleşemedim. Abisinin Derya’ya benzeyen gözleri bana soğuk bir bakış atıp kardeşine döndü.

“Memleketten görücülerin geldi, hadi eve yürü!” dedi ve gözleri dolan Derya’nın yanından geçip gitti.

Evlerinin önüne geldiğimizde kollarımı sıkıca boynuna doladım. Elimle sırtını sıvazlarken arkadaşımın içinde olduğu

durumun ne kadar zor olduğunu biliyordum. Yine de beni üzmemek için burukça tebessüm etti ve içeriye girdi.

Evimin yolunu tuttuğumda kulaklığımda ince tınılı bir şarkı çalıyordu. Arada Aytuğ'un gülüşünü hayal ediyor, kendi kendime kıkırdıyordum. Onunla karşılıklı oturma düşüncesi beni gereğinden fazla mutlu ediyordu.

Bizim alt katımızda oturan çatlak, yaşlı komşumuz sofra bezini yağmurdan mahvolmuş başımdan aşağıya doğru bir güzel silkelediğinde daldığım rüyadan uyandım. Saçıma takılan soğan kabuğunu iğrenerek yere attığımda kafamı kaldırdım.

"Annem camları yeni sildi, Safiye teyze. Niye kabasını almıyorsun sofra bezinin?" dediğimde elini beline koyup bana üstten üstten baktı.

"Sen de aynı annen gibisin, dil pabuç kadar!" dediğinde sinirle nefes alıp verdim.

Yanımdan hızla geçen son model arabanın sıçrattığı çamurlu su, tüm olanların üstüne beni bir güzel yıkadı. Ağzım açık arkamı döndüğümde, filmli camlarından kimin şoför koltuğunda oturduğunu göremedim.

Safiye teyze gülerken takma dişlerini üzerime düşürmesin diye apartmana koştum. Bugün başıma bir yıldırım düşmemiştii, o da düşerse tam olurdu. Bisikleti apartmana bırakıp kapıyı çaldığımda beni gören annem çığlığı bastı.

"Ablam kanalizasyona düşmüş," diyen Onur, katılarak gülüyordu.

Sinirle bir banyo yaptıktan hemen sonra doğru dürüst yemek yiyemediğim için mutfakta oturmuş bekliyordum. Annem bana menemen yapmış, çayı da ocağa koymuştu çünkü ben yemekten sonra mutlaka çay içerdim.

Ekmeğin içini domatesin suyuna batırıp ağzıma atacakken paçama yapışan Efe'yi gördüm. Gülümseyerek elimdeki lokmayı ağzına verdim. Üstüme tırmanmaya çalıştığından onu gülerek kucağıma alıp masaya oturttum.

Bir onun ağzına bir benim ağzıma lokma atarken Onur ısıklık çalarak mutfağa girdi. Karşımdaki sandalyeyi çekip beni verem etmek için konuşmaya başladığında sabır çekiyordum.

“Bir an dev bir lağım faresi kapımıza gelmiş zannettim, kocaman burnunu görmesem tanıyamazdım,” derken kendi söylüyor, kendi gülüyordu.

Annem, babamın fazla mesaiye kaldığını söylemişti ve onlar yemek yemişti. Bana da dışarıda yemem için harçlık vermişti ancak güzelim yemekler kim vurduya gitmişti.

“Onur, seni doğururken ağzına bir şey mi yaptım acaba? Bilmiyorum ki oğlum, çenen çok düşük,” dediğinde Hatice Bacı, kahkahamı tutamadım.

Efe ne dediğini anlamasa da o da beni taklit ederek güldü. Beni özlediği her hâlimden belliydi çünkü sık sık domatesli ağzıyla yanağıma yapışıyordu. Onur saçımı çekip oturma odasına gittiğinde durgunlaştım.

“Derya’yı istemek için yeni görücüler gelmiş,” dediğimde annem demlediği çayını içiyordu.

“Allah yardımcıları olsun, kızım. Necla çok pasif kalıyor onların yanında, ben olsam hepsinin hakkından gelirim,” dediğinde onu başımla onayladım.

Derya’nın annesi Necla teyze, nahif bir kadındı ve tepkileri annem kadar büyük olmuyordu. Dolayısıyla kolayca eziliyordu ancak ben ona güveniyordum; o kadın, kızını çok seviyordu ve eminim onu öyle veya böyle okutacaktı.

Dinlenmek için odama çekildiğimde uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordum. Gözlerim tam kapanacakken yastığımın altındaki telefonum titredi. Ekranın ışığı gözümü aldığından yüzümü ekşiterek gelen mesaja baktım.

Numara kayıtlı değildi ancak yazan kişiyi tahmin etmek zor değildi.

Kimden: Bilinmeyen Numara

**Seni ıslatmak istememiştim, benim yüzümden hasta olma lütfen.
(21.54)**

Bu Yarkın'dı fakat bugün yaşadığım olayı nereden biliyordu? Acaba beni eve kadar takip etmiş olabilir miydi?

Düşüncelerim uykumu silip süpürürken huzursuz olmuştum. Salıncak sıramı benden almak isteyen iri yapılı çocuğa benzetiyordum Yarkın'ı. O da biliyordu ki Aytuğ benim salıncak sıramdı ve artık sabrım tükenmişti; buna rağmen yine de kalkmıyor, bana engel oluyordu.

Babamın omuzları küçükken benim için *zirve* demekti, gülüşlerimin arasında dalgalı saçlarını karıştırmayı severdim. Eğlenceli bir çocukluğum vardı, Sivas'ın Divriği ilçesinde yaşayan akrabalarımızla yaz tatillerimi geçirirdim. Nerdeyse üç katım olan köpeklerden korkmazken küçük yüreğim, şimdi içimdeki sevgi karşısında tedirgin oluyordum.

Deniz kabuğu şeklindeki çikolatayı ağzıma atıp çayımdan bir yudum aldım. Gözlerim Derya'nın dolabının üzerindeki isteme çiçeğindeydi. Necla teyze gelenleri geçiştirip, *benim kızım okuyacak*, diyerek postalamıştı. Evlerine geldiğimde de çiçeğin yanındaki çikolata kutusunu önümüze bırakmıştı. Çikolata bulaşan dişlerimle gülümseyerek Derya'ya baktım.

Derya, "Yarkın bu hâlini bir görse yıldız olduğunu düşünür müydü acaba?" dediğinde keyifsizce omuz silktim.

"Başıma bela olmasın yeter, benim yıldız olmakta gözüm yok," dedim ve mide fesadı geçirmemek için çikolata kutusunu kapattım.

Oturduğum yataktan kalktım ve uzanarak dolabın üzerinden çiçeği aldım. Ben kaynana edasıyla şişerek Derya'ya doğru yürürken o ise gülmekten kendini alamıyordu. Sandalyenin kenarında asılı duran eşarbi başıma örtüp önünden düğüm attıktan sonra Derya'yı şöyle bir süzdüm.

“Kızım biz ta memleketten geldih, gürüyorsun yorulmuş, al çiçekleri de hele bir soluklanayım,” diyerek güldüğümde Derya da bana eşlik etti ve o sırada Necla teyze kapıdan kafasını uzatıp bana baktı.

Bana onaylamaz gözlerle bakarken bir yandan da bıyık altından gülüyordu. Kapının zili duyulduğunda açmak için gitmişti ki gelen tek yumurta ikizlerinin sesini duydum.

Başımdaki eşarpla dış kapıya gittiğimde Lale'yi görmeyi beklemiyordum. Kaşlarımı bu duruma çatarken Zeynep gözlerini devirerek yanındaki kontese baktı. Bizi yalnız bırakan Necla teyze içeriye geçtiğinde kapıyı açıp yol verdim.

“Bu ne hâl, Zeliha?” diyen Lale'nin uzun tırnaklarıyla işaret ettiği eşarbi çekip aldım başımdan.

“Hanımlarla hatim sürüyorduk, ondan kapattım başımı,” dediğimde kızlar dalga geçtiğimi anlayarak gülüştüler.

Derya odasından çıkıp bizimkilere *hoş geldin* derken göz ucuyla bilekten bağlamalı ayakkabısını çıkaran Lale'ye bakıyordu. Sinirli bir nefes verip sabırla bekledim; sonuçta misafir olarak gelmişti, patavatsızlık etmek istemedim.

“Altı üstü iki sokak öteden geliyorsun, Lale. Yemin ederim gözüne sürdüğün farla floresan gibi parlıyorsun,” diye söylenirken ayakkabılarını almış vestiyere yerleştiriyordum.

Lale'nin çiçek ve çikolatayı görüp durumu çakmaması için oturma odasına geçtik. Tabii geçerken de Derya'nın en küçük abisi azı dişlerini gösterecek kadar ağzını ayırmış Lale'ye bakıyordu. Antrede ağzı açık ayran budalasası gibi dikildiğinden gidip önünde durdum.

“İnme indi herhâlde, dış kapı ileride sağda,” dedikten hemen sonra oturduğumuz odaya girip tahta kapıyı yüzüne çarptım.

Lale tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne atmış, Zeynep ve Sümeyye ise Derya Deniz’imin güzel saçlarıyla oynuyordu. Biz üçlü koltuğa oturmuşken Lale de karşımızdaki tekli koltukta oturuyordu. Derya kalkıp annesinin yanına gittiğinde beni süzen süs bebeğine döndüm.

“Senin bugün sahilde kendinden güzel köpeğini gezdirmen gerekmiyor mu?” diye kaşlarımı kaldırarak sorduğumda elindeki telefonunu bıraktı.

“Aslında buraya getirecektim,” derken küçümseyen gözlerle odaya baktı. “Ancak burası Sarı Şeker için uygun değil.”

Zeynep sinirle nefesini verip Lale’nin saçlarını yolmak için ayağa kalkacaktı ki elimi dizine koydum. Bizim âdetlerimizde evine gelene saygısızlık edilmezdi. Bu düşmanın olsa dahi yapılmazdı.

“Aslında sana bakarken köpeğini çok da özlemiyoruz,” diyen Sümeyye, dil çıkarmayı da ihmal etmedi.

Derya bizim için sehpaları çekip televizyon ünitesine koyduğu tepsiyi alarak çaylarımızı getirdi, buradan sonra parka gidip çardakta oturacağımız için annesinin yaptığı cevizli kurabiyelerden de önümüze bıraktı.

“Ya tatlım, çay beni bayıyor. *Latte* yok mu?” dediğinde gözlerimi devirdim ve kötü kötü yanımdaki tek yumurta ikizlerine baktım.

Nasıl olur da Lale’yi peşlerine takıp buraya getirirlerdi, aklım almıyordu? Derya sesini çıkarmadan odadan çıktığında üzülerek arkasından baktım. Dün gece yeterince hırpalanmıştı, bir de bugün kaldıramazdı.

“*Zıkkım Mocha* var, içer misin Lale?” dediğim esnada Derya elindeki *Nescafé* paketi ve kahve kupasıyla içeriye girdi.

Kahveyi çaydanlıktan döktüğü sıcak suyla hazırlayıp Lale'nin önüne bırakırken kızlar ağızlarındaki kurabiyeleri saça saça küfür ediyorlardı kontese. Şikâyet etmek yerine onu buraya getirmeselerdi daha az ağrırdı başımız.

“Niye ekşidi şimdi başımıza, anlamış değilim?” dediğimde Derya anlaşılmaz bir ifadeyle Lale'yi süzdü.

Derya, “Dilinin altında sakladığı baklayı çıkarır şimdi, dert etme,” derken gözlerim Lale'nin yeşilleriyle buluştu.

Kahve kupasını sehpaye bırakıp tamamen bana döndüğünde peçeteyle dudaklarını kibarca kuruladı. Çok kibar ve kadınsı hareketlere sahipti. Bense daha çok elimin tersiyle ağızımı kurulardım. Her neyse, tarzlarımız farklıydı.

“Ünlü Youtuber Yarkın Karakum ile TikTok videosu paylaşmışsın,” dediğinde Lale'nin neden geldiğini anlamış oldum.

Dün geceki gereksiz mesaja cevap vermemiş, bu saate kadar da telefonumu elime almamıştım. Bir sapık gibi beni takip etmişti ve bu durum canımı fazlasıyla sıkıyordu. Bu keyifsiz konu hakkında konuşmak istemesem de Yarkın'ın Youtuber olduğunu yeni öğreniyordum.

“Ne yani, beraber video çekildiğin adamın kim olduğunu bilmiyor musun Zeliha?” dedi Lale şaşkınlıkla, nasıl tepki göstermem konusunda kararsızdım.

“Tesadüf eseri karşılaştığım bir kişi, Yarkın. Dün kafede karşılaşınca kendisi video çekmeyi teklif etti,” diye kısaca açıklama yaptığımda tiz bir çığlık attı.

“Çocuğun dört yüz bine aşkın Youtube abonesi var ve TikTok'ta fazlasıyla ilgi gören biri, Zeliha,” dediğinde Derya tedirgince yüzüme baktı.

Neden, diye düşünmeden edemiyordum... Hakkını verecek olursam yakışıklı bir çocuktı ve sosyal medyada hatırı sayılır bir kitleye sahipti. Tüm bunları elinde bulunduran bir erkeğin bana ilgi göstermesi korkutucuydu, Derya'nın tedirginliği bu yüzdendi.

Sümeyye, “Desene Haseki Sultan olabilmek için Padişah Yarkın’ın önünde cariyeler gibi iki tur raks etmek yetiyormuş, kanka,” dediğinde elimde olmayarak güldüm.

“Tüm bunlara sahip olması beni ilgilendirmez,” dedim. Lale gözlerini devirdi ve oturduğu koltuktan kalkıp yerde oturan Derya ile benim yanıma geldi.

“O, TikTokerların hayran buluşmasını sağlayan, fazla aboneli olan kişilere çekim için şirket ayarlayan kişinin ta kendisi, Zeliş,” dediğinde gözleriyle parlıyordu. “Onu nereden tanıyorsun bilmiyorum ama sakın bağına koparma, eminim seni istediğin kişiye taşıyacaktır.”

Söylediklerinde haklılık payı yok, diyemezdin. Demek Grup Trol’ün hayran buluşmasına gittiğimde onunla karşılaşmam bu yüzdendi. Derin bir nefes alıp ne diyeceğimi düşündüm. Yardımı dokunurdu elbet ama ilgisinin kontrolden çıkmasını hiç istemiyordum.

“Bana numarasını verdi, Lale. Zaten yardım etmek istiyor,” dediğimde gülümseyerek beni başıyla onayladı.

Bu konuşmanın ardından hepimiz Derya’nın evinden ayrıldık. Lale evine giderken biz de kızlarla parka gittik. Havalar gündüz sıcak olduğundan insanlar gece gelip burada semaverlerini yakıp çay içmeye bayılıyordu. Bu yüzden gündüzden yer tutmak önemliydi.

Sümeyye ve Zeynep voleybol oynayacağımız filenin önüne oturmuş dondurmalarını yerken Derya Deniz’imle ben çardakta bekliyorduk. Son zamanlarda hayatım tahmin edilemez bir şekilde değişmişti ve ben yaşananların hızına yetişemiyordum. Doğrusu varmak istediğim yer gözümü korkutmaya başlamıştı.

“Yarkın’la arana olabildiğince mesafe koyarsın, bu da sorunu çözer; hem çocuk sana gelip *senden hoşlanıyorum*, demedi ki?” diyen Derya, mantıklı konuşuyordu. Sonuçta ortada elle tutulur bir şey yoktu.

Su tabancasıyla yüzümü hedef alıp bana gülen Onur'a baktım. Annem piknik sepetini yorgunlukla bırakıp nefeslenirken koşup yanına giderek yerden aldım, o da bebek arabasını itmeye devam etti.

Derya ve Necla teyze sofraya bezini çardağın içindeki masaya serdi. Kısırla ıslak kekler masadaki yerini alırken Fatihler gelmiş, annemler için semaverleri yakmaya koyulmuştu.

Enseme suyu sıkarak Onur'un elinden su tabancasını almak için dizdiğim çatalları bırakıp peşinden koştum. Saçlarım ılık akşam havasında dalgalanırken gülüyordum. Elinden kaptığım tabancadaki suyu son damlasına kadar üzerine sıktığımda oldukça ıslanmıştı.

Onur, "Çita gibi koşuyorsun abla ya!" diye sızlandığında kahkaha atıp üzerine oturduğum göbeğinden kalktım ve yanına uzandım.

Gülüşümle titreşen karnıma elimi koyduğumda gözlerim parıldayan yıldızlara kaydılar. Semaverin yanık kokusu ciğerlerime dolarken çimlerin mayhoş serinliği sırtımı gıcıklıyordu.

Acaba Aytuğ, bir yerlerde onu çok seven birinin olduğunu hissediyor olabilir miydi?

Onun için atan kalbimi işitme olasılığı neydi?

Peki, bu aşk benim şekerden tatlı hayatım için ne acılar biçmişti?

O süreçten sonra semaverdeki çayımızdan içmiş, kızlarla gülüşüp eğlenmiştik. Fatih ve Berat voleybol maçı yapmayı teklif etmişti. Ben erkeklerle bir olurken Derya tek yumurta ikizleriyle aynı safta kalmıştı. Çok fazla yorulsam da yendiğimiz bir maç olmuştu.

Nefes nefese oturduğum yerde Zeynep iki bisküvinin arasına sıkıştırdığı lokumu gözüme soktu. Gülümseyip elinden aldım, şişedeki suyumdan büyük yudumlar içtikten sonra diğerleri gibi yemeye başladım.

Fatih, “Bugün bende bir değişiklik var mı?” derken Derya’nın elindeki yarım kalmış bisküviyi alıp ağzına attı.

Sümeyye ciddiyle yanında oturduğu arkadaşını incelerken Berat gülmemek için kendini zor tutuyordu. Fatih’in gerzek yüzünü incelediğimde bir şey göremedim. Dün nasılsa bugün de aynı görünüyordu, bu işin altından nasıl bir muziplik çıkacağını bilmiyordum.

“Buldum!” diyen Sümeyye, keyifle ellerini çırpı. Herkesin gözü ona döndüğünde konuştu. “Kaşlarının ortasını almışsın,” dediğinde attığım kahkaha, salıncaktaki çocukların bile dikkatini çekti.

“Valla bu kızın beyninin yerini kuru fasulyeyle doldurmuşlar,” diyen Fatih, sinirle Sümeyye’nin saçını karıştırdı.

Siz sormadan ben söyleyeyim, Fatih’in en sevdiği yemek kuru fasulyeydi. Yüzündeki hayal kırıklığıyla kafasını önüne eğdiğinde üzülerken ona baktım. Biraz beğenilse iyi olacaktı ama Fatih daima sıra dışı yemek zevki ve yersiz deyimleriyle biliniyordu maalesef.

“Saç tıraşını değiştirmişsin, galiba Berat’ın berberine git-tiniz?” diyen Derya, son bir umut kaşlarını kaldırarak sorduğunda Fatih keyifle kızın boynuna atladı.

Tabii bu kısa sürdü çünkü Berat ensesinden tuttuğu gibi Fatih’i çekip aldı. Gülümseyerek bana saçlarını gösteren Fatih’in yeni hâlinin daha hoş olduğuna karar vererek güzel olduğuna dair göz kırptım ona.

“Berbere diyor ki; *abi kulağımanın yanından kazıyıp bir de ensemin arkasını inceltirsen o zaman Berat kadar yakışıklı olurum,*” diyen Berat, alayla ancak sevgi dolu bir şekilde elini arkadaşının boynuna attı.

“İstersen bir de ortasından kazısın, Fatih? Tren yolu gibi dolaşırsın ortalıkta,” dediğimde Derya bile gülüşünü saklayamadı.

“Yumurta kafalı Fatih’le de ilgilendiğimize göre hadi sak-lambaç oynayalım,” diyen Sümeyye’nin teklifini bizimkiler büyük bir keyifle kabul etti.

Bütün itirazlarına rağmen ebe, damat tıraşıyla Fatih ol-muştu. Bizim çardağa alnını yaslamış elliye kadar sayarken Zeynep ile Sümeyye tüymüştü bile. Berat kaydırağın altından Derya’ya *gel* işareti yaptığında, belki de hayatımda ilk defa Derya’nın beni beklemeden onu çağırının peşinden gittiğini gördüm.

Bu durumun üzerinde fazla durmayarak parkın arka kıs-mında kalan tuvalet kulübesinin köşesine saklandım. Fatih saymayı bırakıp arkasına döndüğünde klasik repliği tekrarladı.

“Önüm arkam sağım solum sobe, saklanmayan ebe!” dedi-ğinde ipi kopmuş deli danalar gibi çardakta oturan annemlerin oturduğu bankın altına baktığında annem çığlığı bastı.

Fatih kafasına uçan terliğin acısıyla yüzünü ovalarken gü-lüşümü bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım. Zeynep ile Sümeyye çıktıkları ağacın tepesinden Fatih’e bakarken birinin kafasındaki şapka onun önüne düştü.

Kızlar ona yetişemedi Fatih koşarak sobelemişti bile. Göz-leri benim olduğum tarafa kayınca görmesin diye yerime sin-dim. Anın vermiş olduğu rehavet ve heyecanla fark etmesem de ensemde degen nefesle tedirgin oldum.

“Saklanmayı iyi bildiğin için sobelenen hep başkası oluyor,” diyen sesin tanıdıklığı saç diplerime çarpınca omzumun geri-sinden gelen kişiye baktım.

Yarkın, polo yaka sarı tişörtü ve uslanmaz gülüşüyle kar-şımda durmuş bana bakıyordu. Burada ne aradığını sormak için ağzımı aralamıştım ki parfüm sinen eliyle ağzımı kapattı ve beni karanlığa daha çok çekti. Çünkü Fatih oldukça yakını-mızdan geçiyordu.

“Sen de sobelenmek istemezsin, Zeliş,” derken gözlerimin içine bakıyordu, ayrıca bana haddinden fazla yakındı.

Annemin Őekle sokmak için uğraştığı saçlarımı özenle bozar, koşarken rüzgârda salınması için açardım. Çünkü yazın sıcaklığıyla yüzümü okşayan havayı, başımı kaldırdığımda ise beni kucaklayan yıldızları seviyordum. Gözlerimde bir geze-
geni dolduracak kadar bir neşe saklıydı hep.

İnadım hiç geçmemiŐti. AŞk uğruna çıktığım bu yolda ko-
Őarken ılık rüzgârlar değil; sarsıcı fırtınalar, parlayan yıldızlar
değil, sönen umutlar beni bekliyor gibiydi.

5. BÖLÜM

Sonunda sınav günü gelip çatmıştı, benim için uzun ve zorlu bir süreç olmanın yanı sıra stresin bir an olsun yakamdan düşmediği zamanlardı. Yılmadan kendimin ve ailemin emeklerini çöpe atmamak için uğraşmıştım. Tüm emeklerimin kısa bir zaman zarfına sıkıştırılması sinirlerimi bozuyordu. Yine de bugün şeytanın bacağını hiç düşünmeden kırarak, onlara Zeliha'nın kim olduğunu gösterecektim.

Babam da akbilini benim ardından bastıktan sonra ikili koltuklardan birine geçip oturdum. Elimdeki su şişemden bir yudum aldığımda babam sınav giriş belgem ve kimliğimin olduğu çantayı kucağıma bırakıp yanıma oturdu.

Ellerim gerginlikten buz gibi olmuştu. Babam şefkatle elimi tutup sıktağında kafamı omzuna yaslayarak huzurla gülümse-dim.

“İyi geçecek değil mi Mahmut Kaptan?” dediğimde elini sırtıma sardı.

Sabahın erken saatinde güneş saçlarına vururken cevap verdi. “Benim tulumbamın elinden kurtulamayacak,” dedi büyük bir inançla.

Annem okunmuş pirinçleri sabahın köründe bana yuttu-rurken Onur da hâlime kıs kıs gülüyordu. Ancak o da bir süre sonra alayı boş verip bana sarılmıştı. Cebinden çıkardığı çikolatalı gofreti bana verirken mutluydu.

Derya annesiyle, diğerleri de sınav hafta sonuna denk geldiği için babalarıyla yola çıkmıştı. Hepsiyle dün gece telefonda konferans yapmış, kahkahalara boğulmuştuk.

Gülüşüm o uğursuz günü hatırlayınca yüzümde dondu ve binbir parçaya ayrıldı. Yarkın gereksiz bir yakınlık gösterdiği için münasip bir tarafına tekmeyi yemişti. Bunu yaparken de zerre pişmanlık duymamıştım. Hatta bu sabah attığı başarı mesajını görmezden gelmişim.

Tekmeyi attıktan sonra, “Bak gördün mü, seni nasıl sobeledim ama?” demiş, acıyla kasılan yüzüne bakıp hunharca gül-müşüm.

Gözüm otobüsün saatine kayınca içim sıkılır gibi oldu. Çünkü okul yakın olmasına rağmen sınavdan dolayı deli gibi bir trafik vardı. Tedirginlikle yerimde hop oturup hop kalkarken babam şoföre seslendi.

“Usta, az daha hızlı git, çocuklar yetişemeyecek sınava.” Şoför koltuğunda oturan kişi dikiz aynasından babama baktı.

“Valla kardeşim görüyorsun trafiği, elimden geleni yapıyorum,” derken içime çöreklenen sıkıntıyla nefesim düğümlendi.

Terleyen ellerimi pantolonuma sildikten sonra soğuk suyumdan büyük bir yudum aldım. Derya, *iyi düşünürsek iyi olur*, derdi her zaman, ben de iyi düşünmeliydim. Aradan geçen yarım saatin sonunda sınava tam kırk beş dakika kalmıştı.

Babamın yanında küfretmemek için kendimi zor tutuyordum. Yerimde duramayıp ayağa kalktığımda otobüsteki diğer öğrenciler de ayaklandı. Tutacakların yanındaki butona bastığımda otobüs ilk durakta sarsılarak durdu.

“Baba, hadi kalk yoksa yetişemeyeceğim,” dediğimde koltukta bıraktığım çantamı alarak ayaklandı.

Çil yavrusu gibi etrafıma dağılan öğrenciler dört bir yana koşarken ben de kaldırımda kendi etrafımda döndüm. Çok mesafe yoktu ama bisikletsiz yetişmem gerekiyordu.

Saçlarım omuzlarımı döverken o kadar hızlı koşuyordum ki güneş ışınları yüzümü takip ediyordu. Ter damlaları alnımdan çeneme doğru akın ederken arkada kalan babam da bana yetişmeye çalışıyordu. Sadece bir saniyeliğine durup elindeki çantadan sınav giriş belgemle kimliği çekip aldım ve babama gülümseyerek baktım.

“Kızının nasıl hızlı koştuğuna iyi bak, gardaş,” derken yetişemeyeceğim korkusundan gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

O dakikadan sonra durmadım, Onur'un deyimiyle bir çita gibi daha önce gittiğimiz okul binasına doğru hızla ilerledim. Kırmızı ışıktan yeşile dönen ana yolda hareketlenen bir arabanın kornasıyla sıçrayıp elimdeki sınav kâğıdını ona doğru salladım.

Bana yol verdiğinde okulun bahçesini görmüştüm. Ciğerlerim öksürükle tıkanırken bir an sıcaktan bayılacağımı düşündüm. Neyse ki giriş merdivenlerinde olan sıraya yetişmiştim. Önümde çok kişi yoktu çünkü çoğu kişi içeriye girmişti.

Kadın polis üzerimi aramadan önce kenardaki masadan aldığı peçeteyi bana uzattı. Alnımı ve yüzümü kuruladıktan hemen sonra o da üzerimi kibarca aradı. Geçmem adına önümden çekildiğinde gülümseyip, "Başarılar," diyerek iyi bir dilekte bulundu benim için.

Berat'ın babasının arabası olduğu için benimle birlikte gelmemişti. İyi ki de gelmemişti, en azından birimiz sınava yetişebilmişti. Çıkışta kim önce çıkarsa diğerini bekleyecekti, öyle anlaşıyorduk.

Omuzlarıma dökülen saçlarımı ÖSYM'nin verdiği fazladan kurşun kalemle başımda bir topuz hâline getirdim. Gözetmenin bakışları altında içimden bildiğim tüm duaları okudum ve duvarda asılı saate baktım. Yüzümdeki gülümsemeyle kitapçığa gömüldüm.

Türkçedeki üç soru dışında gerisinden emindim. Tarih ile coğrafya fena değildi. Asıl önemli olan matematikti ve ben anca yirmi soru çözebilmiştim ve on altısından emindim. Geometri bilgim yoktu, bu yüzden hiç dokunmadım ona.

Süre bitmek üzereyken kâğıdımı ve kitapçığımı gözetmene verdim. Beni dışarıda bekleyen Berat ile yüzümdeki gülümseme büyüdü. Kollarımı boynuna dolandığımda o da bana dostça sarılarak karşılık verdi.

Babam, Berat'ın babasıyla sohbet ederken beni görünce ayağa kalktı. Hızlıca ona da sarıldığımda mutluydum. Elimden

geleni yapmıştım ve sınavın bir şekilde hakkını verdiğimi düşünüyordum.

Berat, “*Nasıl geçti*, diye sormayacağım çünkü ilk gün ne halt yaptığını bilmiyorsun,” dediğinde babalarımız bu duruma güldüler.

Berat’ın babası bizi grupla toplanacağımız parka bıraktığında kendimi çimenlere attım. Annem aradığında sınavımın iyi geçtiğini söylemiştim, o da beni bugün için rahat bırakmıştı. Zeynep kola şişesine doldurduğu ev yapımı limonatayla yanımıza geldiğinde gülümsüyordu.

Sümeyye koşa koşa gelip hepimize öpücük attıktan sonra yere örtüyü serdi. O süreçten sonra herkes yavaş yavaş gelmişti ve Fatih hâlâ ortada yoktu. Limonata kurumuş boğazımdan geçerken hepimiz büyük bir yükten kurtulmanın mutluluğuyla havalara uçuyorduk.

Derya, “Sınava koşarak mı yetiştin?” diye üzüntüyle sorduğunda onu kafamla onayladım.

Yetişemeseydim eğer bugün bu kadar mutlu olamazdım. Ama koşmaktan ayağımı vuran spor ayakkabılarım da sızlayan kaslarım da şu an için hiç dert değildi. Ayağımın arkasında açılan yarayı bir bant yardımıyla kapattım, telafi edilemeyecek bir kazanın köşesinden dönmüştüm.

“Ben de diyorum, *gündeme ve ana yola düşen bu çita kim?* Sonra bir baktım, bizim Zeliş’miş,” dedi Sümeyye, gülümseyerek baktım ona.

“O değil de Soyuklama Fatih hâlâ damlamadı buraya, sakın kötü bir şey olmuş olmasın...” dediğim an parkın dışında çalan korna sesiyle kafamızı o yöne doğru çevirdik.

Altında babasının iki bin dokuz model doblosuyla karşımızda duruyordu Fatih. Daha reşit olmadığımız için ehliyet alamamıştık, dolayısıyla araba sürmemiz yasaktı. Yine de bizimkiler bunu umursamadan arabaya koştular.

“İti an Fatih’i çağır! Koşun hadi, pizza yemeye gidiyoruz, millet!” derken gülüyordu.

Dört kız arka koltuğa doluşurken kalçamın yarısı Sümeyye’nin kucağındaydı. Berat arkadaşının yanına otururken bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Fatih havalı bir şekilde vitesi alıp hareket edecekken araba istop etti.

“Bir an arabayı sürebildiğine inanmıştım,” diyen Berat, arkadaşına ne yapması gerektiğini anlatırken biz de kızlarla sohbet ediyorduk.

“Ben sınava girmeden önce üç defa çişe gittim ama oturur oturmaz yine geldi,” diyen Zeynep, bu durumun sebebini anlamayarak saçlarını kaşıdı.

Biz bu duruma gülerken öndeki ikili de sınavla alakalı muhabbet ediyordu. Fatih dikiz aynasına asılı nazar boncuğunu sertçe çekip çıkardı.

“Annem vites kılıf örmüş, bir de babama diyor ki; *aman çizilmesin bey!*” derken alay ediyordu annesiyle. “O değil de amele gibi üslü sayılar sorusunu kesin bir ben uzun uzun topladım,” diyerek konudan konuya atladı Fatih.

“Yalnız değilsin, kesin Sümeyye de öyle yapmıştır,” dediğimde bakışlarını benden kaçırdı Sümeyye.

Yol boyu güle oynaya gittikten sonra Fatih’in pizza yiyeceğimiz kafenin önüne arabayı park etmeye çalışması oldukça uzun sürdü. Arkamızda beyaz bir otomobil, önümüzde ise son model motosiklet vardı. Kızlar sabırla park etmesini beklerken Fatih bir türlü beceremiyordu.

“Oğlum, ben de bilmiyorum ki kullanmasını... Başımıza iş açacaksın,” dedi Berat sıkıntıyla yön direktifi verirken.

Zeynep kollarını göğsünde bağlayıp Fatih’e göz devirirken konuştu. “Daha sağı ne taraf, onu bile bilmiyor bu salak.”

Derya, “Kızlar tamam, sakın olun, şimdi halledecekler,” dediğinde güzel bir üslupla, Fatih’le cebelleşen Berat dikiz aynasından Derya Deniz’ime baktı.

Uzanıp nazar boncuğuna vurduğumda sallanan boncuk Berat'ın kafasına çarptı. Dikkati dağılırken kaşlarımla Fatih'i işaret ettim. Hem acıkmış hem de beklemekten sıkılmıştık. Sonunda arabanın arkasını park alanına yerleştirdiğinde hevesle ileri sürdü ki önümüzdeki motosiklet düştü.

Hızını alamayıp bir de ön direksiyonunun üzerinden geçince çığılı bastım. Kızlarla birlikte arabadan inmiş motosikletin hasarına bakarken Fatih şaşkınlıkla olduğu yerde kalmıştı. Sıkıntıyla yere düşen kaskı elime alıp doğrulduğumda ne yapacağımızı düşünüyordum.

“Ehliyeti bile yok, iş polise kadar giderse başı yanacak,” dedi Berat, kafamla onu onayladım.

“Sahibi muhtemelen kafede, girip bir konuşsak?” dediğimde umutsuzca soluk verdi.

Kollarımda ağırlık yapan pahalı kaska göz gezdirdiğimde cam gibi parlak yüzeyinin çizildiğini fark ettim. Zeynep ve Sümeyye donup kalmışken Derya arka koltuktaki su şişelerinden birini Fatih'e verdi. Şoka girmişti resmen.

“Bu zararı karşılayacak paramız yok ki bizim,” dedi Derya umutsuzca omuzlarını kaldırıp indirirken.

Haklıydı ve bu durumda ailelerimizi aramamız en doğrusuydu. Arabaya doğru ilerleyip arka koltuktaki çantamı aldım. İçine elimi sokup telefonumu bulmaya çalışıyor ama bir türlü bulamıyordum. Henüz reşit olmadığımız için illaki ailelerimiz aranacaktı. Olanları ilk bizden duymaları daha iyiydi.

“Zeliş, burada görmen gereken bir durum var,” diye seslendi Derya, en sonunda telefonumu bularak kafamı arabadan çıkardım.

Gözlerim telefonumun ekranındayken etraftaki sessizlikten işkillenerek başımı kaldırdım. Kot ceket ve kucağındaki pizza kutularıyla sinirle bize bakan kişiyi görünce donup kaldım. *Karşımda duran kişi, ona ulaşmak için kırk takla attığım Aytuğ'dan başkası değildi.*

Tarçın rengindeki gözleri öfkeyle kararmıştı ve bize hiç de dost canlısı bakmıyordu. Gözleri üzerime değdiğinde bir süre oyalansa da kafasını direksiyonu parçalanmış motosikletine çevirdiğinde sinirle bir küfür mırıldandı.

“Ergenliğin gözleri de kör ettiğini bilmiyordum,” dediğinde o soğuk sesiyle, yerimde duramadım.

Onlar benim arkadaşlarımdı, üstelik ailem sayılırlardı. Bu benim *âşık olduğum adam* dahi olsa onlara böyle hitap edemezdi. Hep yapmak istediğim gibi burnunun dibine kadar girip güneşle açılan kızılılarına baktım.

“Bir demir yığını için bizi küçümseyemezsin, hatalı olmamız sana hakaret etme hakkını vermiyor,” dediğimde kaşları havalandı ve bedenimi uzunca süzdü.

“Umarım bu deli cesaretin karakolda da sana yardımcı olur,” dediğinde başımızın belaya gireceğini şimdi anlamıştım.

Beklediğinizde gelmeyecek olan bir otobüstü aşk. Onu bir buçuk senedir beklediğim durağa yağmur yağdı, etrafı sel bastı ama o yine de gelmedi. Umutsuzca *gelebilir*, diyerek oturduğum durakta ayaklarım bir ileri bir geri sallanırken geriye doğru sayıyordum hep içimdeki sevgi için.

Gelmişti gelmesine ama ummadığım bir anda mutluluğum olmak için gelmemiş, göz bebeklerinde bana olan sevgisiyle karşıma dikilmemişti.

Ninova

*Sen benim pembe masalının uçuk kaçık prensi,
Gözlerini ilk gördüğümde dünyamı oldu tam tersi,
Mantığım ben arkamı dönmeden olmuştu arazi,
Soluk alır gibi bakıyorum gözlerine şimdi.*

*Bakışlarındaki sihri görecekler diye yüreğimi çok fevri,
Balon eteğimin uçlarında saklı şekerimin taneleri,
Sihirli değneğim seni bana hapsetti,
Bizim masalımız mutlu sonla bitecek besbelli.*

Bakışlarımı incelediğim ayakkabılarımdan kaldırdığımda, kapı ağzında durup bize bakan Aytuğ’la karşılaştım. Normalde karakolluk olmazdık ama reşit olmadığımız için şu an buradaydık. Ailelerimiz aranmıştı yoldayken, ben de o sırada Yarkın’a mesaj atmıştım.

Sonuçta Aytuğ ile arkadaştı ve şu durumda bize yardımcı olabilecek tek kişiydi. Gerginlikten sızlayan bakışlarım kızıl gözlerinin içinde boğulurken tuttuğum nefesimi bırakarak bakışlarımı kaçırdım.

“Evladım, ehliyetsiz araba kullanmak da nedir? Daha büyük bir şey gelebilirdi başınıza,” dedi göbekli komiser amca. Bize son derece babacan yaklaşıyordu. “Anlatın bakalım, nereye gidiyordunuz?” dediğinde gözleri üzerimizde dolaştı.

“Avukatım gelmeden konuşmam,” diyen Fatih’e gülmeden edemedim.

Komiser de bunu komik bulmuş olacaktı ki titreyen göbeğine elini koyarak güldü. Kısa bir süre sonra sabahdan beri bir şey yemediğimize üzülerek simit ayran vermişlerdi bize. Fatih ağzını şapırdatarak yediğinden yanında oturan Berat ona omuz attı.

“Zıkkım ye zıkkım,” diye mırıldandı ağzının içinden.

Babamlarla beraber karakoldan içeriye giren Yarkın, arkadaşıyla birlikte cama bakan masanın önünde durmuş hararetle konuşuyordu. Babamı gördüğümde istemeden dolan gözlerimle ayaklanıp ona sarıldım.

“İyi misin kızım?” dediğinde kanlanmış gözleriyle, mahcup bir ifadeyle onu onayladım. “Annenin aklı çıktı, Zeliş. Mahvettin bugün bizi.”

Fatih başını önüne eğmişken Sümeyye ve Zeynep babalarına sarılmış sulu gözlülük yapıyordu. Berat, Derya'nın durumunu Aytuğ'a anlatınca eğitim hayatı adına susarak ondan şikâyetçi olmamış ve sonuç olarak ailesi aranmamıştı, aransaydı eğer neler olacağını tahmin etmek bile istemiyordum.

Komiser, babalarımızla konuşmaya başladığında yerimde un ufak olmak istedim. Aytuğ heybetiyle en önde odaya daldığında peşinden Yarkın da geldi. Anlayışla bana bakıp rahatlamam için göz kırptı.

“Kusura bakma, evladım. Bizim eşek sıpasının hatasıymış,” dedi Fatih'in babası Necat amca. Aytuğ onu başıyla onayladı.

Babam araya girdi. “Verdiğimiz hasarın bedelini ödeyeceğiz, delikanlı,” dediğinde Aytuğ dikkatle babama baktı.

Aytuğ basketbolcu olduğu için neredeyse babamın iki katıydı ve bu görüntü karşısında gülmek istiyordum. *Sevdiğim adam* ile babamın yan yana durması içimi eritirken Zeynep ortama limon sıktı.

“Tıpkı zebellaha benziyor; dikildi tepemize, bir nefes aldırmadı,” dediğinde Zeynep, Sümeyye bıyık altından güldü.

Necat amca, “Bu çocuk perşembeyi cumaya bağlayan o mübarek gecede doğdu, komiserim. Anlamadım ki niye böyle oldu?” dediğinde hepimiz seslice güldük.

“Zamane gençleri hep böyle, ben de bu defa kıyak geçiyorum ama diğer sefere böyle kurtulamazlar,” dediğinde komiser, hepimiz kibarca teşekkür ettik.

Karakoldan çıktığımızda Aytuğ'u şikâyetini geri alması için Yarkın'ın ikna ettiğini biliyordum. Serinleyen havada kenara çekildiğimizde babalarımız Aytuğ'a mahcup gözlerle bakıyordu.

Berat, “Verdiğimiz hasarın bedeli ne kadar, birader?” derken ciddiyetini koruyordu.

“Çok değil, kırk bin lira,” deyince Aytuğ, Sümeyye de kabaca, “Oha!” dedi. Hepimiz onunla aynı fikirdeydik.

Biz orta hâlli ailelerdik, geçinip gidiyorduk ve durup dururken çoğu asgari ücrete tabii olan babalarımızın omuzlarına bunu yüklemek akıl kârı değildi. Durup dururken nasıl bir belayı başımıza sarmıştık bilmiyorum. *Bela* diye adlandırdığım kişinin platonîği olduğum çocuk olması da ayrı bir ironiydi zaten.

“Aslında benim bir fikrim var, Necat amca,” dedi Yarkın, kaşlarını kaldırıp alayla yüzüne baktım. Ne yumurtlayacaktı acaba? “Benim babam restoran işletiyor ve yaz sezonunda kalabalık olduğu için eleman arıyor. Eğer isterseniz bizim restoranda çalışıp bu ücreti ödeyebilirler.”

Babam başta olmak üzere herkes hep bir ağızdan itiraz edince biz de boş durmayıp bunun bizim hatamız olduğunu ve kendimizin düzeltebileceğini söyledik. Nihayet ikna çabalarımız işe yaradı ve ertesi gün çalışacağımız restorana gitmek üzere sözleştik. Herkes evine doğru yol alırken isminin seslenilmesiyle rüzgârdan yüzüme vuran saçlarımı elimle sıyırdım.

“Bir şey unuttun bence,” dedi Aytuğ, yanındaki Yarkın bakışlarını kaçırıp etrafta gezdirdi.

“Neymiş o?” diye küstahça sorduğumda gülüşüyle tutulan benliğim için boynumu ovdum.

“Özür dilemen gerekiyor, şirin kız.”

Şirin kelimesiyle birlikte tepeden tırnağa beni süzmüştü. Uyuz tavrı karşısında dişlerimi sıktım ancak Aytuğ bundan hiç etkilenmeyip kollarını göğsünde bağlayarak beklemeye başladı. Kararlı tavrı ve her an karakolda verdiği karardan vazgeçmesinin korkusuyla istediğini yapmaya karar verdim.

“Özür dilerim, her şey için...” derken büyük bir ciddiyetle, çok sevdiğim kızıl gözlerine bakarak anın tadını çıkardım.

Alaylı ifadesi tavrım karşısında dağılırken gözlerini benden ayırmadı ve en sonunda kuru bir öksürükle ortamın havasını bozdu. Kibarca *iyi akşamlar*, dileyerek arkasını dönüp gittiğinde Yarkın elleri cebinde, imalı bir şekilde bana bakıp derin

bir iç çekti. Bir elini alnına vurup *boşça kal*, diyerek arkadaşının peşinden gitti.

Babam yol boyunca sessizliğini koruyarak bana karşı kırgınlığını belli etmişti. Yorgunlukla merdivenleri tırmandığımda camda yolumu gözleyen annem ile Onur kapıyı beklemeden açtı.

“Abla?” diyen Onur, ağlamaktan boğuklaşan sesiyle boynuma atladığında şaşırarak ben de ona sarıldım.

Bacaklarıma kedi gibi sarılan Efe’yi kucağıma aldığımda çekinerek anneme baktım. Bana benzeyen gözleri ağlamaktan şişmiş, burnunun ucu kızarmıştı. Seslice burnunu çektiğinde bana öfkeli olduğunu görebiliyordum.

“Bugün bana yaşattığın korkuyu umarım evladın sana yaşatmaz, kızım,” dediğinde dolan gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı.

Babamla annemin yanına gidip ona sarıldığımızda Hatice Sultan’ın omuzları sarsılıyordu. Bu beni sağ salım karşısında görmenin mutluluğuydu. Kim bilir, karakolda olduğumu söylediklerinde akıllarına ne senaryolar gelmişti?

Efe’yi kucağımdan indirip tekli koltuğa bıraktıktan sonra annemin yanına giderek önünde diz çöktüm. Burnumu çekerek kafamı dizlerine sürttüm. Gözyaşlarını elleriyle alelacele sildikten sonra kafamı kaldırıp boynuma sarıldı annem.

“Yumuşadım diye yırttığını zannetme sakın, halıları sana yıkatacağım bu yaz,” dediğinde hepimiz güldük.

Babam yarın iş günü olduğu için yatmaya gittiğinde annem de Efe’yi ayaklarında sallayıp uyutmuştu. Onur ile mutfak masasında keyif çayımızı içerken mercimek köftelerimden birini çalıp ağzına attı.

Gözlerimi devirip çayımı içmeye devam ettim. Babam yatmadan önce anneme Yarkın’ın babasının restoranında çalışacağımızı söylemişti. Annem başta biraz itiraz eder gibi olsa da sonra aklımızın başımıza gelmesi adına ses etmemişti.

“Sen bu Yankı’yı nereden tanıyorsun?” derken Efe’yi sallamaktan ağrıyan bacaklarını ovuyordu.

“Anne, Yarkın o Yarkın! İsmi doğru söyle,” diyen Onur, ağzındaki mercimekleri yüzüme sıçratarak gülüyordu.

Yarkın bugün benim için oldukça fazla şey yapmıştı ve ona teşekkür borcumun olduğunu biliyordum. Uyumadan önce onu aramayı aklıma not edip ağzımdaki mercimek köftesini çiğneyerek yuttum.

“TikTok aracılığıyla tanıştık,” dedim, aslına bakarsak yalan da sayılmazdı.

Bir buçuk senedir platonîği olduğum çocuğun hayran buluşmasında tesadüf eseri karşılaştık, diyemezdim tabii ki. Annem şüpheyle beni süzse de umursamaz bir şekilde omuz silktim. Başımızın beladan kurtulmuş olması şimdilik onun için yeterliydi. Bu yeni arkadaş, annem için çok da önemli bir detay değildi.

Vakit geçtiği için ben de odama gidip üzerimi değiştirmiştim. Kararsız bir hâlde elimdeki telefonumu sıkarken bir sağa bir sola gidip duruyordum. Yarkın’ın en son yaptığı hareket ve evime kadar beni takip etmesi kendinden soğutmuştu açıkçası. Bu yüzden teşekkür etmek için bile olsa aramak istemiyordum.

İsminin kayıtlı olduğu rehberimde gözlerimi gezdirdikten sonra sonunda arayarak kulağıma götürdüm. Bu sırada üç kapaklı dolabımın küçük aynasından kendime bakıyordum. İkinci çalışında telefon açıldı ve ilgisiz bir şekilde cevap verdi. Arkadan gelen yüksek sesli müzik ve kalabalığın coşkusuyla suratımı ekşitip telefonumu kendimden uzaklaştırdım.

“Yarkın merhaba, rahatsız ettim galiba? Fazla tutmayacağım zaten, ben bugün yaptıkların için teşekkür etmek adına aramıştım seni,” dediğimde anlayışla, ilk birkaç dakika konuşmadı.

Bulunduğu ortamdan daha sakin bir ortama geçtiğini keşilen müzik sesinden anlamıştım. Yine cevap vermeyince

konuşmak istemediğini düşünerek kapatacaktım ki cevap verdi.

“Kusura bakma, Zeliş. İçerisi çok gürültülü, ben de kim olduğuna bakmadan açtığım için çıkaramadım... Ayrıca ne demek, hiç önemli değil; sorununu çözüme kavuşturduysam ne mutlu bana,” derken ilgiyle konuşuyordu.

Gerginlikle dilimi dudaklarımda gezdirdim ve ne konuşabileceğimi düşündüm. Ne yazık ki aklıma bir halt gelmiyordu. Bu yüzden kısa tutup telefonu kapatmaya karar verdim. Bu çocuk iyi bir şeyler söylese dahi bana hep olumsuz bir enerji veriyordu.

“Önemli değil, tanıyamamış olabilirsin... Tekrar teşekkür ederim, iyi geceler,” diyerek telefonu kendimden uzaklaştıracam sırada bana seslenince kapatmaktan vazgeçip tekrar kulağıma yanaştırdım.

“Lütfen bundan sonra kendine çok dikkat et, sen benim için değerlisin çünkü...” Bir süre cevap vermedi. “İyi geceler, tatlı rüyalar,” dedi sonra ve telefonu yüzüme kapattı.

Moron gibi telefonumun kararan ekranına bir süre baktıktan sonra çok da sallamayarak omuz silktim. Bugün yaşanan olaylardan sonra bizimkiler WhatsApp grubunda kaynatmaya başlamıştı bile. *Sınav stresi bitti*, derken şimdi de yeni bir belaya bulaşmıştık. Zaten her yaz amele gibi çalışacağımız bir iş bulmasak olmuyordu. El mecbur bu taşın altına da elimizi sokacaktık, sonuçta bu haltı hep birlikte yemiştik, öyle değil mi?

AT HIRKIZLARI 🐾

Soyuklama Fatih:

Babam beni az daha soy kütüğünden sildirmeye gidiyordu

Soyuklama Fatih:

En son toz bezi gibi paçasına yapıştım valla 🤔

Zeliş:

Annem halıları yıkamayı bile bana kitledi 😞

Beroş:

Benim annem de yine sütünü emeğini haram etti bana 😞

Sümüklü Sümoş:

Bizimkiler de Zeyno'yla aldığımız konser biletlerini yırttılar! 😡

Zeyno:

Of evet ya! Gitti güzelim biletler 😞

Zeliş:

O değil de insanın platonîğiyle ilk karşılaşması böyle mi olur
sorarım size?

Zeliş:

Karakol köşelerinde mi? 😞

Sen gel bir buçuk sene hayalini kur, sonra çocuğun milyarlık motosikletini dobloyla ez, üstüne bir de karakolda yüzüne çemkirirken içinden aşk naraları at. Ne anlamlı, ne romantik bir karşılaşma ama! Ah be Zeliş, senden bir cacık olmaz kızım.

Soyuklama Fatih:

Platonîğin de pek bir sempatikti canım şimdi maşallah!

Soyuklama Fatih:

O kadar tatlıydı ki bittik bittik 😞

Sümüklü Sümoş:

Bize ergen mi dedi o?

Derya Deniz'im:

Maalesef...

Beroş:

Sinirlendiği içindir o, en azından öyle olduğuna inanmak istiyorum

Zeliş:

Berat'a katılıyorum, katılanlar kendini belli etsin!

Kendi attığım mesaja artı bir verip başparmağımın tırnağını kemirirken bir yandan da gelecek onayları bekliyordum ancak herkes çevrim dışı olmuştu. Kısacası Aytuğ'un hepimize *ergen* gözüyle baktığını bildiklerini ve bunu kabul etmem gerektiğini anlatmaya çalışıyorlardı.

Zaten ne zaman işlerine gelmeyen bir durum olsa tabiri caizse beni yırtık dondan çıkar gibi ortada bırakıyorlardı. *Hainler!* Yüzümü asıp yorganımın içine girdim ve serin kısımlarına bacaklarımı bir ahtapot gibi dolayarak gözlerimi yumdum.

Uykumu güzelce aldıktan sonra sabah erkenden kalktım. Annemler uyanmadan güzelce yıkandım ve kahvaltıyı hazırladım. Annem sabah kalkıp babama kahvaltı hazırladığı için çaydanlıktaki bayat çayı lavaboya döktüm.

Küçük pembe leğende krep hamurunu hazır edip tavamızda pişirmeye koyuldum. Yaklaşık on beş tane yapıp her şeyin hazır olduğu masama koyduğumda annem de uyanmış ve yanıma gelmişti.

"Günaydın, Hatice Bacı!" diye coşkuyla bağırdığımda Efe bunu komik bularak yerinde sallanıp güldü.

Yüzünü yıkayan Onur'u itip kucağımdaki Efe'nin elini yüzünü yıkadıktan sonra bize sinir olan kardeşime dil çıkardım. Mutfaktaki masada keyifle kahvaltı yaparken annem gururla bana baktı.

"Aferin benim hamarat kızıma," dediğinde gülümseyerek Efe'ye ballı ekmeği uzattım.

Bizimkilerle geçen vaktin ardından annemle masayı toplayıp odama gittim. Açık renk kotumu giydikten sonra üzerine limon rengi, kısa kollu gömleğimi geçirdim. Saçlarımı sıkı bir balıksırtı ördükten sonra beyaz spor ayakkabılarımı giyip sırt çantamı taktım. Yol üzerinden aldığım Derya'yla birlikte mahallenin çıkışına doğru ilerlerken dünkü olayı atlattığımız için mutluyduk.

"İşte nasıl çalışacaksın? Abinler izin vermez," dediğimde gülümseyerek bana baktı.

"Anneme anlattım her şeyi, o da babama ve abilerime kursa yazılacağımı söyleyecek," dediğinde başımla onu onayladım.

"Yarkın sabah bana mesaj atmış, gelip bizi arabayla alabileceğini söylüyordu," derken gözlerimi devirerek devam ettim. "Ben de ona halk otobüsünü kullanacağımızı söyledim."

Söylediğime ikimiz de güldüğümüzde Zeynep ve Sümeyye konuştuklarımızı duydu ve aramızdaki mesafeyi sifıra indirip yanımıza koştu. Birbirlerine çarparak önümüzde durduklarında başımı olumsuz anlamda salladım.

"Oldu olacak makam aracı göndersin, Zeliş," dediğinde Sümeyye, kaşlarını kaldırıp alayla bana baktı. Akan burnunu sertçe sildikten sonra polen alerjisine anlamlı methiyeler dizdi Sümüklü.

Yüzümü ekşitip ona cevap vermediğimde bizi durakta bekleyen erkeklerin yanına gelmiştik. Berat beyaz spor gömleğinin altındaki kot şortu ve fönlenmiş saçlarıyla oldukça cezbedici görünüyordu. Fatih kıskançlıkla saçlarını dağıttığında Berat sinirle arkadaşına baktı. Bizi fark ettiklerinde Fatih sitemle

yüzümüze baktı. Şimdi çekeceği zılgıtı çok iyi bildiğimden sessizce dinlemeye koyuldum.

“Yani az daha bu güneşin altında bekleseydim sizi, dondurma gibi eriyecektim... Bravo, kızlar!” diyen Fatih’in bu sevimli hâllerine güldüm.

Hepimiz öğrenci akbillerimizle otobüse bindiğimizde tabii ki tıka basa bir durum söz konusuydu. Şoför sürekli, *arkadaki boşluğa doğru ilerleyelim*, dediğinden sinirle arkaya doğru ilerliyorduk. Yazın otobüsler daha bir çekilmez oluyordu.

“Henüz karşımdaki yaşlı amcayla öpüşmedim, az daha alırsa eğer aramızda farklı münasebetler olacak,” diyen Berat, sinirle soluklanırken Fatih ona takıldı.

Fatih, “Sus lan cenabet,” dediğinde kahkahamı tutamadım ve önümdeki tekli koltukta oturan yaşlı teyzenin kınayıcı bakışlarını üzerime çektim.

Nihayet aradığımız restorana geldiğimizde hepimiz *Sefil Bilo* gibi kafamızı kaldırmış, karşımızdaki mekâna bakıyorduk. Denizi boydan boya gören camlarla birlikte göz alıcı ışıklandırmalar ve dekoratif tablolar...

Hım?

İçeriye adımladığımızda girişteki görevli kibarca önümüzü kesip ne için geldiğimizi sordu. Biz de geleceğimizden Yarkın’ın babasının haberdar olduğunu söyledik. Bizi içeriye buyur ettiğinde oldukça yersiz kaldığım bu yabancı ortama rahatsızlık duyarak baktım.

“Demek yeni elemanlarım geldi,” diyen takım elbiseli adamla birlikte, çapraz masamızda yemek yiyen Grup Trol’ün kafaları bizden tarafa çevrildi.

Bakışlarım Aytuğ’un derin gözlerine kaydığında beni içine çeken duygularla olduğum yere saplandım. Yanındaki Seçil kınayıcı bakışlarla bizi seyrederken içinde bulunduğum durumun ezici hâlinden sıyrılamadım.

*Kurduğun düşler gerçeklerle iç içe geçtiğinde,
kalbinde çıkan fırtınaya rüzgâr mı lazımdı?
O aslında vitrinde gördüğün etiketi kabarık
pembe ayakkabılar,
senin o lükse erişemeyeceğin bakışlardı.
Kabul et artık, o senin gökkuşağında olmayan
bir renkti sadece.*

6. BÖLÜM

2

Sizin de küçükken gözünüz gibi baktığınız bir çift ayakkabınız oldu mu? Evet, ben de o kırmızı ayakkabılara sahip olan kız çocuklarındandım. Babamın bir bayram arifesinde, vitrinde görüp getirdiği ayakkabılar benim için sihirliydi.

Onlar ayaklarımdayken dünya gezilebilir, mutluluk hiç bitmeyebilir ve ben de bir prenses olabilirdim. Şimdi o sihirli ayakkabıları giysem Aytuğ ile aramdaki mesafeleri silebilir miyim? Sınıf farkını ortadan kaldırabilir miyim?

Tüm bunlar masada oturup bana uzak bakışlar atarken mümkün görünmüyordu. Ne yazık ki ne kadar imkânsız olduğumuzu hayat bir kez daha önüme sürmüştü. Bir de buraya Aytuğ'un kırılan motosiklet parasını denkleştirmek için geldiğimizi düşünürsek yanılmadığım ortadaydı.

"Kıldığım cuma namazlarından sonra Allah beni cennetine koydu," diyen Fatih, salyalarını akıtarak etrafı süzüyordu. Onun bu sıra dışı espri anlayışı, hep en olmadık zamanlarda ortaya çıkardı zaten.

Burası oldukça nezih bir mekândı ve biz dağdan inmiş saf köylüler gibi etrafımızı seyrediyorduk. Arkadaşlarının yanından kalkıp yanımıza gelen Yarkın, kibarca tebessüm ettiğinde gülümsemeye çalıştım. Şu an keyifli görünemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Yeni elemanlarının geldiğini kibarca telaffuz eden adam, eliyle bizi içeriye buyur etti.

"Merhaba, gençler," dedi Yarkın'ın babası kibar ve samimi bir gülüşle, oğlunun yirmi sene sonraki hâli gibiydi. "Siz gelmeden görev dağılımını çalışanlarımla yaptık," dediğinde bir an önce Grup Trol'ün merceğinden çıkmak istediğim için son söylediğine pek dikkat edemedim.

"Anlayışınız ve yardımınız için teşekkürler, efendim," diyen Berat, minnetle gülümsedi.

Yarkın bütün ilgisini bana vermişti ve sanki başını başka yöne çevirirse buhar olup kaybolacaktım gibi yüzüme bakıyordu. Ters bir tavırla göz kırptım ve *ne var* dercesine suratına baktım. Gerçekten böyle bir insanın ağına düşmüş olmak ve arkadaşlarımin da ona bağımlı olacak olması bana anlamsız bir vicdan yaşatıyordu.

“Benim şu an önemli bir işim olduğu için oğlum size yardımcı olacaktır,” dediğinde kafalarımızla onaylayıp adamı uğurladık.

“Zeliş ve Berat garson olacak,” derken gözlerimin içine dik-katle baktı. “Fatih bahçıvan yardımcısı, arkadaki iki tatlı kız da komi görevini üstlenecekler.”

Sümeyye ve Zeynep *tatlı kız* tiptemesine aynı anda göz devirince yumruk tokuşturdular. Fatih alaydan arınmış bakışlarını Yarkın’dan ayırmazken arkadan öne doğru yürüdü. Elini omzuma attığında sahiplenici tavrına güldüm geçtim.

“Derya, sen de mutfaktasın,” dediğinde kibarca gülümseyip tekrar benimle göz teması kurdu Yarkın.

Berat, “Kardeşim eyvallah da onun adı Zeliş değil yalnız, Zeliha,” derken diğer yanıma geçti. “Zeliş lakabını sadece biz kullanırız, yani dostları biziz. Düzeltelim de baştan, sonra karışıklık olmasın.”

“Tamam. Sakin olun, sincaplarım,” dediğimde ikisinin de kolunun altından sıyrıldım. “Yarkın, sen de kıyafetleri ver de bir an önce işimizin başına geçelim.”

Onlar giyinme odalarına doğru ilerlerken ben de Yarkın ile kıyafetleri almak için gitmiştim. Şekillendirdiği saçları ve şık giyimiyle aslında yakışıklı bir çocuktü. Fakat kalbimin ilgisini çekmiyordu.

“Kaderin cilvesi senden yana,” derken girdiğimiz odadaki dolaplara yanaşıp açmıştı. “Kim derdi ki Aytuğ ile bu kadar sık aynı ortamlarda bulunacaksınız?” dediğinde alayla dudak bükmüştü.

“Aynen, şansım yaver gidiyor ve ben bu durumdan şikâyetçi değilim,” dediğimde kıyafetleri karıştıran elleri bir süre hareketsiz kaldı.

Bakışları bana odaklandığında meydan okuyan bir şirinlikle gülümsedim. Koyulaşan hareleri gülüşümde takılı kalırken kafasını olumsuz bir şekilde sallayarak siyah ve beyaz renkli kıyafetleri çıkardı.

Bana taşımak istemiyor olacaktı ki hepsini kendi kucakladı. Hiç kullanılmadıkları için jelatinli paketlerde olan önlüklerden biri ayaklarımın dibine düştü. Eğilip yerden aldığımda içindeki önlüğü çıkardım.

Restoranın gümüş rengindeki iple işlenmiş amblemi oldukça havalı görünüyordu. Parmağımı üzerinde gezdirdikten sonra bir hevesle açıp giyinmeye koyuldum. Ancak önlük büyük beden olduğu için bana olmadı.

Yandan sarkan bağcıkları belimi iki kez çevrelediğinde aynada kendime baktım. Gülüşüm dudaklarımdan firar ettiğinde içimden geldiği gibi güldüm. Benim bu hâlimi gören Yarkın, kapının pervazına yaslanmış dikkatle beni seyrediyordu.

“Sesin erkekler tuvaletine kadar geliyor,” diyerek odaya giren Aytuğ ile gülüşüm dudaklarımda dondu. “Anlaşılan ilk günden işi makaraya sarmışsın.”

“Hayat çok ciddiye alındığında sonuçları ağır oluyor,” derken üzerimdeki garson önlüğünü çıkardım.

İki erkeğin de dikkati üzerimdeyken sakinliğimi korumaya çalıştım. Umursamaz olduğunu düşündüğüm bakışlarım ikisi arasında mekik dokurken sabırsız bir şekilde elimle çekilmelerini işaret ettim.

“Yarkın hadi, bizimkiler meraktan çatlamıştır,” dediğimde ses etmeden peşimden geldi.

“Önlüğü çıkarırken titreyen parmakların ondan hoşlandığını hiç ele vermedi zaten,” dediğinde duraksadım.

Yarkın'ın karnına dirseğimi geçirdiğimde bozuntuya vermeden gülümsedi. İçimde yersiz bir umut ve heyecanla mutfağın çaprazında kalan odaya doğru Yarkın'ın peşinden ilerledim. Berat sıkılğan bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

Biz daha gelmeden herkesin pozisyonu özenle hazırlanmıştı. Tüm bu işe girme olayının altında Yarkın'ın parmağı vardı ve normalde herhangi bir elemana ihtiyaçları olduğunu sanmıyordum. Olsa bile bizim gibi gençlerle çalışacaklarını zannetmiyordum.

Garson olarak benim seçilmemin sebebi, Yarkın'ın beni daha fazla göz önünde tutmak istemesiydi. Berat ise eli yüzü düzgün olduğu için dikkat çekerek, o yüzden garson olarak seçilmişti.

“Ne bakıyorsun, oğlum?” diye sordu Berat, Fatih'e. Odukça gergindi.

“Bence sen hayırlı bir günde bismillah çekilerek yapılmışsın, aksi hâlde bu kadar ballı olamazdın,” diyen Fatih'e gülmeden edemedim.

Erkek ve kız soyunma odalarında bizlere verilen kıyafetlerimizi giyinirken etraf beklemediğim bir şekilde sessizdi. İsmimin yazılı olduğu metal kartı yakama iliştip kızlara döndüm. Yüzlerinde gergin bir ifade hüküm sürüyordu, genellikle bu kadar durgun olmazlardı.

“Annem, *sen mutfaktan odaya kadar çay tepsisi götüremiyorsun, nasıl garson olacaksın, diyor,*” diyen Sümeyye, dudak büktü.

Zeynep kafasıyla onu onaylarken, “Geçen gün kahvaltı için bir yumurta kırdım, herkesin tabağından yumurta kabuğu çıktı,” dedi sıkıntıyla omuzlarını indirip kaldırırken.

Elbette reşit olmadığımız için bu işe uygun değildik. Bunu ben de çok iyi biliyordum fakat borcumuzu ödememizin tek yolu buydu. Aksi hâlde ailelerimize çok büyük yük olacaktık.

Yine de tüm bunlara rağmen kendime ve arkadaşlarıma inanıyordum.

“Benim mutfakla aram iyidir, kızlar,” diyen Derya, bizim moralimizi düzeltmek için uğraşıyordu.

Derya Deniz’ime mutluluk öpücüğü atıp kendi etrafımda döndüm şımarık bir edayla. Genelde benim aşırı neşeli hâllerimin durumu kurtarmak için olduğunu çok iyi bilirlerdiler. Yine de beni bozmayarak ortamın enerjisini yükseltmeye çalışırlardı.

“Nasıl görünüyorum, çikolatalı keklerim?” diyerek anlamsız gösterime devam ettim.

Hepsi beni baştan ayağa süzüp başparmaklarıyla *okey* işareti yaptığında toparlanarak odadan ayrıldık. Berat üzerindeki beyaz gömlek ve papyonla daha bir karizmatik görünüyordu. Fatih ise salopet kot tulumu ve asık yüzüyle bizi eğlendireceğe benziyordu. Birbirinden bu kadar zıt görüntüye sahip iki genç adamın ne kadar iyi arkadaş olduklarına baktım.

Fatih, “Siz de gülün anasını satayım,” derken yüzünü buruşturup kendi etrafında döndü. “Allah şans dağıtırken ben evde güneşleniyordum herhâlde!”

“O kadar da kötü durmuyor, oğlum. Takma bu kadar,” diyen Berat’ın bakışları, arkamda kalan Derya’ya kaydı.

Gittikçe koyulaşan göz bebekleri arkadaşımın üzerinde oyalandı. Boğazımda gıcık varmış gibi hafifçe öksürdüğümde bir rüyadan uyanırcasına silkelenip kendine gelmeye çalıştı. Bazen mantığını bir kenara itip duygularını açığa çıkarıyordu çünkü.

Sümeyye alayla, “Sarı çizmelerinle tarladaki korkuluklara dönmüşsün, Fatih,” derken kankasına baktı.

Bizimkilerin gır gır, şamatası bitmezdi. Çeneleri düşük olduğundan daima birbirlerine çarpacak laflar ve eğlenecek şeyler bulmakta zorlanmazlardı. Duruma el atmam gerektiğinin farkındaydım, sonuçta buraya çalışmak için gelmiştik.

“Hadi geyiği bırakalım da işbaşı yapalım, millet,” dediğimde herkes olumlu anlamda homurtular çıkardı.

Tüm grup yavaş yavaş kendi işine dağılırken Berat kalkmakta olan bazı müşterilere valeyeye kadar eşlik etti. Grup Trol’ün Feyyaz’ı eliyle bana *gel* işareti yaptığında emin adımlarla yanlarına gitmeye çalıştım.

Feyyaz, TikTok yayınlarının genelini kebab ve çiğ köfte yerken geçirirdi. Hayranlarının arasında acıya düşkünlüğü ve kendine has tavrıyla yer edinmişti. Açıkçası iyi birine benziyordu, en azından kamerada olduğu gibiydi.

Işık saçarak dans eden prensesimiz ise Seçil’di. Profesyonel olarak koreografi çalışır, yeni akımlara farklı boyutlar kazandırırdı. Sarı saçlarıyla birleşen kıvrımlı vücuduna herkes hastaydı. Ben de ona bakınca hasta oluyordum ama kıskançlıktan tabii!

“Ben *Tortilla* istiyorum, tatlım,” diyen Seçil’le kaşlarım çatıldı.

Tortilla mı? O da ne?

Telaffuz ettiği yemeğin adını ömrümde duymamıştım. Biz nohut, pilav ve mercimek çorbasıyla büyütülen çocuklardık, anlamazdık böyle cafcacılı yemeklerden. Mavi gözleri yemeğin ismini anlamadığım için keyifle kısıldı. *Şeytan diyor ki elindeki tabletin dijital kalemini al, sok gözüne!*

Özenle kombinlenmiş kıyafetlerine, jilet gibi çekilmiş *eyeliner*’ına baktım. Kesinlikle Aytuğ’un yanına benden daha çok yakışıyordu.

“Anlamadım, tekrardan söyler misiniz?” dediğimde gülüşünü saklamak için uğraşmadı.

“Hayatında hiç *Tortilla* yemedin mi tatlım?” diyerek kaşlarını kaldırdı Seçil. Benimle açık ara alay ediyordu.

“Sen daha yemeğin ismini anlamıyorsun, burada siparişleri nasıl alacaksın merak ettim doğrusu?” diyen ses arkamdan geldi.

Aytuğ tuvaletten geldiğini belli eden nemli elleriyle yanımdan geçip yerine oturdu. Yüzünde bana meydan okuyan bir tavır vardı ve neden sürekli benimle çatışmaya girdiğini anlamıyordum.

“Belli ki Seçil’in saçma sapan yemek ismi uzayacak,” diyen Muhammet, bana çevirdi gözlerini. “Kebap varsa süper olur, kurt gibi açım.”

Kebap siparişini dijital ekranda bulup eklediğimde yanıma gelen Yarkın, bana oldukça yakın bir mesafeden geçip masaya oturdu. Ekrandan kaldırdığım bakışlarım rahatsız bir şekilde etrafta gezindiği sırada Aytuğ’un gözlerini yakaladım. Hoşlanmıyordu fakat benden mi yoksa Yarkın’ın yakınlığından mı bilmiyordum.

“Bana içinde et olan her şey uygundur,” diyen Feyyaz, samimi bir şekilde göz kırpıp önüne döndü.

Onu da kafamla onaylayıp siparişini hızlıca girdim. Huriye kıvrıcık saçlarının örtmeye yetmediği tatlı yüzüyle bana gülümsedi. Sıcakkanlılığı ve minyon tipiyle herkesin ilgi odağı olan bir kızdı.

Kibarca, “Kinoalı sebze salatası lütfen,” dediğinde yanında oturan Mamo iğrenircesine öğürdü.

“Hayret! Bunu siparişlere girebildi,” diyen Aytuğ geriye doğru yaslandı, benimle uğraşmak istiyordu. “Ben de *Tortilla* istiyorum, tabii siparişlerin ne olduğunu anlayabilirsen?”

Sinir tüm vücudumda toplanıp parmak uçlarıma dolduğunda elimdeki kalemi sıktım. Ondan hoşlanan Seçil’in önünde beni eziklemesi, çakma sarışını keyiften dörtköşe yapıyordu. Doğrusu uğruna büyük bedeller ödediğim bir adamdan böyle geri dönüşler almak, bana yol yakınken *geri dön* dedirtiliyordu.

Hareketlerinin aşağılamaya girdiğini göremeyecek kadar körleşmişti. Onu kışkırtacak ya da sinirlendirecek kadar vakit geçirmemiştım. Az daha bu tavrına devam ederse elimdeki

tableti kafasında kıracaktım. Duygularım kendimi savun-
mama engel değildi.

“Tüm siparişleri girebilir hatta ismini söyleyemediğim ye-
meği bile yapabilirim,” dediğim an tüm grubun bana dönen
şaşkın bakışlarıyla az daha ağzıma vuracaktım.

Daha yemeğin ismini bile söylemiyordum, imkânı yok ya-
pamazdım ama Aytuğ’un gaza getiren tavırlarıyla ağzımdan
çıkmıştı bir kere. Gaza gelip düşük çenemi tutamamıştım.
Burada çalışmamızın zorluğu yetmiyormuş gibi şimdi bir de
böyle bir işin altına girmiştım. Sözümünden dönersem de daha
kötü bir duruma düşecektim.

“Emin misin?” derken alayla kaşlarını kaldırdı Seçil.

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. “Evet, eminim, yapabilirim.”

Aytuğ dudak büküp yalandan etkilenmiş numarası yaparak
yüzüme baktı. Bakışlarımdaki meydan okuma ve ilgimin sa-
dece onun üzerinde toplanması hoşuna gitmiş gibiydi. Ne ga-
riptir ki telefonda gördüğümünden daha farklıydı, benimle uğra-
şacak kadar varlığımın farkında olacağını hiç düşünmemiştim.

Aytuğ, “O zaman bir iddiaya girelim,” derken düşünüyor-
muş gibi yaptı. “Eğer yemeği yapabilirsen ben senin istediğini
yapacağım ama kaybedersen sen benim istediğim bir şeyi ya-
pacaksın, kabul mü?”

“Tamam, kabul. İyi olan kazansın,” dedim ve hızla arkamı
dönüp mutfağa doğru yürüdüm.

Hayatımın dönüm noktalarının yerleştirildiği çark önümde
dönüyordu. Durdurduğum her kısımda bir sürpriz beni bekli-
yordu. Elim o çarka ilk değdiğinde bir sosyal medya fenome-
nine âşık olmuşum.

Şimdi ise o uğursuz çarka yeniden değdiğimi hissediyor ve
bunun getirisinin de ufak olmayacağını biliyordum.

Yerde değil de babamın omuzlarında taşındığım zamanları hayal meyal hatırlıyordum. Tombul bir bebek olduğum için annem genelde beni taşımakta zorlanırdı. Ancak benim güçlü annem bu durumdan hiç şikâyetçi olmazdı.

Düşsem kaldırırdı, yorulsam elimden tutardı. Babamda tattığım güven ve derin sevgi duygusunu o tarçın rengindeki harelerde görmüştüm. Ve bana öyle bakması için her şeyi yapardım.

“Dikkatli ol, Zeliha,” diyen annem, emin olamayarak ayaklarımdaki patenlere baktı; fazlasıyla evham yapıyordu. “Düşüp bir yerini kırma sakın.”

Annemin tembihlerinden ötürü bunalmış bir hâlde yüzüne bakıyordum. Alt tarafı bizimkilerle durağa kadar paten kаяcaktık. En azından işe gitmeden önce stres atmak istiyordum. Sonuçta altından kalkıp kalkamayacağımın belli olmadığı bir iddiaya girmiştim.

“Merak etme, anne. Biliyorsun ki henüz çiçeği burnunda tüten, taze bir ergenim,” dediğimde Hatice Bacı gözlerini devirdi. “Azıcık kafa dağıtacağım, bebişim,” derken sulu bir şekilde yanaklarını sıktım.

Sinirle ellerimi itti. “Bir karış aklın var zaten, düşüp kafanı çarparsan o da gidecek,” deyince suratımı astım.

Saçımdaki tokayı çekmeye çalışan Efe’nin küçük tombik parmaklarını yakaladım. Avucunun içine sevgiyle bir öpücük kondurduğumda tükürükler saçarak bana bir şeyler söyledi.

“Yemin ederim bacak kadar çocuk bile beni sizden daha çok anlıyor,” diye yakınırken Efe’yi bağrıma basmıştım.

Onur, “Akıl yaşlarınız yakın ya abla, ondandır,” dediğinde gözlerini kısarak elimdeki çantaya baktı.

Apartmanda durmuş, annemlerle dedikoducu mahalle kadınları gibi sohbet ediyordum. Muhtemelen bizimkiler mahallenin çıkışında beni bekliyordu. Ortamların daima geç kalan isimleri vardır, son zamanlarda ben de onlardan bir tanesiydim.

“Giderayak ana oğul iltifatlara boğduğunuz beni,” derken Efe’yi annemin kucağına uzatıyordum. “Size verilen sürenin ne yazık ki sonuna geldik artık, hoşça kalın.”

Sırt çantamı alıp hepsine bir öpücük attım. Merdivenlerden gümbürtüyle inerken oldukça keyifliydim. Tabii yapacağım yemek aklıma geldikçe oldukça gerilmiyor değildim. Güneşin sıcaklığını esirgemediği bir günde koşar adımlarla ilerliyordum. Dalgalanan saçlarım omuzlarımda süzülüyordu. Tüm enerjimle bizimkilerin yanına gidip soluklandığımda beni beklediklerini anladım.

Berat ile Fatih bir kenarda durmuş, kaykaylarının gidişi hakkında derin bir tartışmaya girmişti. Berat ayak bileklerine uzanan bantlı, beyaz spor ayakkabıları ve keten şortuyla kendinden emin hareketler yapıyordu.

Derya kaldırıma oturmuş, eli yüzünde uzaklara dalmıştı. Sümeyye ile Zeynep aynı renk ve aynı model patenlerini giymiş, ayaklarının fotoğrafını çekiyordu. Muhtemelen bir süre sonra tüm Instagram hikâyeye boğulacaktı. *#tekyumurtaikizleri* veya *#canımikizim hashtag*’leri altında sayısız post atacaklardı.

“N’aber?” diyerek ağırlığımı diğer ayağıma verdiğimde bizimkilere bakıyordum. “Aman da aman, börtü böceklerim beni mi beklermiş?”

Berat, *sen akıllanmazsın* der gibi yüzüme baktığında Fatih geçirdi. Zeynep sırt çantasını Fatih’in kafasına fırlattı. Bu çocuk hep böyleydi. Değişmez bir gerçek ise onun hayatına

girecek olan kişinin Fatih'i olduğu gibi kabullenmek zorunda olmasıydı.

“Onuncu çiğ köftenin arkasından o portakal suyunu içmeyecektim,” derken karnını ovalıyordu.

“Oğlum,” diyen Berat bile kankasından iğrenmiş, bir iki adım geri gitmişti. “Sabahın köründe kalkıp çiğ köfte mi yedin?”

Fatih çok normal bir şeymiş gibi kafasıyla onayladı ve yere fırlattığı çantasından çikolatalı sütünü çıkardı. Onun bu hâllerine okuldan idmanlı olduğum için Derya'nın yanına gittim.

“Hayırdır, Derya Deniz'im? Neden bozuk atıyorsun?” diye sorarken kaldırıma oturmuş, sırt çantamdan patenlerimi çıkarıyordum.

“Patende çok iyi değilim, *size nasıl yetişeceğim*, diye düşünüyordum,” dedi üzgün bir şekilde, benim de keyfim kaçmıştı.

Gözü, kulağı hatta münasip bir yerleri bile daima Derya'nın ağzından çıkanlara duyarlı hâle gelen Berat, tabii ki konuştuklarımızı dinliyordu. Farklı farklı anlamlara sahip gözlerine mukayyet olursa daha iyi olacaktı sanki. Yoksa gözlerini çıkarıp başka bir yerine takacaktım.

“Zeliş, sence sağ gözümün *eyeliner*'ı soldan daha mı kalın?” diye sordu Sümeyye, gözlerimi devirdim.

Fakat Sümeyye bunu umursamayacak kadar yüzsüzdü. Hatta o yetmemiş gibi peşinden Zeynep de gelip göstermeye başlamıştı.

“Allah'tan öğle vakti işbaşı yapacağız,” diyen Berat, sıkıntıyla suyunu içti. “Yoksa imkânı yok yetişemezdik, hanımefendiler gözünün üstüne bir şey çiziyor, sonra onu milim milim ölçüyor!”

Berat'ın haklı isyanına Derya ile gülüştük.

“Değil, Zeyno,” dedim ve eğilip dikkatle bir kez daha baktım. “İki gözüm çıksın ki kalın falan değil, çok güzel olmuş,” diyerek abartılı bir şekilde övdüm onu.

“Kıza boşuna ümit vermeyin, Zeynep’in *eyeliner*’ı düzgün olsa ne olur? Bir kere onun gözleri eğri,” diyen Fatih, parmaklarını gözlerinin yanına bastırdı. “Aha da böyle kurbağa gibi bakıyor.”

Kınayan gözlerle Fatih’i şöyle bir süzdüm. Pislik yapacağım diye iki kızı takıntılı hâle getiriyor, sonra da Sümeyye ile Zeynep başımızın etini yiyordu.

“Sen kendi kepçük kulaklarına bak bir kere,” dediğimde Fatih’in eğlenen suratı bir anda düştü.

Gruptaki herkes bu duruma kahkaha atarken Berat ağzındaki suyu karşı kaldırıma çıkarmıştı. Ağzımı açmış, gıcıklık yapmak adına Berat’ı da sinir etmek için bir şey demeye hazırlanmışım ki Fatih hemen atıldı.

“Kız zilli, hadi ben neyse de Berat’ın nur gibi yüzüne kulp takanı Allah çarpar,” diyerek lafı ağzıma tepti.

Derya’nın utangaç bir şekilde Berat’a attığı bakışla şaşırmadan edemedim. Çünkü gözlerinde farklı bir ışıltı vardı. Bu durumu daha sonra düşünmeye karar vererek ayaklandım. Otobüs durağına olan yirmi beş dakikalık yolumuzu paten ve kaykayla renklendirmeye karar vermiştik.

Rüzgâr kulaklarımızda tatlı bir ıslık çalıyor, kaynayan kanımız bir an olsun durulmak bilmiyordu. Her gecenin bir sabahı olduğuna inanırdım ve ben her karanlığa, pembe bir fırça darbesi vurmaya gelmişim.

Üzerimde şeker pembesi bir elbise, dizlerime kadar çektiğim çoraplarım ve patenlerimle ben, bendim işte. Mahallenin çıkışına doğru eğlenerek geldiğimizde Fatih ile Berat kaykaylarıyla U dönüşü yapıp önümüzü kesti.

“Anasını satayım, bebek gibi giydiriyorlar tulumu,” diyerek nefeslendi Fatih. “Sonra da kızlar yanıma gelip yanaklarımı sıkarak bahşiş veriyor, vale de gün boyu götürüyor. Oh valla!”

Ellerimi dizlerime yaslayıp soluklanırken gülüşlerime sahip çıkamıyordum. İşte bizim grup tam olarak böyle bir kargaşaydı. Akıllı olanı bulamaz, deli olanı yakamızdan düşüremezdik.

“Engin denen garson da bana hep ayakçı muamelesi yapıyor. Kendi de mutfakta lak lak ediyor,” diyen Berat’ın sıkıntılı yüz ifadesine baktım.

Haklı olabilirdi çünkü dün Berat soluksuz bir sipariş almıştı. Hepimizin nefesleneceği bir zamanı olmuştu ama o, yemeği bile ayakta yemişti. Eğer durum böyle devam ederse bunu hiç çekinmeden Yarkın’a söyledim.

“Bence en beter benim durumum,” derken sıkıntıyla yerimde duramadım. “Yaparım dediğim yemeğin daha ismini bile ezberleyemedim.”

Derya yavaşça kayarak yanıma gelip eliyle omzumu sıvazladı. Sırf kuyruğumu dik tutacağım diye, Seçil’in önünde daha fazla küçük düşmemek için böyle bir durumun içine girmiştim.

Sümeyye, “Sonuçta bu, karnıyarık ya da sarma değil. Sen ne anlarsın antin kuntin yemeklerden?” derken umutsuz vaka olduğumu gözleriyle haykırıyordu.

“Merak etme, Zeliş. Halledeceğiz,” diyerek bana gülümsedi Derya.

Derya Deniz’imin yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Berat dikkatle bizi seyrederken yorgun bir iç çekti. Onun bu hâli, benim bir zamanlar olan ruhsal durumumu çağrıştırdı ve hayatımda yapmayacağım şeyi yaptım.

“Berat,” dediğimde dikkatle yüzüme baktı. “İstersen patenlerini giy, kalan yolu Derya sana tutunarak gelsin.”

Gruptaki diğer kişiler, ben de dâhil çok deli kayarak gidiyorduk. Bu, Derya’nın hoşlandığı bir durum değildi. O yüzden gerçekten onun istediği gibi kayıp bize yetiştirecek tek kişi Berat’tı.

“Hem ben ve diğerkleri hızlı gidiyoruz, en iyisi sensin,” diyerek açıklama yaptığımda Berat’ın çekingen bakışları yanımdaki Derya’ya kaydı.

Derya tereddütlü olsa da işe geç kalmamamız adına el mecbur başıyla onayladı. Berat çocuksu bir heyecanla kaykayını çantasına yerleştirdi ve patenlerini çıkardı. Siyah patenlerini giyerek ayağa kalktı, Derya’ya kocaman ve samimiyete bulanmış bir gülücük gönderdi. Sırtını sevdiği kıza döndüğünde Derya çekinerek bana baktı.

Başımla onayladığımda hafifçe Berat’a sarıldı. O süreçten sonra Berat’ın hızıyla Derya’nın patenleri de bize ayak uydurdu. Fatih kaykayın üzerinden sıçradı ve diğerk yöne dönerken üzerine düştü.

Onun gösterisini alkışladık, Zeynep ile Sümeyye yolda sürekli çığlıklar atıyordu. Neyse ki kayarken kısa bir videomu çektiirmiş, takipçisi gün geçtikçe artan TikTok hesabımda paylaşmıştım.

Paten ve kaykay dolu eğlenceli saatlerin ardından otobüse bindik. Otobüs yolculuğumuzda kulaklıkları takmış, ayakta müzik dinliyorduk. Berat’ın bakışları durgunlaşmış, ister istemez Derya’ya kayar olmuştu.

Yolculuğumuz sona erdiğinde havasız otobüsten resmen dışarı fırlamıştık. Restoranın göz alıcı havası yüzümüze çarptı. Düşen moralimle birlikte kapıdan içeriye girdim. Herkes kendi görevi için dağıldığında karşılaştığım Yarkın ile durmak zorunda kaldım. Elleri cebinde, yüzünden eksik etmediği sinir bozucu gülüşüyle bana bakıyordu.

“Yollarımı mı gözlüyorsun?” derken beni süzen bakışlarından kaçmaya çalışıyordum.

“Belki,” derken gözleri çantama koymaya üşendiğim için elimde olan patenlere kaydı. “Bakıyorum da gelmeden önce epey eğlenmişsiniz.”

Sinirle kaşlarımı çattığımda bu hâlimi keyifle seyrediyordu. Biraz daha geriye giderek ondan uzaklaştım. Bu çocuk benim sinirlerimi çok uğraşmamasına rağmen bozmayı nasıl başarıyordu?

“Önemli bir şey yoksa işimin başına döneceğim,” derken sesim son derece mesafeli ve soğuktu.

Sakin bir şekilde beni izlemeye devam edince dişlerimi sıktım ve omzuna çarparak yanından hızla geçtim. Fakat ağzından son anda çıkanlarla durmak zorunda kaldım.

“Rüzgârla olan dansında parıldıyordun,” dediğinde TikTok videomu gördüğünü anladım.

İltifatını es geçip görevli odasına doğru ilerledim. Üstümü değiştirdikten sonra Berat’la görevlerimizin başındaydık. Gün, öğleden akşama devrilirken mekân kalabalıklaşmıştı.

Göz alan ışıklandırmalar yakılmış, etrafta tatsız kadeh sesleri dönmeye başlamıştı. Bugün Aytuğ ve Grup Trol’ü görmemiştim. Şu sıralar görmemek benim için daha hayırlıydı aslında.

Yorgunluktan yemek arasında bir şeyler yememiştim. Neyse ki on sekiz yaşını henüz doldurmadığımızdan çalışma saatimiz sona ermek üzereydi. Giyinme odasında, şişen tabanlarımın üzerinde duramıyordum.

“Oturdum ama kalkamıyorum, Sümeyye,” dedi Zeynep, yalvaran gözlerle arkadaşına baktı. “Bir el at, galiba fitik oldum.”

Derya üzüntüyle, “Eve gidince yat dinlen, Zeynep. Annene söyle de biraz masaj yapsın sana,” derken bulaşık yıkamaktan buruşan ellerine krem sürüyordu.

Nihayet hazırlanıp çıkışa doğru ilerlediğimizde saat sekiz buçuğa geliyordu. Kot ceketime sarıldım, hava gündüze oranla esmeye başlamıştı.

Yarkın, “Zeliha?” diyerek bana seslendiğinde bizimkiler sabır çekti. “Eğer vaktin varsa biraz oturabilir miyiz?” dediğinde anlamaz bir şekilde yüzüne baktım.

Yaptığı iyiliklerin karşılığında benden güler yüz beklediğini anladım. Nedendir bilmiyorum, içimden Yarkın’a ısınmak gelmiyordu. Güzel yüzünün ardında çirkin bir şeylerin olduğunu düşünüyordum.

“Her fırsatta ceylan gibi seke seke soluğu Zeliş’in yanında alıyorsun, birader,” diyen Berat, öne çıktı. “Hayırdır? Senin niyetin neyse söyle de aydınlanalım,” diyerek sinirle sözlerini tamamladı.

Aralarında büyüyen kasvet, bir top güllesi gibi üzerime yuvarlandı. Ağırlığın verdiği ölçüde aralarına girdim. Yüzümü Berat’a çevirdiğimde bakışları bana döndü.

“Hadi siz eve gidin,” dediğimde sinirle dişlerini sıktı. “Konuşalım bakalım, ne diyecek? Sonra eve geçerim ben.”

Berat kararsız bir şekilde yüzüme baktığında eğilip Der-ya’yla göz teması kurdum. Kızlar, Berat’ın kollarından yakaladı ve çıkışa doğru ilerlediler.

“Bak birader,” diyen Fatih, usulca Yarkın’ın burnunun dibine girdi. “Bazı şeyleri yiyemezsin, hazmı zordur. O yüzden bizim canımızı sıkacak bir halt yeme çünkü sen hazmedemeden tepene bineriz ona göre.”

Fatih’in ciddi gözleri üzerime devrildiğinde başıyla selam verdi. Durakta beni bekleyeceklerini biliyordum. Beni bu saatte eve tek göndermezlerdi. Yarkın elleri cebinde, alaylı bir iç çekti.

Masalardan birine oturduğumda çantamı yanımdaki boş sandalyeye bıraktım. İpek masa örtüsünde, parıltılı porselenlerde gözlerimi gezdirdim. Şimdi bu masaya bir müşteri olarak oturmuştum.

“Ne içmek istersin?” diye sordu Yarkın, dikkatli gözlerinin odağından sıkılmışım.

“Çay,” derken alayla gülümsemiştim. “Tavşankanı bir bardak çay istiyorum,” diyerek noktaladım.

Tepemizde alacaklı gibi dikilen garson, Yarkın’ın kahve siparişini de aldıktan sonra gitti. Aradan fazla zaman geçmeden içeceklerimiz gelmişti. Etrafımızdaki müşteriler benim için silişmiş ve sıcak çay üşüyen içime iyi gelmişti.

“Bu durumu sakın yanlış anlama,” derken şekerli çayımı höpürdettim. “Sadece arkadaşlarımla paçasını kurtardığın için buradayım.”

Hâlim onu epey eğlendirdiği için söylediklerimi umursamıyordu.

Benim karşımda her zaman gülüyor ve söylediklerimi kibar bir dille yanıtlıyordu. Gözlerimi devirip bakışlarımı dışarıya çevirdiğimde yağmurun başladığını gördüm. Bizimkiler üşüyordu ve ben burada oturmuş çay içiyordum.

“Bu yardımı arkadaşların için yapmadım ama Zeliş,” diyerek kahvesinden beyefendi edasıyla bir yudum aldı.

Üstüne basa basa, birçok kere bana *Zeliş* dememesini söylemiştim. Onun bu yersiz ısrarını algılamakta zorlanıyordum. Üstü kapalı imalarını sinek varmış gibi savuştursam da her seferinde bana yürümenin bir yolunu buluyordu.

“Neyse ne, kabalık olmasın diye geldim işte,” derken çayımdan ikinci bir yudum almıştım.

Bakışları tavşan kulaklı saç lastiğimden kaçan bebek saçlarıma kaydı. Daha sonra üzerimdeki şeker pembe elbisemi dikkatle inceledi. Onun bu hâlleri ve her seferinde benden hoşlandığına dair verdiği belirtiler canımı sıkıyordu.

“Aytuğ’u çok mu seviyorsun?” diye sordu birden küstahça.

Canı her istediğinde ya da kafasına her estiğinde duygularım hakkında böyle konuşamazdı. Ona bu hakkı ben vermiyordum fakat Yarkın her fırsatta bunu yüzüme vuruyordu.

“Öyle veya değil, bu seni niye ilgilendiriyor?” derken sesim elimde olmadan yükselmişti.

İnanamaz gözlerle bana baktı. Aytuğ'u seviyor olmamı bir türlü kabullenemiyordu. Hayran buluşmamızdan sonraki her gün karşıma çıkmıştı. Sırrımı bir şekilde deşifre etmişti ve ben sadece sevdiğim insanı görebilmek için bu duruma ses etmiyordum.

“İlgileniyorum ki soruyorum, Zeliş,” derken masada hafifçe öne doğru eğildi. Yakınıma gelen yüzüne sinirle baktım. “Neden bu kadar yükseliyorsun?”

Ne yaptığından habersizmiş gibi sorması beni daha fazla gerdi. Olduğum yerden hızlıca kalktım ve sandalyede duran çantamı elime aldım. Elimi yavaşça masaya koydum ve ona doğru eğildim.

“Birincisi, *bana bir daha Zeliş deme*, demiştim,” derken göz temasımızı kesmedim. “İkincisi, tadına doyum olmaz sohbetinin tadı kaçtı, sana hayırlı işler.”

Hızlı adımlarla restorandan çıktım. Sağanak yağın yağmur beni yakaladığında durağa koşuyordum. Neyse ki serin hava sinirlerimin gevşemesine sebep olmuştu. Tahmin ettiğim gibi bizimkiler durakta beni bekliyordu.

Gökyüzü ikiye ayrılacakmış gibi gürlediğinde tedirginlikle başımı kaldırdım. Belki de uzun zaman sonra dolan gözlerimden akan yaşlar yüzümü ıslattı. Gruptaki kimseden çıt çıkmıyordu.

Biz yerine ve zamanına göre davranan gençlerdik. Eğlencenin dibini bulmayı da hüznü kucaklamayı da iyi bilirdik. Bazen gelişigüzel bazen de ince eler sık dokurduk. Bazen pembe bazen acıydık.

Ancak her zaman yan yanaydık.

O gün yağmur aktı gitti. İçimde büyüyen sevgi, bir kez daha bekleyişimle taçlandırdı beni. Her ne pahasına olursa olsun bir gün Aytuğ'un elinde benim elim olacaktı.

7. BÖLÜM

Bisiklet sürmeyi iki tekerlekle öğrenen kişiler bana göre hayata bir sıfır önde başlamıştır. Çünkü büyüdüğünde kazalar sebebiyle vücudunda bir çeşit yara haritası taşımak herkesin harcı değildir.

En son bisikletle takla attığımda yerinden çıkan işaret ve orta parmağımı soğukkanlılıkla yerine koyduğumu dün gibi hatırlıyorum. Bunu bana daha önce babam birkaç kez yapmış ve ben de öğrenmiştim. Demem o ki; bir yerimiz incinirse yerine koymasını bilir, sırası geldiğinde cesaret etmekten geri durmayız.

Patatesleri yıkadığım esnada bacaklarımın arasına giren Efe'ye öpücük attım. Elindeki karpuz dilimini kemiriyor, suyunu da annemin bana daha yeni yıkattığı halıya akıtıyordu.

Bugün Derya ile benim izin günüm olduğu için *Tortilla*'yı denemeye karar vermiştik. Dün gece gözlerim telefonumun ekranına düşene kadar tarifini izlemiştim. Benim de şarjım telefonla birlikte bitince kendimi bu kutsal görevimden azat edip uyumuştum.

Prenses uykumdan ise apartmanı yıkama görevi bu hafta bizde olduğu için uyandırılmışım. Kahvaltımı yapmadan milletin sıvadığı canım apartmanımızı hortum atıp yıkamıştım. Aytuğ beni o hâlde görse *Adını Zeliha Koydum* falan derdi her hâlde. Sonra da beraber *Aytuğ'un Yolu*'ndan gider evlenirdik.

“Patatesleri az daha çitile, kızım,” diyen annemin ciyak sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. “Leyla mı oldun yavrum sen?” dediği sırada eğilip parlayan patateslere baktım.

“Dalmışım anne ya,” dedim ve uzanıp sulu sulu yanağından öptüm. “Dört tane patates soyacağım, değil mi?” diyerek masada oturan Derya'ya döndüm.

“Tarifte öyle diyor, Zeliş,” derken ayrıntıları yazdığım kâğıda baktı Derya. “Kolay bir tarif ama kolay olanların lezzetini tutturmak zor oluyor.”

Tüm enerjimi deniz seviyesine düşürene kadar uğraşacaklardı. Patateslerimi elime alıp masadan bir sandalye çektim. Onları soyarken kapı çaldı ve annem oturma odasını süpürdüğü için kapıyı Derya açtı. Halı saha maçından gelen Onur, üstünde iki kilo kirle içeriye girdi. Siyah beyaz formasının üstü toz ve kirden görünmüyordu. Gerçi yüzünde de bir tek gözleri parlıyordu.

“Asgari ücretle çalışandan tam zamanlı ev hanımına geçiş yapmışız,” dedi osuruk böceği, sonra da tezgâhtaki karpuzdan büyük bir dilim kesti.

Pis elleriyle karpuzunu yerken suratımı ekşitmeden edemedim. Annemin makinede yeni yıkadığı kramponlarının pestilini çıkardığına emindim. Biz ne kadar titiz davranıyorsak Onur da bir o kadar paspal hareketlerde bulunuyordu.

“Suratını köpek yalasa doyar, Onur,” dediğimde bana yandan bir bakış atmakla yetinip şapır şupur karpuzunu yemeye devam etti.

Elektrik süpürgesini toplayan annem, çamurla yıkanmış oğlunu mutfağın ortasında bulunca yaygarayı kopardı. Süpürge­nin plastik fırçası Onur’un kafasına çarptı. Osuruk böceği acıyla kafasını ovarken bir yandan da homurdanıyordu.

Annem, “Nasıl bir çocuksunuz siz, anlamıyorum ki?” derken bana yapışan Efe’yi kucağıma aldım. “Milletten seç götür, bizden tut götür.”

“Karpuzun bittiyse bence banyoya git, Onur,” diye kısık bir sesle konuştu Derya.

Onur’un aradan sıvışmasıyla birlikte annem, Efe’yi benim kucağımdan aldı. Yemek işine iddia uğruna giriştiğimi bildiğinden ses etmemişti. Dörde böldüğüm, sıvı yağ ve karabiberle kavurduğum soğanın yanma küp küp doğradığım patatesleri

de ekleyip kızgın tavaya döktüm ve onları da bir güzel kavurdum. Piştiklerinde Derya üzerlerine üç büyük yumurtayı kırmış, sonra da tuzunu ekleyip rendelediği kaşar peyniri üzerine serpiştirmişti.

En nihayetinde mutfağı toplamış, harika yemeğimizi masanın üzerine koymuştuk. Tadım için gelen annem, ödüllü gurmeler misali burnunu dikerek mutfağa girmişti. *Tortilla*'nın tadına baktığında, yüzünden bir şey anlaşılmasa da beğenmediğini görebiliyordum. Bizim ecel terleri döktüğümüzü fark edince sonunda konuşmaya karar verdi.

“*Torilla* böyle bir şey mi bilmiyorum ama tatsız tuzsuz bir şey olmuş, Zeliha,” dediğinde temiz çatallardan birini alan Derya ağzına bir parça koydu.

Ağzında evirip çevirdikçe değişen yüz ifadesini fark ettim. Muhtemelen tarife harfiyen uymamış, üstüne bir de benim yüzümden tuz koymayı unutmuştuk. Patatesli omletti işte, bu kadar tatavaya ne gerek vardı, anlamış değildim.

“Adı *Torilla* olmasa bile benim yaptığının adı bu, Hatice Bacı,” diye yılgın bir sesle konuştum. Çünkü emindim ki *Tortilla* ile alakası yoktu.

“Anneciğim, patatesli omlet gibi bir şey bu. Ondan yapmanız olmuyor mu?” dedi benim koca yürekli annem, dolan gözlerle ona sarıldım.

“Olmaz, Hatice teyze,” diyen Derya, annemin dikkatini kendine çekti ağladığımı görmemesi için.

Aksi hâlde gerçekten bir patatesli omlet çakması için neden ağladığımı sorgulayacaktı. Haklıydı da üstelik, hayatımda daha önce bir yemeği yapamadığım için hiç ağlamamıştım. Derya'nın telefonu çalmaya başladığında masanın üzerinden alıp cevaplamıştı. Telefonun diğer ucundakiler muhtemelen bizimkilerdi. İş çıkışı saatleri geldiğinden toplanacaktık.

“Berat diyor ki; *hadi gelin de az takılalım*,” dedi Derya, gözlerim anneme değdi.

“Ben Efe’yi yatırdım zaten, git hadi, vakitlice dönersin,” dedi Hatice Bacı, onu başımla onaylayıp odama doğru ilerledim.

Üstümü değiştirdikten sonra Derya ile birlikte evden çıkmıştık. Kapüşonlu hırkamı başıma çektim ve spor ayakkabılarımı izleyerek yürümeye başladım. Bir yemeğin başıma bu kadar iş çıkaracağını düşünememiştim. Gerçi yemek umurumda değildi, asıl mesele tükürdüğümü yalamaktı.

Derya, “İddiayı sen kazanacaksın, merak etme,” dediğinde elini omzuma atıp sıvazlamıştı.

“Nereden biliyorsun, Derya Deniz’im?” diye sorduğumda kafasını göğsüne kaldırdı.

“İçime öyle doğdu, deli kız,” diyerek bana daha sıkı sarıldı. “Bilirsin, içime doğunca mutlaka oluyor.”

Bizim mahalledeki parklardan birinde oturacaktık. Bizim için çardağı tutan küçük çocuk, elini açmış Fatih’ten haracını bekliyordu. Bu durum karşısında kıs kıs gülerken Berat daha fazla dayanamadan Fatih’in cebinden beş lirayı çıkarıp çocuğun avucuna bıraktı.

Bunun üzerine Fatih, “Ne yaptın üzümlü kekom ya, o bugünkü bahşişlerimizden biriydi,” diye yakındığında Berat omuz silkti.

“O zaman sen de her seferinde buraya bir çocuk dikme, abiciğim,” diyerek çardaktaki boş banka oturdu. “Sırf sen yere oturmayacaksın diye bunları yaşıyoruz.”

“Yere oturduğumda soğuk alıyorum, oğlum,” diyerek karşılık verdi Fatih ve Berat’ın yanına sırnaştı.

Zeynep, “Sonra çocuğu olmaz, Berat,” derken diğer tarafa geçmişti.

Birbirimize dadanmadığımız kısa dakikalarda, restoranda neler olup bittiğini konuşmuştuk. Eğlenceli dakikalar eşliğinde, semaverimizde demlenen sıcak çaylarımızı serin akşamüzerinde keyifle içmiştik. Fatih üçüncü bisküvinin dibini

tırtıklarken cebimden çıkardığım torpili masanın üstüne bıraktım.

“Valla bunu patlatırsak şurada oturan teyzeler...” diyerek parmağıyla çapraz çardağı gösterdi Fatih. “Bizi anasının nikâhına kadar kovalar.”

“Eğlencesi orada zaten,” derken omuz silkti Derya.

Berat'ın güzel bakışları arkadaşşıma değdi geçti. Aradaki soğukluğu hissetmemek için vantilatör olmak lazımdı. Ancak bunu daha sonra düşünmeye karar verdim. Zeynep renkli torpillerden birini alıp yere koydu. Çakmakla yaktıktan hemen sonra ise demir sahanı üzerine kapattı. Bizden şüphelenen teyzelerin gözleri üzerimizde dolaşmaya başladığında Fatih konuştu.

“Valla şu yeşilli teyze, altın görmüş dedektör gibi alarm veriyor,” dediği an Berat'ı itti ve çardaktan kaçtı. “Tabanları yağlayın, gençler!”

Fatih bunu söyler söylemez torpil büyük bir gürültüyle patladı. Çılgın gülüşlerimiz eşliğinde mahalle boyunca koşuşumuzu herkes izledi. Berat'ın evine yakın ara bir sokakta ellerimi dizlerime koyup soluklandım.

Sümeyye, “Özenle yaptığım, doğal gözükken ev topuzum bozuldu, Derya,” dediğinde hepimiz aynı anda göz devirdik.

“Sanki torpil senin başında patlamış,” diyerek sözü devraldı Berat.

“Bir fikrim var, kremalı bisküvitlerim,” diyerek yerimde zıpladığımda hepsi moron gibi yüzüme baktı “TikTok için aklıma video fikri geldi.”

Bu fikir harikuladeydi. Seyyar satıcıdan bir kilo Malatya kayısı aldık ve Buse Korkmaz'ın *Alfa* şarkısını arka fona yerleştirdik. Koreografi de şuydu: Hepimiz aynı anda elimizdeki kayıyı fırlatıp tuttuktan sonra ısıracaktık.

Seyyar satıcının eline tutuşturduğumuz kamera ile birlikte öne ben geçtim. Benim alfalarım de hemen arkamda yer

alıyordu. Anlaştığımız gibi senkronize olmuş bir şekilde kayısıları havaya fırlatıp aynı anda tuttuk. Şarkıcının, *dişler keskin, sivri*, dediği nakaratta kayısıları ısırдық. Eğlenerek güldüğümüzde video kaydımız sonlandı. Hatta bunun hemen ardından seyyar satıcıyla kısa bir video attım.

Kaldırıma dizilmiş yan yana oturuyorken Fatih çok kıymetli kışının altına kapüşonlumu koymuştu. Her yediğimiz kayısıdan sonra çekirdeğini asfaltta kırıp içini yiyorduk. Derya çekirdeğini çıkardığı kayısı içini Berat'a uzattı. Berat'ın soğuk hâreleri Derya Deniz'imde turladı. Kafasını olumsuz anlamda salladı ve yüzünü çevirirken konuştu.

“İstemiyorum, Derya,” dediğinde kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim.

“Ne o Beroş?” diyerek alayla konuştu Zeynep. “Sevgilinin tatlısı üzerine kayısı çekirdeği iyi gitmedi galiba?”

“Anlamadım,” derken gözlerim Berat'a kaydı. “Ne sevgilisinden bahsediyorsunuz siz?” diye sorduğumda önce derin bir sessizlik oldu.

“Önemli bir şey değil, Zeliş. Geçici bir şey zaten,” dedi Fatih ve Derya'ya alttan bir bakış attı.

“Ha yani o kadar geçici ki bizim oğlana baklava börek açar olmuş,” diye terslendim elimde olmayarak.

“Niye didikliyorsun, Zeliha?” diyerek yükseldi Berat bu defa, bana Zeliha dediğine göre sinirlenmişti. “İsteddiğini yaptım işte, uzatmayın artık!”

Avucundaki kayısı içiyle kalakalan Derya'nın boş bakışlarından bihaberdi. Yüzüne bakmaktan o kadar çekiniyordu ki baksa tekrardan kapılacağına emindi. Duygularını bastırmak için başka biriyle olması mantıksızdı. Sanırım Aytuğ'un yerini doldurabilecek hiç kimse yoktu benim nezdimde.

“Bence de,” diyerek sözü devraldı Derya, sesini duyduğu anda kafasını çevirdi Berat. “Üzerimize vazife olmayan şeylere karışmayalım, herkesin kendi hayatı kendi seçimi sonuçta.”

Berat'ın hayal kırıklığı taşan bakışlarında boğulacağımı sandım bir an. Oturduğum yerden hızla kalktığımda herkesin başı bana dönmüştü. İçime dolan suçluluk psikolojisi her geçen dakika ağırlığını artırırken yutkunamadım. Belki de en başından beri oluruna bırakmalıyım, duygularını yaşamalarına müsaade etmeliydim.

“Gitsem iyi olacak, bisküvitler,” derken sesim solgun çıkıyordu. “Tadım kaçtı, görüşürüz sonra.”

Ellerim cebimde mahallenin yokuşunu çıkarken düşünüyordum. Ben Derya'nın eğitim hayatı için bu ilişkiye karşı çıkmıştım. Biliyordum ki ağabeylerinden birisi sevgilisi olduğunu öğrense Derya'yı okuldan alırdı. Ne yaptıysam onun içindi ancak şu anda sebep olduğum durum hiç de hoşuma gitmemişti. *Kendim gibi onları da mı imkânsızlığa itmiştim?*

Telefonumun müzik sesiyle durgun bakışlarım ekrandaki isme değdi. Yarkın arıyordu ve şimdi konuşacak takatim yoktu. En azından bugün gül cemalini görmemiş, günümü daha iyi geçirmiştim. Şimdi neden arıyordu bilmiyordum.

“Efendim, Yarkın?” diyerek telefonu bıkkın bir sesle açtım.

“N’aber, Zeliş?” diye sorduğunda benden bir cevap alamayacağını anlamış olacaktı ki devam etti. “*Tortilla*’yı ne yaptın diye soracaktım?”

Elinin körü, dememek için dilimi ısırdım. Mağlubiyetimin keyif alacağına kalıbımı basardım. Zaten güzelim *Tortilla*’yı annemin deyimiyle *Torilla*’ya çevirmiştim. Yeter be bu kadar gerginlik, en son birine bir temiz patlayacağım yemin ederim!

“Evet, sevgili Yarkıncığım, o keyfi tadabilirsin,” derken sokak ortasında durmuş telefona çemkiriordum. “*Tortilla*’yı yapmayı beceremedim. Zevkten dörtköşe olabilir hatta dördün karesini alıp on altı köşe de olabilirsin.”

Telefondaki sessizlik uzadığında kapattığını düşünsem de sonunda konuştu.

“Lütfen biraz sakin ol, Zeliş,” dediğinde bile bana *Zeliş* dediği için sinirden saçımı yolabilirdim. “Sana bir teklifim var, onun için aradım.”

Tortilla’yı tek başıma yapamayacağımdan o kadar emindi ki bunun için teklifini dahi hazır etmişti. Pusuya yatan bir tilkiye benziyordu, çaresizliğimin kokusunu aldığına emindim. Her seferinde şu çocuğun yardımına muhtaç kalmak da beni bitiriyordu.

“Sen de *Hamdi Bey* gibi ikide bir, başka teklifle geliyorsun, Yarkın,” derken sesim buz gibi çıkıyordu. “Çıkarın olmadan yardım etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Yarkın’ın kulak tırmalayıcı gülüşünü duyduğumda telefonu kendimden uzaklaştırdım. Karşımdaki adamı azıcık tanıdıysam durumun böyle olacağını biliyordum. Bu defa ne yumurtlayacaktı, gerçekten merak ediyordum.

“Bizim restoranın şefi, *Tortilla*’yı piri olacak kadar iyi yapar,” diyerek konuşmaya başladığında tüm dikkatimi ona verdim. “Sana istediğin tüm püf noktaları öğretir ve ortaya harika bir *Tortilla* çıkarırsın.”

Sokakta yürümeye başladığımda söylediği cazip şeyleri düşünüyordum. Yarkın genelde en çok işime yaracak bir fikirle karşıma gelirdi. Şimdi de öyle olmuştu. Bu kadar büyük bir iyiliğin karşılığında ufak sayılacak bir şey isteyeceğini sanmıyordum.

“Karşılığında ne istiyorsun peki?” diye sorduğumda lafı dolandırıp kibarlık yapma çabasına girmemiştim.

“Bildiğin gibi bir Youtube kanalım var ve bu haftanın konsepti mutfağa girip tatlı yapmam üzerine,” dediğinde ne söyleyeceğini az çok tahmin ediyordum. “Eğer benimle kanalımda ufak bir tatlı yaparsan karşılığında *Tortilla*’yı en iyi şekilde öğreneceksin.”

Doğrusunu söylemek gerekirse daha büyük bir şey bekliyordum. Gerçi benim çıkarım karşısında onun yaptığı teklif

oldukça normal bir şeydi. Yapabileceğim bir şeyi istemişti. Yine de neden kanalına katılmam bu kadar önemliydi onun için bilemiyordum.

“Tamam, kabul,” dedim tek nefeste.

Bizimkiler yeni havadisleri duyduğunda beni ayaklarımdan tutup balkona asacaklardı. Çünkü hiçbir Yarkın’dan hoşlanmıyordu.

Yüzümün parlamaması için bir kere daha pudra süren mak-yözün ardından mutfağa geçtim. Kameranin kayıt ışığı yandığında gerginlikle seramik tezgâha tutundum. Beyaz ve lacivertin hâkim olduğu lake mutfagın ortasına ada tezgâh yerleştirilmişti. Ferah bir stüdyoda çalışıyorduk ve herkesin enerjisi yüksekti. Kasıntı insanlar olduğunu söyleyemeyecektim.

Üstümde açık mavi bir salopet ve limon rengi gömleğim vardı. Topuz yaptığım saçlarıma, şeker pembe bir bandana bağlamıştım. Pudra sürmekten un kurabiyesine dönen suratımı saymazsak iyi görünüyordum.

Yarkın tüm enerjisiyle, “Herkesen yeniden merhaba,” dediğinde kameraya içten bir şekilde gülümsedim. “Bugünkü konumuz, çiçeği burnunda yeni TikTok fenomenimiz, Zeliha Sönmez!”

Yarkın’ın takdim etme biçimine göz devirince kamera ekibi kıkırdadı. Tezgâha yaslanıp elimi çenemin altına yerleştirdim. Konuşurken neşeliydim.

“N’aber, gençler?” derken göz kırpıyordum. “Evet, bu haftaki kurban benim. Hadi yine iyisiniz, en azından bu videoda eğleneceksiniz çünkü ben varım.”

Yarkın'ın yakışıklı yüzünde muzip bir gülüş yer edindi. Burada olmamdan son derece memnundu. Tezgâhın üzerindeki malzemeleri kontrol ederken Yarkın hangi tatlıyı yapacağımızı söylüyordu.

“*San Sebastian Cheesecake* için altı yüz gramlık labne peynirimizi toz şekerle çırpalım,” dediğinde kafamla onayladım ve dikkatle onu izledim.

Unu ilave etmek için mikseri bana verdiğinde başı, saçlarının kenarına değiyordu. Parmağını batırdığı undan bir parçayı burnuma sürdü. Ani yakınlığı karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim, zaten ters bir tepki de gösteremezdim çünkü kayıttaydık.

“Çok doğal bir videoyla parlamak sana ne hissettirdi, Zeliha?” diye sorunca dış ses, boğazımı temizledim.

“Beklenmedik ve güzeldi,” dediğim sırada Yarkın arkamdan dolanarak kremayı aldı. “Kalpten istediğim bir durum için gerekliydi doğrusu.”

Yarkın *kalpten istediğim* durumu bildiğinden elindeki krema kabıyla bir saniye kadar yerinde kaldı. Bilerek bana yakın davrandığının farkındaydım, o kadar kolay iyilik yapmayacağını anlamam lazımdı.

Dış ses, “*Alfa* şarkısıyla çekmiş olduğun video herkesin dilinde,” dediğinde elimizdeki kayıslar zihnime düştü ve başımla onayladım. “Doğrusu çok farklı bir yorum getirmişsin.”

Kalıbın içini yağlarken Yarkın ankastre fırının düğmesine basmıştı. Tatlı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve sadece elimden geleni yapıyordum. Videonun bir an önce bitmesini ve azat olmayı bekliyordum.

“Bizim tayfa hangi işin içindeyse orada eğlence kaçınılmaz demektir,” derken kek harcını kalıba ilave ediyordum.

“Yarkın'la video çekme fikri nereden çıktı?” diyerek başka bir soru sordu dış ses.

Sorular Instagram’da yapılan bir anket sonucu toplanmıştı. Aralarından en çok merak edilenler seçilmişti. Yarkın ismini duyduğunda yanıma geldi. Elim kirli olduğu hâlde alnımı kaşıdım ve kek harcı alnıma bulaştı. Daha ben silemeden Yarkın elindeki peçeteye alnımı temizledi. Dişlerimi sıksam da fire vermemeye çalışıyordum.

“O fikir Yarkın’dan çıktı,” diye mırıldandım ve keki fırına verdim.

Kameraya arkamı dönmezsem spatulayla Yarkın’ın alnını karıştırayırdım. Sinirden fırın tepsisini iten ellerim titriyordu. Nihayetinde tatlıyı fırına verdim. Tezgâhın üzerindeki-leri temizliyormuş gibi gözüken ancak sadece alt rafa istifleme durumu olan eylemi gerçekleştirdim.

“Zeliş’in olduğu her yerde inanılmaz bir enerji oluşuyor. Doğrusu ben de bundan nasiplenmek istedim,” diyen Yarkın’ın güzel yüzünü dağıtmak istiyordum.

Bu video yayınlandığında bunu izleyen bizimkiler kuduracaktı. Buraya gelmemi istememek konusunda çok haklıydılar. Tatlı pişti ancak bir süre de soğumasını bekledik, o süre zarfında da lak lak ettik. Tadım aşamasında Yarkın benim lokmamı çatalla ağzıma uzatmıştı. Beyaz peynirli tatlıdan ne çıkarsa o çıkmıştı. Kayıt sona erince de koşarak gidip ağzımdakini tükürmüştüm.

Lavabodan döndüğümde ekip toplanmaya başlamış, temizlik personeli mahvettiğimiz mutfakı düzenliyordu. Yarkın ise elindeki kahve kupasını keyifle yudumluyor, bilgisayar ekranına eğilmiş video kaydını izliyordu. Nihayetinde stüdyo boşaldı ve geriye ikimiz kaldık. Koltuğun üzerinden keten ceketimi hızla aldım ve çıkışa doğru ilerledim. Tabii ki Yarkın yolumu kesti.

“Hemen nereye böyle, Zeliha?” diyerek sinir edici bir kibarlıkla sorduğunda dişlerimi sıktım.

“Niye, karpuz mu keseceğiz?” dediğimde gülüşünü frenleyemedi.

Beni ciddiye almayan yüz­süz tavrı karşısında kollarımı göğsümde bağladım ve onu süzdüm. Doğrusu herkesin içinde bir cazgır taşıdığını düşünenlerdendim, ayağına bastığın kimse­den miyavlamasını bekleyemez­din.

“Sizinkiler senin adını Yarkın değil, *sarkan* koysaymış daha iyi olurmuş. Ne de olsa kimin hayatına sarksan senden kurtu­lamıyor,” dediğimde gülüşü yüzünde söndü ve kaşları çatıldı. *Güzel*, diye düşündüm. *Demek ki sinirlenebiliyormuş.*

“Bak, belki sana hâlâ daha liseli bir ergenmişim gibi gelebilir ama,” derken işaret parmağımı göğsüne vurdum. “Yanı­lıyorsun, ortada çiçek olacağım bir sınıf ya da ağzının ortasına iki tane vurduğumda adımı tahtaya yazacak bir başkan yok. O yüzden bana sülük gibi yapıştığın videonu yayınlamayacaksın, sen *Tortilla* yapmayı bilsen ne olur? Adamlıktan bihabersin!”

Omzuna çarparak yanından geçtim ve stüdyonun çıkışına doğru ilerledim. Yarkın ile yaptığımız telefon görüşmesinden sonraki üç gün boyunca bizimkiler beni vazgeçirmek için uğ­raşmıştı ama nafileydi. Burnumun dikine gitmiş, şimdi de ceremesini çekiyordum. Arkamdaki adım seslerini işitsem de dönüp yüzüne bakmadım. Çünkü daha fazla tahammülüm kalmamıştı.

“Zeliş dur, lütfen bekle!” diye arkamdan seslendiğinde du­raksadım.

Kafamı sağıma çevirdiğimde yanımdaki tripodu fark ettim. Sertçe tripodu ittiğimde ışığı bir tarafa, kendi bir tarafa uçtu. Kafamı yüzüne çevirdiğimde gözlerimden öfkem okunuyordu.

“Sana *bir daha bana Zeliş deme*, demiştim,” diyerek kapıyı açtım ve dışarıya çıktım.

Eve gitmem uzun zamanımı almadı. Adamakıllı yemeğimi yedikten sonra odama çekildim. Bizimkilerin aramalarına ge­çıştiren mesajlarla cevap versem de on dakika kadar sonra ne­den ısrarla aradıklarını anladım.

Yarkın videoyu atmış, kısa sürede izlenmesi elli bini geçmişti. Dahası herkes bizi *ship*'lemişti.⁴ Sevgili zannedildiğimiz için her yerde *#ZeYar hashtag*'leriyle paylaşılan sayısız *tweet*'i dolan gözlerle okudum.

Yarkın'ın orijinal hesabından attığı durumda, *sevgili olabiliriz de olmayabiliriz de* cümlesini gördüğümde elimle ağzımı kapattım. Tüm hesaplarıma akın eden mesajları bulanık gözlerle seyrettim.

Çünkü o gece yüzleşmiştim gerçeklerimle, anlamıştım hayat değildi tozpembe.

Düzenleme
Ny.ozlem

⁴Yakıştırma. (e.n.)

8. BÖLÜM

.

Hiçbir zaman güneşin üstüme doğuşunu izleyecek kadar erken uyanan bir kız olmamıştım. Ancak her yeni günün bize yeni bir şeyler getireceğini biliyordum. Bir sene önce hayatım olağan bir şekilde devam ederken onu görmüştüm.

Onun beni benden çalan tarçın rengi bakışlarıyla karşılaşmıştım. Yaşamamın, yazmayı sevmemin nedenini ona bakınca anlamıştım. Kalemim ve ben bir süre onu anlatmaya çalışsak da bir zamandan sonra yavan kalmıştık. Bize taze taze, insanın içine sonbahar gibi kolayca çöreklenen o adam lazımdı.

Beli lastikli olan su yeşili rengindeki elbisemi giyinerek kendi etrafımda hafifçe döndüm. Saçlarımı maşalayarak küçük bir tokayla iki tutamı tepemde tutturmuştum. Uçuk pembe rengindeki sırt çantamı kaparak odamdan çıktım.

Annemin en sevdiği sehпасına ecza deposu gibi olan çantasını döküp saçan ve bir de alçılı ayağını uzatan o muhterem zat anneannemdi. Dün akşam ben evde yokken ayağını çatlatmış ve bizimkiler giderek tontışımı hastaneden almıştı.

Zıplaya zıplaya yanma giderek tombik yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Burnuna indirdiği yakın gözlüklerinin altından beni şöyle bir süzdü. Gördükleri hoşuna gitmiş olacaktı ki genişçe gülümsedi.

“Nenesinin tulumbası ne güzel olmuş,” diyerek yanağımı şefkatle okşadı. “Ama zayıflamışsın, kızım. Annen obez olursun diye az daha seni sudan bile kesecekti.”

Anneannemin son söylediğiyle kahkahama engel olamadım. Kızartma kokusuyla mutfaktan çıkan Hatice Bacı, ocağın sıcağından ötürü ter içinde kalmıştı. Omuzlarındaki Efe’yle içeriye giren babam kapıyı çalmamıştı çünkü cebindeki anahatarı kullanmıştı.

Babamın peşinden basketbol topunu sektirerek giren Onur’un kafasına bir adet terlik uçtu. Annem halıların

battığından yakınlıkla çıktığı mutfağa tekrar girdi. Anneannem, kızının bu hâlimden hiç etkilenmemiş gibi televizyonun sesini daha fazla açarak *Müge Anlı*'yı izlemeye devam etti.

Babam omuzlarındaki Efe'yi kucağıma verirken başıma öpücük kondurmuştu. "Günaydın, kızım," demeyi de ihmal etmemişti.

Kedi gibi başımı babamın omzuna sürterek kucağımdaki küçük canavarla mutfağa girdim. Annem masayı hazırlarken bir yandan da sona kalan biberleri kızartıyordu. Fark ettirmemeye çalışarak Efe'nin elindeki boş çikolata paketini çöpe attım, ağzına bulaşanları avucumun içiyle temizledim.

Annem, Efe'nin aç karnına çikolata yediğini anlarsa babam kahvaltıdan menedilirdi. Klasik pazar sabahımızda farklı olan hiçbir şey yoktu. *Bugün Aytuğ'un evinde kendisine Tortilla yapacak olmam dışında...* TikTok'taki *ship* editlerinden ve gelen mesajlardan bahsetmek istemiyordum bile!

"Kızım, sana vahiy falan geliyor herhâlde? Olur olmadık yerlerde tutulup kalıyorsun, kaç dakikadır sana sesleniyorum ama duymuyorsun... Çekil önümden de çayları doldurayım," diyen anneme yol verdiğimde çaydanlıklarla beraber kahvaltı masasına doğru ilerledi.

"Mutfak çok sıcak, o yüzden herhâlde," diyerek elimle kendimi yelledim. Tezgâhtaki kepçeyi eline alan Efe, şuursuzca şakağıma vurduğunda gözlerimde siyah pulcuklar uçtu. "Sen de emeklerimin karşılığını böyle ödüyorsun herhâlde, Efeciğim?"

Küçük kardeşimi yere bırakarak anneme döndüm. "Anne, odamda güneş kremimi bulamadım, nerede olduğunu biliyor musun?"

Çayları doldurmayı bitiren annem, kısa bir süre düşündü. "Dün akşam anneannenin elindeydi," dediğinde şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Merakla mutfaktan ayrılarak büyük bir dikkatle programını izleyen anneannemin sağını solunu kolaçan ettim. Görünürde kreme dair bir şey olmasa da son anda ilaç çantasının içinde, bir köşede olduğunu fark ettim. Kremimi elime aldığımda tam ortasından sıkıldığını anladım.

“Bu kremi sen mi kullandın, anneanne?” derken yüzümü ekşitmiş bitap hâle gelen kremime bakıyordum.

“Efe oynuyordu, yavrum. Ben de merak edip elinden aldım, baktım güzel de kokuyor... Benim de malum bacaklarım çok ağırınca bir süreyim dedim,” diyen nenemin yüzündeki ciddiyet, şoktan havale geçirmeme neden olabilirdi. “Ağrıma çok iyi geldi, Zeliş. Adı ne bunun? Mahmut bana da alsın.”

“Ne alayım, anneciğim?” diyen babam, yıkadığı ellerini havluyla kurularken başını banyodan çıkarmış soru sorarcasına bize bakıyordu.

“Hiç,” dedim çok normal bir şeymiş gibi. “Güneş kremim, anneannemin bacak ağrısına çok iyi gelmiş de baba, *bana da alsın*, diyor.”

Duyduklarından örürü gülüşünü bastıramayan babam, kafasını banyoya soktu. Elimdeki güneş kremine parıltılı gözlerle bakan nenem, gözüme tatlı geldiğinden kremi ilaç çantasına geri koydum. Eğilip aklar düşmüş şakağından kokulu bir öpücük daha aldım.

“Senden değerli değil, neneciğim.”

Her zaman keyifli ve komik geçen kahvaltımız, anneannemin gelişiyle daha bir renk kazanmıştı. Patates kızartmasını, annemin domatesli sosuna batırarak büyük bir iştahla yedim. Kucağımdaki Efe, elindeki salatalığı kemirmekle meşguldü.

“Yeter, kızım,” dedi nenem tabağını doldurmaya devam eden anneme. “Tansiyonum var, biliyorsun... Daha fazla yiyemeyeceğim, hepsi ziyadesiyle güzeldi.”

Annem, nenemin tansiyonu olduğu için ısrar etmeyi bıraktı ve sadece çayını tazeledi. Hemen yanımda oturan Onur,

bugün aşırı sessizdi. Neredeyse hiç konuşmamıştı. Şimdiye kadar ömrümün yarısını yemiş olması gerekiyordu.

“Yeter, babacığım,” diyerek uzanan babam, Efe’nin elindeki salatalığı aldı ve peçeteyle tükürüklü ağzını sildi. “Bence sen doydun, in artık ablanın kucağından, o da rahatça yesin.”

Efe’yi kucağımdan indirerek babamın yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Benim babam her şeyimdi, göz bebeğimdi. Onsuz bir dünya düşünemiyordum. Annemin boş bardağına çay doldururken gözlerim Onur’un üzerindeydi.

“Hayırdır, oğlum?” dedi annem, çocuğundaki farklılığa daha fazla kayıtsız kalamayarak. “Sabahtan beri suratın sirke satıyor, kafana yediğin terliğe içerlediysen eğer bir dahaki sefere tahta kaşık atarım.”

Annem, Onur’u güldürmeye çalıştığında ister istemez masadaki herkes hafifçe güldü. Gülen gözlerle kardeşimi izlerken kafasını kaldırdı ve sert bakışlarını üzerime dikti. Osuruk böceği genelde bana böyle bakmazdı. *Ne olmuştu şimdi?*

“Hiç bakma öyle,” dedim ellerimi kaldırıp annemin oyununu sürdürürken. “Biber kızartmalarımın hepsini senin tabağına koydum ama hiçbirine dokunmadın.”

Onur biber kızartmasını çok seviyordu. Özellikle annem onun için daha fazla kızartıp okula götürmesi için ekmek arası yapar, çantasına koyardı. Ancak Onur sadece biberlere değil, masadaki hiçbir şeye dokunmamıştı. Huysuzca homurdanarak sandalyesini geriye itip öfkeyle bana baktı.

“Çektiğin saçma videolarındaki gibi komik olduğunu zannediyorsun, değil mi?” diyerek rüzgâr gibi yanımdan geçti.

Boş bakışlarım mutfağın kapısına varan Onur’un sırtındayken gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Elimde olduğunu unuttuğum çatal sertçe masaya düştüğünde babam omzunun gerisinden Onur’a doğru döndü.

“Yavaş eşek sıpası yavaş, küçüksün diye ses etmiyoruz ama büyüklerine karşı saygılı olmayı öğreneceksin!” diye arkasından seslendiğinde Onur dönüp bakmadı bile.

Kahvaltımız o dakikadan sonra o kadar da eğlenceli geçmedi. Hızlıca karnımı doyurarak anneme masayı toplaması için yardım ettim. Bugün bizimkilerle dışarıya çıkacağımı biliyorlardı. Sınavdan sonra bana epey tolerans gösterdiklerini söyleyebilirdim.

Annemler televizyonun karşısına geçip günün keyif kahvesini içerken babam telefonda kaçırdığı derbi maçını seyrediyordu. Anneannem gelince televizyon onundu ve annemle istediği şekilde takılıyordu.

“Geç kalma, Zeliş,” diye uyardı beni annem onlara veda ederken. “Sonra seni karakollardan topluyoruz malum.”

Annemin son söylediği daha fazla moralimi bozduğu için ses etmeyerek kapıya yürüdüm. Sırt çantamı kapının eşiğine bırakıp spor ayakkabılarımı giyinirken görüşüm bulanıktı. Normalde bu kadar sulu gözlü biri değildim ancak üstümde Aytuğ ile girdiğim iddianın yükü olduğu için daha bir hassastım.

Ayakkabılarımı giyip çantamı almak için döndüğümde Onur’u arkamda bulmayı beklemiyordum. Ses etmeden çantayı alarak sırtıma taktım ve birbirimizi kırmamak için merdivene doğru ilerledim.

“Her yerde seninle o Yarkın denen çocuğun videoları var,” diyen Onur, aksi bir yüz ifadesiyle beni izledi. “O herif senin arkadaşların gibi değil, abla. Ben senin öyle biriyle sevgili olmanı istemiyorum.”

Onur’un son söyledikleri, sabahtan beri olan tavrının sebebini açıklıyordu. Osuruk böceğinin telefonu olmasa da arkadaşlarından gördüğüne emindim. Youtube videosundan sonra ortaya çıkan *#ZeYar* furyasından bahsetmek bile istemiyordum.

“Onların hepsi yalan haber, Onur kuşum,” diyerek geri döndüm ve kardeşimin önünde durdum. “Hem bir sevgilim olsa bunu asla senden saklamam.”

“Ama o herif orada burada *sevgili olabiliriz*, deyip duruyor,” diyerek yüzümü inceledi.

“Sen hiç merak etme, ben o herifin hakkından geleceğim,” derken saçlarını okşayıp kollarımı etrafına doladım. “Ama sen bana bir daha bu sabahki gibi davranırsan kafanı kırarım, osuruk böceği. Anlaşıldı mı?” dedim gülümseyerek.

Onur’la yaşadığım duygusal anın ardından beni mahallenin sonunda bekleyen bizimkilere koşar adımlarla ilerledim. Aytuğ’un evi Kadıköy’deydi. En azından bize çok uzak değildi ve bu durum hepimiz açısından iyi bir haberdi. Çünkü İstanbul’un trafiğini çekmek istemiyorduk.

“Kanka, kendine okutup üfletiyor muydun?” diyen Fatih, Sümeyye’nin ceketini totosunun altına koymuş ayranını içiyordu. Diğer elindeki çikolatayı görmek bile istemedim.

“Bizim için dert değil ama sen geç kalırsan bu durumu yanlış bir şeye yorabilirler,” diyen Derya Deniz’im, daha ılıman bir yaklaşım sergiledi.

“Bence şu sıralar herkes bir şeyleri yeterince yanlış yorumladı,” diyerek bana yandan bir bakış attı Berat. “Yarkın denen muhallebi çocuğu damla sakızlıymış, üstüne yapışıp kaldığına göre.”

Sabah da kardeşimle onun yüzünden böyle saçma bir diyaloga girdiğim için daha fazla sinirliydim. İstemediğim suratım düştüğünde Sümeyye uzanıp yanağımdan sulu sulu öptü. Bu sırada da burnunu çekiyordu.

“İnşallah gribini bana bulaştırmamışsındır, kanka,” dedim umutlu bir ifadeyle çünkü şu an istediğim en son şey grip olmaktı, bakışlarımı Berat’a çevirdim. “Onun hakkından geleceğime emin olabilirsiniz.”

Videodan sonraki gün restoran şefinin bana *Tortilla*'yı öğretmesi için çağırmıştı ancak gitmemiştim. O gereksizle bir daha yan yana gelmeyi istemiyordum. Hem ayrıca kalabalık olduğumuz için hepimizin iki haftalık maaşı, Aytuğ'un motosikletinin hasarını karşılamıştı.

Nefes nefese mahallenin köşesini dönen Zeynep, ayıla bayıla yanımıza kadar geldi. Yanakları pespembe olmuştu. Hızını alamayıp Fatih'e çarparak durduğunda Fatih huysuzca homurdanarak oturduğu yerden kalktı. Tek yumurta ikizine su uzatan Sümeyye, endişeyle Zeynep'in yüzünü inceledi.

"Zeliş'ten bile sonra geldiğine inanamıyorum, kanka," diyerek Zeynep'e yönelik konuştu Sümeyye, grubun en yavaş hazırlananı olduğum için bunu iltifat olarak kabul ediyordum. "Önemli yerlere giderken aniden tuvaletim geliyor, ne yapabilirim?"

Zeynep'in isyanına aynı anda göz devirip güldük. Ağırlığımı diğer ayağıma verdiğim sırada Fatih söze karıştı. Her konuda yorum yapmasa eksik kalıyordu.

"Kanka tuvalet eğitimi çok önemli, acaba küçükken bir travma yaşamış olabilir misin? Hani ne biliyim, mesela kuru fasulye yemiştir ve tuvalete girdiğinde tüm o patlamayı evdeki herkes duymuştur mesela?" dediğinde artık kahkahamı tutamıyordum.

Zeynep kendi evi dışında kimsenin evinde tuvalete gide-miyordu. Aytuğlara kadar tuvaletini tutabilirdi ama orada kesinlikle yapamazdı. Berat, Fatih'in ensesine bir tane patlattı. Berat'ın telefonu çalmaya başladığı sırada mahallenin köşesini dönen araç görüldü.

Skoda'nın ateş eden modellerinden birini süren genç kız, ışıltılı sarı saçlarını su dalgası hâline getirmişti. Berat arayan kişiyi meşgule atıp arabaya elini kaldırınca tüm dikkatim aracını yanımıza park eden kıza kaydı. Sandalet tarzı ancak kısa topuk ayakkabılarıyla zarif bir biçimde arabadan indi.

Dar ve sıkı kotunun üstüne vizon renk bir *crop* tercih etmişti. Pahalı güneş gözlüklerini başının üzerine yerleştirip ağır parfüm kokusuyla bizi boğma zahmetine girdi. Uzanıp Berat'ın yanağını öptüğünde, bir anda mahallemize düşen bu tufanın kim olduğunu öğrenmiş oldum.

“Gençler,” diye sözü devralan Berat, kaçamak bakışlarla Derya'yı izliyordu. “Bugün gideceğimiz yere kadar beni Tuğsem bırakmak istedi, ben de bu vesileyle tanışırsınız diye düşündüm.”

“Ah, ne kadar da ince düşüncelisin, Berat!” dedim dişlerimin arasından, kızın küçük hatlı yüzü hem zarif hem çekiciydi. “Hem bize Tuğsem'den o kadar çok bahsettin ki ismini az önce öğrendiğimi unutarak kendisini merak etmeye başlamıştım.”

Bana kaş göz yapan Berat'ı es geçerek elini uzatan Tuğsem'e döndüm. Sevecen bir gülüşle beni ve bizim grubu inceliyordu. Saçlarını hafifçe geriye doğru atarak ona karşılık vermemi sabırla bekledi.

“Sen Zeliş olmalısın, tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek diğerlerine döndü ve büyük bir dikkatle herkesi inceledi. “Berat'ın görünce Derya olduğunu anlarsın dediği kişi de sensin bence,” dedi Derya'ya dönerek.

Derya duyduklarından ötürü şaşkınlığını gizleyemedi. Doğrusu ben de Berat'ın sevgilisine, *âşık olduğu kızı* anlatacağını düşünmüyordum. Derya kibar bir gülüş eşliğinde kısaca tanıştı. Olaya çok fazla müdahil olmak istemeyen bir hâli vardı.

Bugün iddia uğruna kalkıp Aytuğ'un evine gitmem bile kendi sevgime verdiğim şans ve kıymettendi. Belki de içinde bulunduğum duygu seline çok fazla odaklanmıştım, bu yüzden de Berat'ın Derya'ya olan hislerinin büyüklüğünü görememişim. Gerçi Derya'dan en ufak bir ışık görsem aralarına girmezdim ancak benim canım arkadaşım sır küpüydü âdeta.

Diğerleriyle de tanıştıktan sonra Tuğsem bizi de bırakabileceğini söyledi. Arabaya sığmayacağımızı bahane ederek Derya ve ben otobüsle gideceğimizi söylemiştik.

“Umarım daha geniş bir zamanda sohbet etme imkânımız olur, Zeliş. Videolarına bayılıyorum! Bir hayranın olarak seninle zaman geçirmeyi çok isterim,” diyen Tuğsem’e gülümsemeye çalıştım.

“Neden olmasın?” diye ağzımın içinde gevelediğim sırada Derya hapşırdı.

Üst üste gelen hapşırıklarını engelleyemezken Berat cebinden çıkardığı kâğıt mendili ilgiyle ona uzattı. Gözleri yaşarmış olan Derya, minnetle tebessüm ederek mendili aldı. Dikkatle yüzünü incelediğimde gözlerinin kanlandığını fark ettim.

“Bahar geliyor ve senin polen alerjin var,” diyen Berat, keyifsizce homurdandı. “İlaçlarını almamış olmalısın, aksi hâlde bu duruma gelmezdin.”

Berat ve Derya arasında gelişen duygu akımı, Tuğsem’in dikkatini cezbedtiğinde bakışlarımı Sümeyye’ye çevirdim ve kaşımla işaret ettiğimde mesajı almaları uzun sürmedi. İkisi, iki yandan ahtapot gibi kollarını kıza dolayarak arabasına götürmeye başladı. Çeneleri çoktan çalışmaya başlamıştı.

“Sanırım arkadaşımın alerjisiyle ben ilgilenebilirim, Berat. Hem gitsen iyi olur çünkü biricik sevgilin seni bekliyor,” derken dişlerimin arasından gülümsemeye çalıştım.

Berat bir şeyler söylemek için ağzını araladı ama sonra vazgeçerek hızla bize arkasını döndü. Lüks araç önümüzden geçip gittiğinde Derya’yı elindeki mendile bakarken bulmayı beklemiyordum. Anlamlı bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Berat’ın bana karşı olan duygularının en başından beri farkındayım,” dedi tek nefeste ve mendili cebine attı. “En başından beri yok saymaya çalıştığım onun duyguları değil, benim duygularımdı. Ancak şimdi ne kadar haklı olduğumu görüyorum, biz birbirimize uygun değiliz.”

İnanın az daha tükürüğümde boğuluyordum. Bu pazar sabahının ne kadar pozitif ve keyifli başladığına dair okuduğum mavallar için hepinizin affına sığınyorum. Derya Deniz'im kadar akıllı bir kızın gözünden ve hislerinden bunun kaçabileceğini düşündüğüm için bir kere daha zekâ seviyemi sorguladım.

“Madem Berat'ın duygularından haberdardın, üstelik ona karşı bir şeyler de hissediyordun... Peki, bana bundan neden hiç bahsetmedin?” dedim hafif azarlayan bir tonda.

“Sen zaten kendi duygularının bedelini ödüyorsun, bir de benim için yorulmanı istemedim,” dediğinde derin bir vicdan azabı duydum. Derya Deniz'im benim her zorluğumda yanımdayken ben onun yanında olamamıştım. “Hem bugün senin için çok uzun bir gün olacak, şimdi bunları düşünmenin sırası değil.”

Kendisini daha fazla ikinci plana atmasına izin vermeyecektim. Hafif öfke ve kırgınlıkla çıkan sesim, genelde Derya'ya kullandığım bir ton değildi.

“Niye sevgine sahip çıkmıyorsun, Derya? Baksana, gözünün önünde ellerinden kayıp gidiyor,” dedim histerik bir gülüş eşliğinde.

“Sence Tuğsem'in, Berat'ın başına bela olacak abileri var mıdır Zeliş?” dediğinde hazırlıksız yakalandım. “Ya da Tuğsem'in ailesi, Tuğsem ve Berat'ı yan yana görürse hemen evlendirmeye karar verir mi?”

Söylediklerinde o kadar haklıydı ki bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Aslında başından beri Berat'ın önünü kesmemin sebeplerini sıralıyordu. Yine de bunu Derya'nın ağzından duymak beni anlamadığım bir şekilde üzmüştü. Daha fazla uzatmayarak birkaç adımda arkadaşımın yanına gidip kollarımı boynuna doladım.

“Geçecek Derya Deniz'im geçecek, sen harika bir üniversite kazandığında bunların hiçbirine katlanmak zorunda kalmayacaksın,” diyerek burnumu çektim, ağladığımın farkında bile

değildim. “Galiba Sümeyye gribini bana da bulaştırdı,” dedim muzır bir sesle.

“Hiç boşuna numara yapma, sevdiceğin *Torilla*’sını yapman için yollarını gözlüyor,” deyince buruk bir gülüş dudaklarıma yerleşti.

Bir otobüs ve metro aktarmasından sonra sonunda Aytuğ’un Kadıköy’deki evinin önündeydik. Renkli, insanlarla dolu kafelerin bitiminde yer alan bina, Fransız balkona sahipti. İstanbul’un eski binalarındandı, basamaklarda karşılaştığımız insanlar salaş tiplerdi.

Paspasın önünde durduğumda, paspasındaki dil çıkaran köpeğe kaşlarımı kaldırarak baktım. Derya gözleriyle kapıyı işaret ettiğinde paspas ile aramda geçen müstehcen bakışma böylece son buldu. Birkaç kere tıklattıktan sonra geriye çekilip beklemeye başladım.

Ne yalan söyleyeyim, kapıyı Aytuğ’un açmasını beklemiyordum. *Acaba yollarımı mı gözlüyordu?* Düşüncesi kısa bir anlığına aklımdan geçti ve yüreğimi hoplattı. Gerçi ev sahibiydi, tabii ki kapıyı o açacaktı.

Gözlerimin önünde şıklatılan parmaklarla duraksadım. Bulduğum ana fırlatıldığımda kendimi en sevilen dizinin bin beş yüz defa gösterilen reklamı gibi hissettim. Çünkü herkes garip bir şekilde kafasını uzatmış, apartmanın girişinde malak gibi dikilen bana bakıyordu.

Aytuğ, “Beni duyuyor musun Zeliş?” dediğinde ismimi onun ağzından duymuş olmamla kendimi merdivenlerden yuvarlayasım geldi. “*Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok, diyorum ama galiba sen beni duymuyorsun.*”

Transa bağladığım için kendimi tebrik ederek çok sevdiğim köpekli paspasa basıp içeriye girdim. Fransız balkonun kapısı açıktı ve birkaç kişi balkonda sigara içerken perdeler içeriye doğru uçuşuyordu. Kocaman bir L koltuk ve onun karşısında dev ekran bir televizyon vardı.

Hemen köşede bir basket potası duruyordu, Berat ile Mamo o kısımda oyalanıyordu. Amerikan mutfak siyah lake dolaplarla süslenmişti, neredeyse çıplak sayılacak evde ilerleyerek salona girdim. Sümeyye ve Zeynep oyun konsolunda takılıyordu, Fatih ise balkonda Feyyaz'a ne kadar geveze olduğunu göstermekle meşguldü.

“Biz senin için tüm malzemeleri hazırladık,” diyen ses, vücudumdaki tüm tüylerin şahlanmasına sebep oldu. “İşini kolaylaştırmaya çalıştık, Aytuğ taraf tuttuğumu düşünüyor ama sadece centilmenlik yapıyorum.”

Islak ellerini havluyla kurulayan Yarkın, Aytuğ'a neşeli bir şekilde baktı ve bana göz kırptı. Tezgâhın etrafından dolanarak yanımıza adımlayan Seçil, soluklanmama dahi izin vermeden önlüğü uzattı. Kaybettiğimi görmeyi çok istiyor hatta benimle dalga geçmek için dakika sayıyor gibi duruyordu.

“Kızın yüzü kıpkırmızı olmuş, Seçil. Belli ki hava çok sıcak, bir su bile vermeden mi mutfağa sokacağız?” diyen Aytuğ, huysuz gözlerle Seçil'e bakıp mutfağına doğru ilerledi. “Biraz dinlensin, daha sonra yapar.”

“Pardon canım ya,” diyen Seçil, samimiyetsiz bir şekilde kolumu sıvazladı. “Senin oturduğun semt buraya bayağı uzaktır, ben onu gözden kaçırdım tabii.”

Kolumdaki parmaklarının üstüne elimi koydum. “Yine de sen o güzel aklını böyle şeylere yorma, güzelim. Sonra sana yetecek kadar kalmaz, üzülürüm.”

Elini kolumdan ittiğim sırada Aytuğ suyumu uzattı. Tarçın rengi bakışları, yüzümden sekip üzerimde dolanırken hafifçe kısıldı. Sabahın köründe kalkıp maşa yaptığım saçlarım muhtemelen berbat görünüyordu ve kollarımı kaldırmak istemiyordum, yüksek ihtimalle koltuk altım terlemişti.

Fatih balkonda bir şeye takılıp büyük bir gürültüye sebep olduğunda Aytuğ burun kemerini sıktı. Sıkıntılı yüz ifadesi endişelenmeme sebep olunca korkarak arkama döndüm. Fatih

siyah çöp poşetindeki boş bira şişelerine bakıyordu, istemeyerek yapmıştı.

“Kusura bakma, birader,” dedi gördüklerinin şaşkınlığını üstünden atmaya çalışırken. “Görmedim.”

“Senlik bir durum değil,” dedi Aytuğ sert bakışlarını Feyyaz’a dikerek, durumun onunla ne alakası vardı bilmiyordum. “Sana kaç defa dedim, *şu şişeleri biriktirme, günübirlik at*, diye! Değil mi kardeşim?”

Olaya el atan Yarkın, poşeti Aytuğ’dan alarak kapının önüne çıkardı. Varlığını daha yeni fark eden Feyyaz, dudakları arasındaki sigarayı atarak bana doğru yaklaşımaya başladı. Aslen Adanalı olduğu için yanık bir tene ve zeytin gibi gözlere sahipti.

“*Hadi millet, yedük, üçtük, şimdi kopuyoruz*’un Zeliha’sı da gelmiş demek!” diyerek samimiyetle güldü Feyyaz ve dövmelele kaplı elini uzattı. “Şu ekmeği yapmak için kendini ne hâllere düşürdün be kızım, yine de şans senden yana olsun.”

Uzattığı elini sıkarken gülümsedim. “Teşekkürler, Feyyaz,” diye mırıldandım.

Başına takke geçirmiş olan Mamo, bir anda tüm dikkatleri üzerinde topladı. Takkesini düzelterip yanımıza kadar geldi. Kumral ve dalgalı saçları alnına dökülmüştü, ışıltılı yeşil gözleri Aytuğ’la buluştu.

“Kanka, senin evde kible ne tarafta?” diye büyük bir samimiyetle sorduğunda ne kadar farklı bir grup olduklarını sezdirdim. “Farzıyla kılıp geleyim, biraz daha beklersem Zeliha’nın *Tortilla*’sını kaçıracağım.”

Bana doğru gülümserken bunları söylemişti. Ani gelişen sıcak tavrı beni yatıştırırken Feyyaz elini Mamo’nun omzuna bıraktı. Onlar diğer odaya geçerken Mamo, namaz kılmadığı hâlde Feyyaz’ın kibleyi bilmesine dair şaşkınlığını dile getiriyordu.

Suyumu tezgâha bırakarak koyu gri önlüğü başımdan geçirdim. Saçlarım salık olduğundan ve bugün de İstanbul ekstra sıcak olduğundan saçlarımı toplamam gerekiyordu. Yanıma toka almadığım aklıma geldiğinde bakışlarım etrafta dolaştı.

Orta sehpanın üstündeki kâseye atılan ıvır zıvırın içinde kırmızı renkli bir tükenmez kalem vardı. *Hiç yoktan iyidir*, diye düşünerek kalemi kâsedan aldım ve dişlerimin arasında tuttum. Saçlarımı ensemden ayırıp tepemde topuz yaparken üstümdeki gözlerin farkındaydım. Son olarak kalemi topuzuma soktuğumda sağlamlığını ölçtüm.

Ellerimi yıkamam gerekiyordu ve lavaboyu sormak için Aytuğ'a döndüğümde pürdikkat beni incelediğini gördüm. Kollarını göğsünde bağlamış, Besyocu olmanın en büyük nimetini gözlerimin önünde sergiliyordu. Salaş, geniş paça pantolonun üstüne bisiklet yaka bir tişört geçirmişti. Ancak bu sıradan kıyafetler bile ondan bir şey çalamamıştı.

“Ellerimi yıkayacağım da lavabo ne tarafta?” diye sordüğümde ilk birkaç dakika cevap vermedi ama sonra yerini tarif etti.

Ufak sayılacak banyosunun lavabosunda ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa geçtim. Aytuğ herkesi salona postalamış ve sadece kendisi bar sandalyesine oturmuştu. Eli yüzünde, ne yaptığımı bakışlarıyla takip ediyordu.

Boğazımı temizledim. “Merak etme, hile yapmayacağım,” dedim sataşan bir tavırla.

“Seni bir süredir restoranda görmüyorum,” dedi düşünceli ve söylediğimden alakasız bir biçimde. “Artık orada çalışmıyor musun?”

Dört büyük patatesi soyup kararmaması için su dolu leğene bırakırken soğanı doğramaya geçtim. Gözünün beni aradığını düşünüyordum, demek ki o mekândaki varlığıma alışmıştı. Ben onun varlığını bir buçuk senedir sindirememişken o beni daha yeni tanıyordu.

“Yarkın motosikletinin hasar ücretini hesabına yatırmış olmalı, bizimkilerle o mekânda hasarı karşılamak için çalışıyorduk,” dedim gözlerimden patır patır yaşlar dökülürken. “Sana olan borcumuz bittiğine göre artık orada çalışmamıza gerek kalmadı.”

“Demek bu yüzden ayrıldınız, ben hesabıma gelen paranın hiç farkında değildim,” dedi dalgın bir biçimde, tabii bunları dile getirirken beni ne kadar sinirlendirdiğinin farkında değildi.

Biz o parayı kazanmak için kaç kişi çalışmıştık. Üstelik günlerce aralıksız on saat çalışmak hepimizin ömründen ömür çalmıştı. O ise gelmiş, paranın hesabına geldiğinden bile haberdar olmadığını söylüyordu. Silikon tepsi tutacağını kafasına attım.

“Madem motosikletin veya ona verilen hasar senin için çok önemli değildi... Niye o kadar tatava edip bizi karakola dök-tün?” derken bir yandan da dörde böldüğüm soğanı ince ince dilimliyordum.

Omuz silkti. “Öyle istedim,” dedi söylediklerinin üstüne baskı uygularken, bakışları gözlerimi hedef alırken kendinden son derece emindi. “Sanırım o an seninle uğraşmak bana daha cazip geldi.”

Bıçak elimde kalakalırken karşımdaki adamın itirafından ötürü ne diyeceğimi bilememiştim. Aytuğ’un yanındaki sandalyeyi çekerek oturan Yarkın, parıldayan harelerini üzerimde dolaştırdı. Sıvı yağda karabiberle kavurduğum soğanın üzerine küp küp doğradığım patatesleri de ekleyip teflon tavada pişirirken diğer yandan da kırdığım yumurtaları çırpıyordum.

“Zeliş çok samimi, değil mi?” diyen Yarkın, bana yeni keşfettiği bir hazineymişim gibi bakıyordu. “İnsan onun saydamlığı ve yalınlığı karşısında kendini sorguluyor. Bahse varım, daha önce saçını kalemle tutturan bir kız görmemiştir.”

Soru dolu harelerim, bir anlığına Aytuğ’la buluştu. Yarkın’ın söylediklerini düşünüyormuşçasına onu kafasıyla

onayladı. Patatesleri ve soğanı soğumaya aldıktan sonra dağınıklığı toplamaya koyuldum. Çöpü atarken ellerimin nasıl titrediğini fark ettim.

“Keşfedilmemiş tatlar gibi... İlk yediğinde seni tutan, sonra da onu yiyebilmek için kilometreleri aştığın bir tatlıya benziyor,” diyen Aytuğ’un sesiyle eğildiğim çöp kovasından kalkamadım. “Ama konuştuğunda her şey ekşimeye başlıyor.”

Aniden başımı kaldırdım. “Ben de sana bayılmıyorum!”

Soğuyan patates ve soğan karışımının üzerine yumurta kırıp rendelediğim kaşar peyniri ve tuzunu da ekleyip tekrardan teflon tavada ters düz ederek pişirdikten sonra tabağa bıraktım. Birden fazla servis açmak için çatal bıçakları sıralamaya koyulduğum esnada biri arkamdan uzanıp çekmeceyi kapattı. Aytuğ’un ani yakınlığı karşısında kalbim hoplarken elimdeki çatal ve bıçağı aldı.

“Tadına sadece ben bakacağım, *fındık kurdu*,” diyerek burnuma bir fiske attığında sersemledim.

Çekmecenin çelik kulpu avucumun içine gömülürken nefesimi tuttum. Tabağı Yarkın’ın önünden çekerek aldı ve güzelce sandalyesine oturdu. Çatal bıçağıyla küçük bir parça koparıp ağzına attığı sırada herkes tezgâhın etrafına yığılmıştı.

Dikkatle yüz ifadesini izlerken ser verip sır vermeyen suratından bir şeyler okumaya çalışıyordum. Bıçağının ucuyla *Tortilla*’yı hafifçe kaldırıp diğer yüzünü kontrol etti. Hafif bir homurtu çıkararak ikinci çatalı aldı, patatesli omleti ağzında evirip çevirirken bir parça daha kopardı. *Evet, Tortilla oldu size patatesli omlet!*

Kendi çatalıyla bana omleti uzattı. “Bir de sen dene,” dediğinde ağlamaklı ifademle Derya’ya baktım.

Derya dahi ne diyeceğini bilemeyen bir hâlde dudak büktü. Omleti bana yedirmesine izin vererek tadını almaya çalıştım. Lezzeti damağıma yayılırken kötü olmadığı kanaatine vardım.

Ancak *Tortilla* gibi değildi çünkü patatesleri dinlendirmeyi unutmuştum. *Tabii canım, sorun sadece dinlenmemiş olmasıydı.*

“Sen de fark ettin, değil mi?” diyerek sandalyesinden indiğinde Seçil’in zafer dolu gülüşünü yakaladım, tezgâhın arkasından dolanıp yanıma kadar geldi. “Harika olmuş,” dedi ve saçlarıma taktığım kalemi tutup birden çekti.

Aniden yüzüme dökülen saçlarım görüşümü kapatırken son anda gülümseyen gözlerini fark ettim. İçimde yıldırımlar meydana getiren gülüşü anbean büyüyerek yüzüne yayıldı. Saçlarıma taktığım kalemi cebine atarken yanımdan uzaklaşarak omleti yemeye devam etti.

“Evet, millet!” diye bağırdı Fatih büyük bir heyecanla. “En büyük kim?” diyerek bizimkilere döndü.

Hepsi bir ağızdan, “Zeliş!” diye bağırdıklarında tezgâhın arkasından dolanarak bizimkilere koştum. Kollarını etrafıma dolayarak beni havaya fırlattıklarında gülüşlerim, sevdiğim adamın evinde çınliyordu. Sonunda beni indirdiklerinde hepsine tek tek sarıldım.

“Sana nasıl baktığını fark etmemiş olamazsın,” diye kulağıma fısıldadı Derya. Bakışlarım tabağını silip süpüren Aytuğ’a değdi.

Huriş yanıma gelme fırsatını yeni buluyordu. “Harikaydın, Zeliha! Çok lezzetli görünüyordu hatta biz de tatmak istedik ama Aytuğ açgözlülük yapıp hepsini yedi.”

Huriye’nin samimi tebriğini kabul ederek diğerleriyle de konuştum. Seçil L koltuğun köşesine tünemiş telefonuyla oynuyordu. Bana baktığı bir anda gıcık bir şekilde öpücük attım ona.

Yarkın önümde durduğunda dişlerimi sıktım. “En başından beri yapabileceğini biliyordum ama sen kendine güvenmemeyi seçerek başka yollara başvurdun.”

“Ve sen de bunu kullanarak ikimizi tüm TikTok camiasına *sevgili* olarak lanse ettin, öyle mi?” dedim birkaç adım atıp

Yarkın'a daha fazla yaklaşıarak. "Yediğin haltı temizleyeceksin, yayın açıp herkese öyle bir şey olmadığını söyleyeceksin."

Ellerini pahalı pantolonunun cebine sokarak bir süre gözlerini camdan dışarıya çevirdi. En başından beri bu çocuğun derdi neydi anlamış değildim. Gözleri tekrardan bana değdiğinde yüzüme düşen saç telini gözümün önünden çekmeye çalıştı ancak eline vurdum.

"Böyle bir açıklama sevgili olduğumuzu kanıtlar. İnsanlar inkâr ettiğimizi sanırlar ve inan bana, bu daha fazla dikkat çeker," diyerek kabaca omuz silkti.

Ne yazık ki sözlerinde haklıydı ve o bunu bilerek yapmıştı. Okkalı bir tokat yemeyi hak ediyordu ama bunu yaparak kendimi düşürmek istemiyordum. Yarkın'dan uzaklaşıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye doğru sıyırdım. İçerisi çok sıcak olduğu için balkona çıktım.

Kadıköy'ün renklerden nasibini alan ışıklı sokaklarında sayısız insan geziniyordu. Alnımı ovarak başımı gökyüzüne kaldırdım. Yıldızları göremeyeceğim bir mesafede olmalıydım. Sonunda sevdiğim adama ulaşabilmişim ama şimdi de adım başkasıyla anılıyordu.

Hayat resmen bana nanik yapıyordu!

Aytuğ dirseklerini balkonun tırabzanlarına yaslayarak bir süre sessiz kaldı. Önce yere, daha sonra göğe kaldırdı bakışlarını. Ben gerçeklerimin, hayallerimden daha parlak olabileceğini düşünmemiştim. Düşlediğim adamın, gözlerimin içine bu şekilde bakabileceğini akıl edememişim.

Hafif esen rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru dağıttığında benden önce davranan parmaklar, onları önümden aldı. Bedenini yana doğru çevirerek kısık ama insanın içini gıcıklayan bir gülüşle beni seyretti.

"İnan, şu bakışlarınla beni doğal davranmaktan alıkoyuyorsun," diyerek ekranlarda görmeye alışık olduğum yüzünü

inceledim. “Bendeki sorun tam olarak ne? Henüz onu da anlamış değilim.”

“Neden sana baktığımda bir sorun gördüğümü düşünüyorsun bilmiyorum,” diyerek omuz silktili, aramızdaki mesafeyi azaltarak tam önümde durdu. “Gökte yıldızların olmasa da bende bir dilek hakkın var, fındık kurdu.”

Son söyledikleri içime serin suların serpilmesini sağlarken elimde olmadan heyecanla zıpladım. Daha ben hareketimi bitirmeden, Aytuğ’un kahkahası duyuldu. Hâlim onu eğlendirirken kendini tutmakta zorluk çekiyordu. Ben de onun bu keyfini kursağında bırakmaya karar verdim.

“Mezuniyet balomda kavalıem olmanı istiyorum,” dediğim an duruldu.

Gölüşü hiç var olmamışçasına silindi, yerinde duramıyormuş gibi iki adım geri bir adım öne geldi. Parmakları tırabzana yaslı koluma tüy gibi bir dokunuş yaptı. Eminim bu cevabı beklemiyordu. Kim bilir, belki de benimle insan içine çıkmak istemiyordu. Şimdi bile aramızdaki boy farkıyla ona yakışmıyordum, o zamanı düşünemiyordum bile.

“Yarkın gibi bir *ship*’in varken neden benim kavalıen olmamı bekliyorsun?”

Doğrusu bu cevap hiç aklıma gelmemişti. Kendi kendime yaptığım soru cevap alıştırmalarında dahi bu cevabı akıl edememişim. Aytuğ çatık kaşlarının altından suratımı incelerken benden bir cevap bekliyordu. Buraya, bu hayatın içine onun için girmişken konumuzun Yarkın olması hayatın cilvesiydi herhâlde.

Dilimin bağı benden habersiz çözüldü. “Sosyal medyanın safsatalarıyla ilgilenmiyorum. Hakkım olanı, tek ve gerçek dileğimi senden talep ediyorum. Hayır deme lüksüne sahip değilsin.”

Tatlı emrivakim onu güldürdüğünde, kapısının önündeki paspasına benzediğini düşündüm. Ona bakmaya bir son verip

bedenimi çevirerek kollarımı hafifçe esen rüzgâra doğru kaldırdım. Rüzgârı seviyordum, *onun kokusunu taşıyan rüzgârı*. Güneşi her sabah anlamlandırıyordum, *onun gözlerinden rol çalan güneşi*.

9. BÖLÜM

Muhtemelen herkesin anı defterinden silmek istediği bir yaşanmışlığı vardır. Kimisi halının altına, kimisi kimsenin göremeyeceği bir rafa yerleştirir. Zamanla üstünü örümcek ağları sarsa bile travmaların dirilmek gibi kötü huyları vardır.

Dişlerimi macun reklamlarından fırlamış gibi beyazlatmak için ekstra bir çabayla fırçalıyordum. Aynanın köpük olması umurumda değildi çünkü bugün mezun oluyordum! Akşam Aytuğ Efendi'yle baloya katılacak, kep atacaktım.

Ancak bizim namıdiğer osuruk böceği banyonun ışığını söndürünce bir anda karanlıkta kaldım. Gülüşüm dudaklarımda bir çiçek gibi solarken gözlerim hızla kapıyı buldu. Daha ben kulpu indirmeden kilidi çevirdi.

Normalde beni çok rahatsız edip boğazımı yakan macunu köpük köpük yutarken kapıyı açmaya çalışıyordum. Karanlıktan ve kapalı alanda kalmaktan hoşlanmıyordum. Oralarda bir yerlerde saklanan, hatırlamak istemediğim bir kâbusu bana geri getiriyorlardı.

Sertçe kapıya vururken evdeki telaşeden ve televizyondaki çizgi filmin sesinden beni duymadıklarını biliyordum. Birkaç damla yaş yüzümde bir şerit çizdiğinde yenildiğimi sezdim. Bir kere daha kapıya vurduğumda annemin sesini işittim. Onur'a kızıyordu, muhtemelen beni buraya kilitlediğini anlamıştı.

Gözlerime bir anda batan ışıkla annemin endişeli bakışları yüzümü buldu. Suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama birkaç adım atarak hızla yanıma geldi. Terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru itip beni lavaboya kadar sürükledi.

Fırçayı elimden aldı, soğuk suyu yüzüme çarparken Onur'a söyleniyordu. Bir anlığına bakışlarımı aynaya çevirdim. Kanlanan göz bebeklerim tuzlu sularla çalkalanıyordu ve şu anda,

tam karşımda bana bakan her kimse benim dışımda herkese benziyordu.

Annem, “Buradayım anneciğim buradayım, nefes al,” dediğinde artık duyabildiğimi sezdim. “Hiçbir şey olmadı, Onur sadece şaka yapmak istedi.”

“Biliyorum,” dedim aynadan kapı pervazına yaslanmış Onur’a bakarken. “Korkmayın, sadece biraz tedirgin oldum.

Cümlem biter bitmez Onur koşar adımlarla yanıma gelerek kollarını belime sardı. Osuruk böceğinin saçlarını dağıtarak öcümü aldım ama ses etmeyince ne kadar korktuğunu anladım. Ağzımı yıkamam için beni yalnız bıraktılar ancak annem kasten banyonun kapısını kapatmadı.

Banyoda daha fazla kalmak istemeyerek antrede bacaklarıma dolanan Efe’ye öpücük atıp odama geçtim. Yüksek bel, krem renk kumaş pantolonun üzerine turuncu, kalın askılı V yaka bir bluz giyindim. Maşa yaptığım saçlarım omuzlarıma dökülürken makyajıma geçtim.

Kısa ve keskin uçlu bir *eyeliner* çekerek rimelden bolca sürdüm. Dudaklarım parlaticıdan nasibini aldığında, kendi etrafımda ufak bir dönüş yapıp elimi kaldırarak aynadaki Zeliş’e *okey* işareti yaptım. Yeşil detaylı cüppemi koluma astım ve kepimi de kolumun altına yerleştirdim.

Oturma odasına girdiğimde annemin, babamın gömleğini ütülediğini gördüm. Anneannem ayağını çatlattığı için maalessif mezuniyetime gelemeyecekti. İç çekerek gidip yamacına sokuldum. Başımı sağlam bacağına koyduğumda örgüsünü bırakıp saçlarımı okşadı.

“Sümbül saçlı kızım benim,” dedi şefkatle, parmakları tellerin arasından geçerken durgundu. “Tulumbası, nenesine küsmedi, değil mi?”

“O nasıl söz öyle?” dedim başımı hızla kaldırıp dudaklarımı yanağına yapıştırırken kollarımı sıkıca etrafına doladım. “Sen yeter ki iyileş, ben başka bir şey istemiyorum, tontişim.”

Eteğini hafifçe sıyırıp çiçekli içliğini gözler önüne serdiğinde kendimi tutamadım. Gülüşüm, annemin kınayıcı bakışlarıyla son buldu. Dizine kadar çektiği çorabının içinden bir iki yüzlük kâğıt para çıkardığında gülümsedim.

“Al bakalım, çitlembik. Bu para sana iki kilo tulumba alır,” dedi nenem, güzel ve ince düşünceli yüreği karşısında içim burkuldu.

Elini öpüp alnıma koyduktan sonra parayı aldım. Babam, annemin ütülediği gömleği giyerken ben de Efe’nin askılı pantolonunu giyinmesine yardım ediyordum. Bizim evin curcunası yaklaşık kırk dakika sonra bittiğinde kep atma töreninin yapılacağı gençlik merkezinin yolunu tuttuk.

Aileler, koltuklara yan yana dizilirken biz de arka tarafa geçmiş, *kim ne giymiş*, diyerek aramızda konuşuyorduk. Topuklularla ayakta durabildiğim için kendime ödül vereceğim sırada, önümden kafam kadar topuklularla bir kız geçti. *Evet, tam da tahmin ettiğiniz gibi mezuniyet töreninden çok Fashion TV’ye benziyordu burası.*

“Bugünün sabahı böyleyse akşamını düşünemiyorum, Zeliş,” diyerek kaşlarını kaldırdı Derya Deniz’im, üstünde pudra renginde bir takım vardı. “Aytuğ’un kavalien olmasını istedin ama etrafta çok fazla göz olacak haberin olsun.”

Derya benim ne kadar kıskanç biri olduğumu biliyordu ve şu anda bunun altını özellikle çiziyordu. Ancak atladığı bir durum vardı; o da Aytuğ’un etrafında hep böyle kızlar olmasıydı. Yani problem yoktu, bu duruma karşı antrenmanlıyım.

“Hâlâ daha kavalien olacağı gerçeğini kabullenemiyorum,” diye mırıldandım Lale’nin ateş kırmızısına dönen saçlarına bakarken. “Gerçi kavalien olmasından önce o *Tortilla*’yı nasıl beğendiğini algılayamıyorum.”

Kontes Lale, kendi etrafında bir tur daha dönerek mini elbisesiyle gövde gösterisi yaptı. B şubesinin kaymağını yiyecek bize kuliste hamam böceği geziyormuş gibi bakan diğer

şubelerle sohbet ediyordu. *Unutmadınız, değil mi? Biz okulun C şubesiyiz.*

Derya, “*Tortilla*’yı beğenmedi zaten, Zeliş,” dediğinde şaşkın bakışlarım güzel yüzünü buldu. “Bakma öyle, iddiayı kazanacak kadar iyi bir iş çıkarmadın. Ancak Aytuğ, sebebini anlayamadığım bir şekilde senin kazanmana izin verdi.”

Yaslandığım kolondan hafifçe doğrularak dudağımı dışledim. Bize doğru gelen Sümeyye ve Zeynep aynı elbiselerin farklı renklerini giyinmişti. İkisi aynı anda kendi etraflarında dönüp birbirlerine havadan öpücük gönderdi. Bu çalışılmış ama saçma olan koreografi karşısında Fatih duygularımın tercümanı oldu.

“En az limon suyuyla şekillendirilmiş saçlarım kadar bayağısınız, kızlar,” diyerek jelibonunu ayranına batırıp suyunu emdi. “Jelibon yemek isteyen var mı? Strese birebir.”

“Bana çok yaklaşma, Fatih. Sonra üzerime falan kusarsın,” diyerek Fatih’i kışkıkladı Sümeyye.

“Öyle mi olduk şimdi, kanka?” diyen Fatih, yalandan kalbi kırılıyormuş gibi yaptı. “Dört sene boyunca sümüklerinle muhatap olurken ben hiç öyle demiyordum ama!”

Haklıydı. Sümüklü Sümeyye, dünyayı etkisi altına alan *Koronavirüs*’ün yeni varyantı bile olabilirdi. Elbisesinin eteklerini tutmuş sağa sola sallanan arkadaşına gözlerimi kısarak baktım. Benim hayal gücü, saçma sapan mesai yapma günündeydi. Genelde ciddi şeyleri düşünmek istemediğimde böyle yapıyordum.

Tek eli pantolonun cebinde olan Berat, ışıltılı saçlarını güzel bir tıraşla daha fazla ortaya çıkarmıştı. Siyah blazer ceketinin altına dar bir kot pantolon giymişti. Hafif yüksek duran beyaz spor ayakkabıları ve yakışıklı çehresiyle diğer şubedeki kızların ilgisini cezbetmişti.

“Biraz geç kaldım... Kusura bakmayın, gençler,” diyen Berat’ın ela gözleri, hiç sekmeden Derya’nın üzerinde durdu ve bir an kalakaldı. “Fotoğraf sırasını kaçırmadık, değil mi?”

“Yok, kanka. Henüz bir şey kaçırmadık,” dedim manayla Berat’a bakarken. “Ama biraz daha oyalanırsak kaçırmamız an meselesi.”

Daha ben cümlemini tamamlayamadan, A şubesiinden okulun dereceli öğrencisi Emre, bize doğru gelmeye başladı. Boğaziçi Tıp bekleniyordu bu veletten ve ne yalan söyleyeyim, hem zeki hem yakışıklı olması onu yıldızlı öğrenci yapıyordu.

“Derya,” dedi hafif ekolu bir sesle. Dudak büktüm, tam da tahmin ettiğim gibi bizim grubun çiçeğine gelmişti. O da ne yapsın, arkadaşım bal gibi kızdı. “Bizimkilerin çekimi bitti, birazdan ismimiz anons edilecek ve ufak bir konuşma yapmak için provaya geçeceğim.”

Derya’ya uzun uzadıya mantıklı açıklamalar yaparken hemen Emre’nin yanında kalan Berat, çocuğu gözleriyle çapraz ateşe tabi tutuyordu. Emre cebinden Derya’nın en sevdiği çikolatayı çıkararak uzattığında Sümeyye ve Zeynep aynı anda iç çekti.

“Hem akşamki planımızda bir değişiklik olup olmadığını kontrol etmek istedim hem de konuşmamı yapmadan önce uğur getirsin diye seni bir göreyim dedim,” derken çikolatayı Emre’nin elinden almıştı Derya. “En sevdiğin.”

“Hiç gerek yoktu... Teşekkürler, Emre,” derken Derya, Emre çikolatayı verme bahanesiyle parmak uçlarını elinin üstüne sürtmüştü. “Harika bir konuşmacı olduğun su götürmez bir gerçek ve birincilik konuşması sana çok yakışacak.”

Berat bu görüntü karşısında ortaya atılacakken Fatih hemen duruma el attı. Kendi ayranını Berat’ın eline uzatırken kimse bir şey sezmemişti. Derya’nın endişeli bakışları, sevdiği çocuğun üstünde gezindi. Bir kere daha vicdan azabı duydum, keşke onları bir araya getirmek için daha fazla uğraşsaydım.

Fatih, “Ayrarı iç, kanka. Hararetini alır,” dediği sırada Emre’yi arkadaşları çağırdı.

Emre kibarca veda ederek yanımızdan ayrıldıktan sonra Derya hafif bir öfkeyle lavaboya kadar gideceğini söyledi. Fatih durumun öneminin farkında olsa da etrafı boş kalan kontese doğru koştu. Fatih’in, Lale’ye karşı bitmek tükenmek bilmeyen ilgisi bu zamana kadar gelmişti.

Berat sinirinden ayrıları kana kana içerken Zeynep konuştu. “Sanırım gerginlikten ötürü çiğim geldi, Sümeyye.”

“Kanka, sen evinden başka bir yerde yapamıyorsun,” diyen Sümeyye, çaresizce yüzüme baktı. “Daha yeni gitmiştin, bir şey de içmedin ki...”

İki kız da bana döndüğünde gözlerimi devirdim. “Efe’nin lazımlığı evde kaldı ama isterseniz avucumu açabilirim, kanka,” dediğimde yanımda duran Berat, içtiği ayrıları dışarı püskürttü. “Bir zahmet bugün dışarıdaki tuvaleti kullan, Zeynep. Kız yurdunda hiç bulamayacaksın sonuçta.”

Zeynep ve Sümeyye seke seke yanımızdan ayrılırken elimde olduğunu unuttuğum poşetimden tatlı kutusunu çıkardım. İlk tulumbayı yutmadan diğerini ağzıma atarken keyifliydim. Bana kötü kötü bakışlar atan Berat, tatlıma dadandı.

“Emre’yi sen ayarladın, değil mi?” diye sorduğunda umursamazca omuz silktim.

“Bildığın üzere A şubesi, okulumuzun aristokrat takımında yer alıyor. Yani benim o çocuğa ulaşmam, Aytuğ’a ulaşmamdan daha zor bir ihtimal,” diyerek şerbetli parmağımı poşetten çıkan ıslak mendille sildim. “Ayrıca Derya, kendi kararlarını verebilecek bir kız.”

“Bu yüzden mi ona sormadan bana engel oldun, Zeliş?” dedi Berat keyfi kaçmış bir hâlde, ilk başta ne diyeceğimi bilemedim. “İnan bana, şimdi onu başkalarıyla görüyor olmam, canımı abilerinden daha fazla yakıyor.”

“Tamam, diyelim ki size ben engel oldum,” diyerek Derya’nın duygularını sakladım. Bu defa aralarına girmeyecek, onları serbest bırakacaktım; kendileri nasıl istiyorsa öyle hareket etsinler. “Tuğsem’i de ben bulup *Temel İçgüdü*’deki gibi hepimizin önüne ben dikmedim herhâlde!”

Berat cevap veremeden fotoğrafçı sıramızın geldiğini söyledi. Kep atma töreni, fotoğraflar çekildikten hemen sonra başladı. 12-C kendine yakışan bir gurur ve coşkuyla mezuniyetini kutladı. İsimlerimiz telaffuz edildiği sırada arkadaki dev ekranda lakaplarımız çıkıyordu.

Sınıfın en yakışıklısı: Berat

Sınıfın en hanımefendisi: Derya

Sınıfın en yazarı: Zeliha

Sınıfın en sümüklüsü: Sümeyye

Sınıfın en ikonu: Zeynep

Sınıfın en komiği: Fatih

Sıralama bu şekilde gidiyordu ve sınıf hocamız Ayşe Hoca, her ne olmuş olursa olsun hepimizi gururla uğurladı. Ardından kepler coşkuyla fırlatıldı, o sırada herkesin aklından aynı şey geçti: *Umarım üniversite kepimi de böyle atarım.*

Sabahtan yaptığım maşanın yerinde yeller eserken terlemekten ötürü akan makyajım aynadan bana göz kırpıyordu. Ne kadar da harika bir balo prensesi gibi görünüyordum. Aytuğ beni ilk gördüğünde âşık olacaktı kesin. Kaçıncısı olduğunu bilmediğim tulumbayı ağzıma attığım sırada Derya, Sümeyye’nin saçını bitiriyordu.

“Sanırım midem bulanıyor,” dedim makyaj aynasının önündeki kırmızı güllere bakarken, ben Aytuğ’dan geldiğini düşünerek havalara uçarken içinden çıkan kâğıtta *Yarkın* ismini görmemle birlikte mutluluğum bir balon gibi sönmüştü.

“Bir kilo tulumba yedin ya kanka, ondandır,” diyen Zeynep, telefonundan başını kaldırıp önemsiz bir şeymiş gibi yüzüme baktı. “Hem duruma iyi tarafından bak bence, Aytuğ akşam kavalien oluyor ve ben çişimi anca bizim eve kadar tutabildim.”

Zeynep’in şu zamana kadar kurduğu en mantıklı cümle- nin sonunun böyle bitmesiyle başımı aynanın önüne yasladım. Uykum vardı ve dün gece oldukça geç yatmıştım. Heyecandan ötürü uyuyamamıştım. Derya’nın odasını gasp ettiğimiz yetmiyormuş gibi bir de dağıtmıştık.

Derya, Sümeyye’nin saçına son dokunuşunu yaparak geriye çekildi. Maşa yaptığı saçlarının önünden iki tane balıksırtı örüp kulak hizasına kadar getirmişti. Hem hoş hem de doğal görünüyordu. Sandalyenin sırtına vurarak beni çağırdığında suratımı buruşturdum.

Maşayı fişten çekip düzleştiriciyi taktığında şaşırdım. Dalgaları tarayarak iyice açarken arada da düzleştiricinin ısınıp ısınmadığını kontrol ediyordu. Saçlarım tarandığı için hafifçe kabarıırken görüntüm karşısında kendimi kesiyormuşum gibi yaptım.

“Düzleştirici bozuk sanırım,” diyerek bir kere daha denedi Derya. “İstediğim model için saçlarının düz olması lazım.”

Diğer odadan ütü masasıyla birlikte ütüyü getirdiğinde gözlerimi yuvalarında tutmak için ekstra bir çaba gösterdim. Dizlerimin üzerine oturtulduğumda ne diyeceğimi bilemiyordum. Saçlarımı özenle tarayıp ütüyle açmaya başladığında rahatsız pozisyonumdan ötürü kıpırdandım.

“Emre ne iş?” dedim sıçar pozisyonda otururken. “Sen o çocuğu kaç kere geri çevirdin, n’oldu birden?”

“Beroş sevgili yaptı,” dedi Sümeyye tırnaklarını törpülerken, Zeynep de ona katılarak sürdüğü ojesine üfledi.

“Bizi hafife alarak yanlış kararlar verdiniz, kızlar,” diyen Zeynep, gözlerini kıstı. “Berat’ın, Derya’ya olan aşkı bir sır değil ki?”

O anda havadaki yanık kokusunu aldım, zor da olsa kafamı kaldırarak Derya’ya bir göz attım. Ütü saçımın üstündeydi ve dalgın bakışlarla kızlara bakıyordu. Gözlerim, saçlarımdan tüten dumanı görünce kocaman oldu ve çevrildiğinde çığlığım evi salladı.

“Derya! Saçlarım yanıyor!”

Telaşlanan Derya, ütüyü kaldırdığında saçımın hafifçe elektriklendiğini fark ederek nefesini verdi. Biraz daha bu pozisyonda kalmaya devam edersem fitik olmam an meselesiydi. Nihayet saçlarım düzleştiğinde, tam tepemde sıkı bir atkuyruğu yaptı.

Alın kısmımı hafifçe kabartarak bombe vermiş, saç lastiğinin etrafına örgümü sarmıştı. Benim aksime, keskin bir *eyeliner* değil de puslu bir göz makyajı yapmıştı. Dudaklarımda belli belirsiz bir parlaticı vardı.

Lila renk şifon elbisem tek kolluydu ve işlemeleri kolundan sırtıma varıncaya kadar ilerliyordu. Baldırıma kadar olan yırtmaç, beni olduğumdan daha cesaretli göstermişti. Ama o cesaret, antrasit rengi platformları görünce sönmüştü.

Aytuğ’un arabası evin önünde durduğunda attığım koluma ne kadar çabuk geldiğini fark ettim. Başörtüsünü yapan Derya, bana sıkıca sarılırken diğerleri *Disney* prensesleri gibi etrafımda dönüyordu. Herkes bir *Sindirella* masalı yazmak üzere olduğumun farkındaydı.

Son model *Audi*’nin önüne yaslanmış olan Aytuğ, gece güneşi gibi parıldıyordu. Özel kesim takımı, uzun boyunu ve yapılı vücudunu ulu orta sergilerken ağlamak istedim. Takımı ne kadar özenliyse saçları da bir o kadar dağınıktı. Sarı ışıltılı

dalgalı saçlar, özgürlüğünü ilan etmiş tarçın bakışlarını puslandırıyordu.

Uçuş uçuş elbisemden sıyrılan bacağımda hafifçe oyalanan gözleri, puslu makyajla ön plana çıkarılan gözlerimi görünce duraksadı. Yerinde doğrularak önüme kadar geldiğinde gülümsedim. Gözlerimin içine varıncaya kadar güldüm.

“Bugün gökyüzünde sayısız yıldız var ama sen benden dilek dilemeyi tercih ettin,” diyerek avucunu açtı, elimi beklerken konuşmaya devam etti. “Bu yüzden bütün gece bir yıldız gibi hissedeceğine emin olabilirsiniz.”

Elimi sıcak dudaklarına götürüp öptüğünde boştaki elimle elbisemin kuyruğunu avucumda topladım. Artık çenem titriyordu, gülümsemek o kadar kolay değildi. Sandal ağacı kokan arabasının ön yolcu kapısını açıp oturduğumdan emin olduktan sonra kemerimi dikkatle taktı.

“Far görmüş tavşan gibi bakmaya daha ne kadar devam edeceksin?” dedi tek eliyle direksiyonu çevirip ana yola girerken.

“Bugün duyduğum en güzel iltifatı da aldığıma göre şüphesiz gecenin en parlayan yıldızı ben olacağım,” dedim ironi yaparak.

Keskinleşen gözleri bana yandan bir bakış attığında keyfinin hafiften kaçtığını sezer gibi oldum. Kucağımdaki çantamı aramızdaki boşluğa bırakarak müzik setine uzandım. Gıy gıy çalan şarkıdan ötürü midem daha beter bulanmaya başlamıştı.

Ne hikmetse kanalda Oğuzhan Koç’un *Domuz Gribi* şarkısı çalıyordu. Camı hafifçe açıp yüzüme rüzgârın vurmasını sağlarken heyecanımı söndürecek bir şeyler arıyordum.

“Beni sen nasıl terk ettin, bırakıp gittin, çok ayıp ettin eyvallah,” diyerek ellerimi çırpırmaya başladığımda kaşlarını kaldırarak beni süzdü. “Şimdi hâlsizliğin tutsun, motorun bozulsun, domuz gribi ol inşallah!”

Nakaratı tekrarlarlarken içimden ne kadar romantik olduğumuzu düşünüyordum. Sen gel bir buçuk sene bir adamı bekle,

ulaşmak iim kırk takla at. Uğruna şaklabanlıklar yaptığın adamın yüzüne *domuz gribi ol inşallah*, diye beddua et.

Aytuğ eğlencemi bölmeyerek kendi kendime yaptığım saçma hareketlere bir şey demeden arabayı sürmeye devam ediyordu. Hızlı bir biçimde viraj aldığında midemdekiler ağzıma geldi. Elim sıkıca ağzıma bastırırken elimle durmasını işaret ettim.

Bir anda ne olduğunu anlayamayarak aracı kenara çektiğinde elim kapı kulpunu aradı. Ancak bir türlü bulamıyordum çünkü başımı kaldırsam her şeyi arabaya boşaltacaktım. Kapım açıldığında kendimi nasıl dışarıya attığımı bilemedim. İimdekiler hızla yol kenarındaki amlığa dökölürken ürperdim.

İimin boşaldığına emin olduktan sonra nihayet derin bir nefes aldım, o sırada kusmuklu ayakkabılarıyla görüş açıma Aytuğ girdi. Yemin ederim o an bir kılıcım olsaydı, savaşı kaybeden Çinli Samuraylar gibi intihar ederdim. Titreyen parmaklarım uzattığı su şişesini alırken önüme gelen saçlarımı sırtıma doğru attı.

“Ağzını alkala,” dedi parmakları çıplak sırtıma değip daha beter ürpermeme neden olurken.

Su, dilimdeki acı tadı hafifletirken tükürmeye utanıyordum. *Ne kadar da elitim ama değil mi?* Daha az önce iki kilo tulumba tatlısını adamın ayakkabılarına ben kusmamışım gibi şimdi de utanıyordum. *Kaybol Zeliş, terk et burayı!*

Başım döndüğü için Aytuğ beni araca oturtmuş, sonra da bir kenara geçerek gözlerimin önünde su şişesiyle ayakkabılarını yıkamıştı. Tabii o sırada ben de kafamı torpidoya sokmaya çalışıyordum. Ara bir daha hareketlendiğinde daha yavaş hareket ettiğini fark ettim.

“Rengin soldu,” dedi yüzüme bakmadan sıkıntılı bir ifadeyle, *Beşinci Boyut, Salih* ile yarışacak cinsten bir nur inmişti yüzüme. “Bir yerde duralım da bir şeyler ye. Eminim baloda bayılmak istemezsin.”

“Ben...” dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. “Gerçekten özür dilerim, Aytuğ. Geceyi bu şekilde mahvetmeyi istemedim.”

“Olan oldu,” dedi trafikteki kırmızı ışık yüzünde dans ederken, arada bir endişeyle bana bakıyordu. “Hafif de olsa bir şeyler yersen daha iyi hissedersin.”

“Aynen, bir paça çorbası içsem hiç fena olmaz aslında biliyor musun? Ancak öyle gece boyu kurtlarımı dökebilirim,” dediğimde gayriihtiyari bir şekilde, az daha ağzıma bir tane vuracaktım.

Aytuğ arabasına bindiğimden bu yana belki de ilk defa böyle bakmıştı yüzüme. Kaşlarımı kaldırarak gülümsemeye çalıştım ama attığı garip bakışlar altında bu pek mümkün değildi. Kafasını olumsuz anlamda sallayarak balo salonuna yakın bir mekân bulmaya çalıştı.

Yirmi dakikalık yolculuğumuz boyunca kimse bir daha konuşmadı. Başımı cama yaslayıp ürperen kollarımı etrafıma sararak ağlamamaya çalıştım. *Kim üzerine kusan bir kıza âşık olurdu ki? Üstelik kustuktan sonra hadi gidip paça içelim diyen birine nasıl duygusal bir şeyler hissedebilirdi?*

Kendi kapımı açmaya yeltendiğimde Aytuğ hızla inerek benim tarafıma geldi. Çıkardığı ceketini omuzlarıma bıraktığında nefesimi tuttum. Kokusu etrafımı sardığında sendeledim. Ancak o bunun rahatsızlandığımdan ötürü olduğunu düşünerek bedenimi kendine yasladı.

Birlikte mekândan içeriye girdiğimizde ortamın benim gittiğim çorbacılarıdan daha nezih olduğu gözümünden kaçmadı. Aytuğ benim için çorba siparişi verdiğinde, sırtımda onun ceketıyla onu izledim. Bakışları nihayet beni bulduğunda kaçır gibi hâli vardı.

“Sanırım seni rahatsız ettim,” dedim keyfim iyiden iyiye kaçarken, boğazım kupkuru olmuştu. “Bir iddia uğruna düşüğün hâlleri sorguluyor olmalısın.”

“Bence bir an önce iyileşmelisin,” dediğinde kaşlarım çatılır gibi oldu. “Bu hâlinle benimle pek baş edebilir gibi durmuyorsun.”

“Merak etme, çorbamı içtikten sonra zıpkın gibi olacağım,” diyerek sıktığım yumruğumu coşkuyla havaya kaldırdım ve herkesin bana dönmesine sebep oldum.

Aytuğ bu hâlime keyifle baktı. “Senin doğal hâlin bu, değil mi? İnsanların ekrandan görüp kısa sürede bu kadar çok sevilmenin sebebi bu.”

“Yani normalde Viyana Düşesi değilim ki ekranlara oynayayım,” diyerek dumanı tüterek gelen paça çorbama kaşığımı daldırdım.

“O çorbadan sonra bir daha kusarsan seni arabadan atarım haberin olsun, yalancı düşes,” dediğinde dil çıkarıp çorbamı içmeye devam ettim.

Kokusu tenime sinip beni mayıştıtırırken çorbamı bitirdim. Mekân, balo salonuna yakın olduğundan kısa sürede gelmiştik. Omuzlarımdaki ceketini teşekkür ederek iade ettim. Kolunu uzattığında hiç düşünmeden parmaklarımı ceketin tok kumaşına sardım.

Yüzümde yer edinen gülüşle salondan içeriye girdiğimde işittiğim müzik sesi, kutlamanın başladığını gösteriyordu. Yanımda Aytuğ’u gören herkesin şaşkınlık nidaları büyürken ortamdaki dans müziğinden ötürü tarçın bakışlar beni buldu ve kibarca reverans yaptı.

Bir eli belimi sahiplenirken diğer eli de avucumu parmakları arasında yok etmişti. Derya Deniz’im harika bir arkadaştı çünkü platform ayakkabı giymem konusunda ısrarcı olmuştu. Aksi hâlde Aytuğ’un omuzlarına dahi yetişemezdim.

“Herkes bize bakıyor,” dedi kulağıma eğilirken, başparmağı avucunun içindeki elimi okşuyordu. “Enerjin şimdiden salonun dört bir tarafına yayıldı.”

Beni kendi etrafımda döndürüp tekrardan bedeniyle buluşturduğunda elbisemden ötürü bacağım göründü. Atkuyruğu saçlarım, havalı bir şekilde savrulurken gerçek bir prenses gibiydim. Saçlarımı ütölememiş, buraya gelmeden önce paça çorbası içmemiş biri gibi görünüyordum.

“Sana bakıyorlar,” diye bir itirafta bulunurken özgür bıraktığı elimi göğsüne yaslamıştım. “Grup Trol’ün ünlü *Playboy*’u olan Aytuğ’u kimse benim yanımda görmeyi beklemiyordu.”

“Alışsalar fena olmaz,” diye mırıldandı ancak ben duydum. “Çünkü belki bundan sonra duyduğun en güzel iltifatları ben sana edebilirim, fındık kurdu.”

Müzik sona erdiğinde bedenlerimiz yavaşça ayrıldı ve parmakları usulca tenimden kaydı. Bizimkilerin bulunduğu masaya doğru ilerlediğimde Derya’nın zümrüt yeşili ipek elbisesinin içinde ne kadar hoş görüldüğünü fark ettim. Emre yakasına Derya’nın kıyafetiyle aynı renk bir mendil takmıştı.

Arkadaşımın hemen yanında dikiliyordu ve pek de bizi rahat bırakacak gibi değildi. Neyse ki Aytuğ, lavaboya gideceğini söylemişti. Derya Deniz’ime sarılarak mutluluğumu paylaşmaya çalıştım.

“Harika görünüyordunuz,” diye fısıldadı omuzlarıma dökülen saçlarımı severken. “Çok uzun zamandır seni bu kadar parıldarken görmemiştim, Zeliş.”

“Paça çorbasındandır o, kanka,” dedim kendi yaptığım saçmalıklara göz devirirken, Derya ne dediğimi anlamayarak yüzüme baktığında konuşmaya devam ettim. “Paça çorbasında bol miktarda kolajen varmış ya, o cildimi güzelleştirmiştir. Ondan parıldıyorumdur diyorum.”

Derya’ya olan bitenin kısa bir özetini geçerken Emre’nin arkadaşlarının gelmesine müteşekkirdim. Balo salonu yuvarlaktı ve pistte buna paralel bir biçimde çember şeklindeydi. Orkestra eğlenceli bir şarkı çalarken bizimkilerin bulunduğu masaya oturdum.

“Zeliş,” dedi Sümeyye büyük bir iç çekerken, aynı zamanda ağlıyordu. “Sizi öyle görünce çok duygulandım, kanka. Sanki mürüvvetini görmüş kadar duygusallaştım,” diyerek burnunu çekti.

Masadaki peçetelikten sinirle bir tane çekip aldı Fatih. “Kanka, hazır ünlüyken şu sümüklüye bir tane peçete sponsoru bul. Valla çok hayra geçer,” dedi gürültüyle burnunu silen Sümeyye’ye bakarken.

“Diğerleri nerede?” diye sordum merakla, o sırada Berat masaya geldi ve çaprazımdaki boş sandalyeyi çekti.

“Gecenin assolisti de gelmiş,” dedi Berat kelimeleri ağzında yuvarlarken, içmiş olabileceğine ihtimal vermesem de pek ayık durmuyordu. “Kendi aşkını özgürce yaşamak nasıl bir şey anlatsana?”

“Ayıp ediyorsun, kardeşim,” diye uyardı Fatih, Berat’ı.

Berat’ın bu hâlini gören Derya, sinirle masadan kalkıp hızlı birkaç adımla yanımdan uzaklaşırken Berat daha hızlı davranarak ona engel oldu. Parmakları sıkı bir tutuşla Derya’nın bileğini kavradığında Fatih sıkıntılı bir ah çekti. Berat’ın alkollü baygın bakışları, sevdiği kızın üzerinde yoğunlaştı.

“Nereye?” dedi kabaca, belki de ilk defa Derya ile böyle konuşuyordu. Derya kolunu çekmeye çalışınca ısrarla bırakmadı. “Sana nereye gidiyorsun diye sordum?” dedi hafifçe sesi yükselip çevre masalardakilerin dikkatini çekerken.

Derya boştaki elini Berat’ın parmaklarının üzerine bıraktı. “Biraz daha bu tavrını sürdüreceksin olursan yanlış anlaşılacağız çünkü sevgilin buraya doğru geliyor,” deyince Berat’ın kirpikleri acıyla titreşti.

Her şey hızla gelişmeye başladı, Emre çok kolay bir şekilde Derya’yı yanımdan alırken Tuğsem dudaklarını Berat’ın yanağına bastırarak masamıza oturdu. Tam bu sırada telefonuma bildirimler düşmeye başladı ve sıkıntılı bakışlarım ekrana düştü.

Sabahki kep atma töreninde çekilen fotoğrafların arasında Yarkın'ın gönderdiği güllerle çekilmiş olduklarım da mevcuttu. Kucağımdaki güllerle olan fotoğraflarımın yanına Yarkın'ın aynı güllerle attığı hikâyesi konulmuştu. Yaşlarla dolan bakışlarım, sevgili haberlerini okurken gözlerim balo salonunun çıkışında duran Aytuğ'u buldu.

Veda eden bir gülüş eşliğinde hafifçe başını eğip selam verdi. Ben ona yetişemedim salondan ayrıldığında tüm ışıkların söndüğünü ve lambaların kırıldığını hissettim. Kırılan lambaların camları dört bir yanıma battı. Ağzıma kadar gelen safranla birlikte ayaklanıp tuvaletin yolunu tutarken ağlıyordum.

Masalım olacağını düşündüğüm gecenin fiyaskoyla sonuçlanmasına ağlıyordum. Belki de yıldızlar tarafından lanetleniyordum.

10. BÖLÜM

Korkularınızın en mutlu olduğunuz anlarda nanik yapar gibi hayatınıza dalışları vardır. İnsanın tüm koruma kalkanlarını indirdiği, gelebilecek her türlü darbeye hazırlıksız olduğu an mutlu olduğu zamanlardır.

Yarkın ile olan *ship*'im tüm TikTok camiasında çalkalanırken bütün paylaşımlarımın altına gelen *#ZeYar hashtag*'iyle atılan yorumlar tüm gece ağlamama sebep olmuştu. Evet, Aytuğ ile farklı olsa bile güzel bir kimya tutturmuştum ama son olanlar özenle dizdiğim kuleyi yerle bir etmişti.

Yakından gelen tıkırtıyla yaslandığım kolondan ayrılarak başımı hafifçe banyodan içeriye uzattım. Efe'nin tuvalet eğitimiyle cebelleşiyorduk ve ne yazık ki çok hassas bir durum olduğu için oldukça sıkıntı çekiyorduk. İlk zamanlar lazımlığa bir ufo gibi bakıyordu ama artık alışmaya başlamıştı.

Annemle izlediğimiz pedagoglar, tuvalet eğitimi boyunca yapacağımız herhangi bir hareketin bile çocukta travmaya sebep olacağını söylüyordu. Bu yüzden Efe tuvaletini yaparken banyoya girmeyi tercih etmiyordum. Burnumu çekerek tuvalet kâğıdının rulosunu dişleyen kardeşime baktım.

Dişleri arasından kurtardığım rulo yaprakla kalçasını kurulayıp külotunu ve şortunu giydirdim. Ellerini yıkadıktan sonra lazımlıkta bana göz kırpan çişine şöyle bir baktım. *Acaba bu süreçte bizim yaşadığımız travmalar ne olacaktı?*

Banyodaki işimi bitirip odaya geçerken annemin telefonda babamla konuştuğunu fark ettim. Babam öğle arasındaydı ve bir süre sonra Sivas'a gideceğimiz için otobüs bileti bakıyordu. Senede bir kere bile olsa memleketime gitmeyi seviyordum çünkü oldukça keyifli geçiyordu.

Omzuma çarparak yanımdan geçen osuruk böceği, idman çantasını takmıştı. Onur uslanmaz bir basketbol âşığıydı ve bu durum bana unutmaya çalıştığım birini hatırlatıyordu. Ayağımdan çıkan terlik, kapıyı açan osuruk böceğini hedef alarak

uçtu. Ancak terlik Onur'u değil, ellerini beline yaslamış olan Safiye teyzeyi tercih etti.

"Tövbe tövbe, hiç edep kalmamış," dedi bir terliğime bir de bana bakarken. İçimi çekerek anneannemin bakışları altında kapıya yanaştım.

"Kusura bakma, Safiye teyze. Ben o terliği sana değil, yanımdaki hıyar kafalıya atmıştım," diyerek Onur'un ensesine bir şaplak attım. "Bir şey mi istemiştin?"

"Ne diyeceğim, kızım? Apartmanı pislik götürüyor, bu hafta sıra sizde ama ne sesiniz çıkıyor ne de sedanız," dedi Safiye cadısı. Bileklerimi kesmemek için kendimi zor tuttum.

Bir apartmanın betonları ne kadar kazınabilirse o kadar kazıyıp temizliyordum. Yemin ederim temizlik yaptığım kadar Allah yoluna gitseydim şu anda evliya gibi uçmuştum.

Sesimizi duyan annem, mutfaktaki işini bırakıp yanımıza geldiğinde derin bir oh çekti. Benim güzel anacığım şimdi onun hakkından gelirdi. Safiye teyze beklediği kişiyi görmesiyle huysuzca homurdandı.

"Sen istemiyorsun diye apartmana kapıcı tutamıyoruz, Safiye Hanım. Bende fitik var biliyorsun, kızım da her zaman müsait olmuyor," diyen annem, elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Hem her şeye de memleket meselesiymiş gibi bakıp kapıya dayanılmaz ki... Ayıp yahu!"

Safiye teyze tam doksana golü yemiş bir biçimde ağzını açıp kapattı. Apartman yöneticisi herkesi toplayıp kapıcı konusunu konuşmuştu. Ancak tek oyunbozan karşımdaki fosil olduğu için kapıcımız olamamıştı.

Safiye teyze, "Kızın müsait olamaz tabii, anca lüküs arabalara binip gezsün tozsun," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Şermin görmüş, dün akşam genç bir oğlanın arabasına binmiş."

Hatice Bacı'nın bu dünyada bir tane de kızı vardı ve söz konusu ben olduğumda âdeta pantere dönüşüyordu. Annem dişlerini gıcırdatarak sabır çekti. Ne olursa olsun karşıdaki büyüğüdü ancak o da haddini aşıyordu.

“Demek Şermin söyledi, madem sen de laf taşıyorsun, git bu söylediklerimi aynen ilet ona. Biz kızımızın nerede, ne zaman ve kiminle olduğundan haberdarız,” diyen annem, sinirle nefes alıp verdi. “Ayrıca şunu da eklemeyi unutma: Eğer o Şermin cadısı kızımın götünü yemeye devam ederse onu yolunmuş tavuğa çeviririm.”

Kapı, Safiye cadısının yüzüne pat diye kapatıldığında hafifçe yerimde sıçradım. Neyse ki annemler mezuniyetimde kaval yemin kim olduğunu biliyordu. Mutfaktan gelen kokularla birlikte koşar adım mutfaka ilerledim. Ocağa kaynayan reçelin altını kısıp sinirli bakışlarla kıvamını izledim.

Yarkın Efendi’nin kırmızı gülleri güzel bir reçel olmuştu doğrusu. Sabah Grup Trol ile piknik yapacağını söyleyen bir mesaj atmıştı ve kendini affettirmek istediğini dipnot olarak düşüp beni pikniğe davet etmişti. Mutfaka giren annem sabır dileniyordu.

“Görüyorsun değil mi anne?” diye seslendi anneanneme, reçelin kıvamını kontrol edip altını söndürdü. “O Şermin cadısı, bizim kız sidikli oğlunu istemiyor diye neler yapıyor? Yumurtaya can veren Rabb’im, görüyorsun nelerle uğraşıyorum!”

“Anne, canını sıkma lütfen. Ben böyle olacağını bilseydim asla öyle bir şey yapmazdım,” dedim büyük bir suçlulukla.

“Çok konuşma da gidip üstünü değiştir yoksa pikniğe geç kalacaksın. Sabahtan beri gülleri reçel yapmam için başımın etini yedin durdun,” diyen anneme öpücük atarak mutfaktan çıktım.

Hızlıca nenemi de mıncıkladıktan sonra kıyafet dolabımın önüne uçtum. Bahçıvan pantolonumu çıkararak altına beyaz bir tişört giyindim. Uzayan saçlarımı tek bir örgüde toplayıp başıma da bandana taktım. Dün çok ağladığım için rengini yitiren yüzüme biraz krem allık sürüp renk verdikten sonra kirpiklerimi de rimelle şekillendirdim.

Parlatıcımı yenilediğim sırada Efe yanıma geldi. Onu kucaklayıp keyifle havaya attığımda kahkahası odaya doldu. Telefonum hâlâ bildirimlerle titreşiyordu. Derya, Aytuğ ile beni

dans ederken kayda almıştı. Video programından yaptığı editlerle videoyu TikTok'a atmam için başımın etini yemişti.

Efe'yi belime oturtup fosforlu pembe rengindeki sırt çantamı taktım. Bunu annemle bitpazarından almıştık ve malı harika çıkmıştı. Piknik sepetimi ayarlayan Hatice Bacı, başına bir yazma bağlamıştı. Annemin bu kadar toksik insanla muhatap olmasını ben de istemiyordum ama oluyordu işte.

Piknik sepetini alıp Efe'yi ikinci kez öptükten sonra anneme verdim. Patenlerimi giyerken endişeli gözlerle bana bakıyordu. Yine de hevesimi kırmamak için sesini çıkarmadı. Şirin olduğunu düşündüğüm bir gülüşle ona baktım.

"Dişlerini gösterme," dedi ters bir tavırla, huysuz gözlerle patenlerime baktı. "Bir yerde düşüp kafanı gözünü yarma sakın."

Annemin aşırı şefkatli uğurlamasının ardından, basamaklardan nasıl indim bilmiyorum. Allah'tan ayakkabılarımı çantama atmıştım. Otobüs durağına kadar olan süreçte paten kaymıştım ve durakta patenlerimi değiştirmiştım. *Benim mevsimim yazdı, benim mevsimim ışıktı.*

Nihayetinde piknik yapacağımız ormanlık alana varabildim. Ağaçlar yazdan nasibini almış bir biçimde yeşillenmişti ve güneşin huzurlu ışıkları yaprakların arasından taşıyordu. Birkaç kuşun kendi arasındaki muhabbetinden ötürü cıvıltıları etrafı sarmıştı. Piknik alanının girişinde durarak geldiğime dair Yarkın'a bir mesaj attım.

Yarkın çok geçmeden elleri eşofmanının cebinde ve üstüne giydiği şişme yeleğiyle göründü. Kafasına oldukça *cool* bir beyzbol şapkası takmıştı, arada sırada şapkanın altından görünen buğulu hareleri etrafı tarıyordu. Beni fark ettiğinde hafifçe duraksadı. İçimden bir ses bana bakmayı sevdiğini fısıldadı.

"Ne kadar da şirin görünüyorsun, *küçük yıldız*," dediğinde gözlerimi devirdim, daha ilk dakikadan sinirlerimi zıplatmayı başarmıştı. "Çantayı taşımakta zorluk çekiyormuşsun gibi görünüyor, istersen senin için taşıyabilirim."

“Çeneni kapalı tuttuğunda daha katlanılır oluyorsun, Yarkın,” dedim büyük bir hiddetle ve sinirli bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Ne halt etmeye o gülleri gönderdin bilmiyorum ama mahvettiğin her şeyi düzeltmek zorundasın.”

“Ben düzeltmek zorunda olduğum bir şey göremiyorum,” dediğinde az daha piknik çantasını kafasına geçiriyordum. “Aytuğ ile senin sandığın kadar yol katettiğini de göremiyorum. Ayrıca gelip seni buradan almasını istedim ama bu teklifimi reddetti.”

Kalbimin, ayağımın altında çatırdayan çalı çırpı gibi parçalara ayrıldığını hissettim. Dişlerim birbirine kenetlenirken bir anda ciğerlerime şiddetli bir ateş topu yuvarlandı. Sulanan gözlerimi kafamı eğerek saklamaya çalıştım.

“Hepsi, senden hoşlandığımı düşündüğü için oluyor ve sen de bunu bilerek olayların üstüne gidiyorsun,” diyerek gözlerimi direkt Yarkın’la buluşturdum. “Bana yardım edeceğini söylüyorsun ama her seferinde kendi yörüngene çekiyorsun. Söyler misin, ne yapmaya çalışıyorsun?”

Ellerini ceplerine sokan Yarkın, bir süre gözlerime bakmakla yetindi. Ardından birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak bana doğru eğildi. Aytuğ kadar olmasa da belli bir boya sahipti ve yüzü yakından daha keskin hatlara sahipti. İlgiliyle kavrulan göz bebekleri üzerimde gezindi.

“Bir oyun kurdun, Zeliş ancak Aytuğ ebe olmak istemiyor. Ben de onun istemediği bir oyunu seninle, büyük keyifle oynayacağımı söylüyorum,” diyerek burnuma beklemediğim bir fiske attı. “Ebe de sobe de olmaya hazırım.”

Ortamın aniden değişen havası, gözlerimi büyüterek karşımdaki adama bakmama sebep oldu. Sonunda geriye bir adım atabilmiş olacağım ki elindeki mangal yelpazesıyla bizi izleyen Aytuğ’u fark ettim. Burnunu sert bir biçimde çekerek semaverini yakmaya devam etti.

Piknik çantamla beraber masaya doğru ilerlerken keyfinin iyiden iyiye kaçtığının farkındaydım. Huriye hızlı birkaç

adımda yanıma ulaşarak kollarını etrafıma doladı. Onun bu sıcak karşılaşmasından ötürü biraz da olsa sakinleştim.

Seçil oturduğu yerden elindeki yelpazeyle yüzünü yeliyordu. Mangala en uzak yeri seçmişti çünkü duman kokmak istemiyordu. Önüme dökülen saçlarımı sırtımın gerisine atarak gülümsemeye çalıştım.

“Duyduğumuza göre mezun olmuşsun, Zeliha,” diyen Feyyaz, acılı domates soslarını masaya diziordu. “Tebrikler.”

Feyyaz için acı, bir yaşam biçimiydi, masaya doğru eğildiğinde boynundan sarkan sarı zincir kolye ahşaba sürtüyordu. Aralarına yeni girmiş biri olsam da beni ötekileştirmiyorlardı. Huriye kolumdan çekerek oturmam için işaret etti.

“Aytuğ ile olan videonu gördüm. Harika görünüyordunuz,” diyen Huriye, yüzüme dahi bakmayan Aytuğ’a göz değdirdi. “*Barbie* bebekleri gibi olmuşsun, pistte ısıldıyordun âdeta!”

“Zeliş’in parlamak için yapay ışıklara ihtiyacı yok,” diyerek tam karşıma oturan Yarkın’a hoş olmayan bir bakış attım. “Işığı içinde taşıyor.”

“Annem sizin için bir şeyler hazırladı,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak, piknik sepetini titreyen ellerimle kendime çektim. “Sigara böreği ve mercimek köftelerine bayılacaksınız. Ayrıca daha bu sabah gül reçeli yaptı, size de getirmek istedim.”

Yarkın’ın güllerinden yapılan reçeli, büyük bir kavanozla masaya bıraktığımda Aytuğ’un dikkatli gözleri bize döndü. Huriye kaşlarını kaldırmış durumun manasını anlamaya çalışırken Seçil kısık bakışlarının altından beni inceledi.

“Yarkın’ın gönderdiği güllerden reçel yapacak kadar mı yokluktasın?” diyen Seçil, beni ezdiğini sanıyordu ama istediğim soruyu ortaya atmıştı.

Mamo reçeli açıp ekmeğine büyük bir keyifle sürerken gülümsedim. Karşımda oturan Yarkın’ın çenesi titrerken bir parça kopardığım ekmeğimi reçele bandırdım. Gözlerinin içine bakarak ağızma attım ve keyifle çiğnemeye devam ettim.

“Ben çöpe atacaktım ama annem bu duruma razı olmadı. Bilirsiniz, eski insanlar her şeyi değerlendirmeyi sever, reçel de bana mantıklı bir seçenek gibi geldi,” dedim lokmamı yutar-ken. “Lütfen sen de tadına bak, Yarkın.”

“Âlem kızsın, Zeliş,” dedi Huriye, bana bu şekilde hitap etmesinden ötürü hiç rahatsız olmadım.

“Öyleyimdir,” dedim yüzümü aydınlatan büyük bir gülüşle. “Zamanla alışırsınız.”

“Sen böyle reçeller yap,” diyen Mamo, keyifle sigara böreğine geçti. “Başımızın üstünde yerin var, kanka.”

Muhammet ile yumruklarımızı tokuşturduğumuzda Aytuğ gelip yanıma oturdu. Aniden gelişen yakınlığıyla birlikte ne yapacağımı şaşırdım. Hiç istifini bozmadan önümdeki sigara böreğini aldı ve gözlerimin içine bakarak ısırdı.

Feyyaz duygudan duyguya atlayan ortamı bölerek hepimize sıcak semaver çayı doldurdu. Aytuğ uzanmadan limon dilimlerinden birini alarak çayına attım. Çayı limonlu içtiğini biliyordum, bakışları yüzümde oyalansa da inatla onunla konuşmadım.

Kahvaltı, Muhammet’in nazar anılarıyla geçmişti. *Güzel* ya da *maşallah* dediği, beğenerek bahsettiği her şeyin başına, söylediğine göre kötü bir şey geliyormuş. Anıları o kadar komik ve içtendi ki kendimi gülmekten alamadım.

Kahvaltımızın ardından yakantop oynamaya karar vermiştik. Feyyaz ağır abiliğine yakışır bir biçimde geri planda kalmayı tercih etmişti. Yarkın ve Aytuğ takım lideri olduktan sonra taş kâğıt makas yaparak önce kimin seçeceğini belirlemişlerdi. Tabii Yarkın ballı olduğu için önceliği kaparak ilk beni seçmişti.

Aytuğ sevdiğim tarçın gözlerini birkaç saniye yumup açtı. Takımlar belirlenirken ses etmedim. Takımımda çok sevdiğim iki kişi vardı ne de olsa. Seçil vebalıymışım gibi yanımda durmaktan kaçınıyordu, Yarkın da beni sinir ettiği için keyiften dörtköşeydi zaten.

İlk turda, üçümüz ortaya geçtiğimizde Aytuğ elindeki topu birkaç defa sektirdi. Daha ben ne olduğunu anlayamadan top sert bir biçimde Yarkın'ın suratında patladı. Doğrusu bu kadar hızlı olacağını tahmin etmediğimden oldukça şaşkındım.

Seçil ile benim kaldığım oyunda Huriye topu üstüme yolladı. Bedenimi çevirerek toptan kurtuldum. Sıra tekrardan Aytuğ'a geldiğinde, tam da düşündüğüm gibi topu bana yolladı. Ancak Yarkın'a olduğu kadar sert değildi, sadece beni sıkıştırmaya çalışıyordu.

Huriye'nin yerini alan Muhammet, topu büyük bir dikkatle Seçil'in bacaklarına fırlattı. Ancak Seçil bana dirsek atıp kendine yer açarak toptan kaçtı. Acıyla yüzümü ekşitsem de Aytuğ'dan gelen toptan kaçtım. Oyun bu şekilde devam ederken terlemiş ve yorulmuştum.

"Zeliş acayip iyi oynuyor," diyen Muhammet'e gülümsedim.

Aytuğ büyük bir hırsla topu bana attığında, kaçmak için kendi etrafımda döndüğüm esnada yanımdaki Seçil beni itti. Birbirine dolanan ayaklarımla birlikte sert bir biçimde yüzüstü düştüm. Sızlayan dirseklerim, gözlerimin dolmasına sebep olurken renkli top gözümün önünden geçti.

Yanımda diz çöken Aytuğ, yüzüme dökülen saçlarımı geriye doğru ittiğinde dolan gözlerimi fark etti. Sinirli hareleri arkama kaydığında, ortamda dalgalanan gerginliği sezdim. Aytuğ kollarımdan tutarken başka eller de bacaklarımdan altından geçti.

"Ben hallettim, Yarkın," dedi Aytuğ kabaca ve tek seferde diğer elini bacaklarımdan altından geçirerek beni kucakladı.

Soyulan dirseklerimden ötürü sıcak kan kollarıma akıyordu. Yaralarımın çok tüm bedenimin ağırlığını dirseklerime verdiğim için kollarım da ağrıyordu. Önüme dökülen saçıma nefesimi vererek hemen burnumun dibinde olan gözlere baktım.

"İyi misin?" diye sordu büyük bir ilgi ve merakla.

"Ne o? Benimle konuşmama yeminini bozdun mu?" dedim onu tersleyerek, kalbim ağzımın içinde atıyordu sanki.

“Arabada ilk yardım çantası olacaktı,” diyerek ortama açıklama yapan Aytuğ, kucağında benimle birlikte herkese baktı. “Biraz sonra döneriz.”

Aracına gidene kadar benimle hiç konuşmadı. Burnuma dolan kokusu, mayışmama sebep olurken alnımı omzuna yasladım. Ani yakınlığımı karşısında duraklayacak gibi oldu ancak yoluna devam etti. Açık otoparka girdiğimizde etrafımı kolaçan ettim.

Aracı otomatik olarak açılırken Aytuğ yavaşça eğilip onun yolcu koltuğuna beni oturttu. Torpidodan küçük sarı kutuyu alıp önümde diz çöktü. Ne yapacağımı şaşırarak kalakaldım. Kanı kurumuş tenim, pet şişedeki suyla temizlenirken aralıklı olarak sızlıyordu.

Tenimdeki teması içimi gıdıkladığından kolumu aniden kendime çektim. Bu durumu yanlış algılayarak elindeki batikonlu pamukla yüzüme baktı. Yüzüme dökülen saç tellerini geriye doğru sıyırırken işaret parmağı kaşlarımın üzerinde oyalandı.

“Acıyor mu?” dedi büyük bir ilgiyle.

Burnumu çekerek gözlerinin içine baktım. “Senin beni baldoda öylece bırakıp gitmen kadar acıtmadı,” dediğimde yaşlar benden izin aldı ve patır patır yanaklarımdan dökülmeye başladı.

Tarçın rengi hareleri kısıldı. “Gitmem gerektiğini düşündüm, fındık kurdu. O dakika böylesi daha doğru gibi geldi.”

“Bu yüzden mi sabahtan beri benimle konuşmuyorsun?” dedim yaralarımı saklarken, tenim sızım sızım sızlıyordu. “Sana balonun benim için önemini anlatmama rağmen beni orada sap gibi bırakıp gittin.”

Dirseğimin üstünden tutarak kolumu hafifçe kendine çekti. Bedenim ona doğru eğildiğinde dudakları bandanamın üzerine geldi. Dudaklarının varla yok arası baskısı kumaşın üstündeydi. Başparmağı tenimi yavaşça okşadı ve derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim, fındık kurdu. O kadar fevri davranmayı istemezdim,” diyerek geri çekildi, tarçınları koyulaşarak kehribar rengine büründü. “Sanırım varlığına alışmam zaman alacak, bir anda öylece hayatıma dâhil oldun ve sanki hep beni tanıyormuş gibi davranıyorsun.”

“Hım? Sanırım şu limonlu çay olayından bahsediyorsun?” dediğimde hafifçe gülümsedi. “Sen uzun zamandır insanların önünde olan birisin ve benim seninle alakalı detayları bilmem çok olağan bir şey.”

Açıklamamın onu tatmin etmediğini şüpheli bakışlarından anladım. Yaralarım bandaj sarıp iki dirseğimi de kapatırken oldukça dikkatliydi. Aramızda asılı kalan konunun es geçildiğini fark ettiğim sırada geri çekilmeme müsaade etmedi. Kollarıma sarılı parmakları hafifçe sıkılaştı.

“Bana içimi görebilecekmiş gibi bakman basit bir tanıdıklık değil, Zeliha. Ancak bu durum cevabını senden alacağım bir şey değil, zamanla ne olduğunu anlayacağıma emin olabilirsin.”

Aytuğ’un dilinden dökülenler, içimde serin yeller estirirken bakışlarımız birbirimizin gözlerine tutundu. Dakikalar seyreliip aramızda hep beklediğim ve hayalini kurduğum o şarkıyı mırıldanırken gülümsedim. Eğri köpek dişim belli olana kadar gülüp anın tadını çıkardım.

Korkumla sınandım, güzel bakışlarında yıkandım.

Bilenler bilir; sokakta yediğin ayazın, bir de salçalı ekmeğin tadı hiçbir zaman unutulmaz. Çocukluk basit zevklere sihir katan bir müessesedir. Daha sonra aynı duyguları yakalamaya çalışsanız da o anıyı yaşadığınız zamana aittir bütün coşkular.

Elimi daldırdığım *Nesquik* paketinden bolca aldığım çikolata toplarını hızla ağzıma attım. Hemen yanımda oturan

Fatih, bir elinde ayranı, diğer elinde mısır gevreğiyle iğrenç yemek zevkini gözüme gözüme sokuyordu. Çıkardığı seslerden ötürü sertçe suratına baktım.

“Ağzını bir daha şapırdatırsan eğer annemin otuz yedi numara terliğini alnının ortasına yersin,” dedim gözlerimi kısarak.

“Bize gelince cırlamaya biliyorsun ama el âlemin yanında kediden farkın yok, Zeliş,” dedi Fatih ağzını şapırdatmaya devam ederken.

Tüm grup aynı anda Fatih’i onaylayan homurtular çıkardığında üzgün gözlerle kollarımdaki bantlara baktım. Seçil’e karşılık vermediğimden ya da kendimi koruyamadığımdan ötürü şikâyetçiydiler. Doğrusu o kadar pasif kalmak bana da pek benlik bir hareket gibi gelmiyordu. Sanırım Seçil, benim bile bilmediğim bir boşluğumu yakalamıştı.

Berat, “Bence Zeliş, Seçil’i dövmesi gereken sırada Aytuğ’un kucağındaydı ve gözleri şaş olana kadar herife hülyalı bakışlar atmakla meşguldü,” dediğinde elimdeki çikolatalı topu suratına fırlattım.

“Ama sonuçta-” diye kendimi açıklamaya çalışacaktım ki bu sefer de lafı Derya devraldı.

“Aynen aynen, biliyoruz. Sen o durumda olduğun için Aytuğ yol üzerinden sana tulumba tatlısı aldı,” diyerek kollarını göğsünde bağlayıp kaşlarını indirip kaldırdı. “Bu kadar pasif kalmış olman insanlık hâli olabilir ama senin karakterine çok aykırı. Bu işe başlarken kendinden ödün vermemen konusunda anlaşmıştık.”

“O değil de Zeliş’in o hâldeyken bile aklına tulumba tatlısı gelmesine ne demeli?” diyen Sümeyye, hayretle beni izledi.

“Tek hücreli canlıymışım gibi neden bakıyorsun?” dedim huysuzlukla ve söylenenler işime gelmediği için omuz silktim. “Tamam, anladık. Bir dahaki sefere Seçil’in tüm dişlerini ağzına dökeceğim.”

Elimdeki mısır topları bittiğinden avuçlarımı birbirine vurup tozunu silktim. Avuçlarımı kaldırıma yaslayıp kafamı

geriye doğru yatırdım. Omuzlarımdan dökülen saçlarım, hafif rüzgârla kıpırdarken yıldızları inceledim. İçimde yıldızlardan daha parlak bir sevinç kıpırdanıyordu.

“Kanka be,” diyen Fatih, dirseğini omzuma yaslayıp bana yanaştığında kaşlarımı çattım.

“Sivas’tan kangal yavrusu getirsene! Babamlar, *seni on sekiz senedir besliyoruz, ona hayli hayli bakarız*, dedi.”

Gülüşümü tutamadığımda bizimkilerin gülmekten sırtüstü düştüğünü gördüm. Fatih’in elini omzumdan toz silkermiş gibi atarak düşünüyormuş gibi yaptım. Amcamlardan böyle bir ricada bulunursam alabilirdim ama Fatih ona ne kadar iyi bakardı, işte bu tartışılırdı.

“Bakarız,” dedim ağzımda geveleyerek.

“Babamlar Mudanya’daki yazlığımıza gideceğimizi söyledi,” diyen Berat, gözünün kenarıyla Derya’yı inceledi. “Ne zaman döneceğimiz belli değil.”

“Ne o? Tuğsem gelmiyor mu yoksa?” dedi Zeynep manalı bir sesle.

“Tuğsem, Berat’la yalnız kalabilmek için Şile’de Bungalov kiralamış,” diyerek boşboğazlığına devam eden Fatih, üzerindeki bakışlardan habersiz devam etti. “Oraya Berat döndükten sonra gidecekler.”

Derya’nın yutkunamadığına gözlerimle şahit oldum. Şalının ucuyla oynarken tutarsız bir damla avucuna aktı. O kadar dolmuştu ki duygularına sahip çıkmakta zorlanıyordu. Bakışlarını kucağından kaldırmazken Berat’ın buğulanan hareleri üzerindeydi.

Hemen Derya’nın çaprazında oturan Berat, bir anda uzanarak parmaklarını Derya’nın çenesine yerleştirdi. Güzel arkadaşımın yaşlarla parıldayan gözleri, gecenin karanlığında sevdiği adamla buluştu. Derya’nın anlamlı bakışları olurdu ama bu çok başkaydı.

Söndüremediği duyguların kıvılcımları birbiri içine geçmiş, ortalığı ateşe vermişti. Çenesi Berat’ın parmak uçlarında

titriyordu. Normal şartlarda müdahale ederdim ama karışmayacaktım. Bu onların ilişkisiydi.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Berat parmak ucuna akan damlayı sevgiyle silerken. “Seni bu kadar üzen ne?”

Derya ne diyeceğini bilemedi. Ağladığına ve çoğu zaman herkesten koruduğu kabuğunun kırılmasına oldukça pişmandı. Mantıklı cümlelerini arıyordu ama duyguları karşısında hepsi bir hiçti şu an. İstemsizce dilim damağım kurudu.

“Önemli bir şey değil,” dedi elini Berat’ın parmakları üstüne koyarken. “Gözüme yaşamak isteyip de yaşayamadığım duygular kaçtı. Sen bunları dert etme, dalgana bak, Berat.”

Berat’ın elini iteceği sırada bu sefer parmakları bileğine döndü. Berat çok hızlı bir biçimde ayaklandığında kendisiyle birlikte Derya’yı da kaldırmıştı. İkili birbirinin gözlerinde kaybolurken yanımda oturan Sümeyye elini yüzüne koymuş, iç çekiyordu. *Sanki Yeşilçam filmi çekiyorduk anasını satayım.*

“İtiraf et,” dedi oldukça baskılayıcı bir tonda Berat. Bu pozisyonda Derya’nın başını kaldırması gerekmişti. “Bir kez olsun benden kaçmadan gözlerinde yakaladığım duyguları itiraf et.”

“Yapamam,” diye yakındı Derya elini çekmeye çalışırken ancak Berat sımsıkı tutmuştu. “İşleri daha fazla zorlaştırma, bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Berat gözlerini hayal kırıklığıyla yumarken Derya’nın elini bıraktı. Canım arkadaşımın kolu yanında bir bostan korkuluğu gibi sallanırken çaresizdi. Yaşların yıkadığı çehresiyle sevdiği adamı izledi. Berat sinirle meyve suyu kutusuna tekme basarken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sinir mevcuttu.

“İzle,” dedi büyük bir inançla Derya’ya ve öfkeli gözleri yüzünde dolaştı. “O zaman seninle yaşayamadığım her deneyimi başkasıyla nasıl yaşadığımı izle. Ama sakın gördüklerin için beni suçlamaya kalkma!”

Berat arkasını dönüp bir rüzgâr gibi yanımdan esip geçerken öfkesine sahip çıkamıyordu. Sokağın öbür başındaki

öp konteynerine yumruk attığında Derya'nın ağlaması şiddetlendi. İstemesem de Berat'ın gözlerinde farklı şeyler görmüştüm.

Derya'ya ulaşamamak, onu olduğundan daha fazla hırçınlaştırmıştı. Fatih elindekini bırakıp üstünü silkeledi ve üzgün gözlerle Derya'ya baktı. Denilecek laf kalmamıştı çünkü.

“N’olurdu sanki *ben de seni seviyorum* desen, Derya?” diyerek kafasını olumsuz anlamda salladı Fatih ve yanımızdan geçip gitti.

Kollarımı Derya'nın titreyen bedenine sararak başını omzuma yasladım. Kızlar da etrafımızı çevrelediğinde o duygu selinin yaşandığı yerde öylece bekledik. Derya'nın ağlayışları bir süre sonra iç çekişlere döndü. Biraz olsun sakinleşince evine kadar bıraktım onu.

Doğrusu bu akşamın böyle biteceğini tahmin etmemiştim. Ellerimi ceplerime koyarak durgun adımlarla ilerlerken iç çektim. Bu şekilde yüzleşmeleri hiç hoş olmamıştı. Berat fazla sabırsızdı, Derya ise çaresizdi. Apartmanın merdivenlerini çıkarırken bakışlarım elimdeki telefonumdaydı.

Aytuğ'un uçakta attığı hikâyesinin peşinden gelen paylaşımda Tokyo'da olduğu yazıyordu. Tüm ekip bir masanın etrafına toplanmış kahve keyfi yaparken Seçil, yılanın güle dolandığı gibi Aytuğ'a sarılmıştı. Aytuğ benimle o kadar ilgilenmesine rağmen eve bıraktıktan sonra bir kere bile aramamıştı.

Yaralarım fotoğrafta gördüklerimden ötürü acıyla sızlarken sırtımı evin kapısına dayayıp olduğum yere çöktüm. Telefonum parmaklarımın arasında sallanırken bulanık bakışlarım boş duvardaydı.

Çocukluğum yalın ayak yağmurda kalmış gibi titriyordum. Kazanmamıştım ama kaybetmiş gibi hissediyordum.

*Kapılmışım iki güzel söze ve bir gülüşe,
Bana getireceği baharın uğrunda yanıyım
cehennemde,
Onu bulmak uğruna kaybolmuştum sonunu
göremediğim sokaklarda.*

11. BÖLÜM

Tuzlu gözyaşları yanaklarımı birer asit gibi yakarken gözlerim şişmekten yok olana kadar ağlamıştım. Kendimi odama kapatmam, ailem tarafından yadırganmamıştı çünkü arkadaşlarımdan ayrılırken genellikle bu ruh hâline girerdim. Bu yüzden türlü senaryolar yazan aklımla sabahı sabah etmiştim.

Süt beyazına dönen yansımama suratımı buruşturarak baktım. Yanıma alacağım sayılı eşyayı kontrol ettikten sonra odama şöyle bir göz atarak evin antresine çıktım. Anneannemi en son dün bizimkilerle buluşmadan önce görmüştüm ve babam onu dayıma bırakmıştı.

İç çekerek ayağımı yerde sürüye sürüye mutfaktan içeriye doğru başımı uzattım. Bizim için yollukları hazır eden annem, telaşesinin arasında gayriihtiyari bir biçimde yüzüme baktı. Bakışlarının ikinci defa yüzümü bulması uzun sürmedi. Poğaçaları küçük plastik kutuya koymaktan vazgeçerek koşar adım yanıma geldi.

“Kızım, bu ne surat?” dedi ve çenemden tutarak yüzümü sağa sola çevirdi. “Kireç gibi olmuşsun, Zeliş. Bizimle paylaşmadığın ne derdin var senin?”

Benimle aynı gözlere sahip annemin yüzüne yayılan endişe, tekrardan duygusallaşmama sebep oldu. Bir damla yaş, yanığımdan süzülerek çeneme doğru aktı. Hatice Bacı, böyle bir sabahta bunu beklemediği için ne yapacağını şaşırdı.

“Âşık oldum...” dedim tek solukta ve kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez genzimi yaktı. “İmkânsızı sevdim, kendimi mahvettim, anne.”

Mutfağın kapısını örten annem, elimden tutup çekerek beni sandalyeye oturttu. Ocaktaki sıcak çaydan bana doldururken dizlerim titriyordu. İtirafım beklediğimden daha fazla rahatlamama sebep olmuştu ve artık duygularımı frenleyemiyordum.

“Kim bu oğlan?” dedi annem karşıma otururken, sonra buz kesen elime uzandı ve sıcak avucuyla sardı. “Seni bu kadar üzen, kızımdaki enerjiyi söndüren o kendini bilmez kim?”

“Balo resimlerimi gördün ya, orada yanımda bir çocuk vardı hani...” diyerek sertçe burnumu çektim.

“Şu fidan boylu oğlanı diyorsun,” diyen annem, ufak bir aydınlanma yaşayarak gözlerini boşluğa dikti. “Nereden buldun kızım sen öyle bir çocuğu?”

Omuz silkip çayımdan büyük bir yudum aldım. “Nereden bulduysam buldum işte, bu sonucu değiştirmiyor ki anne.”

Sandalyesinde geriye yaslanan annem, sıkıntıyla hazırladığı yolluklara baktı ancak aklı burada değildi. Kızı ilk defa birinden bahsediyordu; üstelik beklemediği bu itiraf, Sivas’a gitmek için yola çıkacağımız sabah gelmişti. Ocağın başında çok vakit geçirdiği için yara izleriyle dolu eliyle yüzünü ovaladı. Ben şimdi bu kadına sevdiğim adamın Tokyo’ya gidecek kadar bizim hayatımıza aykırı bir klasmanda olduğunu nasıl anlatabilirdim?

Harbiden Feriha’ya bağlamıştım.

“Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, gerçi pek anlatacak gibi de durmuyorsun ama bazen zamana bırakmak lazım, Zeliha,” diyerek çiçek gibi solmuş saçlarımı okşadı. “Sabırsız olduğunu biliyorum ama emin ol, zaman sana her şeyin doğrusunu gösterir. Sen de bu sırada ne yapacağına karar vermiş olursun.”

Annemin söyledikleri mantığıma yatarken onu başımla onayladım. Susup beklemek zor olandı ancak şimdilik böyle yapmalıydım. Hem ayrıca memleketime gidiyordum, biraz kafamı dağıtmak bana iyi gelecekti. Mutfağın kapısı tıklatıldığında, ikimiz de ağızımıza fermuar çektik.

“Yuvarlak masa toplantınızı bölmüyorsam eğer içeri girebilir miyim?” diyen babam, muzırlık peşindeydi.

“Baban bugün ayrı bir keyifli, kızım. Malum ana vatanına dönüyor...” diyerek ellerini dizlerine vuran annem, işine devam etmek için tezgâha doğru ilerledi.

Babam sırtı bize dönük annemi dudaklarını oynatıp suratını ekşiterek taklit ettiğinde gülüşümü tutamadım. Yanıma gelerek saçıma bir öpücük kondurduğunda içime dökülen acının soğuduğunu hisseder gibi oldum. Babaların saramayacağı yara yoktu nihayetinde.

“Efe’nin midesi otobüs şartlarına pek dayanıklı değil biliyorsunuz. Ben bu sene de aynı numaranın işleyeceğini düşünüyorum,” diyen babam, gizli bir bilgi veriyormuş gibi kapıyı gözetledi.

Rafadan Tayfa’nın saçma sapan şarkılarından birinin sesi mutfığa kadar geliyordu. Efe muhtemelen televizyonun başında sevdiği çizgi filmi seyrediyordu. Geçen sene, Efe’nin karnına yara bandı yapıştırıp artık midesinin bulanmayacağını söylemiştik ve bu numaramız işe yaramıştı. Babam, Efe biraz daha büyümüş olsa bile bunun yine yeterli olacağını düşünüyordu.

“Onur’u gönder alsın birkaç paket, malum bizim çocukların kafa göz yarmadığı bir gün olmadığı için ayaklı ecza deposu gibi geziyoruz maşallah,” dedi annem ve dirseklerimde kabuk bağlayan yaralarımın yandan bir bakış attı.

Piknikte Seçil beni ittiği için feci şekilde yaralanmıştım ancak yine de eve gülerek girmiştim. Ne de olsa Aytuğ’un arabasında yarım kilo tulumbayı mideye indirmiştim. Zihnime düşen şaşkın bakışlarıyla yutkunamadım. Beynim bile bana düşmandı resmen, her seferinde U dönüşü yaparak ona geri dönüyordu.

“Onur gidemez,” dedi babam sıkıntılı bir ifadeyle. “Yol gerginliğinden dolayı bağırsaklarını bozmuş, sabahtan beri tuvalette.”

Babam yardım isteyen gözlerle bana baktığında, yerimde doğrularak mutfağın çıkışına doğru ilerledim. Bu sırada

annem söyleniyordu. Kadın ne yapsın? Kızının sansasyonlu aşk hayatı, büyük oğlunun bağırsakları, küçük oğlunun hassas midesi ve günün sonuna geldiğinde yatıya kalacak olan annemin migreni...

Apartmandan çıktığımda sabahın ılık rüzgârı tenime çarptı. Cebimden çıkardığım telefonumla gökyüzünü çekerek hikâye attım. Tabii bu sırada Aytuğ ve Trol ekibinin dün gecedan beri biriken hikâyelerini görmemiş gibi yapıyordum. Allah korusun, Aytuğ'un yanında teni süt rengi, bacakları uzun, bebeksi yüzü avuç içim kadar bir çekik görürsem epilepsi krizi geçirebilirdim.

Sokağın bitiminde kalan bakkala doğru ilerlerken köşeden dönen Selim'le karşılaşmak, hayatın bana elini kaldırıp hareket çekme biçimiydi. Dişlerimi sıkarak Selim'in ilgili bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Kafamı önüme eğmiş, başını kuma gömen tavus kuşları misali bakkala gireceğim vakit ismini seslendi.

Şimdi durmasam saygısızlık olacaktı ve o da bunu bilerek yapmıştı. Ellerini taşlanmış kotunun cebine koyup ayaklarımdaki annemin terliklerinden üstümdeki eşofmanlara kadar beni bir güzel süzdü. Bakışları suratımda bir süre kadar oyalandıca rahatsızca yerimde kıpırdandım.

"Bir şey mi diyecektin, Selim?" dedim suratımı buruşturarak, sesim zannettiğimden daha fazla bıkkın çıkmıştı.

"Hasta mısın sen?" dedi sorumu es geçip bana daha fazla yaklaşıırken. "Ağlamış gibisin sanki... Yoksa seni *ship*'ledikleri çocuk mu bir şey yaptı?"

Kıskançlıkla karışık merakına göz devirmeden edemedim. Sevdığımız adamı karada bulamıyorduk ama istemediğimiz adam karga bokunu yemeden burnumuzun dibinde bitiyordu anasını satayım. Dişlerimi sıkarak Selim'e şöyle bir baktım.

"Yaradan sizi bana sınamak için farklı simülasyonlarda gönderiyor herhâlde," dediğimde yaptığım değindirmeyi anlamayan pek sevgili cücük beyinli Selim, moron gibi yüzüme baktı.

“*Kına gecem vardı, diyorum. Ben de gelin olan her kız gibi sabaha kadar ağladım.*”

Son söylediklerimle öfkesi yüzüne sinen Selim, nedense hiç korkutucu değildi. Az daha zorlarsa annemin terliğini alnının ortasına yiyecekti. Bir yara bandı uğruna sabah sabah başıma az iş açılmamıştı.

“Saçmalama da ne olduğunu söyle, Zeliş,” dedi üstüne basa basa. İki adım da ben atıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

“Televizyonun kumandasında yanlış bir düğmeye basarız, ekranın ortasını kaplayan bir sayfa açarız ve biz onu kapatana dek dizi biter ya... Hah! İşte sen tıpkı o sayfalara benziyorsun, Selim,” dedim bıkkınlıkla ve elimi belime koyarak karşımdaki kişiyi süzdüm. “Duygularının bende karşılığı yok, olmayacak da. Sana son kez müsamaha gösteriyorum, bir dahakine bu kadar kibar olmam.”

“Ama ben seni çocukluğumdan beri seviyorum, Zeliş,” dediğinde samimi bir duyguyla, gözlerinin anbean doluşunu seyrettim. Samimi serzenişi karşısında dilim damağım kurudu resmen. “Sen olsan vazgeçebilir miydin?”

Beni hiç beklemediğim bir yerden vurduğunda kabuk bağlamayan yaram kanamaya başladı. Elim cebimdeki misketimi buldu. Benim uğurlu misketimdi, küçükken her oyunu kazandığım taşımdı. Ondan güç alarak karşımda ezilen genç adamı izledim.

“Ne demiş Nâzım Hikmet? *Yani sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesi şart mı?*” diyerek elimi koluna koydum ve dostane bir tavırla sıvazladım. “Bugün değilse bile bir gün vazgeçeceksin. Bugün bir anını, yarın her anını unutacaksın ve inan bana, bunu kendin için yapmak zorundasın.”

Selim’i orada, bir sokağın ortasında çaresiz bir hâlde bırakarak arkamı döndüğümde kendime dönmüş kadar kırgındım. Bakkaldan içeriye girerken hâlâ bıraktığım yerde, Arnavut kaldırımını izlediğini fark ettiğimde iç çektim.

Ortalık iyice Aşk-ı Memnu'ya dönmüştü.

Çekirdek çitleyerek *Müge Anlı*'yı seyreden Nergis abla, varlığımdan bihaberdi. Programın reklam arasına girmesiyle radyosunu açtı. Yüzünü avucuna yaslariken ayaklarımı yerde sürüyerek İrem Derici'nin *Kalbimin Tek Sahibine* şarkısının Şahan Gökbakar versiyonunu dinlemeye başladım.

"Bin defa küfrettim beni ona verene, gerçekten pişmanım evlendiğime," dediğinde Şahan abimiz, gülüşümü bastırmak için dişlerimi sıktım. "Kirayı vermemiş ev sahibine, götürmüş yatırmış ganyan fişine..."

Martılarla alakalı kısmında artık ellerimi dizlerime yaslamış, kahkahalarla gülüyordum. Ne olduğunu anlayamayan kadın, çatık kaşlarıyla bana döndüğünde varlığımı fark ederek derin bir nefes aldı. Şarkının sesini kısarken oldukça keyifsiz olduğunu gördüm.

"Adam resmen bizim herifi anlatan şarkı yazmış," dedi büyük bir şaşkınlıkla, ardından raflarda yara bandını ararken konuşmaya devam etti. "Sen böyle züğürtlere kanma sakın, Zeliş. Akli başında bir kıza benziyorsun."

Tabii ne demezsin, diye geçirdim içimden. Yara bandının parasını öderken Nergis ablanın ne kadar dertli olduğu gözümünden kaçmadı. Bakkaldan ayrılırken bizim gruba yola çıktığımıza dair mesaj attım. Zaten şu sıra hepsi ekstra bir sessizdi.

Derya ve Berat'ın yüzleşmesi ortalığı ateşe vermişti. Her şeyin eskisi gibi olması zordu zannedersem. Yine de hepsinden daha değerli olanın arkadaşlığımız olduğunu anlayacaklarını umuyordum. Çünkü benim için öyleydi.

Yolculuğumuz benim aniden gelişen aşk itirafım, Efe'nin kusmamak için ikide bir tombul göbeğini açıp yara bandını kontrol etmesi ve Onur'un otogar tuvaletini esir almasıyla başladı. Gereğinden fazla sessizdim ve üstüme çullanan karanlık bulutlardan kaçmayı başaramıyordum.

Önümüzdeki ikili yolcu koltuğunda oturan annemle babam, nihayet yerleşmiş olmanın huzuru içindeydiler. Baş omzumda olan Onur, kısa bir uyku çekmek için üstüme tırmanıyordu. Neredeyse on kilo olan kafası omuzumu uyuştururken yüzümü cama çevirdim.

On saat sürecektir olan yolculuğumuz, otobana çıkmamızla böylece başlamış oldu. Gecedeki beri gram uyku görmeyen, sızlayan gözlerim isyan bayraklarını salladığında onları ovdum. Cama vuran yansımadaki kız, benden ayrı herkese benziyordu.

Onur'un kafası yüzünden cebimden zor bela çıkardığım misketimi, güneş ışığına doğru kaldırdım. İçine sızan ışıklarla birlikte simle karışık tarçın rengi parladı. Renklerin havada, sabit bir biçimde asılı kaldığı bu küçük küre, bana hiç tanımadığım duyguları gösteriyordu.

Uzun zamandır tanıdığım birine, çok yaklaştığım ama yaklaşmanın dahi yetmediğini düşündüğüm birine benziyordu. Onun içimi yerle bir eden tarçın renkli gözlerini andırıyordu. Misketi öperek cebime geri koydum.

Uykusuz olsam da kafam çok dolu olduğundan hemen uykuya dalacak gibi değildim. Bu yüzden koltuğun sırtına gömülü olan televizyona dokundum. Dikkatimi başka bir şeye verirsem belki karşısında sızabilirdim. Ancak yine evrenin bana hareket çektiği zamanlardan birindeydim. Televizyon çalışmıyordu.

Üstüme devrilen kardeşimi es geçerek onun televizyonunun düğmesini bastım. Gelin görün ki osuruk böceğinin televizyonu çalışıyordu ve bu şanssızlık sadece beni esir almış durumdaydı. *Evren, beni bir sal kardeşim!*

Yabancı yapımlardan birini açmak için yeltendiğim sırada uyuduğunu zannettiğim kardeşim konuştu.

“Hiç heveslenme,” dedi bir anda kucağımdan kalkıp televizyonla aramızda duvar örerken. “*Recep İvedik* izleyeceğiz.”

Yanımda oturan kardeşime, yeryüzüne düşen bir gök taşı gibi bakarken omzunu silkip benim girdiğim sekmeden çıktı. İki dakika sonrası ise tam bir fiyaskoydu. Başım Onur’un omuzunda, *Recep*’in yürüyüşünü izlerken bir yandan da turuncu ve çizgili gömleğinin arkasına saklanmış yağ katmanlarının sağa sola sallanışını takip ediyordum.

Annemle babam, *Hız. Yusuf*’u açmıştı ve bölümleri hatmettikleri yetmiyormuş gibi hepsini baştan izlemeye karar vermişlerdi. Annem, *Züleyha*’nın Müslüman olmadığı bölümlerde, *tependeki yılanlar soksun seni*, diyerek ona beddua ediyordu.

Garibim Efe ise bandın psikolojik etkisiyle kusmamıştı ama renkten renge girmişti. Bir ara rengi o kadar gitti ve gözleri o kadar belirginleşti ki *Yüzüklerin Efendisi*’ndeki *Gollum* karakterini canlandırabilirdi. Bu düşünceyle sabahtan beri beni eğlendiremeyen *Recep* abimize bakarak güldüm.

“Sana komik olduğunu söylemiştim,” dedi osuruk böceği kendiyile övünerek. “Hiç zevkin yok, illa antin kuntin bir şeyler izleyeceksin.”

“Tüm yol boyunca bunu izleyeceğimizi düşünüyorsan eğer yanılıyorsun,” diyerek meydan okuyan gözlerle Onur’a baktım. “Sırayla gitmezsek babama söylerim, onun yanma giderisin. Hem Efe uyanınca muhtemelen çizgi film izler, sen de babamla diğer televizyonda *Hız. Yusuf* izlersin.”

Onur’un yüz ifadesi görülmeye değer bir tabloydu. Yapmış olduğum ufak çaplı tehdidin işe yarayacağı su götürmez bir gerçektir. Ve bunun etkisini de yolculuğumuzun ilerleyen saatlerinde görmüş olduk. Otobüsün büyük bir dinlenme tesisinde durmasıyla annemin hazırladığı yollukları yiyerek karnımızı doyurduk.

Efe daha yeni tuvalet eğitiminde olduğundan annem çişini pet bir şişeye yaptırmış ve o şişeyi atma görevi Onur'a verilmişti. Kutsal görevini yerine getiren Onur, benden önce otobüse binerek cam kenarını kapdı. Anladığım kadarıyla yolculuğun bitmesini istiyordu ve bu yüzden sürekli ya bir şey izliyor ya da uyuyordu. Bu sebepten yine uykuya daldı.

İstanbul ile Sivas arası on saattir. Nihayet Sivas'ın otogarına geldiğimizde hava kararmıştı, üstelik biraz serindi. Tişörtümün üstüne hırkamı geçirdiğim esnada otobüsün ışıkları yandı. Yolculuğumuzun sona erdiği anons edildi ve uyuklayan annemler ayıldı. Sırt çantamı takıp Efe'yi annemin kucağından alarak otobüsten ilk önce ben indim.

Köyümüz, yani namıdiğer Kızıkapın Köyü merkeze sadece yarım saatlik bir mesafedeydi. Daha uzak olsaydı sanırım ben de kusabilirdim. Babam bavullarımızı alarak otogarın içine doğru ilerlerken annemin yanıma gelmesinden sonra yürümeye devam ettim.

Efe elindeki çubuk krakeri kemiriyordu. Midesi yol boyunca onu çok rahatsız etmişti, bu yüzden neredeyse hiçbir şey yememişti. Otogarın diğer tarafına geçtiğimizde Yavuz amcamı, iki bin on model doblosuna yaslanmış bir hâlde bizi beklerken bulduk.

Çok geçmeden babamı fark ederek telefonu aceleyle kapattı. Babam kollarını açıp kardeşine doladığında bu görüntü karşısında gülümsedim. Nenem ve dedem erken vefat edince evin en büyüğü olarak tüm maddi ve manevi yükler babama kalmıştı. Dolayısıyla babamın yeri tüm kardeşlerinde ayrıydı.

Uçarak üstüne atlayan Onur'u, kahkaha atarak karşıladı amcam. Onur, babama çektiği için uzun boyluydu ve aradan geçen zamanda biri ona boyuyla alakalı iltifat edince şımarıyordu.

“Koçuma bak be, benim kadar olmuş!” diyen amcam, Onur'un omzunu pat patladı ve babamla aynı renk gözleri

beni buldu. “Tulumba, bir selam yok mu?” diye sorduğunda hemen boynuna sarıldım.

“Sana her zaman var, Yavuz’um,” dediğimde gülerek beni başıyla onayladı.

Karşılama faslının ardından amcamın arabasına yerleşerek köyün yolunu tuttuk. Yolda giderken amcam köy ürünleri satan bir şarküteriye uğramış, birkaç bidon süt ve tereyağını oraya bırakmıştı. Geçimlerini hayvancılıktan sağlıyorlardı.

Köyümüzün yeşil, düz ovası ufuk çizgisine paralel bir biçimde görüldüğünde, kucığımdaki Efe’yi cama doğru çevirerek köye dönen inekleri gösterdim. Amcamlar köyün daha dışında, dağların yamacına yakın bir yerde iki katlı bir ev yapmıştı.

Sakin ve yeşilin içinde duran otantik evin sarı ışıkları, geldiğimiz yolun toprak zeminine yansıyor. Zemzem yengem çoktan verandaya çıkmıştı, araba durduğunda hepimiz sırayla indik ve o da güneşten çil basmış yüzünde ay gibi parlayan şefkatiyle bize doğru geldi.

“Anam benim gıdıklarım gelmiş!” diye yüksek ve şen bir sesle konuştuğunda daha fazla beklemeyerek gidip ona sarıldım. “En büyük gıdığa bak sen, sağılacak kadar olmuş artık.”

Gıdık, onların ağzında inek yavrusu için kullanılan bir tabirdi. Ve yengem genelde bizi bu şekilde sevmeyi tercih ederdi. Sefa amcam ve karısı hayvanları ahıra sokmakla meşguldü, işleri bitince üstlerini değiştirmeye gittikleri için yanımıza gelmeleri biraz vakit aldı.

Zemzem yengem, Yavuz amcamın karısıydı ve iki çocukları vardı. Bilal benimle, Sema da Onur’la yaşıt sayılırdı. Doğrusu her sene geldiğimizde Sema ile Onur arasında *ben senden ay olarak büyüğüm* tartışması hep yaşanırdı. Sema, Sivas merkezde bir yurttan kalarak okuyordu ve derslerinde gereğinden fazla başarılıydı.

Gözlerindeki bilge bakış, büyümesiyle daha bir artmıştı. Bilal ile yumruklarımızı tokuşturup gülümsedik. Kavuşma faslımız sona erdiğinde, verandadaki masadan bir sandalye çekip oturdum. Efe çoktan Sefa amcamın kucağına tırmanmıştı.

Sefa amcam ve karısı Bala en küçükleri olmasına rağmen yıllardır çocukları olmuyordu. Bala yengem aslen Ahıska göçmeniydi ve amcam ona genelde *Aybalam* diye seslenirdi. Hafif çekik gözlerine eşlik eden süt teniyle bir nehir gibi ışıldıyordu.

Sefa amcamlar Bursa'da yaşasa da hep beraber olmak için buraya gelmişlerdi. Kesme aşıyla başlayan menünün devamında körili bulgur pilavıyla birlikte kebab geldi. Afiyetle yemeğimi yerken yıldızlar gökyüzüne dökülmüş bana göz kırptıyordu.

Tandırdan getirilen güğüm fokur fokur kaynarken Zemzem yengem çayı demledi. Babam ve amcamlar derin bir sohbete dalmıştı. Annem, Bala yengemin çocuklara dair olan özlemini dile getiriyordu.

“Amca kızı,” diyerek yanıma oturan Bilal, ayaklarını verandanın bitimindeki basamaklara uzattı. “Görüşmeyeli nasılsın? Kafası kırık tayfanla devam mı?”

Bilal özellikle Fatih ile çok eğlenmişti. Gerçi Fatih'le takılan kimsenin yaşlanacağını sanmıyordum. Bu düşünceyle gülümseyerek Bilal'e omuz attım. Kuzenim de babamların genetiğini aldığı için oldukça uzundu ve yanında bir karış kalan boyuma garip bir biçimde bakmama neden oluyordu.

“Yüksek tahsil görmek için sınava girdik işte,” derken *yüksek tahsil* kısmının altını babamları taklit edercesine çizmiştim. “Onun dışında aynı bildiğin gibi, mahallede bizimkilerle takılmacalar falan.”

Bilal'in durgun bakışlarını sezerek yüzünü inceledim. “Sende ne var ne yok, emcemin oğlu?” diye sorduğumda espriyle iç çekti.

“Futbolcu olmak istiyorum, tulumba ama derslerim iyi olduğu için bizimkiler buna sıcak bakmıyor,” dedi Bilal, esmer çehresine yayılan sıkıntıyı fark ettim. “Var işte herkesin bir kendini bulma hikâyesi, beklediği biri ya da uğruna her şeyi feda edebileceği sevdası...”

Bilal sonlara doğru dikkatli bakışlarını üzerime çevirmişti. Bundan bir sene önce de Aytuğ’u seviyordum, muhtemelen bugünden bir sene sonra da sevecektim. Kuzenimle aramda güçlü bir bağ vardı ve önceki geldiğimde ben daha ne olduğunu anlayamadan lafı ağzımdan almıştı.

“Gördüm mezuniyet videonu, birbirinize nasıl baktığınızı... Senin ona olan bakışların beni şaşırtmadı ama karşındaki adamın gözleriyle seni takip etmesi hiç tarafsız değildi,” diyerek kafasını yana yatırdı. “Bana kalırsa emcemin kızı, o da sende bir şeyler bulmuş.”

“Saçmalama,” dedim nefessiz kalmış bir hâlde, kendime söylediklerini düşünme fırsatı dahi tanımadan; gerçi o da Tokyo’da tatilde olduğunu duysa bunları söylemezdi. “Aytuğ baloma sadece bir iddia için geldi. Görev icabı yaptı bunu ve görevi bitince de beni öylece bırakıp gitti.”

“Belki de arkasını dönüp gittiği sen değilsindir, kendisidir. Kendisinden kaçmaya çalışıyordur, olamaz mı?” dediği sırada Bilal, köpekler havlamaya başladı.

Babam, amcamların kangallarını çıkarmıştı ve Onur kordudan köpeklerin etrafında daire çiziyordu. Onun bu hâline gülerken Sema gözlerini devirerek gidip iri köpeğin başını okşadı. Demir sahandaki soslu ekmekleri hayvanların önüne koyduklarında neredeyse bir insan büyüklüğünde olan köpekler, itaatkâr bir ses çıkararak yemeğe gömüldü.

“Ben hiç duygularımdan kaçmadım ama,” dedim kaşlarım düşüncelerim karşısında çatılırken. “O neden kaçmak istesin ki?”

“Sence?” derken histerik bir biçimde güldü Bilal. “Etrafında o kadar spot ışığı varken ve kafanı her çevirdiğin yerde

sana gülen gözler buluyorken duygulara vakit ayırmak zordur. Üstelik kimse o evrede bir aşka ihtiyaç duymaz ancak Aytuğ spot ışığı ile yıldız ışığını ayıracak birine benziyor.”

“Domuza bak sen,” diye hayıflanarak ellerimi dizlerime vurdum ve ayaklandım. “Bu kadar psikoterapi yeterli, kuzen. Derya kadar varsın maşallah.”

Yanıma gelen Bilal, elini omuzuma attı. “Hiç değişmemişsin, Zeliş. Sen hâlâ fırtınalar estirebilecek kadar deli olan o küçük kızsın.”

Amcamın kangalları, yani *Asil* ve *Çarli* yemeklerini yerken yavruları süt emmek için meydana çıktı. Küçük kangalların avucumun içi kadar olan yüzleri ve küçük patileri dişlerimi kaşındırdı. Bir tanesini alarak havaya kaldırıp beni izleyen siyah boncuklarına sevgiyle baktım.

“Seni ham yaparım,” dedim burnunu kocaman öperken. “Seni yerim yer.” Ardından kafasını çenemin altına yaslayarak telefonumu çıkardım.

AT HIRKIZLARI

Zeliş:

Ey cemaatimslimin!

Zeliş:

Kalkın da Asil ve Çarli’nin yavrularına bakın

Soyuklama Fatih:

O ne be öyle?

Soyuklama Fatih:

Getir kız sen bana birini, bu dişil enerjim sayesinde anası ben olurum valla

Derya Deniz’im:

Çok tatlı Zeliş, lütfen birini getir

Sümüklü Sümoş:

Sonunda burnu benden çok akan bir canlı bulduk 🤔

Beroş:

Sümeyyəciğim o sıvı burnundan değil ağzından akıyor

Beroş:

Ayrıca o sümük değil salya

Zeyno:

Getirme kanka, belki o da evinden başka bir yere tuvaletini yapamıyordur

Zeyno:

Hayvanda tramvaya sebep olmayalım şimdi 🤔

Derya Deniz'im:

***Travma**

Soyuklama Fatih:

Ben şimdi araştırdım kanka

Soyuklama Fatih:

Evde süt yapan sadece tahin helvası var yemeye başladım bile

Soyuklama Fatih:

Sen gelene kadar çocuğumu emzirebilecek kadar sütüm olur merak etme 🤔

Grubun eyeri olmayan konuşmaları sürüp giderken telefonumu arka cebime atıp kucağımdaki şekerle birlikte babamların yanından geçtim. Yavruyu son bir kez öptükten sonra annesinin yanına bırakarak dama çıkan basamaklara doğru ilerledim.

Bilal'in yanına çıktığımda çoktan halının üstüne uzandığını gördüm. Ayakkabılarımdan kurtulup yanına gittiğimde başını çevirip şöyle bir baktı. Alnıma dökülen bir tutam saçı üfleyerek omuzlarımı indirip kaldırdım.

“Fatih yavrulardan birini sahiplenmek istiyor,” dediğimde gülüşünü bastıramadı, kolunu dürtüp elimle *kalk* işareti yaptım. “Hadi patlat bir türkü.”

“Uzun zamandır söylemiyorum, emce kızı. Hiç karıştırma oraları,” dediğinde gözlerimi kısıp huysuz bir homurtu çıkardım.

Bu hâlimin nelere gebe olacağını bilen Bilal, yerinde iyice toparlanarak dizlerini kendine çekti. Bakışları sonsuz gecenin içindeki birkaç ışıktaydı. Yıldızlar tekinsiz karanlığı darma-duman etmişti, aşağıdan babamların yaktığı semaverin genzi yakan kokusu geliyordu. *Duygular tazeydi ama gönüller büyü-müştü.*

Bilal yanık sesiyle, “Çıkalım kaleye bir akşamüstü, bir akşamüstü,” dediğinde tüylerim diken diken oldu, öyle ki aşağıda konuşan kalabalık birden suspus oldu. “Sen Sivas’ı seyret yâr ben de seni, yâr ben de seni...”⁵

Nakarat dilinden aheste aheste ama insanın içine işleye işleye dökülürken başımı göğe kaldırdım. Telefonumun ekranına düşen bildirimlerden ilkin tıkladığımda Aytuğ’un attığı bir hikâyeyle karşılaştım. Kocaman bir masanın etrafını çevrelemişlerdi.

Uzun, düz saçlı bir kız başını omzuna yaslamıştı. Kızın dudaklarındaki pahalı marka rujun parıltısı gözümü aldığından mı bilmiyorum ama ağlıyordum. Dokunmaya kıyamadığım her zerresinin başkalarının elinde ziyan olmasına mahvoluyordum.

⁵Telli Kılıç’ın, *Sen Sivas’ı Seyret Yâr Ben de Seni* isimli şarkısından. (e.n.)

Güne *Hindistan cevizinin içindeki özel meyve kokteylimi içerken deniz, kum ve güneş üçlüsünün tadını çıkarıyorum*, diyerek başlamak isterdim ama maalesef kendini bilmez bir horoz ve tandırı yakmak için kullanılan bir parça tezek kokusuyla uyanmıştım. Uyanışım kadar kombinim de görülmeye değerdi.

Bala yengemin kiraz desenli şalvarı belime biraz büyük gelse de işimi görmüştü. Büyük bir özenle beni kayda alan Bilal'i yok saymaya çalışarak keçinin önünde diz çöktüm. Sabahın köründe, aç karnına böyle ekstrem bir sporu ancak benden görebilirdiniz zaten.

“Bacaklarını tutuyorum, korkma,” diyerek güven aşılayan Bala yengem, avucuna sıkıştırdığı arka bacakları işaret etti. “Sağmadan önce biraz masaj yap, süt kendiliğinden gelecektir.”

Heyecandan ötürü soğuyan ellerim hayvanın memelerine değdiğinde huzursuzca meledi. Kılı ve çekik gözlerine bakıp sevgiyle başını okşadım. Ellerimi birbirine sürtüp ısınıp arttırdıktan sonra yumuşak derisini birazcık ovaladım. Ardından yavaşça aşağıya doğru çektim ve süt tazyikli bir biçimde kovaya doldu.

Bu o kadar hoşuma gitti ki iki keçiyi daha ben sağdım. Yavuz amcam keçileri özellikle besliyordu, onların sütünden yapılan dondurma çok lezzetliydi. Bunun ticaretini yapıyordu ve ne yalan söyleyeyim, dondurmaları harikaydı.

Sütlerimi de alarak tandır evinde kahvaltı için ekmek yapan Zemzem yengenin yanına gittim. Yol yorgunu olduğum için sabahın kör vaktinde kalkacağıma inanmamıştı ama ne kadar inatçı olduğumu bilmiyordu.

“Dondurma için sütler hazır,” diyerek kovaları kaldırdım, benim koşulsuz ilgim hoşuna gitti ve gülümsedi. “Umarım

emeklerimin karşılığında güzel, lezzetli bir kutu dondurmayla ödüllendirilirim.”

Zemzem yengem söylediklerimi duymazdan gelerek arasına tereyağı sürdüğü taze köy ekmeğini elime tutuşturdu. Tereyağının yumuşak akışı dişlerimin arasına dolarken büyük bir ısırık aldım. Bu sırada Bala yengem verandaya kahvaltı hazırlıyordu. Çok sürmeden bizimkiler de uyandı.

Asil ve Çarlı'ye kahvaltılarını verdiğimde bir süre bana alttan bakış attılar. Sorgulayıcı gözleri üzerimde dolanırken Bilal yanımıza geldi ve tabii ki ev sahibini görmeleriyle tüm kararsızlıkları böylece ortadan kalkmış oldu. Çarlı'nın kafasını okşayan Bilal, bugün daha keyifliydi.

“Eee? Kuzugöbeği⁶ toplayıp keşfe çıkmaya var mısın?” diye sorduğunda gözlerimi kıstım. “Ne? Bakma öyle, valla hazine falan aramıyorum artık, bildiğim bazı yerler var ama alet edevat gerek.”

Bilal köyü olan her Anadolu insanı gibi hazine avına çıkmaya bayılırdı. Hatta *bilmem kim hazine bulmuş, şimdi şu inşaat bunların* hikâyeleri dillerden dillere dolanırdı. Doğrusu nerede hazine var merak etmiyordum çünkü genelde çok tehlikeli yerlerde bulunuyordu. Ancak kuzugöbeği toplamaya vardım, sulu ve sıcak bir mantara kim hayır diyebilirdi ki?

Semaver çayıyla harmanlanmış, bal ve tereyağının gözdesi olduğu kahvaltı hoş bir sohbet eşliğinde geçmişti. Annemler masayı toplarken üstüme eşofmanımı giymiş, paçalarımı da çoraplarımın içine sıkıştırmıştım. Başıma taktığım Sefa amcamın şapkası, beni küçük bir erkek çocuğu gibi göstermişti.

Sema ve Onur ikilisi de yanımıza katkı payı gibi eklendiğinde yola çıktık. Bilal'in sırt çantasında örtü ve ihtiyacımız olabilecek belli başlı şeyler vardı. Güneş tepeden inmeye

⁶İğne yapraklı ağaçların bulunduğu ormanların açıklıklarında bulunan ve genelde ilkbahar aylarında yetişen, gözeneklerle kaplı, gövdesi huni biçiminde olan asklı, yenilebilen bir mantar türü. (e.n.)

başlasa da dağın eteklerine çıktığımız için direkt gözlerimizi hedef almıştı.

“Şuraya bakın, ne kadar yükseğe çıktık! Bir düşsek var ya parçamızı bulamazlar,” diyerek korkuyla bana baktı Onur. “Heyecan arıyoruz ama ben ölmek için daha çok gencim.”

“Ben de mızıkçılık yapmaya ne zaman başlayacaksın diye bekliyordum,” diyen Sema, gözlerini bayarak Onur’u süzdü. “Şu hâline bak, tam bir şehir züppesisin.”

Onların didişmesi dikkatimi çekmediğinden manzaranın tadını çıkardım. Kızkapan Köyü’nü kadrajıma alan manzarada cami minareleri birer mızrak gibi göğe taşmıştı. Köy merkezinin ardında hafif bir sis dalgalanıyordu ve bulutsuz gökyüzü tüm maviliğiyle bu güzelliği kucaklıyordu.

Elimdeki telefonu alan Bilal, bu görüntü arkamdayken fotoğrafımı çekti. Ben de Kızkapan Köyü’nü etiketleyerek hikâyemde paylaştım. Yolculuğumuz dikkatli bir tırmanışla devam ettiği sırada Bilal’e baktım.

“Bu kadar yolu geldik, umarım istediğimiz göbeklere kavuşuruz, emce oğlu,” dediğimde gülerek omuz silkti.

“Merak etme, çoğu köylü bu kadar yükseğe tırmanmaya cesaret etmiyor, yani en güzel yağmurları yiyen kuzugöbeğini biz bulacağız,” dedi güven veren bir sesle.

“Ayağıma sen mi dokundun, Sema?” diyen Onur, korkuyla yerinde sıçradı ve etrafına bakındı. “Yılan falan değildir, değil mi?”

Bıkkınlıkla iç çeken Sema, abisinin yanma ilerleyip kolunun altına girdi. Saçma sapan hareketlere bürünen kardeşimi ensesinden yakaladığım gibi yanıma çektim. İtiraf etmek istemese de kendini daha fazla güvende hissettiği için Onur’dan bir daha ses çıkmadı.

Yaklaşık on dakikalık bir keşif yolculuğundan sonra çimlere bir mücevher gibi saklanan bembeyaz mantarlarla yüz yüze geldik. Bilal ile ben mantarları parçalamadan kökünden

ayırırken Sema ateş yakıyordu. Kenardaki bir taşa oturan Onur, radar görevi gören gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

Yeteri kadar mantarı ayırıp diğerlerini çantamıza koyduk. Bilal çubuklara taktığı mantar parçalarını ateşin üstüne bıraktı. Közlenen ateşte pişen mantarlara yumulduğumuzda bir mantarın hem nasıl et gibi hem de sebze gibi bir tat verdiğini düşündüm.

“Tahmin ettiğimden daha çok özlemişim,” diyerek Bilal’in yeni mantarları hazırlamasına yardım ettim. “Çektiğimiz çileye değdi.”

“Ne kadar zorlanırsan o kadar güzel olur, Zeliş. Bekledikçe değerlenir ve sen sabrının karşılığını en iyi şekilde alırsın,” diyerek çubuğu bana uzattı.

Bahsettiği mantar değildi, apaçık Aytuğ’u anlatıyordu.

Damağımda hafiften acı bir tat bırakan mantarla yüzümü buruşturdum. Ateşte pişen mantarları çekip hikâye olarak atmıştım. Üstüne de *Köy İşi Marshmallow* yazmıştım. Sanki kilometrelerce ötede değilmiş, dün gece kızlarla âlem yapan o değilmiş gibi hikâyemi ilk görenlerden olmuştu.

“Abla! Abla bacağımda bir şey var!” diyen Onur, kulağımın dibinde bağırdığı için az daha sağır oluyordum.

Ayak bileğinin biraz üzerinde olan böcek, resmen derisine yapışmıştı ve ne yazık ki basit bir böcek değildi, keneydi. Gruptaki herkes paçalarını çoraplarının içine sıkıştırmasına rağmen benim sivri zekâlı kardeşim bunu akıl edememişti.

“Kene,” dediğinde Sema, Onur ikinci bir çığlık atarak kucığıma bayıldı.

Bilmediğim bir dağın tepesinde kardeşimi zehirli bir böcek sokmuştu ve böcek daha ona bir şey yapamadan panik ataktan kendini öldürecekti. Ne yapacağımı bilemeyerek Bilal’e baktım. Sanırım pek uzmanlık alanı değildi.

“Mantarı doğradığın bıçağı versene, abi,” diyen Sema, şaşkın abisinin elinden bıçağını alarak yanan ateşte kızdırdı.

“Bacağı kesmeyi düşünmüyorsun değil mi Sema?” diye merak ve endişeyle sorduğumda kafasını olumsuz anlamda salladı.

“Keneyi çekersek iğnesi kopup içerde kalabilir. İğne içerde kalırsa zehrini verir,” diyerek kızgın bıçağı birkaç dakika elinde tuttu. “Isıyı kenenin üzerine verirse kendini salarak bırakacaktır. Böylelikle ne iğnesi kalır ne de zehrini verir.”

Sema bıçağın keskin ucunu kenenin üzerine bastırdığında Onur acıyla yüzünü buruşturdu. Siyah böcekte bir hareketlilik olmazken korkuyla ne yapacağımı düşündüm. Bu dağın tepesinden inene kadar zehir, Onur’un vücuduna yayılırdı.

“Zeliş, bak bıraktı!” diyen Bilal, sesindeki büyük bir rahatlamayla konuştu.

Kene kıvranarak Onur’un teninden ayrıldığında soluğumu dışarı verdim. Sema böceği atarak ısırılan yer baktı ancak görünürde bir şey yoktu. Tek bir sorun vardı, o da Onur’un uyanmamasıydı.

Sema hinlikle gülerek Onur’a doğru eğildi. “Onur üzerine yılan tırmanıyor,” dediği an daha kendisi geri çekilemeden osuruk böceği sıçradı ve iki manyak kafa kafaya vurdu.

“Kıymetli beyin hücrelerimi öldürdün, keşke bıraksaydım da seni zehirleseydi!” diyen Sema, kızaran alnını tutarak Onur’dan uzağa kaçtı.

Olaylı dağ maceramızın ardından ateşimizi söndürerek inmeye başladık. Belli etmemeye çalışsam da temkinli bir şekilde Onur’u inceliyordum. Her an bayılıp kötü bir şey olacaktı gibi geliyordu. Fakat Sema’yla didişme performansı yerindeydi, bu yüzden korkacak bir şey yoktu.

Evin önüne geldiğimizde gördüğüm en garip şeyin, on bir yaşında bir kızın kene çıkarma operasyonu olduğunu sanıyordum. Ama gelin görün ki hayat garipliklerle doluydu ve benim ailemde bundan bolca mevcuttu. Zemzem yengem ile

annem, Bala yengemi ortalarına almış, garip kokulu bir otu başında dolandırıyordu.

“Anne, hayırdır?” diye sordu Bilal kaşlarını kaldırarak, Zemzem yengem bize şöyle bir baktı.

“Bala yengenize şifa tütsüsü yaptık, inşallah bundan sonra çocukları olacak,” diyen Zemzem yengem, son derece inanarak ve ciddiyetle söylemişti bunu.

Işığın tepesinde dolanan sinekler gibi kadının etrafında dönen bizimkilere gülmeden edemedim. Sonra zaten herkes beni bekliyormuş gibi aynı anda kahkahayı bastı. Anlayamam da Sivas’a gelmek, yeniden ailemle bir bütün olmak bir şeyleri unutmamı sağlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra tulumba tatlısının yanına getirilen keçi sütü dondurmayla kendime kıyak çekmiş, çatlayana kadar yemiş, daha sonra da evin yakınında akan dereye Bilal ile birlikte kurbağa toplamıştım.

Yaşamı, yaşamayı ve gülmeyi seviyordum. Kim bilir, belki de bir masalın içinde yaşıyor ama kahramanı olduğumu biliyordum. Kalem elimdeydi sonuçta, boş bir sayfaya unutulmaz bir aşkın ilk cümlesini yazabilirdim.

Bazen hayatınız eski bir kanepenin gıcırdayan yaylarına takılacağınız ya da bir saatin tik taklarını dinleyeceğiniz kadar sessizleşir ve bu, uzun süre emek verdiğiniz bir şeyin sonucu sırasında gerçekleşir. İstemeyerek işaret parmağımın kenarını kemirdim ve ben bunu yapar yapmaz Derya elime vurdu.

Öfkeli gözlerle başını olumsuz anlamda salladı. Fatih’in dört katlı apartmanının altında bakımsız bir garaj vardı. Henüz restore edememiş olsak da oturulacak kadar alan sağlamıştık

kendimize. Saat ve kanepenin sesi dışında, ortamda insanı deli eden tek bir ses mevcuttu.

Fatih yazın ortasında nereden bulunduğunu bilmediğim havucun kenarlarını kemirip iç kısmında kalan tatlı parçasını ayrına batırıp şapır şupur yiyor, bir yandan da diğer elindeki telefonuna bakıyordu. Sergilediği bu görüntü o kadar rahattı ki en sonunda ensesine bir tane patlattım.

“Şurada iki dakika gerilim yaşayalım dedik, onu bile yaşatmıyorsun!” dedim büyük bir öfkeyle.

“Aynen ya, biz niye hiç acı çekemiyoruz?” diyen Zeynep, soğan çuvalından yapılan halıya yattı.

“Sınav sonucunu gördüğünde acı çekecek vaktin olacak, merak etme,” diyen Berat, hepimize günün anlam ve önemini hatırlatmış oldu. “Hadi şu sonuçlara bakalım artık.”

ÖSYM’nin insanın gözünü alan cırtlak turuncu ekranına bakıp şifremi girdim, ardından o muazzam çıktığım şaşı profilin olduğu ekrana tıkladım. Tüm bilgilerimin yazılı olduğu ekranı kaydırarak birkaç saniye nefesimi tuttum ve gözlerimi açtım. Eşit ağırlık puanımın üç haneli mukaddes rakamlarını görünce yerimde hopladım.

“Üç yüz seksen almışım!” derken kollarımı havaya kaldırmış, bir o yana bir bu yana zıplıyordum. “On tane matematik çıkarmışım.”

“Ulan benim ayakkabı numaram bile bundan büyük, iki yüz yetmiş almışım,” diyen Fatih’in olayı dramatize etmesi iki saniye sürdü çünkü havucunu yemeye geri döndü.

“Üç yüz otuz. Besyo için yetip de artıyor bile,” diyen Berat, avuçlarını yere yaslayıp kafasını hafifçe sağa yatırdı. “Sen kaç aldın?”

İsmi vermesede Derya’ya yönelik konuşmuştu. Kanepeye oturan Derya, ekrandaki sonucundan başını kaldırarak sevdiği genç adama tebessüm etti. Tüm öfkesine rağmen Berat, Derya’nın onunla sevincini paylaşmasını beklemiyordu.

“Dört yüz doksan almışım,” diye cevapladığında kocaman bir çığlık atarak arkadaşımı kucakladım.

Zeynep ve Sümeyye ise benden biraz düşük almıştı ve hepimiz istediğimiz bölüme girebiliyorduk. Tüm sevincimizi Fatih’in sahiplendiği kangal yavrusuyla da paylaşıırken hepimiz ayaktaydık. Çember oluşturup ellerimizi birleştirdik.

“Bravo, 12-C!” diye hep bir ağızdan bağırdık.

Seninle gurur duyuyorum çocukluğum, iyi ki varsın hiç vazgeçmeyen yanımda.

Hep gülümse yıkılmayan tarafım. Başardık, korkma artık küçük kızım.

12. BÖLÜM

Talihsiz sayılabilecek bir şekilde kalbimi başkasına kaptırmamın üzerinden uzun bir süre geçmişti. O güne kadar hiçbir sosyal mecra da paylaşım yapmayan ve zerre kadar ilgimi çekmeyen her şeyin tam merkezinde kendimi bulmuştum.

Karma, hangi olayla alakalı büyük konuşuyorsak onu bize yaptırmak için elinden geleni yapıyordu. Sanırım bugün, büyük konuştuğum günlerin en büyük tahrifatıydı. Değ il sosyal medyayla ilgilenmek, yüzüne bile bakmazken şimdi sosyal medyadaki popülaritemden ötürü bir ajansla konuşmak için hazırlanıyordum.

Annemin tedirgin bakışları üzerimde dolanırken kollarını göğsünde bağlayıp odamın pervazına yaslandı. Pavyona falan satılacağımı düşünüyordu. Hatta daha iki dakika önce ağlıyordu. Sertçe burnunu çekip bana baktı.

Ajansın görevlisi, annemle uzun uzadıya bir konuşma yapmıştı. Kendisinin bile benimle gelebileceğini söylemişti. Ajansın sosyal medya hesaplarını açarak incelemesine izin vermiştim. Derya ve Zeynep'in yardımıyla ikna etmek daha kolay olmuştu. Yine de iç i rahat değ ildi.

Pileli eteğimin belini düzelterip yanına gittim. "Anne, ağlama artık lütfen. Bak, aradığında hemen açacağım ve sözleşmeyi imzalamadan akşam eve getireceğim. Babamın da görmesi gerekiyor çünkü."

"Bilmiyorum, Zeliş," dedi hafif kanlanmış gözleriyle. "Sadece her şey çok hızlı ilerledi, kızım. Başına bir iş gelmesinden korkuyorum."

"Merak etme, biz her daim Zeliş'in yanındayız, Hatice teyze," diyerek araya girdi Derya. "Hem Zeliş kötü bir şey yapmıyor ki... Bizim yanımızda nasılsa kamera karşısında da aynı şekilde. Üstelik sonuna kadar kendi kültürünü ve nasıl bir aileden geldiğini yansıtıyor."

“Aksi olsaydı zaten çok sevdiği saçlarını yoldım,” diyen Zeynep, çok normal bir şey söylüyormuş gibi tırnaklarını kontrol etti. “Hem üzerinde benim tasarımım olan bir tişört olduğu müddetçe kimsenin Zeliş’i ezebileceğini sanmıyorum.”

Zeynep ve Sümeyye tam bir moda delisiydi. Para biriktirip *Singer*’ın güzel bir dikiş makinesini almışlardı. Fatihlerin garajına koyup arada sırada dikim yapmayı düşünüyorlardı. Şimdi de üzerimdeki tişörtte kocaman iki tane kiraz vardı ve içindeki ışıltılı taşlar tek tek işlenmişti. Kirazın kendisi ve bir sapı tişörtün ön yüzündeydi, diğeryse omzumdan arkama doğru sarkıyordu.

“İyi peki madem, yine kandırdınız beni,” diyen Hatice Bacı, uzanıp Zeynep’in yanağını okşadı. Zaten Zeynep’in de pek bir keyfi yoktu çünkü Sümeyye hastaydı.

Saçımdaki kırmızı bandanayı düzelterek beyaz çantamı sırtıma taktım. Efe öğlen uykusunda olduğu için sessizce evden çıkıp mahallenin bitimine kadar yürüdük. Berat’ın sevgilisi, yani Tuğsem beni ajansa bırakmayı teklif etmişti. Deryalara misafir geleceğinden bugün bize katılamayacaktı, bu yüzden sorun etmemiştim.

Tuğsem’in aracı mahallenin bitimindeki durağa yanaştığında keyifsizce iç çektim. Derya’nın üstünde sade bir eşofman takımı ve penye şal varken Tuğsem onun tam zıttı bir biçimde şık bir gözlük takmıştı, camı indirip kocaman gülümsedi.

“Selam, kızlar,” diye cıvıldadığında, gülümsemek için tüm kaslarımı zorladım. “Hadi daha fazla beklemeyin yoksa geç kalacağız.”

Ne vardı sanki anam babam halk otobüsüne binip milletle dudak dudağa gitsek? İlla bir ekşin yaşayıp kendimizi kanıtlama çabamız olacaktı. Bizimkiler ajansa bu şekilde gitmemin, bana karşı olan tutumu daha kibar kılacağını düşünüyordu. Bana *değişme*, diyorlardı; sanki her gün özel arabayla yolculuk yapıyormuşum gibi konuşmaları yok muydu ama?

“Derya Deniz'im,” dedim kollarımı canım arkadaşşıma sarak, başımı omzuna yaslayıp mutsuzca homurdandım. “Keşke sen de gelseydin...”

“Ben gelseydim bile o arabaya binmezdim sanırım,” diye kulağıma fısıldayarak başımı kibarca omzundan kaldırdı. “Harika görünüyorsun, kusursuzca kusurlu bir biçimde Zeliha'sın. Git ve onlara kameralardan daha orijinal bir karakter olduğun göster.”

Zeynep arka yolcu koltuğunun kapısını açıp bindi ve benim için kapatmadı. Tuğsem'in yanında oturan Berat, yan aynadan dikkatli gözlerle Derya'yı izliyordu. Bunların hâli mi daha acınasıydı yoksa bu hikâyedeki tek umutsuz vaka ben miyim bilmiyordum.

Araca bindiğimde Derya kibar bir gülüşle el salladı ancak gözlerimin dolmasına engel olamadım. Başımı diğer tarafa çevirdiğim esnada araç hareket etti ve o an belki de arabadaki en güzel şey havladı. Asil ve Çarlı'nın yavrusu olan Şila, Fatih'in kucağındaydı.

“Gören de gelin olmuş gidiyorsun zannedecek,” diyen Fatih, durumu anlamlandıramadığından ötürü yüzünü ekşitti. “İkinizde de bir yas, bir duygusallık.”

Zeynep dirseğini Fatih'in böğrüne geçirdiği sırada Tuğsem gülüyordu. Bizim bu kafası kırık, uslanmaz hâllerimiz onu oldukça eğlendirmişe benziyordu. Berat konuşulanları duymak istemiyor olacaktı ki uzanıp radyonun düğmesine bastı. Radyoda çalan Buray'ın *Deli Kız* şarkısıyla camı indirdim.

Ajans, Yarkın'ın bağlı olduğu kurumdu ve bu işte onun parmağı olduğundan neredeyse emindim. Buna rağmen gitmek istemiştim çünkü kendimi kanıtlama ihtiyacı hissediyordum. Ben Aytuğ'un istediğinde göreceği, istemediğinde yok sayacağı bir ayrıntı değildim. O benim için bu kadar çok anlam ifade ederken onun hayatında yalnızca bir ayrıntıdan ibaret olmayı göze alamazdım.

“Berat sizi hep çok eğlenceli olarak anlattı ama bugün sen de dâhil hepinizde bir keyifsizlik var, Zeliş,” diyen Tuğsem, kırmızı ışıktaki durduğu için omzunun üzerinden geriye doğru dönüp yüzüme baktı. “Bir sorun yoktur umarım?”

Suratıma doğru esen pahalı parfüm kokusu, dişlerimi sık-mama neden oldu. Tuğsem her açıdan Derya’dan daha iyi bir seçenektir ve Berat benim canım arkadaşımı sevmeyi bırakırsa hâlini düşünemiyorum. Doğrusu Tuğsem’in de beni pek fazla umursadığını zannetmiyordum, hepimizde de aynı yüz ifadesi olduğundan genel bir şey olduğunu düşünüyordu. Amacı bizim üzerimizden Berat’ın derdini öğrenmekti.

“Her gün bir ajansla anlaşma imzalamaya gitmiyorum. Bu yüzden itiraf ediyorum, biraz gerginim,” dedim gülümsemeye çalışırken ancak sağ gözüm hafiften seğiriyordu. “Eğer kendinle alakalı olduğunu düşünüyorsan lütfen alınma.”

Çok da kaba olmamaya çalışıyordum çünkü kız beni arabasına almış, benim için İstanbul trafiğine çıkmıştı. Şüpheli bakışları üzerimde oyalansa da yalandan bir gülüşle tekrar önüne döndü.

“Evladımın hayrını görmeyeyim ki seninle bir sorunum yok,” diyen Fatih’e, Zeynep’le aynı anda ateş saçan gözlerle baktık.

“Bir kelime daha edersen çok sevdiğin ayranına Şila’nın bokundan katarım,” diyen Zeynep, dişlerinin arasından tıslıyordu.

Tabii Zeynep’in söylediğini işitmeyen Tuğsem, yeşil ışık yanınca hareket etmişti. Gerginlikle dolu yolculuğumuzda Berat neredeyse hiç konuşmamıştı. Nihayet ana yoldan ayrılıp ajansın bulunduğu kavşağa döndüğümüzde dev plazaya arabanın camından görebildiğim kadarıyla baktım.

Tuğsem döner kapıların önünde durduğunda birbirimizin yüzüne baktık. Sevgililerin ayrılık vakti gelmişti ama Berat sanki kıcı erimiş de ön yolcu koltuğuna yapışmış gibi hareket etmiyordu. Elimde olmadan dizimle koltuğuna vurdum ve

dışarıda olan gözleri biricik kız arkadaşına değme zahmetinde bulunabildi. *Hele şükür!*

“İşimiz bittiğinde seni ararım,” dedi Berat. Tuğsem’e yönelik kullandığı robot gibi ses tonuyla dilimi ısırdım. Bir kıza bu şekilde davranmaya hakkı yoktu, sevmiyorsa eğer zamanını çalmasın o zaman.

“Akşam için en sevdiğimiz mekânda yer ayırttım, zamanın çabuk geçmesi için dua edeceğim,” diyen Tuğsem, bizim yanımızda gayet rahat bir tavırla Berat’ın dudaklarına uzandı ve Fatih kınayıcı bir ses çıkararak Şila’nın gözlerini kapattı.

Bizim görmemizde bir sorun yoktu ancak Şila önemli bir husus gibi görünüyordu. Gözlerimi devirerek önümüzdeki ikiliyi seyrettim. Berat, Tuğsem’e izin vermeden eğilip hızlıca yanağından öptü. Kızın bozguna uğrayan ifadesi anbean yüzüne yayılırken bekledim. Tek kelime edersen ortalık karışacakmış gibi hissediyordum.

“Getirdiğin için teşekkürler, akşam görüşürüz,” diyen Berat, Tuğsem’in dolan gözlerini umursamadan araçtan indi.

Tuğsem bize veda bile etmedi, Berat ön yolcu koltuğundan iner inmez aracın burnunu hızlı bir manevrayla çevirip önümüzden rüzgâr gibi geçip gitti. Zeynep kızgın bakışlarla Berat’a bakarken Fatih kucığında köpeğiyle dostuna yaklaştı. Genelde yüzünde ciddi bir ifade olmazdı ancak şimdi gayet ciddiydi.

“Adamlık bu mu oğlum?” dedi Fatih yadırgayan gözlerle Berat’ı süzerken. Berat ellerini cebine sokmuş, gözlerini uzağa dikmişti. “Bir kıızı sevmekten vazgeçemeyecek kadar korkup diğerini yara bandı olarak kullanmak mı? Kalıbına yakışır davran, abiciğim. Aşağısı seni de bizi de kesmez çünkü.”

Berat’ın tüm çene kasları belirginleşti ve göz ucuyla önünde duran arkadaşına baktı. Eğer başkası olsaydı şu anda ağzını burnunu kırardı ancak söz konusu Fatih olduğu için sadece bakmakla yetindi. Fatih, Berat’ın yüz ifadesine bakıp kafasını olumsuz anlamda sallayarak içeriye doğru ilerledi.

Kolumdan tutup çeken Zeynep, Berat'ın bir süre yalnız kalması gerektiğinin farkındaydı. İçeriye girdiğimizde temiz ve ferah renklerin lüksle buluşmasını hayranlıkla inceledim. Damarlı mermerler yüzeyi ve duvarları kaplamıştı.

“Cihazdan geçirmesem olur mu?” diyen Fatih, elindeki Şila'yı işaret etti ve güvenlik görevlisinin şaşkın bakışlarla onu izlemesine neden oldu. “Radyasyona maruz kalmasını istemiyorum da.”

Kurduğu son cümle daha dakikalar önce Berat'la konuşan adama o kadar tersti ki ne diyeceğimi bilemedim. Güvenlik görevlisi eliyle Fatih'i onayladığı sırada Berat içeriye girdi. Şila diğer taraftan sahibinin peşine koşarken Fatih'e ne kadar çabuk alıştığını fark ettim.

“Kendisi küçükken çok fazla radyasyona maruz kalmış da ondan böyle, kusura bakmayın,” diye güvenlik görevlisine açıklama yapan Berat, adamın acıyan gözlerle Fatih'e bakmasına sebep oldu.

“Benim gerginlikten çişim geldi, şunların hâline bak,” diyen Zeynep, büyüttüğü gözleriyle Fatih'e sarılan Berat'ı izliyordu.

“Kurban olayım bir de sen altına işeme, kanka,” diyerek bizimkilerin peşinden ilerledim.

Resepsiyondaki görevli kadının önünde durduğumda dikkatli bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıp yüzüme çevirdi. Hafifçe boğazımı temizleyip arkasındaki ajansın logosuna ve kabartmalı isim yazısına baktım.

“Zeliha Sönmez,” dedim kendimi tanıtarak. “Erdem Bey geleceğimi biliyordu.”

Genç kadın ismimi duyunca kaşlarını kaldırdı ve bir süre hepimizi şaşkınlıkla süzdü. Kararlı tavrımız onu yıldırmış olacaktı ki önündeki telefonu kaldırdı ve her an bir yerleri kemirmeye başlayacakmışız gibi bizi izlerken diğer taraftaki kişiyle konuştu.

“Tamamdır,” dedi telefonu indirip bozguna uğramış bir biçimde bize bakarken. “Erdem Bey üçüncü katta, ofisinde sizi bekliyor.”

“Biz de aynısını söyledik ama siz o sırada *x-ray* cihazı görevini üstlenen gözlerinizle bizi inceliyordunuz,” dedim lafı yapıştırmanın hazzıyla.

“Ayrıca bluzun hoş olsa da geçen sezondan kalma bir ürün. Marka giyineceksen trendi takip etmelisin, tatlım,” diyen Zeynep, çişini sıkmaktan ötürü yüzü kızarmış olsa da lafını sokmuştu. *Sizin de bildiğiniz gibi kendisi evinden başka bir yerde tuvaletini yapamıyordu.*

Asansörle üçüncü kata çıkarken aynadaki yansımama baktım. Uzun saçlarımı omuzlarımdan önüme doğru aldım. Gülmsemeye çalışarak aynadaki yansımama beşlik çakıyormuş gibi yaptım.

“Yapma şöyle hareketler, aynı Habeş maymununa benziyorsun,” diyen Berat, hemen yanımda duruyordu ancak yüzüme bakmamakta kararlıydı.

“Kendi yansımanı görüp bunları düşünmüş olmayasın?” dedim ben de ona sataşarak.

Güler gibi bir ses çıkardı. “Her ne olursa olsun korkma,” dedi güven verici gözleri benimle buluşurken. “Biz hep senin yanındayız, Zeliş.”

Tam korkmadığıma dair yalanlarımı sıralayacakken asansörün kapıları iki yandan mekanik bir sesle açıldı ve o anda yüzüme vuran ofis kokusuyla bir elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Girişteki sekreter varlığımızı fark edince yerinden kalkarak kibarca bizi selamladı.

“Hoş geldiniz, Zeliha Hanım,” dedi ilgiyle beni incelerken, aşağı kattaki süpürgesiz cadıdan daha tatlı olduğu belliydi. “Erdem Bey ofisinde.”

Önden ilerleyerek bize yolu gösterirken ıslıl ıslıl koridorda buzlu camlarla mahremiyet sağlanan birkaç odanın önünden geçtik. Sonunda birinin önünde durduğumuzda genç sekreter

bizim için kapıyı tıklattı ve içeriden gelen olumlu yanıtla önümüzden çekildi.

Açtığı kapıdan içeriye girerken istemsizce avuçlarım titredi ve kuruyan boğazımı rahatlatmak için tükürüğümü yuttum. Uzun, oval masada toplanan kalabalığın dikkatli gözleri tüm vücudumda gezinirken gülümsemeye çalıştım. Kalabalığın yabancı olmamasına sevinmeliydim aslında ancak tanıyor olmam daha beter hâle gelmeme neden oldu.

Erdem Bey yerinden kalkıp önüme kadar geldi. “Demek geldin, Zeliş. Ben de seni bekliyordum,” diyerek elini uzattı.

Kısa bir tokalaşmanın ardından beni masaya yönlendirdi ve kaderin bir cilvesi olarak tam da Aytuğ’un karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Ajans müdürü Erdem Bey, arkadaşlarıma da aynı şekilde yaklaştı. Herkes yerine yerleşirken masada duran açılmamış suya kaçamak bir bakış attım.

“Kamerada görüldüğünden daha renkli bir karakterle karşı karşıyayız desene,” diyen Erdem Bey’in bilge bakışları beni inceledi. “Doğrusu uzun zamandır senin kadar kendine has bir içerik üreticisiyle karşılaşmamıştık.”

Tam teşekkür edeceğim sırada Seçil lafa atladı. “*Uzun zamandır keçi sağan birini görmüyorum*, demek istediniz herhâlde?” dedi iğneleyici bir üslupla.

Dişlerimi sıkarak önümde duran suyu kapıp hızla kapağını açtım ve kafama diktim. Karşımda oturan tarçın rengi bakışlar ışıkla iki ton kadar açılıp bal rengine dönmüştü. Hafifçe geriye yaslanmış, çenesinde ritim tuttuğu işaret parmağıyla beni merceğinden ayırmıyordu. Dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

“Ne yapsaydım, köyde egzotik hayvanlar vardı da ben mi içerik üretmedim?” dedim dişlerimin arasından ve eğilip Seçil’in yüzüne baktım. “Bu arada sen sormadan söyleyeyim, keçi sağdıktan sonra dereden kurbağa da topladım çünkü neden olmasın ki?”

“Keçinin, hele de dağ keçisinin eti lokum gibi olur,” diyen Feyyaz, zavallı hayvanı daha şimdiden hayalinde kebab hâline getirmişti. “Etini bir gece acılı bir sosla bekleteceksin, ertesi gün de közlü ateşte pişireceksin.”

Adanalı olmak bunu gerektiriyor herhâlde, diye düşündüm. Feyyaz’ın özenle jölelenmiş saçları geriye doğru yatırılmış, birkaç teli alnına süzülmişti. İpek bir gömlek giymiş, düğmelerinin yarısını açık bırakmıştı ve madalyonu andıran altın kolyesi oradan göz kırpıyordu.

“Anladığım kadarıyla Zeliş, kameranın diğer tarafındaki kişiden çok da farklı biri değil,” diyen Erdem Bey, bana yönelik konuşuyordu ama sanki ben burada değilmişim gibi davranıyordu. “İzleyici bu hâlini seviyor, aynı zamanda da taklit ediyor.”

“Sağ olsunlar,” dedim büyük bir gülümsemeyle ve yüzümün sağ yanındaki bakışları önemsememeye çalıştım. “Bugün buradaysam onların sayesinde.”

Erdem Bey beni başıyla onayladı. “Biz de bu yüzden sana ve bize en faydalı olacak şekilde bir şirket sözleşmesi hazırladık,” diyerek önündeki siyah kapaklı dosyayı bana doğru itti. “Olumlu dönüş yaparsan çok mutlu oluruz ama düşünme süren elbette var.”

Dosyayı alırken teşekkür ederek mırıldandım ancak içini açmadım. Bu, artık ailemle karar vereceğim bir durumdu. Şimdi ne söylesem bizimkilere ters düşme ihtimali vardı, bu yüzden hiç o toplara girmedim. Ben bu düşünceler içindeyken odanın kapısı açıldı ve içeriye Yarkın girdi.

“Konuşmanız bittiyse eğer Zeliş’i kamera ekibi ve stilistle tanıştırmak istiyorum,” dediğinde dişlerimi sıktım. “Hem Grup Trol’ün çekimi başlamak üzere.”

Erdem Bey, Yarkın’ı başıyla onaylayıp tekrar bana döndü. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, senden haber bekliyor olacağım,” diyerek benimle tokalaşıp diğerlerine döndü. “Sizinle de konuştuğumuz konseptte ilerleyeceğiz, çocuklar.”

Hep birlikte odanın çıkışına doğru ilerlerken Huriye, Fatih'ten Şila'yı aldı ve onu mıncıklamaya başladı. Köpeği içine sokacakmış gibi severken yanındaki Seçil'in bakışlarından bihaberdi. Çekim stüdyosuna doğru ilerlerken Seçil hafifçe kız arkadaşından uzaklaştı.

“Hemen de alıp öpüyorsun, aşıları tam mı değil mi onu bile sormadın, Huriş,” dedi aralarına iyice mesafe koyarken.

“Onun aşıları tam ama galiba senin değil,” diyen Fatih, dik bakışlarını Seçil'in üstünde gezdirdi.

Hemen yanımda yürüyen Aytuğ, uzun boyu ve heybetiyle tüm alanı kaplıyordu. Yine de dönüp ona bakmadım, inişli çıkışlı tavırlarına yetişmekte zorlanıyordum çünkü günün sonunda gözyaşı döken ben oluyordum.

“Üniversite sınavı sonuçları açıklanmış,” dedi ilgili bir sesle, *acaba bu mühim haberi çekik sevgilisinin koynundayken mi almıştı?* “Umarım istediğin bir sonuç gelmiştir.”

“Verdiğim değerler sonucunda her zaman istediğim bir sonuçla karşılaşsam da sınav konusunda şans benden yanaydı,” dedim laf çarparak ve bu sayede Aytuğ'un soru işaretleriyle bana bakmasına neden oldum. “İstediğim sonucu aldım, soracak zahmete girdiğin için sağ ol.”

Aytuğ değişen tavrımın sebebini öğrenmek için ağzını araladığında konuşmasına fırsat vermeden yanından hızla geçtim. Devasa odanın büyük camlar aracılığıyla denizi kucaklayan manzarası içimi biraz olsun ferahlattı. Odanın bir ucunda ışık ve kameraman ekibi varken hemen çaprazında L bir koltuk ile oyun konsolu duruyordu.

Diğer uçtaki kolonun içine doğru ise askılara istiflenmiş kıyafetlerle makyaj alanı yer alıyordu. Ekranda gördüğümüz TikTokerları sil baştan yapıyorlardı resmen. Stilist olduğunu tahmin ettiğim kadın, çenesinde kesilmiş saçları ve salaş tarzıyla önümde durduğunda beni şöyle bir süzdü.

“Beklediğimden daha vasat durumda,” dedi ellerini şalvar tipi pantolonuna sokup Yarkın’a bakarken. “Dön şöyle bir kendi etrafında.”

Kadının aniden gelişen bu tavrı ve gülümseyen yüzümü es geçerek direkt Yarkın’la muhatap olması tırnaklarımın avucuma batmasına neden oldu. Bu sırada bizimkilerin arkama doluştuğunu biliyordum. *Bizler kocaman bir puzzle’in parçalarıydık ve hiçbirimiz söküp takılacak bir obje değildik, eksiklerimizle orijinaldik.*

“Halledilir,” dedi Yarkın umursamazca ve meydan okuyan gözlerle bana baktı. İstedğim şey için vazgeçebileceğim her parçamı keyifle izleyecek gibi duruyordu.

Bir tarafımı zor kapatacak mini boy, lacivert renkli bir elbiseye bakıp dudak büktüm. Stilist kadın, koyu renk makyajın süslediği gözleriyle beni izliyordu. Şüphesiz elbiseye tav olacağımı falan sanıyordu herhâlde.

“Şey,” dedim çok samimi ve saf bir ifadeyle. “Elbise nerede acaba? Ben pek bir şey göremiyorum da...” Bir anda yardımcının gözüme gözüme soktuğu elbiseyi elinden alıp bir bez parçası gibi yere fırlattım. “Bana bak süslü kokona, benim kimseye benzemek ya da kimseyle sidik yarıştırmak gibi bir gayem yok! Tarzım ve tavrım beni senin karşına taşıyabilecek kadar başarılı kıldı, bu yüzden beni hurdacıdaki bir araba gibi söküp takmana izin vermeyeceğim.”

“Efendim?” dedi kollarını göğsünde bağlayıp inanamaz gözlerle yanımdaki Yarkın’a bakarken. “Size inanamıyorum, beni kimlerle muhatap ediyorsunuz!”

“Valla ben de senin kaotik enerjine bayılmıyorum,” dedim ve Yarkın’la arasındaki göz temasını kesmek için parmaklarımı yüzüne doğru kaldırıp şıklattım. “Benimle alakalı konuşurken muhatabın ben olacağım. Gerçi bu tavırlardan sonra o sözleşmeyi imzalayacağımı hiç sanmıyorum.”

Gerginlik anbean bir örümcek ağı gibi ortama yayıldığında Yarkın uzlaştırmacı bir tavırla önüme geçti. Stilist kadının

koluna girip görüş açımdan çıkarırken biraz mola vermenin iyi olacağını söylemişti. Sinirden gözüm seğirirken bizimkiler beni koltuğa oturttu.

Huriye anlayışlı gözlerle bir şişe su uzattı. “Bazen gerçekten hiç çekilmez biri oluyor,” dedi stilisti kastederek.

“Doğruları söylemek de suç sayılıyor,” diye mırıldandı Seçil, artık sabrımın son noktada olduğunu ben bile farkında değildim.

Yerimden nasıl kalktığımı bilemedim. Geçen günkü piknik fiyaskosunun hırsıyla şişedeki tüm suyu kafasından aşağıya boşalttım. Çılgılığı ortalığı inletirken Grup Trol hızlı davranıp onunla benim arama girmişti. Mamo ağlayan kızı sakinleştirmeye çalışırken Feyyaz önümde etten bir duvar gibi duruyordu.

“Geri çekil, Zeliha,” dedi yüzü hiç görmediğim kadar korkutucu olan Feyyaz. Kendi bölgesini işaretleyen bir yırtıcı gibiydi âdeta. “O bizim grubumuzda ve kimsenin zarar görmesini istemiyoruz.”

“O da çenesini tutsun o zaman, birader,” diyerek araya girdi Berat ve beni kolumdan tutarak geriye çekti. “Ayrıca o nasıl bir dildir ya? İnsanı dinden, imandan çıkarır.”

Feyyaz, Seçil’in haksız olduğunu bilincinde olarak gözlerini kaçırdı. Yine de kızın önünden çekilmedi, bu tutum beni deli ettiğinden koltuktaki çantamı alıp hızlı soluklarla sırtıma geçirdim. Huriye ve Zeynep beni durdurmaya çalışırken Ayтуğ ne yapacağını bilemez bir hâlde önüme dikildi.

“Sen ne alaka?” dedim kafamla Seçil’in yerinde tepindiği alanı gösterirken. “Şu anda burada olmak yerine daha iki hafta önce beni dövmekten beter eden arkadaşının yanında olman lazım.”

Ayтуğ’a sertçe omuz atıp yanından geçerken tuttuğum yaşlardan ötürü bulanık gören gözlerimle asansöre doğru ilerledim. Peşimden kimsenin gelmemesine mutluydum çünkü şu an herkesin kalbini kırabilirdim. Ajansın otoparkına

çıktığımda serinleyen havayı içime çektim. Gözlerim bir süre bulutlanan gökyüzünde oradan oraya dolandı.

Boşluğa düşüyormuş gibi attığım adımlarla gidip kaldırımın kenarına oturdum. Gözlerimdeki yaşlar art arda boşalırken son günlerin birikmişliğini döktüğümün farkındaydım. Yanımdan geçenler garip garip bana bakarken çılgılık atmamak için elimi ısırdım.

Israrla çalmaya başlayan telefonumla birlikte önüme düşen saçlarımı geriye doğru attım. Sinirle telefonu cebimden çıkardım ve arayanın annem olduğunu gördüm. Üstelik birkaç tane de mesaj bırakmıştı. Geçen hafta Sivas'ta olduğumuz için elektrik faturasını ödeyememiştik ve son günü bugündü. Babam işte olduğu için benden ödememi istemişti.

Yanımda yeterli nakit param var mı diye kontrol edip aneme mesaj attım. Toplantıda olduğum için telefonunu açmadığımı da not düşmüştüm. Sarsak adımlarla ana yolun ilerisinde kalan ATM'lere doğru ilerledim. Önümde sadece bir kişi olması içimi rahatlatmıştı.

Kartımı sokup önce hesabıma, ardından da ödemeler kısmından faturalara girdim. Kullanıcı numarasını girmek, sulu gözlerle ekrana bakmaya çalışmak tam bir işkenceydi. Sonunda nakit parayı bölmeye yerleştirdim ve giriş tuşuna bastım.

Makine parayı sayarken yüzümü elimin tersiyle sildim ancak para kabul edilmedi, daha düzgün koymam gerektiğine dair komut vererek geri iade etti. Tüm sorumluluklarımın bu anlarda mı gelmesi gerekiyordu sahiden? Oflayarak parayı istediği gibi hazneye yerleştirdim.

Aradan geçen bir dakikadan sonra parayı yeniden iade ettiğinde sinirle elimi para giriş bölmesine soktum. Parayı almak için çektiğimde sıkışmış olduğunu fark edince resmen haykırdım. Son bir umutla parayı çektiğimde iki yüz liranın yarısı içinde kaldı.

Banka parama el koyduğuna dair bir şeyler zırvalarken arkamda sırasını bekleyen kişiden ötürü ne yapacağımı şaşırdım.

O sinirle makineye bir tekme savurduğum sırada cebime koyduğum uğur misketimin yere düştüğüne dair bir ses duydum. Yuvarlanan misket, bana endişe ve rahatlamayla bakan Aytuğ'un ayaklarının dibinde durdu.

Misketten daha güzel renklere ev sahipliği yapan gözleri küçük cam küreye kaydığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ayağımdaki *converse*'lerle yanına gittim ve tam dibinde durdum. Misketi almak için eğildiğim sırada o da benimle birlikte eğildi.

Başlarımız birbirine çarparsa da misketi ilk alan o oldu ve hiç beklemediğim bir şeyi yaparak gözleriyle aynı renk küreyi güneşe doğru kaldırdı. Bu görüntü ağzımın kurummasına neden olurken gözlerim tekrar yaşlarla doldu. Geriye doğru bir adım atarak bu hayalî manzaradan kaçmak istedim.

Ayağıma takılan bir taş dengemi kaybetmeme sebep olurken aniden yanımda bir yel esti. Sevdiğim bakışlar hemen bir nefes ötemde, gözlerinden rol çalan simli misketimin ise elindeydi.

"Tuttum seni," dedi alnından dökülen saçları yüzüme değmek üzereyken. "Daha iyi olacaksın, fındık kurdu."

Sadece iki haftadır duymadığım ancak bir asır gibi gelen o lakap, buz tutan tüm limanlarıma ılık ılık suların akmasına neden oldu. Dilimi kanatana kadar ısırdım çünkü heyecandan çenem titriyor, parmak uçlarım sevdiğim gözlerini gölgeleyen kirpiklerine dokunmak için karıncalanıyor, bir parça yıldız tozu ise yine anı kurtarıyordu.

*Küçükken annemin şeker kavanozundan
aşırđığım şekerler kadar tatlıydı yaşadığım duygular,
İçinden sakız çıkması için emdiğim Lolipop şekerin
hafif mayhoş tadı gibiydi kaçmaya çalıştığım
bakışlar,
O sakıza kavuşunca yaşadığım tarifsiz mutluluktan
sıra sıra kirpikler, onları süsleyen tarçın rengi
hareler ve görmeyi hep istediğim gülüşler.*

13. BÖLÜM

Ben o an bir nevi transa girdiğim için Aytuğ daha hızlı davranma şansı buldu. Uğurlu misketimi eline alıp tekrar güneşe doğru kaldırdı ve bir gözünü kısarak içindeki renkleri yokladı. Küçükken hepimizin yaptığı bu hareket tebessüm etmeme sebep oldu.

“Ver artık şunu,” dedim sabırsız bir sesle. Avucumu Aytuğ’a uzattım.

“Senin için kıymetli demek,” diyerek misketimi gözlerinden uzaklaştırıp aynı renk bakışlarını üzerime dikti. “Rengi de güzelmiş.”

Bunu söylerken gözlerimiz arasında kırılmaz bir köprü kurulmuştu. Göz bebekleri büyüyerek bakışlarını olduğundan daha koyu hâle getirirken nefes alamadım. Açık duran avucuma misketimi koymak yerine onu cebine atınca daldığım duygu denizinden çıktım.

“Onu sevdim, bu yüzden bende kalacak,” derken o kadar rahat bir ses tonu kullanıyordu ki çıldırdım. “Gözlerini kısıp burnunu dikince korkutucu olmuyorsun. Belki bunu sana daha önce söyleyen olmamıştır ama tıpkı fındık kurduna benziyorsun.”

Cebinden misketimi almak için atıldığımda elini cebine atarak misketi çıkardı ve havaya kaldırdı. Kolunu tutup misketime doğru zıplarken yukarıdan diktiği gözleriyle yüzümü inceliyordu. Etrafımızdan geçen insanlar garip garip bize bakarken Aytuğ’un uzun boyu nedeniyle düştüğüm duruma ben de acıyordum.

“O benim uğur misketim,” dedim samimi bir içerlemeyle ve alnımdaki teri sildim. “Günüm iyi geçsin diye yanımda getirmiştım ama çalınacağını nereden bilebilirdim ki?”

Ona dik bakışlar atarak söylemiştim son cümlenin altını çizerek ama daha sonra aklıma böyle yaptığımda fındık

kurtlarına benzediğimi söylemesi aklıma geldi. Boştaki elimde duran yarısı yırtılmış iki yüz lirayla gidip kaldırımın kenarına oturdum. Fatih şimdi burada olsa yerden soğuk alacağımı ve ileride çocuğumun olmayacağına dair beynimi yerdi.

Yanıma gelip otururken şişirdiğim yanaklarımdaki havayı dışarıya üfledim. Misketimi ne halt etmeye aşırıldığını bilmiyordum, zaten hayatımdaki tek şans objem oydu.

“Az önce ATM’nin içine elini sokmuş ne yapıyordun?” diye büyük bir merakla sorduğunda faturanın parasının mahvolduğu aklıma geldi.

“Bademcik ameliyatı yapıyordum,” dedim hafif huysuz bir sesle ve ileriye doğru uzattığı bacaklarına baktım. “Ne yapacağım, Aytuğ? Manyak makine paramı yuttu, onu almaya çalışıyordum hatta aldım da ama yarısını.” Ona yarısı yırtılmış iki yüz lirayı gösterdim.

“ATM’de tam olarak ne işin vardı peki?” diye ikinci bir soru sorduğunda içimden ya sabır çektim.

“Elektrik faturasını yatıracaktım, oldu mu? Geçti mi merakın?” diyerek oturduğum yerden hızla kalktım ve eteğimin arkasını silkeledim. “Ayrıca hiç üstüne laf getirmeye çalışma, daha az önce misketimi aşırıldığını unutmuş değilim.”

Ona tepeden bakışlar atabilmenin haklı gururunu yaşayarak hızla arkamı döndüm. Saçlarım sağ profilimi süpürürken ajansa doğru ilerlemeye başlayacağım sırada elimi saran parmaklarla durmak zorunda kaldım, sinirden buz kesen tenime değen ılık dokunuş içimi titretti. Gözlerim önce birleşen ellerimize, daha sonra yüzüne düştü.

“Neden sürekli bana böyle davranıyorsun?” dedi elimi bırakmadan oturduğu yerden doğrulurken. “Aramızda benim bilmediğim bir sorun mu var?” diyerek ilgili gözlerini bende dolaştırdı.

“Gerçekten merak ettiğin için mi soruyorsun bunu? Öyleyse peki madem, hiç lafı dolandırmayacağım hatta saçma sapan

triplere girip senin dümdüz çalışan beynini gereksiz virajlarla da yormayacağım,” diyerek kollarımı göğsümde buluşturdum. “Bak, senin bir öyle bir böyle olan davranışlarından sıkıldım. Piknikte düştüm diye ortalığı bir ayağa kaldırmadığın kaldı ama daha sonra bir kere bile beni aramadın.”

Avucu ısınarak tenimi sarmaladığında bakışlarının arada sırada birleşen ellerimize kaydığını fark ettim. Onu gafıl avlamıştım ve hazır elimde fırsat varken bunu sonuna kadar kullanacaktım.

“Şimdi ise burada gelmiş benimle ilgileniyorsun ama daha birkaç gün önce hikâyelerini bir kızla sarmaş dolaş olduğun fotoğrafların süslüyordu,” dediğimde aklıma o görüntüler geldi ve sinirle elimi avucundan çektim. “Neyim ben senin için? İsteddiğinde gelip oynadığın ama sonra sıkıldığında kenara atacağın bir oyuncak mı? Eğer öyleyse merak etme, her yerde senin oynayabileceğin türden daha güzel oyuncaklar var zaten!”

Bütün bunları konuşmamı, itiraf etmemi beklemiyor olacaktı ki kaşları havalandı, düşünceleri ve bakışları etrafta dolaştı. Derken bugüne kadar bana hiç bakmadığı şekilde baktı ve hafifçe yüzüme doğru eğildi. Gördükleri, ne gördüyse artık yüzünde anlamlandıramadığım bir gülüşün peyda olmasına sebep oldu.

“Yüzüne daha yakından bakınca görünen çillerini ve yukarı doğru bakarken birbirine dolanan kirpiklerini seviyorum,” diyerek burnumun ucuna hafifçe vurdu. “Bir de utanınca aralanan küçük ağzını ve bütün hepsini.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için eteğimin yumuşak kumaşını uçlarından tutup sıktım. Bütün vücudumu hayali bir çemberin içine almıştı sanki. Meydana çıkardığı misketimi havaya fırlatıp tekrar tuttuğunda ona ne kadar anlamlı baktığını fark ettim.

“Duygularımı ifade etme konusunda senin kadar başarılı değilim, üstelik ne olduklarından da emin değilim... Bu süreçte seni üzer miyim peki? Hiç şüphesiz, evet,” diyerek sorduğu

soruyu yine kendisi cevapladı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. “Ancak ben aklını karıştırmayı bırakmayacak bencil bir adamım ve bunu yaparken acı çekmeyecek kadar zalimim.”

“Duygularından bir matematik problemiymiş gibi bahsettiğin evredeyse eğer sağ ol kalsın, ben hiç almayayım,” diyerek onun zevzek gülümlü suratından uzaklaştım. “Hem duygular konusunda zayıfsan aklının karışması konusunda da zayıfsındır. Daha az önce ifade ettiğin gibi duygular söz konusu olduğunda senden daha iyiyim ve aklınla oynarken vicdan duymayacak kadar da mantıklıyım.”

Havaya atıp tuttuğu misket elinde kalınca küçük bir asker selamı çakarak arkamı döndüm. Dolan gözlerimle ajansa doğru ilerlerken bir an önce buradan gitmek istiyordum. Kafasında bir şeyleri netleştirene kadar hayatını yaşayacağını ve bu sırada da sürekli bana karışacağını söylemişti.

Öfkeyle omzumun üzerinden geriye doğru döndüğümde, bıraktığım yerde hiç kıpırdamadan bana doğru baktığını fark ettim. Onun bu hâli içimin sıkılmasına neden olurken hızla cebimden telefonumu çıkardım ve bizimkilere aşağıya inmelerini söyleyen bir mesaj attım.

Güne çok erkenden *merhaba* demiştim çünkü annem oturma odasına taşıdığı kahvaltısıyla son ses açtığı televizyondan uzman bir psikoloğu dinliyordu. Tabii ben de bunun öncesinde sabaha kadar saçlarımı yolup odada sinir krizleri geçirdiğim için bu merhabaya kabaran saç tellerim ve göbeğime kadar sıyrılmış tişörtüm eşlik etmişti.

Yataktan çıkarken boş cips poşetini fark etmeyerek üstüne bastım ve zaten uyku sersemi olduğum için kalktığım gibi

yatağın dibine, kıcımlın üstüne düştüm. Sese koşarak gelen annem, odamlın aralık kapısını iterek endişeyle bana baktı ancak endişesi odanın hâlini görmesiyle son buldu.

“Gözün kör olmasın, Zeliha!” diyerek bağırdığında zonklayan başıma demir çubuklar soktu sanki. “şu odanın hâline bak. Ay, sanırım tansiyonumun düştü!”

Ellerini beline koyarak tepeme dikildi. Sızlayan kıcımlı sıvazlayarak kalkmaya çalışırken anneme bakmaya çekiniyordum. Nihayet gözlerim yüzünü bulduğunda öfkeli hareleri koyulaştı. Çenemi tutup yüzümü kendine yaklaştırdığında iç çektim.

“şu hâline bak, gören de ajansla anlaşma imzalamaya değil de cenazeye gitmiş sanır,” dedi lahavle çekerek ve kafasını sağa sola salladı. “Az önce dinlediğim uzman psikolog, *ergen çocuklarınızla kaliteli vakit geçirin*, diyordu. Hadi gel, kahvaltı et de seninle çıkıp bir vakit geçirelim.”

Annemin ağızından son dökülenler, şaşkınlıkla kaşlarımlın havalanmasına ve öküzün trene bakması gibi ona bakmama neden oldu. Beni önce banyoya itip kendisi de odamlı toplamaya yönelirken ikide bir dönüp anneme bakıyordum.

Kısa ve ılık bir duş kendime gelmem için bir nebze olsun yardımcı olmuştu. Paçaları lastikli eşofman altımın üstüne salaş bir tişört geçirerek saçlarımlı atkuyruğu yaptım. Pis basketbol topunu evin antresine yuvarlayarak içeriye giren Onur, terli saçını kaşıyarak banyoya doğru ilerledi. Ancak son anda varlığımı fark ederek duraksadı.

“Bilim insanları klonlayacak kadar ilerlemiş olmalı; aksi hâlde ablamı okul dışında, bu saatte koltukta oturuyorken bulmak bir mucize,” diyerek önüme kadar gelip yüzüme eğildi. “*Zombilere dönmüşsün*, diyeceğim ama şimdi onlara hakaret olur.”

İşaret parmağımı terli alnına koyarak onu ittim. “Defol git, osuruk böceği,” dedim dişlerimin arasından.

“Uğraşma ablanla, Onur,” diyen annem, Efe’nin başında tuvaletini yapmasını bekliyordu. “Ayrıca iki dakika içinde o pis topunu halımdan kaldırmazsan ablandan daha beter ederim, duydun mu beni?”

Annemi umursamayan Onur, ikinci defa alayla yüzüme eğildi. “Abla,” dedi büyük bir dikkatle beni incelerken. “Yoksa gece lavaboya sıcak su döktün de bize görünmeyenler seni mi yokladı?”

Kendi yaptığı espriye kahkahayla gülerken elimde olmaya-
rak dizinin arkasına vurdum. Hazırlıksız yakalandığı için ha-
lının üstüne düştüğü sırada annemin kızarttığı sigara börek-
lerinden birini yiyordum. Eğlencesi kısa süren Onur, bunun
devamı olacağına dair beni tehdit ederek banyoya girdi.

“Anne,” dedim Efe’nin üstünü değiştiren Hatice Bacı’ya ba-
karken. “Biz kaliteli vakit geçirirken Efe’ye ne olacak?”

“Ayten teyzenlere bırakacağım, hem onun oğluyla iyi anla-
şıyor, biz dönene kadar oynarlar,” diyen anneme cevap vermek
için ağzımı araladım ama son anda vazgeçtim.

Çünkü en son Ayten teyzenin oğlunun ağzından Efe’nin
kulağını zorla almıştım. Benim küçük bildircinimin kulağını
koparıyordu az daha, oğlanın bir gözüne yanlışlıkla parmağımı
sokmamış olsaydım bildircinim şu anda tek kulaklı kalmış ola-
caktı.

Annemin hazırlanabilmesi için Efe’yi kucağıma alıp tele-
vizyondan sevdiği bir çizgi filmi açtım. Sarmaş dolaş bir hâlde
televizyonu izlerken bizimkiler aklıma geldi. Dün gerçekleşen
olay ve onun öncesindeki mevzular nedeniyle yine herkes bo-
zuk atıyordu.

Yanaklarımdaki havayı dışarıya üflediğimde bu ses Efe’nin
dikkatini çekti ve eliyle yanağıma bastırarak tekrar yapmamı
istedi. Onun için bunu tekrarladığımda insanın içini gıdık-
layıp dişlerini gıcırdatmasına neden olan gülüşü duyuldu ve
ben bu anı ölümsüzleştirmek için telefonumla kayda aldım.

Videoyu TikTok hesabımda paylaşıırken başka hiçbir şeye bakmamaya özen gösterdim.

Maazallah yine önüme Aytuğ Efendi'nin başka kızların kucağındaki videosu düşebilirdi.

Efe'yle eğlenceli dakikalarım, annemin yanıma gelmesiyle son buldu. Küçük erkeğimi Ayten teyzeye bırakırken annemlerin çene çalmasından yararlanarak Ayten teyzenin küçük veledini tehdit etmişim. Üstelik bu sefer kardeşimin kulağını o *Tazmanyacı Canavarı*'nın ağzından kurtaracak bir ablası da yoktu.

Annemle otobüs yolculuğumuz, gideceğimiz yerin sürpriz olduğunu söylemesiyle geçti. Büyük bir alışveriş merkezine yakın bir durakta indiğimizde annem hızlı yürüyordu. Sebebini anlayamadığım bir şekilde beni de sürüklerken çantasındaki her şeyi kontrol etti.

Çantada su ve birkaç paket bisküvi vardı. Döner kapıdan içeriye girer girmez zemin kata inen yürüyen merdivenlere koşar adım gitti. Yürüyen merdivenler bizi indirirken büyük bir teknoloji mağazasının açılışındaki kalabalığı gördüm. Kaşlarımı kaldırmış, büyük bir hüsrarla anneme bakarken ne demek istediğimi anladı.

“Kızım bakma öyle, al sana bal gibi kaliteli vakit işte,” dedi kısa olan sıraya girerken, başımı yana yatırıp yüzümü buruşturdum. “İstediğim ütüyü yüzde elli indirimli almış olacağım, hem ütü alanlara tartı hediye ediyorlar.”

“Sana inanamıyorum, anne! Gerçekten bizi bunun için mi bu saatte buraya getirdin?” dedim arkamda olan kişilerin attığı dirsekleri görmezden gelmeye çalışarak.

“Ne bekliyordun, yavrum? Deniz kenarında acı soslu ördek ciğeri mi yiyecektik?” diyen annemin bu kadar entelektüel yemek bilgisine nereden ulaştığını düşündüm.

Sıcak ve kasvetli bir hâl alan bekleyiş, mağazanın açılış vaktine kadar sürdü. Bir ara tombul teyzenin biri, beni katlanabilir

sandalye olarak düşünmüş olacaktı ki neredeyse üstüme oturuyordu. Ortamdaki ter kokusu ve annemle sohbet eden kadının ağzındaki sarımsak kokusuyla öyle bir deşarj oldum ki inanamazsınız. Çünkü derdim o an gözümde küçüldü ve buradan kurtulur kurtulmaz şükür namazı kılacağıma dair kendime söz verdim.

Kapıdaki kırmızı kurdele kesilip herkes içeriye hücum ettiğinde neredeyse düşüyordum. Bu his bana bir önceki alışveriş merkezindeki hayran buluşmasını hatırlattığında bir an nefes alamadım. Neyse ki annem yanımdaydı ve elimden tutup beni istediği yere götürmeyi başardı.

Ütüsünü ve tartı hediyesini eline aldığında dünya kupasını kazanmış bir futbolcu gibi havaya kaldırdı. Ben de bu yorumumu ve annemin fotoğrafını Instagram'da paylaştım. Kasa sırasında kucağımda ütü, bacaklarımın arasında tartısı dururken açgözlü annem diğer şeylere bakmak için yanımdan ayrılmıştı.

Terden yüzüme yapışan bebek saçlarıma üfleyip önümdeki kişinin işini bitirmesini bekledim. Kendisi utanmasa mağazayı sırtlayacağından aldıkları bir türlü bitmiyordu. Suratı mahkeme duvarından hâllice olan kasiyer, işimi halledip kolum kadar fişi poşete attıktan sonra hepsini elime tutuşturdu.

Sıradan çıkmak için adım attığım sırada önüme çıkan kızlarla duraksadım. Ellerindeki telefonlarıyla beni gördüklerinden dolayı çığlık atıp zıplıyorlardı. Ne yapacağımı bilemeyerek herkesin garip bakışları altında gülümsemeye çalıştım.

“İnanamıyorum... Zeliş, bu sensin!” dedi burada durduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi. “Bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Insta hikâyenden burada olduğunu görüp geldik.”

“Tabii, neden olmasın?” dedim elimdeki alışveriş çantalarıyla.

Kızlar bana sımsıkı sarılıp birkaç fotoğrafımızı çektikten sonra beni iki kat terle baş başa bırakarak yanımdan ayrıldılar. Sonunda bir yavrusu olduğunu fark eden annem yanıma geldiğinde birlikte dışarıya çıktık. Sızlayan topuklarımın üzerinde

duramadığım için annemin yanındaki boş yere oturdum. Ancak oraya da yaşlı bir teyze göz diktiğinden yolculuk boyunca kınayan bakışlarıyla taciz edildim.

Mahalleye geldiğimizde bizim gruptan gelen bir mesajla hepsinin özel yerimizde olduğunu öğrendim ve böylece hayırlı evlat kotamı bugünlük doldurduğum için poşetleri annemin eline vererek hemen oradan tüydüm. Garajın kapısını vurup bir süre bekledim. Kapıyı açan Sümeyye, gülümseyerek bana sarıldı.

Hastaydı ve birkaç günlük süren ayrılıkta beni özlemişti. Birlikte içeriye girdiğimizde Berat garajın kapısını indirdi. Kaykılarak oturduğu sandalyede Zeynep’le birlikte *PlayStation* oynuyordu çünkü Fatih ağlamakla meşguldü. Burnunu çekip Şıla’yı hafifçe kendinden öteye iten Soyuklama Fatih, yine bir zevzeklik peşindeydi.

Önünde diz çöküp yüzüne eğildim. “Nen var, kuzum?” diye eski Türk filmlerini taklit ederek sorduğumda, Berat bıyık altından güldü.

“Ne yesem bir türlü sütüm olmuyor...” dedi gürültüyle burnunu mendiline silerken. “Ona yetememek beni tüketiyor.”

Annesinden ayrıldığı için biraz korkak ve çekingen olan Şıla’yı kucağıma alarak titreyen bedenini kendime bastırdım. Kollarımı etrafına sarıp kafasına yumuşak bir öpücük kondururken gülüşümü bastırmaya çalışıyordum.

“Fatih lohusa sendromu yaşıyor,” dedi Berat bıkkın bir sesle.

Lohusa sendromu, yeni doğum yapan kadınların girdiği psikolojik bir durumdu. Fatih’in kendini anne ilan etmesi ve rolüne uygun bir biçimde yaptığı hareketler gülüşümü tutmama engel oldu. Derya, Şıla’yı benden alırken üzgündü. Yavrunun hâli onun da canını sıkıyordu.

“Üzülme, Fatih. Eminim bir parça tavuğa hayır demeyecektir,” diyen Derya, haşlanmış tavuk etini ayırmış ve Şila’nın yemek tabağına bırakmıştı.

Serin garajda geriye doğru kayıp kanepeye yaslandım. Terimin bir parça da olsa soğuması beni rahatlatmıştı. Bizimkiler eski ama temiz bir halıyı zemine sermişlerdi. Duvarlara ipe asılan salça kutularında Zeynep’in çiçekleri vardı.

Hemen çaprazda Sümeyye’nin dikiş makinesi duruyordu ve ortadaki kasadan sehpa da yeni çizgi romanlar diziliyordu. Derya, varını yoğunu kitaplara ve bu tür şeylere harcıyordu. İkinci el bir dükkândan aldığımız mini buzdolabından keçi sütü dondurmaya çıkardım ve kenardaki plastik kutunun içine elimi daldırdım.

Hepimizi etrafına toplayan dondurmaya kaşıklarken gü-lümsüyorduk. Kırgınlıklar ve soru işaretleri bu anın dışında kalmıştı. Bilal bana kutu kutu dondurma koymak istese de otobüsün belli bir sayıda kabul edeceğini biliyordum. Bu yüzden az getirmek zorunda kalmıştım.

Kutunun dibini süpüren Fatih, üzerindeki bakışları fark etti. “Ne bakıyorsunuz öyle? Ben emziren bir anneyim,” dediğinde ağızındaki demir kaşıkla geriye doğru yaslanıp güldüm.

Herkes köşesine çekilirken mini pufunda uykuya dalan Şila’yla Fatih hemen ayaklandı. Berat *PlayStation* arkadaşının ona katılmasıyla keyifle gülüp boştaki oyun kolunu ona verdi. Elindeki telefonun ekranına gömülen Sümeyye, hinlikle parlayan gözlerini üzerimizde dolaştırdı.

“Bu çocuk hep senin fotoğrafını beğeniyor,” dedi fotoğrafı Derya’ya gösterirken. Berat’ın bir anda bize kayan gözleri benimle karşılaştığı için *PlayStation*’a geri döndü.

“Ben de geçen gün yorum yaptığımı gördüm,” dedi Zeynep ateşi körüklemenin hazzıyla.

Tekrardan huzurumuzun kaçacağından korksam da anlamadığım bir biçimde yaptıkları bana doğru geliyordu. Gerçi

Berat duygularını kabul ediyordu, sorun Derya'nın onu hayatına almak istememesiydi ama işte canım arkadaşımın da kendine göre haklı sebepleri vardı.

“Hani bakim kim yazmış?” diyen şakacı ses, hemen kulağımın dibinden geldi ve Berat'ın kafasını hemen yanımda oturan Sümeyye'nin telefonuna uzattığını fark ettim.

“Bu niye seni ilgilendiriyor anlamadım?” dedi gayet ciddi bir sesle Derya, dudağımı dişledim. “Git bak, kendi kız arkadaşının fotoğrafının altına zibilyon tane yorum gelmiş. Ahmet, Cevdet, Mehmet... Ardi arkası kesilmiyor maşallah!”

Gittikçe daha keyifli bir hâl alan bu durum âşık atışmasına dönmüştü. Oturduğum yerde bağdaş kurarak ağzımdaki harika dondurmanın tadıyla bizimkileri izlemeye devam ettim.

“Biz Tuğsem'le sadece takılıyoruz,” diye çok saçma ve gereksiz bir açıklamada bulundu Berat.

“Bir şeyler hissetmiyorsan neden takılıyorsun o zaman?” diye Berat'ı köşeye sıkıştıran Derya'yla birlikte telefonumun bildirim sesini es geçtim.

Berat'ın ela bakışları sevdiği genç kızın narin vücudunda gezindikten sonra gözlerinde duraksadı. Bir süre sadece gözleriyle konuştu, daha doğrusu bakışlarıyla Derya'yı yudum yudum içti. İkisinin arasındaki yoğun elektrik akımı, Şila'nın tek gözünü açıp etrafı incelemesine neden olmuştu.

“*Bir şey hissetmiyorum, demedim, takılıyoruz, dedim,*” diyerek Derya'ya meydan okuyan Berat, karşısındaki kıızı ne kadar yıprattığının farkında değildi.

“Bir şey hissediyorsan o zaman benim fotoğrafıma değil, sevgilinin fotoğrafına gelen yorumlarla ilgilen,” diyen Derya, lafı yapıştırdı.

Bu sırada Berat'ı sahaya gömen Fatih'in söylediklerinin, Derya Deniz'immin zaferiyle hiçbir alakası yoktu. O da arkadaşına kısa yoldan bir ders vermeyi istiyordu. Geçen günkü konuşmalarından bunu anlamıştım.

“Vurdu ve gol!” diye bağıırken oyun kolunu bırakmış, Berat’ın omzuna bir tane patlatmıştı.

Hepimiz yerine tam oturan bu espri ve laf atışmasının ardından telefonlarımıza gömüldük. Teknoloji mağazasında fotoğraf çekildiğim hayranlarımın bahsetmelerini kendi hikâyeme eklerken başka bir bahsetme gördüm. Aytuğ Ulusoy hesabından gelen bahsetmeyle nefesim ciğerimde düğümlendi.

Bahsetmesine tıkladığımda çalan şarkıdan dolayı kızların gözleri bana döndü. Tıpkı dün bana yaptığı gibi tarçın rengindeki misketimi güneşin altında tek gözüne tutmuş, gözünün rengiyle uyumlu küçük küre ışıltamıştı. Profesyonel bir çekim olduğu belli olan bu fotoğraf karşısında gülümsememe engel olamamıştım.

Saçları dağınık bir biçimde alnına dökülmüş, hırpani kalan köşeli yüz hatlarına zıt düşen büyük bir anlamla ekrana doğru bakmıştı. Sımsıcak bir gün batımı hissi uyandıran hareketlerinin hemen alt köşesine ise şunu yazmıştı:

Kalbim taştan ama içinde bir kurt var.

Orada bir yerlerde tutunmaya çalışan bu his beni sarsar.

Arka fonda çalan Anıl Berke’nin *Kalbin Taştan* şarkısıyla içime dolan heyecanı yutamadım. Soğuyan parmaklarımdan ayrılan telefonum kucağıma düştüğünde kızlar uzanıp telefonumu aldılar. Uğurlu misketimi Aytuğ’un parmakları arasında gören Derya, bana umutla gülümsedi.

Ve güneş onun gülüşüyle doğdu, onun gözlerinde battı.

Düzenleme

Ny.ozlem

14. BÖLÜM

Küçüklüğünüzün en tatlı zamanları, muhtemelen babanızın omzu üzerinde evin avizesine doğru uzatılırken olmuştur. Belki görüp görebileceğiniz en yüksek yerdesinizdir ve ufkunuz her şeye tepeden baktığınız için açılır. El kadar bir kızken bile yerimde duran bir çocuk olmamıştım.

Aslında ben hiç normal olmamıştım.

Heyecanı ve beni tehlikeye sürükleyeceğini bildiğim her şeyin içinde olmayı hep sevmiş, boğazımı kurutup gizlenmiş yerlerde kalbimin sekteye uğratan atışlarının peşinden gitmiştim. O atışlar beni deli etmişti. Kim bilir, belki günün birinde beni benden bile ederdi.

Bu sanatsal cümleleri, ultra lüks genç odamın yatağında yayılırken masada annemin taze sıkılmış portakalına bakarak düşünmeyi isterdim ama gelin görün ki bunun tam tersi soğuk suyun içindeydim; dizlerinde yırtık olan harika pantolonumu annem eski zannederek kesmişti.

Benim böbreğimi vererek aldığım pantolon kesilmiş ve temizlik kıyafeti yapılmıştı, daha doğrusu halı yıkama pantolonu. Dişlerimi gıcırdatarak annemin aşağıya attığı deterjanla antrenin yolluğunu ovalamaya devam ettim.

“Kendimi gece yarısı *Külkedisi*’ne dönen *Sindirella* gibi bile hissetmiyorum,” dedim büyük bir bıkkınlıkla ıslak halının üzerine otururken. “Ben bildiğin *Firdevs Hanım*’ın hizmetçisi *Katya*’yım.”

“Abartıyorsun bence, Zeliş,” diyen Derya, zeytinyağlı sarmalardan birini ağzıma attı. “Ne güzel suda seriniyorsun işte.”

Pollyanna’yı bile geçen canım arkadaşşıma şöyle bir bakıp göz devirdim. Balkondan sofraya bezini silkeleyen Safiye teyze, uzun zamanın birikmişiyse *oh olsun* der gibi beni süzdü. Kummam bir tane değildi ki anasını satayım, her yerdeydiler.

“Kontes Lale, diğer sınıftakileri de toplamış plajda piknik yapıyor,” dedim büyük bir özentiyile. “Ben ne yapıyorum peki? TikTok’un yeni parlayan yıldızı halı yıkıyor!”

“Kıyamam sana, durumumu biliyorsun yoksa yardım ederdim,” diyen Derya, karnındaki sıcak su torbasını işaret etti, onun regl günleri maalesef oldukça sancılı geçiyordu.

“Olsun, gelmen bile beni çok mutlu etti. Bazıları gibi satıcı değilsin,” dedim hayıflanarak hortumla halıyı durularken, aynı zamanda da tahtayla kazıyordum. “Tek yumurta ikizleri beni neye tercih ettilerse artık bir gelediler.”

“Yeni bir yaz dizisi başlıyormuş galiba, orada bunların sevdiği bir oyuncu var. Galiba onu görmek için sete gittiler,” diyerek omuz silkti Derya.

“Onların çenesinden insanların çekim yapabileceğini sanmıyorum,” dediğim sırada halıyı yuvarlıyordum.

Derya su dökmek için kullandığım kova ve fırçaları iç içe doldurdu. Islak halıyı omzuma atıp merdivenlerde şıp şıp ses çıkaran terliklerimle ilerlerken sesimizi duyan Safiye teyze, kapının aralığından ikimize baktı. Bazen bu kadının gırtlığını sıkırmak istiyordum.

“Apartmanı yıkamaya gelince müsait değilsin ama kendi evinizin işi olduğunda maşallahın var,” diye bana laf çarptığında dişlerimi sıkıp tırmandığım merdiven basamaklarında ona doğru döndüm.

“Kurdeşen dökcek kadar dert ettiysen kendine çık kendin yıka, Safiye teyzeciğim,” dediğimde kadın şaşkınlıkla ve onaylamaz gözlerle elini ağzına örttü.

Derya’ya başımla işaret verdim ve yaşlı cadalozu öylece bırakarak merdivenleri tırmanmaya devam ettik. Evdeki tüm halıları topladığı için bize göz kırpan parkelerin üstüne sular damlıyordu. Halıyı arka balkona götürüp asarken Derya imdadıma yetişti.

Halıyı asıp üzerine de sandalye koyduktan sonra içeriye geçtik. Annem büyük yaz temizliğine başlamış, yolluklar dışındakileri yıkamaya vermişti ve şu an Efe'nin uyku saati olduğu için muhtemelen işini bırakıp onu yatırmaya gitmişti.

Derya'yı odama sokup kapıyı sessizce örttüm. Yorgunlukla üstümü değiştirmek için banyoya ilerlediğim sırada Derya da çalışma masama oturuyordu. Üzerimi tepeden tırnağa kadar değiştirdikten sonra yatağımın ayak ucuna oturdum.

"Tercihleri yapmamıza çok zaman kalmadı, umarım kafanda yazacağın bölümleri netleştirmişsindir," diyerek farklı bir konu açan Derya'ya düşünceli gözlerle baktım, sancılarının dolayı rengi soluktu.

Buruşan ve üşüyen ayaklarımı kalçamın altına aldım. "Edebiyat bölümünü tercih edeceğim," diye mırıldandım.

"Senin için en iyisi, yazmak konusundaki yeteneğini göz ardı etmeni istemezdim," dedi ilgili ve sevecen bir gülüşle. "Ben de tıp ve sağlık alanlarını düşünüyorum bakalım."

"Tabii ki öyle yapacaksın, sen 12-C'nin gururusun," dedim kolumun altında olan yastığı ona atarak. "Herkesin hastan olacağına emin olabilirsin."

Son söylediğimle Derya'nın gözleri dalgınlaştı. Kucağına düşen yastığa sarılıp dizlerini kendine çekti. Duygularını hissetmek istemediği için kendini kilitliyordu. Berat onun için her yerdeydi.

"Ne biçim adamları seviyoruz, ben de anlamıyorum ki?" diyerek umutsuzca hayıflandım, başımı geriye atıp güzelim tavanıma baktım. "Biri takmış koluna kızı, *ben seni seviyorum* türküsünü okuyor. Diğeri *kalbim taştan ama içinde bir kurt var*, diyor."

Oturduğu yerden kalkarak yanıma gelen Derya'ya hafifçe kayarak yer açtım. Elini başının altına koyup bana doğru döndü. Kirpikleri titreşerek kapansa da söylediklerimi süzgecinden geçirdiğini biliyordum.

“Seni bir kurt olarak tanımlasa da kalbine yerleştğini açıklamaya çalışmış,” dedi düşünceli bir sesle ve işaret parmağıyla alnından burnunun ucuna kadar bir yol çizdi. “Sadece bu duygulara ve kendini sana kaptırdığına inanmıyor ve bundan korkuyor. Açıkçası durumunun gelgitli olacağını düşünüyorum.”

Derya’nın gelgitten kastı, bugün bana hislerini açıp yarın başka kızlarla takılmasıydı. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için sertçe yutkundum. Tavanımda beliren hayalî gülüşü ve gözünün birini kapatan misketin görüntüsüyle göğüs kafesim sıkıştı.

“Bilmiyorum, Derya Deniz’im, şu saatten sonra vazgeçmek de bana bir şey katmayacak ama devam edersem yıpranacaktım gibi hissediyorum,” dedim açık yüreklilikle.

“Ama onu uyardın, bir daha herhangi bir kıza o şekilde yaklaşmaya cesaret edemez,” dedi eğlenen bir tınıyla Derya. “Seni kaybetmeyi göze alamayacaktır.”

“Neden Berat’a bir şans vermedin?” diye alakasız bir soru sorduğumda saçlarımda gezinen parmakları duraksadı.

“Ben Berat için uygun kişi değilim, hayatımın onu da yıpratmasını istemiyorum. Gözlerindeki ışığı çekip alacak, üzerine yıkılacak bir sevdanın içine çekmek istemiyorum,” dedi üzgün bir hâlde.

Sanırım Derya’yı anlayabiliyordum, mesela ben Aytuğ için çok fazla bedel ödüyordum. Kendi hayatımı yürütmeye çalışıyor, onun hayatına yetişmek için soluksuz kalıyordum. Canım arkadaşım o kadar düşünceliydi ki tüm bunlarla Berat’ın uğraşmasını istemiyordu.

“Peki, ya seninle olmak pahasına Berat seninle olmak istiyorsa? Neden onun yerine karar veriyorsun, Derya? Bu çocuk seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Neden ikinize de acı çektiriyorsun?”

“Kimsenin gücü, kimsenin nefesi yetemez çünkü beni ailemin içine çektiği karanlıktan kurtarmaya,” derken gözünden akan bir damla yaş, yattığı için şakağına doğru ilerlemişti. “Yapma sen de ne olur, ikide bir neden diye sorup durma.”

Kollarımı yanımda yatan arkadaşşıma dolayarak başını göğsüme çektim. Sırtüstü yattığım yatakta gözlerim tavanda dolaşırken en sonunda gözlerimi kapattım. İkimizin de kısa bir şekerleme yapmaya hakkı vardı. Zaten çok geçmeden de altımızdaki battaniyeyi üzerimize çekmiştik.

Uyku en tatlı kaçış yoluydu ama aşk seni ummadığın bir anda yakalardı.

Derin uykumdan idrar kesemin patlamak üzere olduğunu fark ederek uyandım. Şişmiş gözlerimi yavaşça aralayarak batmak üzere olan güneş ışınlarının odamda gezinmesini izledim. Yanımda uyuyan Derya’nın üstünü örterek yavaşça doğruldum.

Tuvaletimi hızlıca yaptıktan sonra çalışma masamın üzerine attığım telefonumu aldım. Instagram’a girdiğimde önüme ilk Aytuğ’un hikâyesi düştü ve heyecanla dudağımyı kemirdim. Hikâyeye tıkladığımda bir duyuruyla karşılaştım.

Aytuğ’un okuduğı özel üniversite, büyük bir kompozisyon yarışması düzenliyordu ve kompozisyon yarışmasında derece yapan öğrencilere burs hediyesi vardı. Gözlerimi kısıp kompozisyonun konusunu dikkatle okudum.

***HEP ANLATMAK İSTEDİĞİNİZ FAKAT ANLATMAYA
FIRSAT BULAMADIĞINIZ BİR DÜŞÜNCENİZİ KOMPOZİSYON
KURALLARINA UYGUN BİR BİÇİMDE YAZINIZ.***

Alt kısımda göndereceğim mail adresi, başlama ve bitiş tarihleri mevcuttu. Ağırlığımyı bir ayağımdan diğerine verirken kolay gibi görünen ancak oldukça özgün bir fikir ve yorumlama kabiliyeti isteyen kompozisyonun konusuna baktım.

Pekâlâ. Bence bunu yapabilirim çünkü neden olmasın ki?

Akşam babam eve geldiğinde sofrayı çoktan hazırlamıştık. Kapıyı açtığımda, yüzümde babamı göreceğim huzurlu gülüşü vardı ancak babam hafifçe çattığı kaşlarıyla neredeyse beni es geçerek içeriye girdi. Bu durum yüreğime bir ağırlık çökmesine neden olurken sessizlik içinde geçen yemekte hiç konuşmadım.

Annem neler olduğuna dair babamın başının etini yemiyorsa da bir bildiği vardı. Çay vaktinde hepimiz toplandığımızda sıcak çayımdan büyük bir yudum alarak bu hayattaki en kıymetli varlığıma baktım.

“Zeliha, ben bakkaldayken tanıdık birkaç kişi senin internette videolarının olduğunu söyledi, kızım,” diyerek sıkıntıyla ensesini kaşdı babam. “Bir oğlanla da adın anılıp duruyormuş. İlk başta inanmadım ama açıp gösterdiklerinde...”

Ne söyleyeceğini bilemeyen babam, beni kırmak istemiyordu besbelli. Dikkatli bakışları bir süre üzerimde gezindi ve anneme döndü. Annem dudak büküp bu meseleyi babamla aramda çözmem için bana zaman tanıdı.

“Gençsin, tam da kanının deli aktığı zamanlardasın, gönlün birine de kayabilir ama böyle herkesin gözü önünde bunları yapman sana hiç yakışmadı,” dedi gözlerinde büyüyen hayal kırıklığıyla. “Videolarında bir sorun yok, benim tulumbam hem orada hem de burada aynı bizimle olduğu gibi bıcı bıcı konuşuyor. Ancak o çocukla bu şekilde adının anılması hiç hoş değil.”

Koltukta babama doğru kayarak dizlerinden sarkan ellerini avuçlarıma içine aldım. Gözlerimden akan yaşlarım yüzümü yıkarken şu sıralar ne kadar çok ağladığımı fark ettim.

Derya'nın bahsettiği bedeller bunlardı işte, ailemle daha önce hiç böyle bir konuşma yapmak zorunda kalmamıştım.

“Yemin ederim ki o çocukla aramda hiçbir şey yok. Hem ayrıca sen eski videoları görmüşsün, bir daha öyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” dedim güven verircesine babamın ellerini sıkarken. “Ben sizin kızınızım, yanlış hiçbir şey yapmadım ve yapmayı da düşünmüyorum.”

Gözümünden akan yaşları silen babam, dudaklarını alnıma bastırarak şefkatle kollarını etrafıma sardı. Başım göğsündeyken en güvenli limandaydım, burada dev dalgalar yoktu. Soğuk geçirmez, sıcak işlemezdi. Dünya'nın en güzel sığınağı, bir babanın kollarıydı.

“TikTok'ta hatırı sayılır bir kitlem olduğu için ücretli olarak bir ajans benimle çalışmak istedi, baba,” dedim burnumu silip geriye çekilirken. Şimdi söylemezsem başka zaman cesaret edemezdim. “Ben sana sormadan, yani size sormadan bir şey yapmak istemedim.”

Babamın gözleri omzumun üzerinden anneme kaydığında Hatice Bacı onaylar bir biçimde gözlerini yumdu. Kaygılarını anlıyor ve büyüdüğüm için daha başka tehlikelerle baş etmem gerektiğini biliyordum. Ancak ben onlar yanımda olduğu müddetçe her şeyi başarabilirdim.

“Birincisi, bu ajansın şartları nasıl ve o sözleşmeyle sana neler dayatacaklar?” dedi babam mantıklı ve korumacı bir tavırla. “İkincisi, ben sana bakamıyor muyum ki sen paraya ihtiyaç duyuyorsun?”

Sonlara doğru kırgın çıkan sesi, daha beter suçluluk duymama neden oldu. Aramıza yeniden mesafe koyarken çenem kırgınlıkla titredi. Babam benim bam telimdi, onunla olan her problem beni yerle bir edebilirdi.

“Şartlarını okuman ve içinin rahat etmesi adına sözleşmeyi yanımda getirdim, baba. Ayrıca sen bugüne kadar bana misler gibi baktın, hâlâ da bakıyorsun. Senin babalığın tartışılmaz

ancak kızının para kazanmasında da bir sorun yok bence,” diyerek tekrardan babama yanaşmaya çalıştım.

“Kız çocuğu olarak kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğim için benimle gurur duy ama asla kırgınlık hissetme. Ama eğer yine de istemezsen sözleşmeyi imzalamam ve bu konuyu bir daha hiç açmamak üzere kapatırım.”

Umut dolu bakışlarla babamı izlediğimde hareleri kapatılmış televizyon ekranındaydı. Bu yeni değişim ve hiç bilmedikleri dünyanın kapılarının bana aralanması bekledikleri bir durum değildi. Babam sıkıntıyla yüzünü ovdu ve bana alttan bir bakış attı.

Bana saatler gibi gelen saniyelerin sonunda konuştu. “Yine babayı kandırdın, tulumba,” dedi huysuz bir biçimde kollarını açarken. “Gel bakalım buraya, ne belalar açacaksın başımıza hep beraber görelim.”

Zıplayarak babamın üzerine uçtuğumda neredeyse geriye doğru düşüyordu. Gülüşümü aydınlatan avizeye baktığımda tıpkı küçüklüğümdeki gibi çok yükseğe çıktığımı hissettim. Ufkumda çalkantılı bir aşk ve sonunu bilemediğim bir kariyer vardı.

Ama ben yüksekten korkmuyordum ki zorluklar üstüme gelince midem bulansın. Hayat çelme takınca umutlarım buharlaşıp havaya karışsın.

Odama koşarak çıkıp heyecanımı ve yaşadığım olaylar silsilesini bizimkilerle paylaşmak için telefonumu çıkardım ve WhatsApp’a girdim. Arkadaşlarımla yaptığım lüzumsuz, noktalama işaretlerinden yoksun konuşmalarımız beni kendime getirirdi. Bu da saçmalamanın bendeki pozitif etkileriydi, yapacak bir şey yoktu.

AT HIRKIZLARI

Zeliş:

Kendimi Cüneyt Arkın'ın filmlerindeki Bizans askerleri gibi hissediyorum

Zeliş:

Daha nefes alamadan yeni bir tokat geliyor

Derya Deniz'im:

Ne oldu Zeliş?

Canım arkadaşımın endişesini ta buradan bile hissetmiştim ki bunun size bencilce geleceğini biliyorum ama bunu hissetmek beni şımartmıştı.

Soyuklama Fatih:

Yüksek müsaadenizle hemen Zeliş'in söylediklerinin alt yazısını geçeyim

Soyuklama Fatih:

Babası Yarkın Efendi'nin yediği naneleri gördü ve bizim kıza teferruatlı bir vaaz verdi

Gruptakiler, Fatih'in atmış olduğu mesaja artı bir, artı iki şeklinde katıldığını gösterirken ben de gözü yaşlı bir bedevi olarak el mecbur onayladım. Zaten bunu paylaşmak için gruba yazmıştım.

Sümüklü Sümoş:

Zeliş hâlen daha aramızda olduğuna göre umut var diye düşünüyorum

Zeliş:

**Ben Mahmut Kaptan'ın biricik tulumbasıyım,
tabii ki bana kıyamaz 🎺**

Beroş:

Dikkat et de bir dahaki sefere un helvası olma, bu gidişle helvanı kavuracağız gibi duruyor

Derya Deniz'im:

Pesimistliğe gerek yok

Soyuklama Fatih:

Derya'nın Berat'a laf sokuşturma girişimiyle şey ettiği kelimenin anlamını maalesef alt yazı olarak geçemeyeceğim

Soyuklama Fatih:

Çok üzgünüm millet

İşte bizim deliler tam olarak böyleydi, biri top vurdu mu diğerleri de peşinden koşup hiç üşenmeden konuyu dağıtıyordu. Ne yapalım canım? Bizim kötü şeylerle baş etme yöntemimiz de buydu.

Zeyno:

Pesimist, kötümser yaklaşım demek sivri zekâ Fatih

Soyuklama Fatih:

Aaa! Sen de mi buradaydın Zeynep?

Soyuklama Fatih:

Biz seni çiş yapıyorsun sanıyorduk

Zeliş:

Bizim mesajları RTÜK görse WhatsApp kullanmamızı sınırlar valla

Beroş:

Asıl Yarkın şansını biraz daha zorlarsa RTÜK'ün hoşlanmayacağı şeyler konuşacağım

Soyuklama Fatih:

Aynen öyle

Soyuklama Fatih:

Dal sarkar, kartal kalkar. Yarkın yavşar, Beroş çarpar 🤔

Sümüklü Sümoş:

Şimdilik sessiz kalma hakkımızı kullanıyoruz

Sümeyye'nin mesajına artı bir, artı iki diye onaylar yağarken bu delilerin beni ne kadar sevdiğini bir kere daha anladım. Başımı telefonumdan kaldırarak hemen karşımda duran aynadaki yansımama bakıp şımarıkça bir öpücük attım.

Zeliş:

Demek bana üzüldünüz öyle mi?

Zeliş:

O zaman biricik arkadaşınıza çikolatalı tulumba ısmarlarsınız artık 😊

Soyuklama Fatih:

Zıkkımın pekini ye, kesin baban sana almıştır

Beroş:

Valla Allah gözünü doyursun ne diyeyim 😊

Zeyno:

Yakında tuvalete tulumba şey edeceksin diye korkuyorum 🤔

Derya Deniz'im:

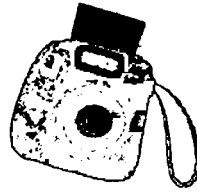
Şeker hastası olmandan korkuyorum 😊

Sümüklü Sümoş:

Tünele girdim çekmiyor!

Son görülme bugün: 23.08

Birden herkes WhatsApp'ı kapatıp gitmişti. Hep aynı şeyi yaptıkları hâlde bu duruma bir türlü bağışıklık kazanamamıştım. İçerlenerek ofladım ve telefonumu yastığımın altına koyup yorucu günü düşünmemeye çalışarak gözlerimi yumdum.

Her günümün bir diğerinin aynısı olduğu zamanlardan birine gözümü açtığımda *acaba bugün başıma neler gelecek*, diye uyanma evresine geçmiştim. Hatta sabah sporu olarak evi süpürmüş, ardından da bir güzel toz almıştım.

Çamaşır suyu kokan ellerim ve ben yeni bir günün enerjisiyle seke seke evden çıktım. Babam sözleşmeyi tanıdığı bir arkadaşının avukat oğluna inceletmişti. Sözleşmede ailem için bir sorun yoktu ama ben birkaç maddesinde değişiklik yapmıştım.

Mesela dış görünüşümde bir yenilik yapmak istiyorlarsa eğer bu benim istediğim şekilde olacaktı. Ajanstaki cadalozun yenilenmiş maddeleri gördüğündeki yüz ifadesini hayal ettikçe keyfim yerine geliyordu.

Otuz iki diş gülümsememle mahallemizin çöp konteynerine tırmanan kedilere bir öpücük attım. Hemen köşeden dönerek gelen Şermin'le evrenin bana vermiş olduğu mesaj açıkça belli oldu. Kadının gözleri kınayan bakışlarla üzerimde dolaştı ve tam yanımdan geçerken tükürdü.

Onun bu garip tavrı kaşlarımı çatıp arkasından bakmama neden olurken canım arkadaşımın yanıma geldiğini fark etmedim.

Huzursuz bir biçimde boğazını temizleyen Derya, az önceki hareketi görmenin etkisiyle keyifsizdi.

“Hacda şeytanı, bizim mahallede beni taşıyorlar, kanka,” dedim gayet saf ve gelişigüzel bir şekilde.

“Bence keyfini hiçbir şeyin kaçırmasına izin verme,” dedi destek vererek ve kolunu boynuma dolayıp yanağımdan öptü. “Sözleşmeni gönderdin ve biricik sevdiceğine bir adım daha yaklaştın.”

Hatırlattığı kişiyle içim sıkıştı ve istemeden salak gibi dalıp gittim yine bir yerlere. Şu sıralar bu durumu sıklıkla yaşıyordum. Hayır, normalde romantiklik ve bunun türevlerinden hiç hoşlanmazdım ancak konu Aytuğ olduğunda işler bambaşka bir boyut kazanıyordu.

“Bizimkileri daha fazla bekletmeyelim,” diyerek konuyu değiştirdim çünkü yanaklarımı bir sıcaklık basmıştı. “Bugün *At Hırkızları* mekânının resmî olarak açılışı olacak.”

Fatihlerin garaj olarak kullandığı birkaç metrekairelik alana doğru ilerlerken bu durum hiç de keyfimizi kaçırmıyordu. Bir araya toplanıp her şeyimizi paylaştığımız ve o sıcaklığı kaybetmediğimiz bir ortamın olması harika bir olaydı.

Garajın önüne geldiğimizde Şila'nın havlamalarını duymaya başladık. Derya sabırsızlanarak garajın kapısını tıklattı ve Fatih kapıyı ayaklarının dibindeki Şila'yla birlikte açtı. Küçük kangal büyük bir sevgiyle Derya'nın üzerine zıplarken Fatih göz devirdi.

“Nankörsün Şila nankör, analık sütümü sana helal etmiyorum,” dedi ve bizi öylece kapıda bırakıp içeriye girdi.

Derya şaşkınlıkla kucağındaki Şila'ya bakıp bana döndü. Omzumu silkip kapının kapanmasına fırsat vermeden içeriye girdim. Fatih muhtemelen köpeğini hepimizden kısıkanıyordu. Hayvanın Derya'ya olan sevgi gösterisi onu sinirlendirmiş olmalıydı.

Eski sandalyenin üzerinde dikilen adamla duraklamak zorunda kaldım. Mahallemizin tanınan ve bilenen Bülent abisi, yani elektrikçisi ışık sorunumuzu çözmek için gelmişti. Zaten bugün, yarın diyerek bizi yeterince oyalamıştı. Hem çenesi düşüktü hem de söylediklerinin yarısı yalandı.

Kabloları bağlayıp sağlamlığından emin olmak için ışığı açmamızı istedi. Düğmeye basan Zeynep, her an Bülent abinin elektrik akımına kapılmasını bekliyor gibi suratını buruşturmuştu. Ne yalan söyleyeyim, ben de çok güvenemiyordum.

Lamba normal bir şekilde yandığında kendiyle övünen bir yüz ifadesiyle sandalyeden indi. Ne bekliyordu bilmiyorum ama bizimkilerin normal tepkisi umduğu şey değildi. Otuzlarına dayanmasına rağmen hâlâ evlenememişti ve bu onun kanayan yarasıydı. Şeker hastası olduğu için askere gidememişti. Bu durum onu biraz gözden düşürmüştü ve araya yalan söyleme huyu da girince kimsenin çok da aradığı bir koca adayı olamamıştı.

Çantasını toparlarken Berat araya girdi. “Borcumuz ne kadar, Bülent abi?” diye sorduğunda adamın ayıplayan gözleri Berat’a değdi.

“Ayıpsın, yakışıklım,” dedi ve çantasını eline alıp doğrulurken saçlarını geriye doğru tarayıp bir süre düşündü. “Size anlattığım gibi askere gitmek istemeyen varsa ufak bir idrar tahlili ile yanıma uğraması yeterli, hem ayrıca uyguna da yapıyorum.”

“Valla abi, bizim aramızda askerden kaytaracak olan olsa olsa,” diyen Fatih, yerden aldığı Şila’yı kaldırdı ve adamın gözüne soktu. “Şila olur, o yüzden çişinle yaptığın yenilikçi ticaretinde Allah yolunu açık etsin.”

Söylentiye göre Bülent abi, askerlik çağındaki gençlere sağlık kontrolünde hasarlı raporu almaları için çişini veriyordu. Çişin içinden çıkan aşırı miktar şeker, askere gitmeyi engelliyordu. Bunu da babasının hayrına yapmıyordu tabii.

“Yani Allah’a şükür ekmeğimizi kazanıyoruz, Fatih,” dediğinde bıyık altından güldüm.

“Tekrardan eyvallah, abi,” diyen Berat, sohbetin gidişatından hiç memnun olmadığı için adamın sırtını sıvazlayarak dışarıya doğru yönlendirdi. “Bu iyiliğini unutmayacağız.”

Bülent abinin gidişiyle herkes koltuklara yerleşti. Işığımız ortamı daha iyi aydınlattığı için mutluydum. Saçlarımdaki kırıkları kontrol ederken bizimkilerin ne saçmalayacağını bekliyordum.

Genelde konuşmayı başlatan Fatih olurdu ve tahmin ettiğim gibi öyle de oldu.

“Zeliş kanatsız uçuyor,” diyerek bana yandan bir bakış attı. “Sözleşmendeki parayı aldığı anda bize bir lahmacun partisi yaparsın herhâlde.”

Sözleşmeden dolayı mutlu olduğumu biliyordu ve bunu bir şey istemek için kullanmıştı hemen. Arkadaşımın mütevazı beklentisi karşısında tebessüm ettim ve onu başımla onayladım. Fatih hep olduğu gibi biri olmuştur, ne fazla ne eksik.

“Üstüne bir de tulumba tatlısı olursa tadından yenmez,” diyen Sümeyye, Fatih’in yüzüne hapsirmeden önce konuşmuştu.

Kendini diğer tarafa atan Fatih, sehpadaki kolonyayı sıkıp orasına burasına sürerken ciddi ciddi sinirlenmişti. Sabırla alanın diğer tarafına yürüyüp Berat’ın arkasına doğru oturdu.

“Birisi işer, diğer hapsirir tıksırır ve bunların hepsi Garip Fatih’i bulur!” diyerek hayıflandı.

Sümeyye ve Zeynep aynı anda Fatih’e dil çıkarıp önüne döndü. Genelde kavgasız bir anımız olmazdı, normal şekilde anlaştığımız çok nadir görülen bir durumdu; yine de her ne olursa olsun birbirimizden kopamazdık.

“Sözleşme dışında yeni gelişmeler de yok değil,” diyen Berat sessizliğini bozdu, uzun zamandır hep suratı asıktı. “Aytuğ ve ekibi Instagram’dan beni takibe aldı. Zeliş, o çocuğun aklına girdi.”

Berat düşünceli bir biçimde dudak bükerek omzuna tünemiş Fatih’i sineksavar gibi itti. Onların bu hâlini izlerken söylediklerini düşünüyordum. Aytuğ hayatından zerre kadar taviz vermemek sözde duygularını inceleyecekti. Bana kalırsa bu süreç beni epey hırpalayacaktı.

“Bana kalırsa aklına değil, kalbine girdi,” diyen Derya ile Berat’ın keskin hareleri canım arkadaşımı taradı. “Bir ışık yaktı ve yaktığı ışık bugüne kadar Aytuğ’un göremediği tüm kuytu köşeleri aydınlatıyor.”

“Kanka, eğer çok ihtiyacı varsa Bülent abiyi arayalım,” diyen Fatih, sinirden köpüren Berat’ın yanından başını uzattı. “Çok da

şey etmeyin, yani edebiyata dökmeyin. O herif kafa karışıklığıyla Zeliş'i üzerse o lambadaki ampulü alır ve hep yanacağı bir yerine monte ederim.”

Berat şaşkınlıkla omzunun gerisinden arkadaşına baktığında kaşlarını kaldırmış, duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. İşte Fatih tam da böyle bir karakterdi. Tahmin edilemez ve kafadan kontak. Komik ama aptal değil.

“Ya da Bülent abiye söyleriz, o da sağlık raporu için kabına bir güzel işer. Sonra alır çürük raporunu ve oturur, böylece ünlü basketbolcu Aytuğ Ulusoy askere gidemediği için mahvolur,” diyen Zeynep, elini yüzüne yaslamış ve sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

“Bakın dedim size,” diyen Fatih, koltuktan yere zıpladı ve bir psikolog edasıyla eğilip dikkatle Zeynep'e baktı. “Bu kızın intikamı bile çiş üzerine kurulu, kesin bir travması var. Anlat kanka sen, şimdi zamanda bir yolculuğa çıkıyoruz ve çocukluğuna gidiyoruz.”

Hiç beklemeden Fatih'in ensesine bir tane patlattım. “Biraz daha konuşursan asıl ben seni zamanda yolculuğa götürüp orada bırakacağım,” dedim.

Zeynep, Fatih'i takmamaya çalışsa da keyfi epey kaçmıştı. Bazen boşboğazlık eden camış arkadaşşıma ters ters baktım. Derya yanında getirdiği çantasından termosunu çıkararak bize çay doldurdu. Çaylarımızı yudumlarken en sona kalan Berat, istemeyerek de olsa karton bardağını uzattı.

Çay gayet demli olmuştu ve en sevdiğim şekildeydi. Berat koyu çaya bakıp kaşlarını çatığında Derya çantasına elini sokup küçük plastik bir kutu çıkardı. Kapağını araladığında ortam sessizleşti. İki dilim limonu Berat'ın çayına attığında Berat yutkunamadı.

“Ne kadar da ince bir hareket, çayı nasıl sevdiğimi bilen bir kız,” diyen Berat, histerik bir gülüşle Derya'yı izledi. “Yaşamayı kimle ve nasıl sevdiğimi bilmesine rağmen hayatı bana zehir ediyor. Sonra da bir limonla ağızımdaki acı tadın geçeceğini sanıyor.”

Orta sehpayı çayını sertçe bırakan Berat, rüzgâr gibi yanımdan geçip garajdan çıktığında dudağımı ısırdım. Derya ıslak

gözlerle yarısı sehpaye dökülmüş çaya bakarken ne yapacağımı bilemedim. İçinde küp şekerlerin olduğu kutuyu garajın bilinmez bir köşesine fırlattığında bu tepkiyi beklemediğimden ötürü irkildim.

Kendi sıcak çayıyla birlikte dışarıya çıktığında hepimiz peşinden ilerledik. Sigara dumanını üfleyen Berat, kısık bakışlarını Derya'ya çevirdiğinde şaşkınlığın anbean yüzüne yayıldığını gördüm. Derya öfkeyle çay dolu karton bardağı sokağa attığında Berat kaçmadı.

Gözünün yaşını elinin tersiyle silen Derya, ilerleyip tam da Berat'ın önünde durdu. Burnunu çekti ve titreyen dudaklarını saklamaya çalıştı. Uzun kirpikleri duygularından ötürü kırıktı.

“Eğer bir daha bugün yaptığın gibi imalı ya da kırıcı bir harekette bulunup hem beni hem de ortamı gerersen bu beni son görüşün olur,” dedi ağlamaktan dolayı boğuk çıkan sesiyle. “Tabii beni göremeyecek olmak hâlâ senin için bir şey ifade ediyorsa?”

Bize arkasını dönerek giden Derya'nın hıçkırıklarının uğultusu birkaç dakika daha sokağı inletti. Sigara içtiğini daha yeni öğrendiğim Berat'ın önünde durduğumda beklediğim şey sinirli bakışlardı. Ancak sulanıp kıpkırmızı hâle gelen gözleri bana döndüğünde çaresizce başını salladı.

“Böyle sevdanın önce gelişine, sonra da geçmişine be Zeliş,” diyerek elindeki sigaradan son kez içine çekip yere attı ve ayağıyla ezdi. “Senin beni azarlamana gerek kalmadı, arkadaşın bir araba dayak yemişim gibi hissettirdi zaten.”

Garajın önünde kalakaldığımızda kucağındaki Şila'nın kafasını öpen Fatih iç çekti. Yavrusunu göğsüne yapıştırmış korumaya çalışıyordu. Alnımı ovarak aniden başıma giren ağrıyı geçirmeye çalıştım. Berat'ın yere attığı izmariti izlerken görüşüm bulanıktı. Ağlıyordum ama farkında değildim.

Kollarını etrafıma saran Fatih'in peşine kızlar da takıldı. Hepimiz anın gerginliği ve yıpratıcı etkisinden dolayı üzgündük. Omuzlarım düşmüş, birliğimizi sağlamlaştıran o yıkılmaz duvarda çatlaklar görmüştük.

“Hiç fark etmez,” diye mırıldandı Fatih, ne dediğini anlamayarak yüzüne baktım. “*Aralarında ne olursa olsun hiç fark etmez ve bu bizi ırgalamaz,* diyorum. Ya çözecekler ya da üstüne bir sünger çekecekler, her şekilde aramıza dönmek zorundalar.”

“Aynen öyle,” diye Fatih’i onayladı Zeynep. “Böyle bir şeyin bizi parçalamasına izin veremeyiz.”

“Bugün sadece görmezden geldik, biz normalde asla böyle değiliz ve buna dönüşmemizi de engelleyeceğiz,” diyerek olaya müdahil oldu Sümeyye.

Dudaklarımda yer edinen buruk bir gülüşle havlayarak bizi onaylayan Şila’ya baktım. Kafasını okşarken başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Serin hava içime dolarken biraz olsun rahatlamıştım.

“Ne demiştik? Göğsümüzdeki çocukluk ateşi sönene ve güneş batıdan doğana kadar ellerimiz birbirimizin sırtında,” diyerek hafifçe soluklandım. “Yüreğimiz dostluğumuzun başladığı yerde olduğu sürece biz her zaman yan yana duracağız.”

Yumruklarımızı birbirine vurdururken manalı bir biçimde Fatih’e baktım. Bunun ne demek olduğunu biliyordu ve akşam bana yardım edecekti. Kimse bir şeylerin bu şekilde kalmasına göz yummayacaktı.

Yatağıma iyice yayılırken sabırsız bakışlarım dışarıya kaydı. Akşamüstü arayan Erdem Bey, yeni bir projeden bahsetmişti ve bu proje kapsamında arkadaşlarımı da getirebileceğimi söylemişti. Videolarımda kendilerini epeyce gösteren bizimkiler, herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Proje kulağa oldukça enerjik ve keyifli geliyordu. Üstelik benim deli dolu arkadaşlarım için de harika olacaktı. Saatimi kontrol edip vaktin geldiğini fark ederek yerimde hafifçe doğruldum.

Zeliş:

Saat sekiz itibariyle tüm grupta OHAL ilan edilerek grubun sağlığı ve bütünlüğü için gerekli anayasal maddelerin hatırlatılma gereği duyulmuştur.

Soyuklama Fatih:

Madde 1: Dostluk hiçbir koşulda ve uğurda feda edilemez ya da incitilemez. Bu yasaya yükümlü olan herkes bir diğerinin kalbini kırmaya yeltenemez.

Sümüklü Sümoş:

Madde 2: Birbirimize duyduğumuz sevgi herhangi bir yıkımdan veya olaydan etkilenemez.

Zeyno:

Madde 3: Arkadaşlığımız çocukluğumuza değil, yüreğimize dayanır. Gelip geçici durumlar aramızda söz konusu bile edilemez.

Derya Deniz'im yazıyor...

Yaşlar dolan gözlerimle bir süre ekrana baktım. OHAL protokolünün işe yarayacağından emindim. Onlar da böyle olmasını istememişti ama olmuştu işte. Yine de bir şeylerin farkına varmaları gerekiyordu. Biz her şeyden önce dosttuk.

Derya Deniz'im:

Madde 4: Kırılmaz dostluğumuza dışarıdan gelen şahsiyetler eklenemez ve kimsenin yerine geçemez.

Beroş:

Madde 5: Bağları çocukluklarına dayanan bu topluluğumuzda fırtına çıksa bile birbirimize olan inancımızı ve dirayetimi yok edemez.

Zeliş:

Madde 6: Çocukluğumuzun ıslık çalan sokaklarında beraber sırtlandığımız her olayda kimse bizi yok etmeyi bile düşünemez.

İkinci defa telefonun ekranını aydınlatarak aklımdakileri yazmak için bir süre düşündüm. Ne tepki vereceklerini kestiremiyordum ama söylemeliydim. Bunu onlar olmadan yapmanın imkânı yoktu.

Zeliş:

Yasal protokolü geçtiğimize göre asıl mevzuya gelelim

Zeliş:

Bugün Erdem Bey beni aradı ve Büyükada'da TikTok Savaşları adlı bir şenlik başlatacaklarını söyledi. Üstelik hepiniz davetlisiniz 🤖

Zeliş:

Şimdi kalkın ve çantalarınızı hazırlayın çünkü yarışmaya gidiyoruz millet!

Başımı yastığa koyduğumda dudağımı ısırarak sanatsal anlamda yüksek bir değere sahip tavanımı izledim. Uğurlu misketimi Aytuğ almasına rağmen her şey iyiye gidiyor gibiydi. Anlaşılan evren daha fazla cesaretli olmam için beni teşvik ediyordu.

Zarlar atılmış, hayat plan yapmaya başlamıştı.

15. BÖLÜM

Zamanın ve yaşamın bir camına arkanızı yaslarken akıp gidişini izlediğiniz zamanlar oluyor mu? Kendinize dışardan bir göz olarak bakmanıza fırsat tanınıyor mu? Baktığınızda kimi görüyorsunuz peki? Bir düğümden kurtulmaya çalışan kendinizi mi yoksa bir çukurda debelenen çaresiz birini mi?

Sanırım ben her ikisini de görüp tecrübe ediyordum. Otobüsün camına yaslı başım hareket hâlinde olduğu için hafifçe titriyordu. Sessiz olsam da içimde tahmin edemediğim bir kıpırtı vardı.

TikToker konseptini kapsayan etkinlik için Büyükada'ya doğru yola çıkmıştık. Ajansın tahsis ettiği otobüs, kıvrımlı yollarda bir yılan gibi akarken iki saatten biraz fazla sürecektir yolculuğumuz şimdilik keyifli başlamıştı.

“Hâlâ gittiğimize inanamıyorum,” diye mırıldandım kendime koltukta daha rahat bir pozisyon ararken.

“Ben de babamın buraya gelmeme izin verdiğine inanamıyorum,” diye cevap verdi Derya düşünceli bir sesle, göz bebeklerine yolun yansıması düşüyordu. “Umarım döndüğümde abimler bir sıkıntı çıkarmaz.”

Büyükada'da gerçekleşecek olan *Bahar Festivali* panayırında birtakım eğlenceli oyunlar gerçekleştirecek ve her anımızın kayıtlarına altına alındığı harika bir serüven olacaktı. Ajans bana arkadaşların gelebilir dediğinde aklıma en başta Derya Deniz'im düşmüştü. Ailesinden izin alma işini ise babam üstlenmiş ve her zamanki gibi tulumbasına kıyamamıştı.

Derya ise yersiz bir korku duyuyor, endişelenmeden yapamıyordu. Gerçi onu da anlıyordum, öyle bir aile bende olsaydı sanırım şu an aynı duyguları paylaşıyor olurduk. Hafifçe yanığımin içini ısırdım, kelimelerimi seçmek zorundaydım çünkü bu hassas bir konuydu.

“Sonrasında sorun çıkaracak olsalar baştan izin vermezlerdi. Hem bence bunları düşünerek böyle bir fırsatı kendine zehir etme,” dedim yanağına bir öpücük kondurmadan hemen önce.

Başımıza musallat olan Fatih, koltuklarımızın üzerine eğildiğinde gözlerimi devirdim. Yarısı ağzından taşmış jelibonunu şapır şupur yerken gerilimi hemen sezmişti. Gözlerini kısarken tam yağlı ayranını kafaya dikti. Bu çocuğun nasıl bir midesi vardı bilmiyorum ama tartışmaya müsaitti.

“Hayırdır, at yoncalarım?” diyerek bize iltifat ettiğini sandığında Derya’nın kucağına bayılıyormuş gibi yaptım. “Suratınız sirke satıyor, yahu azıcık gülün yoksa erkenden kırışacaksınız.”

Kaşlarımı kaldırıp son söylediğine şaşkınlıkla baktığımda arkamızdaki koltukta oturan Sümeyye kafasını aradan uzattı. Bir mevzu oldu mu eksik kalamazdı, neyse ki Zeynep uyuyakalmıştı; çişinin gelmesinden çok korkuyordu` ancak dışarıda tuvalete gitmeyi göze almıştı.

“Toz ol, kanka,” dedim dişlerimin arasından, uzanıp karnına bir cimcik attığımda yalandan iki büklüm oldu. “Git, başka yere maydanoz ol.”

Fatih yalandan kırılmış gibi bakışlar atarken Berat araya girdi. “Gel, panpa,” dedi alınmış gibi Fatih’i yanına çağırırken. “Zeliş’in aşısı gecikmiş yine belli, keşke yola çıkmadan önce yaptırısaydık.”

Sinirle oturduğum yerden kalkarak yolculuk yastığımı Berat’a doğru attım ancak yastık Aytuğ’un yanında oturan Sevil’in başına geldi. Sarsıntıdan dolayı öfkeli bakışlarını bana çeviren sarı civcivle dişlerimi sıktım. Sinirli bakışlarım Fatih’e döndüğünde hırsımı alamayıp yakaladığım kolunu ısırdım.

Kolunu benden kurtarır kurtarmaz geriye doğru kaçtı. “Harbiden aşın gecikmiş be Zeliş, seni toplum içine çıkarmalıyız,” dedi istifini bozmadan cebinden çıkardığı jelibonunu ayranına batırırken.

“Siz her zaman böyle misiniz?” diye sordu Huriye eğlenen gözlerle, bakışları benimle Fatih arasında mekik dokuyordu. “Eğer böyleyseniz bayağı eğleneceğiz.”

“Didişmek Zeliha’nın ata sporu,” diye cevap verdi Huriye’nin yanında oturan Yarkın.

“Başka sporlarımız da var, kanka. Mesela ağızla burnun yerini değiştirmek gibi entelektüel dallarda da uzmanıdır,” diyerek Yarkın’a dönen Berat şakayla giydirdiyordu. “Hatırlat, bir ara seninle de ilgilenelim.”

Yarkın’ın sol gözü hafifçe seğirirken bakışları Berat’tan sekererek bana takıldı. Kısılan bakışlarım, kumral saçlarının alnına dökülmesini incelerken kemikli yüzünü hedef aldı. Bir kız için bulunmaz Hint kumaşı gibi bir şeydi ama Yarkın’da kırmızı alarmı devreye sokan yanlış durumlar mevcuttu.

“Bakışmanızdan çapraz ateşte kaldık,” diyen Aytuğ araya girdiğinde şaşırdım, tarçın renk gözlerine güneş vuruyordu. “Didişecek çok zamanımız olacak nasılsa, şimdilik barış imzalayalım.”

Uzanıp Fatih’in jelibonundan bir tane çalarken sinirliydim. Bir an kıskandığını sanmıştım ama gürültü çıkardığımız için sesimizden rahatsız olmuştu. Ağzımda evirip çevirdiğim yılanlı jelibonun tadını alamıyordum.

“Yarkın’ın seninle uğraşmasından ötürü rahatsız oluyor,” diye fısıldadı Derya, her zamanki gibi sessiz kalıp her şeyi gözlemlemişti. “Yarkın araya girene kadar gayet keyifle seni izliyordu.”

Yüzümü buruşturdum. “Bence yanlış anladın, gayet de gürültümüzden rahatsız oldu.”

Derya koyu renk kaşlarını kaldırdı. “Gözlemlerime güveniyorum ve bana kalırsa Aytuğ, duyguları ortaya çıkmasın diye üç maymunu oynuyor.”

İstemeyerek de olsa omzumun gerisinden ona baktım. Başını cama yaslamış, avucunda tuttuğu bir şeyle uğraşıyordu.

Düşünceliydi, onu ilk gördüğümde bu yana daha durgundu. Otobüse bindiğimizden beri hiç sesini çıkarmamıştı.

Yolculuğumuz benim de sessizleşip gidişimizi izlememle geçmişti. Otobüs ufak bir dinlenme tesisinde durduğunda ihtiyaç molasına geldiğimizi anladım. Ancak yol boyunca yeterince bir şeyler yiyip dinlendiğim için tek ihtiyacım olan hava almaktı.

Boynuna astığı atlama ipiyle yanımıza gelen Berat, eğlenen bir tavırla gülümsedi. Otobüsün önünde durduğu dinlenme tesisinin hemen karşısında sahil ve yürüyüş yolu vardı. Büyü-kada'nın konakları ve renkli sokakları görüş açımıza girmeye başlamıştı.

Derya ve kızlar lavaboya giderken Zeynep çok gergindi. Onun bu hâli canımı sıkarken Fatih durumdan bihaber bir şekilde kolumdan tutup beni sürüklemeye başladı. Yolum karşısına geçerken şalvar tipi eşofmanım uçuşuyordu.

İlk önce ipi Berat ile ben tuttuk. Hızlı hızlı çevirirken Fatih atlamaya başlamıştı. Bir erkeğe göre o kadar kıvraktı ki tersine çevirsek bile yanmıyordu. Bizim bu sıra dışı eğlencemiz, tesisin dışındaki sandalyelere oturmuş kahvelerini içen Trol ekibinin dikkatini çekti.

Nihayet Fatih yanmayı başardı da sıra bana geçti. İpin üzerinde bir o yana bu yana neşeyle atlıyor, ipi çevirdikleri sırada çıkardıkları rüzgâr dışında bir şeyi dinlemiyordum. Denizın üzerimize gelen dalgaları ve her yeri uçsuz bucaksız bir mavi battaniyeyle örten bu görsel şölen karşısında iç çektim.

Güneş saç tellerim arasında dolaşırken gülüyordum. Soluk soluğa kalıp yorulduğum sırada ip hafifçe bileğime değdi. Dudak büküp omuzlarımı düşürdüğümde bizimkiler ipi bırakmıştı. Önümde duran Fatih, arkamdaki Berat'a kaş göz yaptığığında ne olduğunu anlayamadım.

Kollarımdan ve bacaklarımdan yakalayan arkadaşlarım beni denize doğru salladıklarında çılgılık attım. Gülüşüm arasında bağırıırken onların da en az benim kadar eğlendiklerini

biliyordum. Kim yolculuk sırasında böyle bir hareket yapardı ki? Tabii ki bizimkiler! *Hareketlerimizde mantık aramayı çoktan bırakmışsınızdır umarım.*

Beni tutan eller, duyduğumuz sesle kasıldılar. “Şaka yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Denize düşerse başımıza istemediğimiz şeyler açılabilir.”

Aytuğ’un baritonu andıran sesi karşısında kaşlarım çatıldı. Başımı geriye doğru attığımda gözlerim aradığını bulmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bu adam her açıdan yakışıklıydı. Bakışlarını bizimkilerden çekip bana çevirdiğinde gözlerinde endişe dışında başka şeyler de buldum.

Kollarını uzatıp beni kucakladığında şaşkınlıkla başımı bizimkilere çevirdim. Berat gözlerinde bulmayı beklemediğim bir hınzırlıkla omuz silkip Fatih’e başıyla işaret verdi. İkisi bir olup beni *Hulk*’un kucağına bıraktığında ne yapacağımı şaşırdım.

“Neden gülmüyorsun? Yoksa seni arkadaşların kadar eğlen-diremeyeceğimi falan mı düşünüyorsun?” diye huysuzca sordu Aytuğ, ne diyeceğimi bilemedim. “O zaman bir de böyle deneyelim.”

Beni kucağında hafifçe hoplatıp tutuşunu sıkılaştırırken merakla güzel yüzünü inceliyordum. Bir anda kendi etrafında dönmeye başladığında dudaklarım istemeden kıvrıldı. Başımı geriye doğru atıp yerdeki denize ve gökteki maviliğe kucak açtım. İki yanımda süzülen kollarım, etrafımda süzülen havayı okşarken kahkaha atıyordum.

Saçımdaki toka kayarak düşmüş, saçlarım dört bir yana savrularak açılmıştı. Beni korkutacağını sanarak hızla dönüp denize atar gibi yaptığında gülerek kollarımı boynuna doladım. Bu hareketimle yüzüne çarpan saç tellerim görüşünü kapattı ve sıkı vücudu dokunuşumla kasılırken yutkunduğunu işittim.

“Senin aksine ben yüzmeyi bildiğim sürece denizlerden korkmuyorum,” dedim hafifçe geriye çekilip yüzüne bakarken.

Beni tek eliyle tutup yüzüme düşen saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bir fındık kurduna göre çok cesaretli değil misin? Böyle gidersen seni ehlileştirmemiz gerekecek.”

Alaylı bir homurtu çıkararak başparmağımla hafifçe ensesini okşadım. Bu hareketim sonucunda tarçın rengi gözlerindeki duygular bir yıldırım gibi patladı. Tutuşu sıkılaşıırken şursuzca beni kendine çekti. Ellerim ensesinden çözülüp omuzlarına düştüğünde dudağını ısırıldı.

“Gülerken güzel olmanın çok ötesinde bir yerdesin ve sen öyleyken tesisteki herkesin seni izlemesine gönlüm razı olmadı,” diyerek burnunu burnuma sürttü. “Lütfen biraz daha az ışık saç, olur mu?”

Beni aniden yere bırakarak arkasını dönüp tesise doğru giderken ne yapacağımı şaşırdım. Beni az önce gülüp eğlendiğimiz denizin önünde öylece bıraktığında ani duygu değişikliğinden dolayı gözlerim yaşlarla doldu.

Mola vakti bitene kadar banklardan birine oturarak kalbimin atışlarının düzene girmesini, duygularımın da rayına oturmasını bekledim.

Büyükada'nın kiremit rengi çatılarıyla süslü süt beyazı konakları bize göz kırparken faytonların toynak sesiyle doldurduğu sokaklardan geçtik. Yeşilin içine bir hazine gibi gizlenen bu yapılar, bizimkilerin ağzını açarak bakmasına neden oluyordu.

Panayırın yapılacağı alana yakın olan kalacağımız yere yürüyerek gittik. Dümdüz arazide tepeleri görünen çadırlarımızın dördü mavi dördü kırmızıydı. Vücudum hâlâ arpası bol

olan atlar gibi sıcacıktı. Spor ayakkabılarımın altında hafif sesler çıkaran toprak alan ve onu gözleyen ufak gölle duraksadık.

Erdem Bey'in görevlendirdiği kişiler bizi fark ettiğinde çadırları bırakıp yanımıza geldi. Bizzat Erdem Bey'in asistanı olan Alp Bey, diğerleriyle tokalaşırken yerimde duramadım.

"Umarım bu yerde kobay olarak kullanılmıyoruzdur," diyen Fatih, uçuk hayal gücünü gözler önüne seriyordu. "Yüzüm ders kitaplarına konulacak kadar yakışıklı olsa da kendimi feda edemem."

"Acaba tuvaletleri nasıl?" diye sordu Zeynep merak ve sıkıntıyla.

"Altın kaplama, kanka," diye cevap verdi Fatih zevzek bir biçimde.

Kolumu Zeynep'in omzuna atıp kendime çektim. Buraya benim için gelmişti ama alışkanlığı onu zorluyordu. Çadırların ilerisinde olan prefabrik bir yemekhane kurulmuştu, muhtemelen içinde lavaboları da vardı. Her şeyin bu kadar teferruatlı düşünülmesi ajansın bu işe ne kadar önem verdiğini gösteriyordu.

"Tuvaletlerinin pis olduğunu sanmıyorum," diyerek Zeynep'i rahatlatmaya çalıştı Derya.

Hapşırın Sümeyye burnunu silerken Derya'yı onayladı. "Polenler şimdiden sinüslerimi doldursa da eminim tuvaletleri güzeldir."

Derya ile yüz yüze bakıp başımızı olumsuz anlamda salladık. Bizi yönlendiren Alp Bey ile aşırı elit konuşmamıza ket vurulmuş oldu. Kasten Aytuğ'un olduğu tarafa bakmıyordum, nedensizce içimde bir utanç vardı. Bizimkilerin bulduğu ilk fırsatta beni sıkıştıracağından emindim.

Kırmızı ve mavi çadırların önüne yerleştirilen skor tabloları sıfırdıydı. Tam ortada ise kura küresi yer alıyordu. Alp Bey elindeki uzaktan kumandaya bastığında küre kâğıt fırlatmaya başladı. Altı kırmızı ve altı mavi olmak üzere sekiz kâğıt fırlattı.

Mavide yazanlar mavi takımda, kırmızıda yazanlar kırmızı takımda yer alıyordu. Alp Bey kâğıtların üzerinde yer alan isimleri okurken bunun daha biz gelmeden önce planlandığını anladım. Ben bizimkileri ve Grup Trol'ü karşılıklı olarak yarıştıracaklarını düşünsem de öyle olmamıştı.

Günün sonunda takımların durumu şöyleydi:

KIRMIZI TAKIM

Zeliha
Aytuğ
Zeynep
Seçil
Muhammet
Feyyaz

MAVİ TAKIM

Berat
Sümeyye
Fatih
Derya
Huriye
Yarkın

Biricik dostumun karşı takımda olmasına mı üzülsem yoksa Seçil'le aynı takımda yer almama mı dövünsem bilemedim. Güneş tepemizde batarken düşünceliydim. İşin en güzel tarafı Aytuğ'la aynı takımda olmamızdı. Gerçi o da dinlenme tesisinde yaşadığımız olaydan sonra beni görmezden gelmekle meşguldü.

“Yarın sabah kahvaltıdan sonra ilk yarış başlayacak arkadaşlar,” diye açıklama yaptı Alp Bey. “Herkes kendi takımında ikili gruplara ayrılacak. Herkesin yanında bir kameraman olacak ve her anınızı kayda alacak. İzleyiciye samimiyetimizi göstermek için o sırada canlı yayın bile yapabiliriz.”

Ajansın düzenlediği bu sıra dışı *TikTok Savaşları* kaşlarını kaldırmama neden oldu. Anlaşılan bu durumu çok önemsiyorlardı. Herkesin karnı tok olduğu için Alp Bey gittikten sonra küçük bir ateş yaktık.

“Vücut losyonumu getirmiştım ama duş kabiniinde kullanmam imkânsız,” diyen Seçil, huysuzca homurdandı. “Bizi böyle bir işe bulaştırdıklarına inanamıyorum.”

“Valla duşları bizim evdeki banyodan büyük,” diyen Fatih, çubuğa taktığı *marshmallow*’u ateşe tuttu. “Kanka yemiyorsan seninkini de alabilirim.”

Seçil’in kızgınlıktan mora dönen yüzünü umursamadan *marshmallow*’unu alarak ağzına attı. Feyyaz ateşin aydınlattığı yüzündeki gülüşle kafasını olumsuz anlamda salladı.

“Fatih, elindeki *marshmallow*’da gözüm kaldı be kanka,” diyen Mamo’yla birlikte Fatih’in çubuğu tutuştu ve *marshmallow*’la birlikte yandı. “Ne bakıyorsun oğlum dik dik? Bende fitne fesat gözü var. Maşallah dediğim üç gün yaşıyor, ne yapayım Allah vergisi.”

Omuzlarını indirip kaldıran Huriye, besbelli bu duruma alıştı. Mamo’ya yeni bir *marshmallow* kızartan Fatih, hiç de kibar olmayacak bir biçimde çocuğa uzattı ve bunu yapar yapmaz Mamo’nun üzerine oturduğu minderi çekti.

“Ben *marshmallow*’umu paylaştım, sen de minderini vereceksin. Benim kığım değerli, soğuk alırsam çocuğum olmaz,” dedi ve minderi sertçe çekip aldı.

“Kendimi bir Amerikan filminin içinde gibi hissediyorum,” diyen Yarkın, herkese şöyle bir baktı. “Her kafadan insanı bir araya toplamış deney yapıyorlar sanki.”

“Valla bizim ne olduğumuz belli de ben bir seni çözemedim, kanka,” diyen Berat’ın sesi düşünceliydi. “Genelde o filmlerde hiçbir sorunu yokmuş gibi görünenlerden problemler türer.”

Uğultulu bir sessizlik oldu ve ateş gözümüzün önünde bir sağa bir sola yalpaladı. Yarkın’ın ateş yansıyan yüz hatları anlamsız bir gülüşle boyandı. Dudakları gerilmiş olsa da neşesi gözlerine ulaşmadı ve bu ayrıntı dikkatimden kaçmadı.

“Kızım, ikide bir sıkmasana şu spreyi, alerjik astımım var benim,” diyen Sümeyye, gürültüyle hapşırdığında gergin sessizlik bölündü.

Seçil, “Cildim çok hassas, sprej sıkmazsam eğer gece bütün sivriker beni mahveder,” diye açıklama yaptığı sırada, ben de bacağıma konmuş sivriyi elimle öldürüyordum.

“Keşke dilini soksalar,” diye mırıldandım ağzımın içinden.

Bunu işiten Derya, gülerek bana baktı ve onaylamaz bir biçimde başını salladı. Çubuğumdaki *marshmallow*’u yerken çaprazımda kalan bir çift gözün bende yoğunlaştığını hissettim. Her geçen gün bu çocukla aynı ortamda bulunmak zor oluyordu.

Feyyaz, “Zeliş,” diye hafifçe seslendiğinde bakışlarım çubuktan ayrılıp ona değdi. “Ajansta ilk günündü ve bizim grubumuzda olan biri yüzünden günün zehir oldu. O günkü tavrim için özür dilerim.”

Seçil ile olan tartışmamızda Feyyaz araya girip oldukça sert bir biçimde beni geri püskürtmüştü. Doğrusu o söyleyene kadar ben bu ayrıntıyı unutmuştum ancak sabahdan beri onunla konuşmadığımı sezdim. Demek ki ben anlayamasam da kırgınlığım devreye girmişti.

“Dert değil, takma kafana,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Valla dert,” diyerek araya girdi Fatih, bir yandan da Feyyaz’ın biberlerini çubuğa takmış kızartıyordu. “Hepimizin buraya Zeliş için geldiğini biliyorsunuz ve bu durumdan ötürü onun bizde olan değerini anlamışsınızdır diye düşünüyorum.”

Tam ağzımı açacakken Berat beni durdurdu. “Bu sebepten herkes hareketlerine dikkat etsin, gül gibi geçinip eğlenelim,” diyerek Fatih’in konuşmasını tamamladı Berat.

“Delikanlıyız diyorsunuz yani?” derken Fatih’in uzattığı kızarmış biberli dal parçasını alıyordu Feyyaz.

“Zeliş artık bizim de arkadaşımız,” diyen Huriye, samimi bir biçimde gülümsedi. “Bir daha aynı şeylerin yaşanmayacağına emin olabilirsiniz.”

“Sohbeti bölmek istemem ama artık yatsak iyi olur,” dedim kibar olmaya çalışarak. “Yarın sabah erkenden kalkacağız.”

Bu fikrim hepsine mantıklı gelmiş olacaktı ki çadırlara dağıldık. Derya ile ben bir çadıra girip üzerimizi değiştikten sonra uzandık. İkimiz de sessizce beklerken parmaklarımı iç içe geçirip duruyordum. Kafamı çevirip arkadaşıma baktım.

“Güzel olacak değil mi Derya Deniz’im?” diye sorduğumda gülümsedi.

“Merak etme, burası sana beklediğinden bile daha güzel şeyler getirecek,” diye beni sakinleştirdiğinde uzanıp arkadaşımı öptüm.

Uyku tüm ağırlığıyla yorgun uzuvlarıma çöreklenirken hâlâ Aytuğ’un kucağındaydım ve birlikte dönüyorduk. Rüzgâr tenimi okşarken uyku tulumuma daha fazla sarıldım. Yeni bir günün gebe olduğu her şeye kendimi hazırlamalıyım.

Toprağı ıslatıp ortaya kimsenin tahmin edemeyeceği kadar güzel bir koku çıkaran yağmur, küçüklüğümde hoşlandığım bir durum değildi. Hiçbir çocuk sokaktaki oyun alanını su basmasına tahammül edemezdi ancak bu gökkuşağını sevmeme engel değildi.

Sisli bulutları dağıtıp damarlı gökyüzünde kendine yer edinen renkler... Düşünüyorum da o zamanlar bana sanki büyülmüş bir şeymiş gibi gelirdi. O büyüğü görmek her şeye bedeldi. İşte Aytuğ benim için tam olarak böyle bir şeydi. Ardından gelecek bir dizi mucizevi ışık için göze aldığım bir fırtınaydı.

Aytuğ'un üniversitesinin burs ödüllü kompozisyon yarışması için herkesten önce uyanıp gölün kenarına gelmiştim. Dizlerimin üzerine koyduğum ufak defterim ve tavşan kafalı kalemimle bir şeyler karalıyordum.

Yosun yeşili göl, bitki örtüsüne paralel bir şekilde dalgalanıyordu. Arada sırada esen hafif rüzgâr, yüzeyini titreştirerek fark edemediğim balıkları görmeme neden oluyordu. Bu saf ve el değmemiş görüntü ilham gelmesi için oldukça etkiliydi.

Daha şimdiden iki paragrafımı yazmıştım ve içime sinmişti. Gelişme bölümünün son cümlesini düşünürken tavşanımın kafasını ısırdım. Gelişigüzel değil de okunduğunda dönüp tekrardan bakmak isteyecekleri bir cümle yerleştirmeliydim.

Gözümün önüne gelen görüntüyle duraksadım. Beni kendi etrafında döndüren Aytuğ'un bakışlarındaki şaşkınlık ve yeni tattığı mutluluk tam olarak oradaydı. Kalem ben ne olduğunu anlayamadan hareket etti.

Gelişme bölümünün ardından sonuç kısmına geçtiğimde her şeyi yukarıdaki paragrafla bir bütün olarak bağladıktan sonra gülümsedim. Geriye sadece yazdıklarımı bilgisayarda temiz bir dosyaya geçirip mail olarak göndermek kalmıştı.

"Bu etkinliğin bütün nimetlerinden yararlanmaya kararsınsın demek," diyerek tüm dikkatimin dağılmasına neden olan kişiyle kaşlarım çatıldı. "Aytuğ'un üniversitesi için kompozisyon yazdığına bahse varım."

Onu davet etmediğim hâlde yanıma oturması ve ayaklarını uzatıp gözlerini de defterime dikmesiyle sinirlerim bozuldu. Evrenin bana sağladığı huzur kotasının böylece sonuna gelmiş bulunuyorduk. Yarkın muzip bir tavırla beni incelerken defterimi kapatıp çantama attım.

"Valla sen gelene kadar gayet de nimetlerinden faydalanıyordum," dedim son derece rahatsız bir sesle ve onun bu yersiz tavrına suratımı ekşitirken. "Tabii sen baykuş gibi tepeme tüneyince tüm ilhamım ve huzurum kaçtı."

“Biliyorum, ortaya atılan *#AyZe ship*’lerine izin verdiğim ve seni zor duruma soktuğum için bana öfkелisin,” dedi gayet stabil bir sesle, anlayışlı ifadesi her geçen dakika yüzüne daha fazla oturdu. “Ancak biliyorsun ki sana yardım da ettim, eğer bugün buradaysan bence bu durumda benim payım da var.”

Söylediklerinde haklı olduğunu bilerek sessiz kaldım. İtiraf etmek istemesem de Aytuğ’a giden yolda her zaman Yarkın’ı kullanmıştım. Kendisinden hoşlanmasam da sunduğu fırsatlara balıklama atlamıştım.

“Açıkçası bugüne kadar beni o kadar çok zor durumda bıraktın ki yardımların geri planda kaldı. Amacın neydi bilmiyorum ama yaptığın her hareket, sana daha fazla gıcık olmamdan başka bir şeye yaramadı,” dedim açık sözlülükle.

Hafif bir şaşkınlık ve aydınlanmayla kaşlarını kaldıran Yarkın, anlamsız bir homurtu çıkardı. Avuçlarını yere yaslayıp hafifçe geriye doğru kaykıldı. Suratına düşen güneş ışınları, yeni tıraş edilmiş teninde dolaşıyordu.

“Yaptığım bazı hareketlerin, taktığın o at gözlüğünü çıkaracağına inandım. Dünya’nın sadece Aytuğ etrafında dönmediğini, sen fark etmesen de sıra dışı bir ışığa sahip olduğunu ve belki de Aytuğ’dan bile daha iyisini kendine çekebileceğini göstermeye çalıştım,” dediğinde gayet sakin bir sesle, kendinden son derece emindi.

“Burada Aytuğ’dan daha iyisi sen oluyorsun sanırım,” dedim alaylı bir yüz ifadesiyle. “Çünkü bugüne kadar beni kendi yörüngene çekmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadın.”

Bir anda gülmeye başlayan Yarkın’la kaşlarım çatıldı ve durduk yere katıla katıla gülmesinden ötürü gerildim. Komik bir şey söylememiştim, sadece olanı anlatmaya çalışmıştım. Defterimin tersiyle omzuna bir tane geçirdim. Daha ben kolumu geriye çekmeden parmakları bileğime sarıldı.

Gülüşü duruldu, anlamlı gözleri yüzüme çevrildi. “Hadi barış imzalayalım, ben yaptıklarım için senden özür dilerim.

Lütfen sen de artık bana öfkeli gözlerle bakmaktan, iyi niyetimden şüphe etmekten vazgeç.”

Hâlâ avucu arasında olan tenimi başparmağıyla hafifçe okşadığında niyetinden emin olamadım. Yine de gözlerinde dalgalanan samimiyet, aramızda barış imzalamak istediğini ele veriyordu. Elimi çektiğimde bana zorluk çıkarmadı.

“Pekâlâ, bugüne kadar seni amacıma giden yolda bir obje gibi kullandığım için ben de senden özür dilerim. Madem barış istiyorsun, olsun bakalım,” diyerek elimi tokalaşmak için uzattım. “Ancak tek bir hatanda pekmezini akıtacağıma emin olabilirsin.”

Gülerek kafasını *tamam* anlamında sallayıp benimle tokalaştı. Önce yerden kendisi kalktı, daha sonra da elimden tutarak beni kaldırdı. Defterimi sırt çantama atarken ufak bir sessizlik oldu. Fermuarını çektiğim çantamdan başımı kaldırarak Yarkın’ın baktığı tarafa döndüm.

Üzerindeki sporcu atletinin yarısı terden sırılsıklam olan Aytuğ, iri kulaklıklarını boynuna indirmiş dikkatle bize bakıyordu. Alnına dökülen kıvrıcık tutamlar iç çekmeme neden olurken tarçın rengindeki hareleri kısıldı. Kaskatı hâle gelen vücudu, beni yerden kaldırdığı için Yarkın’la birleşik olan ellerimize kaydı.

Parmaklarımı ateşe değmiş gibi hemen çektim. “Kendini suçlama, sadece konuşuyorduk,” diye mırıldandı Yarkın.

Aytuğ üzerimize diktiği öfke saçan bakışlarıyla öylece bize bakarken bir süre sonra transa falan girdiğini düşündüm. İfade-siz yüzü en sonunda bana döndüğünde önce birkaç saniyeliğine sadece titreyen dudağıma baktı, ardından gözlerimde kaldı.

Çok yavaş bir şekilde boynuna astığı kulaklığını tekrardan taktı ve sanki hiç bizi görmemiş gibi soluna dönerek önümüzden geçip gitti. Saniyeler içinde değişen bu duygu durumu, dudak uçuklatacak kadar hızlıydı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

“Açıkçası bu defa sorumluluk kabul etmiyorum çünkü hiçbir suçum yok,” dedi Yarkın gergin hâlimi fark edince. “Hem ayrıca merak etme, bu olayın telafisini yapacağınız bir fırsat ayağına gelecek.”

Ben daha ne olduğunu soramadan yanımdan geçip gitti. Göğsüme bastırduğım defterime daha sıkı sarılarak sinirle hor-murdandım. Kendi çadırıma doğru ilerlerken bugünün nasıl başlayıp nasıl biteceği hakkında senaryolar üretiyordum.

Uyanmış olan Derya, soru işaretleriyle dolu bakışlarını üzerime çevirdiğinde teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırdım. Birinin daha bana tavır almasını ya da gerginlik çıkmasını hiç istemiyordum. Olanı biteni canım arkadaşşıma anlattıktan sonra kahvaltı saati için çadırdan ayrıldık.

Kahvaltımızı küçük yemekhanemizde keyifle yapmıştık. Açıkçası bu sabah Aytuğ’u o suratla görmesem ne kadar neşeli olduğunu düşünürdüm. Feyyaz ile şakalaşıp ikide bir Mamo’ya sataşıyordu. Bizimkilerle gayet homojen bir şekilde kaynaştıklarında kaşlarımı kaldırarak tabağımdakileri didikledim.

“Hiçbir şey yemedin, akşama kadar güneşin altında yarışacağız,” diye kulağıma mırıldanan Derya, bu keyifsiz hâlimden oldukça muzdaripti. “Kim olduğunu unutmadan birini sev, kendinden vazgeçecek kadar fedakârlık yapma.”

“Çünkü o beni severse ben olduğum için sevecek, değil mi?” diyerek Derya’nın her zaman söylediği şeyi tamamladığımda göz kırpıp benim için hazırladığı reçelli ekmeği uzattı.

Çileğin ferah kokusu burnuma dolduğunda iştahım kabardı. Hiç düşünmeden büyük bir ısırık alıp reçel bulaşmış dişlerimle güldüğümde Fatih saçımı çekti. Diğer yarısını da tek lokmada yuttuğum sırada bana odaklanan bakışları fark ettim.

Aytuğ sandalyesinde geriye doğru yaslanmış elindeki çayını yudumlarırken bana bakıyordu. Onun bu hâlleri beni benden alsa da portakal suyumu içip hiç umursamadan kafamı diğer tarafa çevirdim. Kahvaltımızın ardından zebella gibi başımıza

dikilen Alp Bey, skor tablolarının bulunduğu kısımda durmamızı istedi.

Kameralar devreye girip bizi çekmeye başladığında ister istemez gerildim. Hemen yanımda duran *hayatımın aşkı* sıfatına sahip olan beyefendi, benimle konuşma zahmetine bile girmiyordu. *Vay be, ne takımımız ama! Kesin kırmızı kazanır*, diye düşündüm.

“Evet, arkadaşlar! Bugün *TikTok Savaşları*’nın ilk günü ve bakışlarınızdan anladığım kadarıyla hepiniz çok heyecanlısınız,” diyen Alp Bey, hâlimizden oldukça keyif alıyormuş gibi duruyordu. “Hem ilk gün sebebiyle hem de panayırda daha fazla ilgi göreceğinden bugün ikişerli gruplar hâlinde dondurma satacaksınız.”

Duyduklarımınla keyifle gülümsedim, sınavda bildiğim yerden gelmiş kadar mutluydum. Feyyaz’ın uzattığı yumruğa yumrukla karşılık verip heyecanla beklemeye başladım. Alp Bey söylediklerinden ötürü oluşan uğultuyu eliyle susturarak konuşmasına devam etti.

“Hangi takım daha fazla dondurma satarsa o kazanır. Kazanamayan takım için oldukça yaratıcı cezalarımız var, çok eğleneceğimizden emin olabilirsiniz, gençler,” diyerek hepimizi şöyle bir taradı. “Kiminle eş olduğunuz skor tablolarınızda yazacak.”

Başımı arkaya çevirmeye korkuyordum, yanımdan geçerek giden kırmızı takım kendi skor tablosunun önünde durup isimlerin belirlenmesini bekledi. Başımı beyaz spor ayakkabılarına çevirmiş, ayaklarımı büyük bir özenle izlediğim esnada Zeynep soluğu yanımda aldı.

“Kanka,” dedi yakını gibi, soru sorarcasına yüzüne baktım. “Ben Muhammet ile takım olmuşum. Çişim geldiğinde ona nasıl *Mamo benim çişim geldi*, diyeceğim.”

Havalanan kaşlarım karşımdaki arkadaşımın derdi içindi. “Niye, kanka? Erkekler çiş yapmıyor mu?” diye gayet ciddi bir tonda konuştuğumda dudak büktü.

Söylediklerimize kulak misafiri olan Mamo yanımıza geldi. “Maşallah hiç çişin gelmedi, Zeynep. Gün boyu böyle devam edersen eğer hiç sorun yaşamayacağız.”

Tüm bunların gerçekleşiyor olma ihtimali bu kadar düşükken neden gerçektir? Zeynep, Muhammet cümlesini tamamlar tamamlamaz kıvranmaya başladı. Benim akli noksan arkadaşım, yemekhanedeki tuvaletle duygusal bir bağ kurduğunu ve her ihtiyacı olduğunda oraya gideceğini söylemişti.

“Sen maşallah deme, Mamo,” dedim aralarına girerek, böyle devam ederlerse akşamına cezamız hazır. Daha sonra arkadaşşıma döndüm. “Sen de tüm ihtiyacını burada görür, akşama kadar idare edersen, merak etme.”

Zeynep’i teselli etme görevini Sümeyye’ye bırakıp tabloya bakmak için döndüğüm sırada Seçil’i fark ettim. Aytuğ’un karşısına geçmiş oldukça keyifsiz bir şekilde konuşuyordu. Hani bazı kızlar vardır ya çok güzellerdir ama mimikleri ve hareketleri iticidir... Hah! İşte Seçil tam olarak onlardandı.

“Tenimin ne kadar hassas olduğunu biliyorsun, Aytuğ,” diyerek yanlarına gittiğim sırada bana döndü. “Bazılarının cildi gibi amele yanıklarına karşı dayanıklı değil.”

Açık ara benim karamel tenime laf attığında dişlerimi sık-tım. Yanımıza gelen Feyyaz, durumun ne kadar sıkıntılı olduğunu biliyordu. Başımdaki şapkayı ters bir şekilde takıp yüzümü daha fazla ortaya çıkarırken konuştum.

“Şeker gibi kızsın, Seçil. Yani güneş vursa biraz erirsin o kadar, sen niye bunu dert ettin ki şimdi?” dedim kollarımı göğsümde bağlayıp parmaklarımla ritim tutmaya başlarken. “Ancak yine de dikkatli ol, eriyip başkasının ayağının altına yapışmak istemezsin.”

Ortam yaz sıcağına rağmen bir anda soğuduğunda, yanımızdaki iki adamın gülmemek için kendini tuttuğunun farkındaydım. Seçil kırmızıdan mora dönerken onu umursamadan skor tablosuna baktım. Aytuğ ile Seçil’in konuştuğunu görünce ikisinin takım olduğunu sanmıştım ancak değillerdi.

Benim baktığım yere dönen Aytuğ, yüz ifademi kontrol etmek için dikkatini bana verdiğinde ona sırtımı döndüm. Derya'nın yanına kadar gitmeme rağmen hâlâ beni fark etmemesinden ötürü kendinde olmadığını anladım. Bakışlarının odağını fark ederek onların tablosuna baktığımda gördüğüm isimle ne diyeceğimi bilemedim.

Olumlu bir şeyler zırvalamak için ağzımı aralayacağım sırada eliyle durdurdu. "Biz hâlâ arkadaşız, Zeliha. Berat her ne olursa olsun en başta benim dostum."

"Sen öyle diyorsan eğer," dedim ve düşünceli bir sesle tabloya bakarken uzun bir iç çektikten sonra devam ettim. "Sanırım hâlimden kiminle takım olduğumu anlamışsındır," dediğimde Derya'nın buğulu gözleri beni buldu.

"Şundan bir ceza gibi bahsetmekten vazgeç. Buraya onun için geldin, hem ayrıca sabah olanları anlattığında Yarkın'ın neyi kastettiğini daha ilk dakika anlamıştım," diyen zekâ küpü arkadaşıma aval aval baktım. "Yarkın'ın özür hediyesi de böyle bir şey olmalıydı zaten."

Adı geçen kişiyi gözlerimle aradığımda hemen karşımızda durduğunu ve dağıtılan kıyafetleri alırken bana baktığını sezdim. Şaşkınlığım onu daha beter eğlendirirken başıyla hafifçe selam verdi. Tam o sırada omzumu saran parmaklar beni kendine çevirdiğinde dalgın hâlimden sıyrıldım.

Aytuğ, "Yarkın'la bakışmanızı bölmek istemem ama kazanmamız gereken bir oyun var," dediğinde mesafeli ama sinirli bir sesle, ne diyeceğimi bilemedim. Küçük bir poşeti kabaca kucağıma atarken söyleniyordu. "Hadi hazırlan artık, bir an önce panayıra gitmeliyiz."

Nereden geldiğini bilmediğim bir ses, Aytuğ'un beni kışkırdığına dair bir söylentiye damarlarıma aşılarken güneş kadar parlak bir gülümseme dudaklarımda asılı kaldı. Yürüyüşüyle heybetini belli eden bu tarçın gözlü adamın hastasıydım, bugün kıskançlığına yarın kalbine açtım.

16. BÖLÜM

Bir inanişa göre hayat, size beklediğiniz fırsatları sayılı kez sunar ve siz bunun farkında olmasanız da hayatınızın seyri o dakikadan sonra başka bir yola sapar. Aytuğ Ulusoy, benim için fosforlu pembe rengindeki hayatıma düşen bir yıldırımdı. Yaşadığım zamanın ötesinde tarifi imkânsız bir saplanış, tüm renklerime büyük bir direnişti.

Kırmızı pileli eteğimi düzeltip yüzüme sürdüğüm savaş boyamı kontrol ettim. Kabinden çıktığımda Aytuğ'u kolona yaslanmış bir hâlde beni beklerken buldum. Dalgın hareleri ekrandan ayrılıp bende yoğunlaştığında hafifçe kıpırdandım.

“Sen neden kırmızı boya sürmedin?” diye sordum dikkatini söylediklerime vermesi için ancak umursamaz bir biçimde omuz silkti. “Kazanmamızı çok istiyorsun sanmıştım.”

Ellerini cebine sokup bedenini tamamen bana çevirdiğinde bir adım geriledim. Birkaç adımda yanıma gelip tam önümde durdu ve yüzünü hafifçe bana doğru eğildiğinde ister istemez kendimi geriye çektim. Tarçın hareleri yüzümün her bir noktasında büyük bir özenle gezindi.

“Boya sürmek istiyorsan gel kendin sür,” dediğinde kaşlarım çatıldı ancak o inadına yaparmış gibi doğruldu ve aramızdaki boy farkını açtı. “Diyorum ki hadi gel de sür o zaman.”

Durup dururken bana meydan okumasıyla kafamı kaldırıp çehresini inceledim. Gayet ciddi bir şekilde durmuş göz ucuyla bana bakıyordu. Bu ocuk bir gün benim canımı çıkaracaktı ama hadi hayırlısı bakalım.

“Şaka yapıyorsun herhâlde, boyuna yetişip yüzüne boya sürmem imkânsız,” diye cevap verdiğimde beni dikkatle dinledi.

“Tüm sorun boy farkı yani, öyle mi?” dediğinde saf saf başım la onayladım onu.

Belimin iki yanını kavrayan kollar beni kucaklayıp kaldırdığında küçük çığlığım etrafa yayıldı. Sıcak nefesi aramızdaki yakın mesafeden yüzüme çarparken yutkunamadım. Çekine rek omuzlarına tutunurken sessizdi ancak bulunduğumuz durumdan gayet hoşnut gibi duruyordu.

Koluma astığım boya torbasına elimi daldırıp kırmızı renge dönen ellerimi güzel gözlerinin altına sürerken beni izliyordu. Duygularını bir açıp bir kapatan hâli kalbimi sekteye uğrattırken belime sarılı kolları sıkılaştı. Bedenlerimizi birbirine yaslarken çenesi köprücük kemiğıme sürtündü.

“İyi hissettiriyor,” dedi kendiyle konuşur gibi, tam bu sırada kollarını hafifçe gevşetti ve bedenimin ona doğru kayıp ikimizin tamamen yüz yüze gelmesini sağladı. “Hem iyi hem korkutucu hissettirmesi doğru mu sence?”

Safı bir merakla sorduğunda dilimi dudaklarımda gezdirdim. “Önemli olan doğru ya da yanlış olması değil, sana ne hissettirdiğı.”

“Bence de,” dedi kollarını gevşeyip beni yere indirirken. “Bir savaş boyasının ne hissettirdiğine o kadar dikkat etmemek gerek.”

Son söylediğıyle birlikte acımasız tekmem kaval kemiğini buldu. Büyük bir hışımla yanından ayrılırken kalp ritmim hâlâ düzen kazanmış değildi. İki kişilik, şemsiyeli dondurmacı arabama oturdum. Peşimden otuz iki diş gülererek gelen Aytuğ Efendi’ye kaşlarımı çatarak baktım.

Panayıra kadar olan yolculuğumuzda birlikte pedal çevirmiş, insan güruhunu görene kadar buna devam etmiştik. Dönme dolabın karşısında olan yerimize vardığımızda heyecanla etrafı inceledim. Herkes ailesiyle gelerek renk cümbüşü olan bu yeri tercih etmişti.

Havada süzülen haşlanmış mısır kokusu ve her beş dakikada bir önümüzden geçen pamuk şekeri satıcısıyla bakışıyorduk. Kameraman olarak gelen kişi, yediğı üçüncü dondurmasından

sonra kamerayı bize bırakıp tam isabet top atışı oyunu için çaprazda kalan adamın yanına gitmişti.

Limonlu dondurmam damağımda ferah bir tat bırakırken telefonundan başını kaldırmayan Aytuğ'a baktım. Buraya gelmeden önce yaşadıklarımızın buhranını çok çabuk üstünden atmış gibi bir hâli vardı. Gerçi benimle alay ettiğini de düşünmüyor değildim.

Dondurma arabasını kurcalayarak bir şeyler bulmaya çalıştım. Oradaki büyük hoparlör, klasik dondurmacı nakaratını söylemek için vardı ancak bugün bir yenilik yapacaktık. Bluetooth ile arabanın radyosuna bağlanıp Çılgın Dondurmacı'dan *Kalbimsin* şarkısını açtığımda gülümsedim.

"Hadi bakalım, en sihirli ve en lezzetli dondurmalar burada!" diye bağırduğımda birkaç ailenin dönüp bize baktığını gördüm. "Hiç bakmayın öyle, buraya harika dondurmalar yemek için geldik!"

Çocuklar şarkı ve dondurmanın etkisiyle bize doğru koştuğunda Aytuğ'un telefonunu çekip aldım. Küçük veletlerin istediklerini külahlara yerleştirirken dondurmacı şarkısıyla hem oynuyor hem de önümüzden geçen herkesi yanımıza davet ediyordum.

Neyse ki dondurmaya ne yetişkin ne de çocuk kimse hayır diyemiyordu. Dondurma alan çocuklar, beni çember içine alıp oynamamı istediğinde ellerimi çırpıp zıplamaya başladım. Dondurmasını bitirenler yanıma gelip benimle eğlenirken el ele tutuşup aynı anda kıvırttık.

Bu eğlence büyük bir ses getirerek herkesi kendine çekerken Aytuğ dondurma vermeye yetişemiyordu. Yanımda getirdiğim torbadaki kırmızı boyayla çocukların yüzlerini boyarken ailelerin keyfi yerindeydi.

Arabanın kaputundaki boşluğa oturmuş, etrafımı saran kalabalıklarla konuşurken keyifliydim. Teyzelerin bir tanesi saçımı severek çantasından çıkardığı elma şekerini bana uzattı.

“Demek kakaolu dondurma sevenler daha tutkulu oluyor,” diyen bir abla, benim sevincimi görmezden gelerek kendi kendine konuşuyordu. “Anam üç yıllık evliyim, o zaman niye çocuğum olmuyor?”

Elma şekerimi açmaktan vazgeçerek boş bir külaha dondurma koydum. “Sen bunları kafana takma, ablacığım. Al bakalım, ye bunu ferahlarsın, müessesemizin ikramı.”

Kalabalık ve lunaparkın bitmek tükenmek bilmez enerjisi yavaş yavaş durulurken ben de bitmiştim. Dibini sıyırdığımız dondurma haznesinin kapağını kapatıp boş külahı ısırdım. Açlıktan sabahtan beri külah kemiriyordum.

“Sen de acıktın mı?” diye sorarken Aytuğ’un yanma oturuyordum. “Ben kampa gidene kadar bayılabilirim haberin olsun.”

“O kadar dondurma yedikten sonra aç olman bir mucize,” diyen Aytuğ, bana kaşlarını kaldırıp inanamıyormuş gibi baktı.

Midemi işaret ederek, “İçeride her şeyin yeri ayrı,” dedim ve çantama attığım elma şekerini almak için fermuarını açtım.

Elimle elma şekerini yoklarken parmaklarıma streç filme sarılmış bir şey değdi. Ne olduğunu anlamak için çıkardığımda burnuma dolan salam kokusuyla az daha gözlerim yuvalarından çıkıyordu. Bunu buraya ben koymamıştım ama kimin koyduğunu biliyordum.

Derya Deniz’im sabah bir şey yemediğimden ötürü endişelenip çantama atmış olmalıydı. Yanımda oturan Aytuğ’un burnuna sandviçi sokarken eliyle yelleyip kokuyu gidermeye çalıştı.

“Bu saatte onu yemeyeceksin değil mi Zeliha?” diye mırıldandı beklentiyle kameramanın yolunu gözlerken, dondurma arabasının şarjı çok fazla müzik açtığım için erkenden bitmişti ve kamp alanına yürüyerek gitmemizin imkânı yoktu.

“Ne olacak yani?” dedim gayet rahat bir sesle ve streç filmi sıyrıp büyük bir ısırık almak için ağzıma yanaştırdım. “Emim bize şu an dünyanın en lezzetli yiyeceği gibi gelecek.”

Göz ucuyla sandviçe bakan Aytuğ, kararsız gözlerle tekrardan yüzüme baktı. Bıkkınlıkla iç çekip sandviçi ikiye bölüp yarısını ona uzattım. Kararsız bir şekilde bir süre elimdeki sandviçe baksa da tam geri çekeceğim sırada elimden aldı. Büyük bir ısırık aldığım ekmeğimle genişçe gülümseyip gökte süzülen aya baktım.

“Ne ara sandviç hazırladın?” dedi son lokmasını yutarken.

“Ben değil, Derya hazırlayıp çantama atmış,” dedim lokmalarımın arasından ve ona yandan bir bakış attım. “Sabah keyifsiz ve iştahsız olduğumdan benim için endişelenmiş olmalı.”

Aramıza düşen büyük bir sessizlik, lokmamın boğazıma dizilmesine sebep oldu. Benden bir basamak aşağıda oturan Aytuğ, yavaşça benim yanıma geldi. Ona bakmamaya çalışarak artık o kadar da cazip gelmeyen sandviçimi yemeye devam ettim. Konuşmak zorunda kalmamak için yapıyordum bunu.

“Yarkın’dan hoşlanıyor musun?” diye sorduğunda az daha boğuluyordum.

Öksürüklerimin arasından Aytuğ’un büyük bir dikkat ve ciddiyete bürünen yüzünü fark ettim. Böyle düşünmesine şaşırmamak gerekirdi ama yine de böyle görmüş olması beni üzmüştü.

“Tabii ki hayır!” dedim tek nefeste, ani heyecanımı söndürmeye çalışarak yanağımın içini ısırdım. “Son çıkan dedikodulardan sonra herkes öyle bir yanılgıya kapıldı ama herkesin düşündüğünün aksine ben ondan hoşlanmıyorum.”

“Duygularında bu kadar net olduğuna göre başkasından hoşlanıyorsun?” diyerek gecenin ikinci sorusunu sorduğunda mideme bir taş oturdu.

Zihnime Aytuğ'u ilk gördüğüm an düştü. Bir telefon ekranının arkasından, parlak ışıklar etrafını aydınlatırken izlemiştim onu. Grubuyla olan uyumu, erkeksi hareketleri ve duruşuyla bir anda beni kendine çekmişti. Şimdiye göre daha çocuksu olan kalbim, kozasından çıkan bir kelebek gibi hızla ona doğru kanat çırpıyordu.

"Evet," dedim az öncekine nazaran daha durgun ve yaşadığım duygulardan ötürü daha doygun bir sesle. "Bir başkasından hoşlanıyorum hatta hoşlanmaktan daha büyük duygular hissediyorum."

Aytuğ bir şey söylemek için ağzını araladığı sırada gök gürledi. Bu ani hava değişimi karşısında şaşırırsam da oturduğum yerden kalkarak gökyüzünü daha net görebileceğim bir şekilde bomboş panayırın ortasında durdum. Ay oradan oraya süzülürken etrafımda müzikleri durmuş, ışıkları sönmüş bir sürü oyuncak vardı.

Ancak ortamda karanlıkta bile parıldayan bir neşe kaynağı vardı ki o her şeye bedeldi. Gülüşüm tüm yüzüme yayılırken gelmesi için ona elimle işaret ettim. Çok geçmeden çiselemeye başlayan yaz yağmuru, tenime ilk damlasını bıraktığında Aytuğ'un elinden tutup kendime çektim.

"Hadi," dedim sesimden taşan büyük bir beklentiyle, kollarından tutup onu hafifçe sarstım. "Beni tıpkı dinlenme tesisindeki gibi döndür ama bu sefer daha hızlı olsun. Yıldızlar el ele tutuşmuş, ay bizi izliyormuş gibi döndür."

"Fındık kurdu," diye mırıldandı bozguna uğramış bir sesle ancak elimi hiç bırakmadı. "Yıldızlar yanaklarından öpüyormuş, ay bu güzelliği izliyormuş gibi döndüreceğim seni ama şunu sakın aklından çıkarma: *Gördükleri karşısında başı dönen yalnızca sen olmayacaksın.*"

Beni belimden yakalayıp hafifçe havalandırdığında keyifli bir kahkaha attım. Kollarımı iki yana açmış, bedenimi hafifçe geriye doğru yatırmışken yıldızları görmemi engellemeyen yaz yağmuru altında hızla dönmeye başladım.

Kollarında olduğum kişiye güveniyor, gökyüzünün ısıltısını tanıyordum. Kurduğum hayalin içinde bir başka ben bulup bu adamla yeniden doğuyordum.

Dün gecenin etkisiyle oldukça enerjik, güzel bir güne uyan-
dım. Küçük çadırımızın içinde gerinirken kuş cıvıltılarıyla ya-
rışacak cinsten sesler çıkarıyordum. Henüz uyku hâlinde olan
Derya, tek gözünü aralayıp bana manidar bir bakış attı.

Dün gece neler olduğunu, Aytuğ'un önüme yıldızları serdi-
ğini ve kalbimin göğsümde nasıl tepindiğini canım arkadaşşıma
anlatmıştım. Nefessiz ve duraksız anlatışımı bir an bile bölme-
mişti. Şimdi ise neden böyle cıvıladığımı biliyordu.

"Çiçek gibi açılmışsın bakıyorum," dedi tulumunda doğ-
rilmaya çalışırken, ipek gibi olan saçlarını yüzünden geriye
doğru attı. "Mutluluk sana yakışıyor."

"Bilmem," dedim hafifçe durgunlaşarak. "Söyledikleri ve
yaptıklarına fazladan anlam yüklediğimi sanıyorum. O hare-
ketler kime yapılsa aynı sonuçları çıkarırdı sanırım."

"Sana karşı bir şeyler hissettiği açık ama ne olduğunu he-
nüz ben de çözebilmiş değilim," diyerek düşünceli bir şekilde
yüzüme baktı Derya Deniz'im. "Sen keyfini çıkarmaya bak."

Derya'nın söylediklerini başımla onaylayarak kısa bir iç
çektim. Bu sırada kahvaltının başladığına dair düdük çaldı.
İkimiz de uyku tulumlarımızdan sıyrılıp üstümüzü değiştirir-
ken çadırın dışı hareketlenmeye başlamıştı. Şalvar tipi eşofma-
nımın üstüne kısa bir tişört giydim.

Uzun ve zapt edilmesi zor saçlarımı atkuyruğu bağlayarak
çadırın fermuarına uzandım. Etrafta koşuşturan görevliler,
kahvaltının hazırlığı içerisindeydi. Feyyaz hamağa uzanmış

keyif sigarasını t           Seçil bir tür sabah ritüeli ger  ekle  t  riyordu.

“Toprağa ellerini sürüp durarak ne yapmaya çalışıyor?” dedi Berat merak dolu bir sesle, kısık bakışlarının dikkati Seçil’deydi.

“  ila da tuvaletini yapmadan önce aynen böyle yapıyor,” diye lafa katıldığında Fatih, komik suratındaki son derece komik olan ifadesine gülerek baktım.

“Sadece negatif enerjisini atmaya çalışıyor,” dedi Sümeyye kollarını göğsünde ba  layıp burnunu çekerken.

Ka   gündür doğayla i   i  eydik ve sürekli burnu akan birisi için burası bir felaketti. *Hele de senenin     yüz altmış beş günü burnu akan biriyseniz.* Hafif sabah rüzgârı sa   tellerini yüzüme savururken huzurluydum, bunu bizimkilerin boşboğazlığı dahi bozamazdı.

“Ne var yani aynı şey,” dedi Fatih gözlerini devirirken. “Tuvaletini yapmak da bir nevi negatif enerjiden kurtulmaktır.”

Fatih’in son dedi  iyle birlikte g  l    m   frenleyemedim. Elimi a  zıma kapatmış bizimkilerle gülerken ya  lı gözlerimin odağına birisi girdi. Islak saçlarından sızan damlalar çıplak ve kaslı göğsüne süzülürken bir yandan da uslanmaz kıvırcıklarını zapt etmeye çalışıyordu.

Benim dikkatim göbeğinden yol çizerek   ortuna akmak üzere olan damladayken onun tar  ınları da tam olarak g  l    me odaklanmıştı. T  k  r    m boğazıma kaçıp öksürmeye başlayınca Zeynep’ten birkaç yumruk yiyen sırtım beni kendime getirdi.

Sabahki ayaküstü kaliteli sohbetimizden sonra kahvaltımızı ettik. Dolu midemle kafamın daha çok çalıştığını kabul etmek zorundaydım. Takımların ortasına konulmuş olan şarkı gördüğümde merakım k  r  klendi. Herkes kafasından sayısız senaryolar yazarken oyun kurucumuz görüş a  ımıza girdi.

“*TikTok Savaşları*’nın ikinci ve son oyunundan herkese merhaba,” dedi kendisini çeken kameraya karşı. “Bugün çarkımızı çevireceğiz ve oklar kimi gösterirse o kişi ona yöneltilen soruyu cevaplayacak. Cevaplanmayan her soru, takımın hanesine eksi puan olarak düşecek.”

“Sanırım olaya magazinsel bir boyut kazandırmaya çalışıyorlar,” derken dizlerimi kırıp mindere oturuyordum. “Baksana herkes bir gerildi.”

“Eminim keyifli bir tarafı vardır,” dedi Derya her zamanki ılımlı hâliyle. “Hem ayrıca bugün hangi takımın kazanacağını merak ediyorum.”

Çark mekanizma tarafından döndürülürken tırnağım etime battı, tek ve en büyük sırrımı bir oyun uğruna açığa çıkarmak istemiyordum. En azından ikimiz bir aradayken ve kimse yokken duygularımdan bahsetsem daha iyi olurdu. Çünkü bu oyun gördüğüm kadarıyla *doğruluk mu cesaret mi* gibi bir şeydi.

Çarkın ucu Fatih’i gösterdiğinde çiğnediğim dudağım usulca ağzımdan kaydı. Çünkü Fatih, hani bizim bildiğimiz gır gır şamata Fatih önüne gelen soru karşısında duraksamıştı. Sıkıntıyla ensesini kaşıdığına, yanında oturan Berat’ın kaşları çatıldı. O da bir terslik olduğunu anlamıştı.

“Dostlarından sakladığın sırrın nedir?” dedi yarışmayı sunan kişi büyük bir ciddiyetle. “Bu arada unutmadan söyleyeyim; cevaplanmayan her soru, o kişi hangi takımdaysa o takıma eksi puan olarak geçecek.”

Ağzında bir şey geveledi Fatih, -muhtemelen bu bir küfürdü- kafasını geriye doğru atarak gökyüzünü seyretti. Grup arkadaşı olan Feyyaz, onu hafifçe dürtüp kum saatini gösterdi. Zaman dolmadan önce soruyu cevaplamalıydı.

“Tamam lan bakmayın öyle, adam falan öldürmedim,” dedi gayriihtiyari bir biçimde kendini savunurken. “Uzun zamandır işletme falan okumak istemiyorum, mutfakta çok iyi olduğumu anneme yardım ederken fark ettim.”

Fatih evin tek çocuğuydu ve yeri geldiğinde annesine bir kız gibi yardım ediyordu. Aslına bakarsanız bunun böyle bir şeye sebep olacağını hiç tahmin edemezdim. Yemeyi seviyordu, öyleyse yapmasını da sevebilirdi.

“Puanım gastronomiye yetmediğinden annem altın bileziklerini bozdurup beni özel bir üniversiteye göndermeyi düşünüyor,” diye cümlesini tamamladığında utana sıkıla gülümsedim.

“Bu harika bir haber, Fatih,” dedim moral vermek için ekstra bir çaba sarf ederken. “Ancak bunu neden bizden sakladığını anlayamadım.”

“Aynen be oğlum, o kadar kendini kastın ki *ben de gayri-meşru çocuğum var* falan diyeceksin sandım,” diyerek Fatih’in ensesine bir tane yapıştırdı Berat.

İlgi odağı olmayı normalde çok seven Soyuklama Fatih, bu haberi bunca insanın arasında verdiği için yerinde kıvrandı. Çark tekrardan dönmeye başladığında nefesim ciğerlerime yuvarlandı. Şimdiden herkes eteğindeki taşları dökmeye başlamıştı.

Çark gidip de Feyyaz’ın önünde durduğunda içtiği sigarası ciğerlerine kaçtı ve öksürmeye başladı. Açıkçası herkesin bu kadar sırrının olabileceğini hiç aklımdan geçirmemiştim, hele de bu kadar kasılacakları sırlarının olabileceğini.

“*Yok artık, bununla da flörtleşmezsin*, dediğin kiminle flörtleştin?” diyen oyun kurucu, kazık gibi olan soruyu sesli biçimde dile getirmişti.

İşaret parmağında basketbol topunu yuvarlayan Aytuğ bile bu küçük eğlencesinden başını kaldırıp arkadaşının kal gelmiş hâline bakmıştı. Boğazını temizleyen Feyyaz’ın ne kadar vukuatı varsa arkadaşlarına çekinerek bakıyordu.

“Ofisimizdeki mutfak bölümüne bakan bir kız vardı ya-” demeye kalmadan Huriş ağzındaki meyve suyunu püskürttü.

O kadar abes karşılanacak bir olayın sebebini düşünmedim desem yalan olurdu. Mamo, *yok artık* diyen bakışlarıyla

kafasını olumsuz anlamda salladı. Feyyaz beklediği tepkiyle karşılaşmanın vermiş olduğu bilmişlikle yeni bir sigara yaktı ve omuz silkti.

Çark tekrar dönmeye başladığında çok hızlıydı ve kimin önünde duracağını kestirmek güçtü. Son anda yavaşlayarak Seçil'in önünde durduğunda hep bunu bekliyormuşçasına oturduğu yerde süzüldü.

“Çocukluk aşkın kimdi?” dediğinde sunucu, kaşlarını çatıldı.

Seçil kamp yerinde nereden bulunduğunu ve nereye takıp çalıştırdığını bilmediğim maşasıyla saçlarına şekil vermişti. Yüzündeki hafif makyaj ve üzerine giydiği taytlı spor takım onu olduğundan daha olgun göstermişti. *Kabul edelim, kız ekranlara yakışıyordu.*

“Çocukluğum Aytuğ ile geçti ve ondan başka arkadaşım yoktu. Tabii ki çocukluk aşkım Aytuğ'du,” dediğinde ciğerime çöken ağırlıkla nefes almayı unuttum.

Seçil'in güzel gözleri sevdiğim adamın üzerinde turlarken tırnaklarım toprağa saplandı. Aytuğ bunun farkındalığıyla dudaklarına bir gülüş yerleştirdiğinde avuçlarıma topladığım toprağı yüzüne saçmak istedim. Derya kolunu omzuma sarıp beni kendine çekerken sakinleşmek için birkaç saniye gözlerimi yumdum.

Çark tekrar dönüp de bu defa Berat'ın önünde durduğunda bakışlarım artık daha ilgisiz ve sıkılmıştı ama bunun Berat'la bir ilgisi yoktu. Dün yaşadığımız büyülü geceden sonra şimdi duyduğum bu itiraf kanıma dokunmuştu, üstelik sinirden titriyordum.

“Dostlarından ayrılmayacak olsan ne yapardın?” diye sordu sunucu.

Berat'ın mermi kadar isabetli ve keskin bakışlarının hedefinde yanımda oturan Derya vardı. Canım arkadaşımın buz

kesen parmakları avucuma sığındı. Yerinde hafifçe toparlanmaya çalışırken Berat buruk bir biçimde gülümsedi.

“Dostlarımdan ayrılmayacak olsam Besyo’yu değil, Bordo Bereli olmayı tercih ederdim,” dedi son derece kararlı bir sesle, kafasını omzuna doğru yatırıp doğrudan Derya’nın gözlerinin içine baktı. “Bu fikrimden vazgeçmiş değilim, belki gidebilirim.”

Derya sıcak havada hafifçe titremeye başladığında ne yapacağını bilemedim. Bizimkiler şoka uğramış bir hâlde Berat’ın kaskatı kesilmiş suratına bakarken bunun Derya’nın duygularına karşılık vermemesinden ötürü olduğunu biliyorlardı.

Bir tür transa girmişken çarkın çevrildiğini ve dönerek bana geldiğini fark etmemiştim. Aytuğ tarçın bakışlarını bana dikip harelerinden bal ırmaklarını akıtırken sunucu soruyu tekrarlama ihtiyacı duydu çünkü kulaklarım uğulduyordu.

“Hoşlandığın biri var mı?” dediğinde sunucu, içimde büyüyen öfkeyle Aytuğ’a baktım.

Gözümün önünde Seçil’in ilgisine nasıl yelkenleri indirdiğini görmüştüm. Üstelik bunu dün gece benimle yaşadıklarından sonra yapmıştı. Kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynadığını düşünüyordum. Madem öyleydi, duygularımı duymayı hak etmiyordu o zaman.

“Hayır,” dedim üstüne basa basa ve kendimden emin bir sesle. “Hiç kimseden hoşlanmıyorum.” İçimden ekledim. *Çünkü ona âşığıyım.*

Aytuğ’un bakışlarına demir atan öfke her geçen saniye artarken saçlarımın yüzüme dökülüp ifademi örtmesine izin verdim. Çünkü şu an kimseye ya da sevdiğim adamın yüzüne karşı duygularımı inkâr etmeyi kaldıramıyorum, bana ümit verip bir başkasına yelken açmasını da kendime yediremiyordum.

17. BÖLÜM

Yaşamınızda her şeyin mümkün olabilmesi neredeyse imkânsızdır. İnsan bir süre sonra bu duruma alışır ve bazı konuların gerçekleşmesi mümkün olmayan durumları olduğunu kabullenir. Ancak olur gibi olup da olmaması bambaşka bir evredir.

Aytuğ ile aramda süregelen bir ileri on geri ilişki durumu, farkına varamasam da beni çok yıpratmıştı. Özellikle son zamanlarda çok fazla bir arada vakit geçirdiğimiz düşünülürse bu hâle gelmem gayet normaldi.

Aynanın karşısında taradığım saçlarımdan yerlere sular damlıyordu. Uzadıkları için bakımları da zor gelmeye başlamıştı, iç çekerek tarağıma takılan düğümü çözmeye çalıştım. Odamın kapısı kibarca tıklatıldığında gelenin annem olduğunu biliyordum.

Evde olmadığım sürede canım ailem beni çok özlemişti. Hatice Bacı kafasını kapı aralığından uzatıp banyodan çıkmış bitkin hâlime bir göz attı. Annemi endişelendirmek istemediğim için hemen gülümseyip kollarımı açtım. Koşar adım yanıma gelerek bana sımsıkı sarıldı.

“Annesinin kara kuzusu ne yapıyor böyle beş karış suratla?” diye sorduğunda omuz silkip aynadaki aksime baktım.

Adada güneşe maruz kaldığımdan tenim iyice bronzlaşmıştı. Annem saçlarımı sırtıma alarak benim aksime daha kibar bir şekilde taramaya başladı. Onun şefkatli elleriyle mayışıp esnedim.

“Ben ara sıra bir yerlere gidip geleyim bence, aksi hâlde böyle bir muamele görmem imkânsız,” dediğimde muzır bir sesle, annemin dikkatli bakışları aynadaki gözlerimi buldu.

“Gidip gelsen ne olacak, kızım? Aklın burada değil ki... Ne derdin var bilmiyorum ama seni yıpratmış da ortada,” dediğinde Hatice Bacı yutkunamadım.

“Çok mu belli oluyor?” diye sordum yerine sinen sesimle.

“Seni ben doğurdum hatta doğururken suratına işemiş bile olabilirim,” diyerek araya gereksiz bir ayrıntı katan Hatice Bacı’ya göz devirdim. “Yani demem o ki benden çıkanı çok iyi tanıyorum ve bunun gönül davası olduğuna da eminim.”

Taradığı saçlarımı bırakan annem, çenemden yakalayarak yüzümü kendisine çevirdi. Bana benzeyen badem şeklindeki kahverengi gözleri, bir annenin endişesi ve merakıyla yüzümde dolaştı. Gülümsemeye çalıştığımda alt dudacağımın titrediğini fark ederek eğilip alnımdan öptü.

“Deli kızım benim, senin üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok,” dediği sırada odamın kapısı bir kez daha tıklatıldı.

Tam bağırmak için ağzımı aralamıştım ki babamın sesiyle geri kapatmak zorunda kaldım. Çünkü geldiğimden beri Onur beni canımdan bezdirmişti. Olur olmadık her yerden çıkıyordu, sözde beni özlemişti ama bana kalırsa beni sinir etmeyi daha çok özlemişti.

Babam önce kafasını uzattı kapı aralığından, daha sonra elindeki poşeti uzatıp bir o yana bu yana salladı. Oyunbaz bir tavırla tulumba dolu plastik kabı bana gösterdi. Gülümseyerek yatağımdan zıplayarak indim ve babama doğru koştum. Annem arkamdan yataktan atlamam hakkında söylenirken ben kollarımı çoktan babama sarmıştım.

“Sen bir tanesin, babam,” dedim kutuyu açıp ağzıma çikolatalı olanlardan tıkarken.

“İki saattir çalı süpürgesine dönen saçlarını tarıyorum ama bana hiç *sen bir tanesin annem*, diyen yok,” diyerek bana ters bakışlar attı annem.

Üç tulumbayı birden ağzıma attığım için cevap veremedim ama gülümsemeye çalıştım. Odamın kapısında görünen Onur, dudaklarımdan sızan şerbete bakarak iğrenir gibi sesler çıkarıp göz devirdi.

Ailecek akşam yemeğine oturduğumuzda masamızın üstünde tüten az ışıklı sarı lambamı ve kapısı açık küçük balkonun kapısından sırtıma vuran rüzgârı ne kadar özlediğimi fark ettim. Yeni bir sarmayı daha mideme gönderirken Onur masanın altından ayağıma tekme attı.

“Onur Efendi, dua et hâlâ misafir kontenjanındayım yoksa sonradan çıkmışlarını alır...” derken masada derin bir sessizlik olduğunu fark ettim ve cümlemi tamamlamadan dudağımı ısırdım.

“Babasının erkek Fatma tulumbası işte,” diyen annem, bir yandan Efe’nin kulaklarını tutuyor bir yandan da bana onaylamaz bakışlar atıyordu. “Ayıp ayıp, ne biçim abla kardeşsiniz siz.”

“Kızım, hiç sana yakışıyor mu Zeliş?” diye sordu babam, özür dilemek için ağzımı aralayacakken eliyle durdurdu. “Neyse, bunu bir daha duymamış olayım.”

Masadaki ölüm sessizliği devam ederken masanın altından Onur’a okkalı bir tekme attım. Geldiğim ilk günden bana kızmalarını sağlamıştı. Dişindeki maydanozla gıcık bir gülümseme takındı. *Şeytan diyor ki yapıştır bir tane ağzına!* Ama işte adı üstünde şeytan diyordu, ben ne yapabilirim ki?

Kapının zili, bizim *Ziyagil* masasına benzeyen soframızda duyulurken *Beşir*’i oynamaya karar vererek masadan kalktım. Kapının deliğinden baktığımda etrafın karanlık olduğunu fark ettim. Kaşlarım bu durum karşısında çatılırken kapının zincirini çözmeden açtım ve etrafı kolaçan ettim.

Oyunbaz bir kedi, kapının açılmasıyla yüreğime hoplatmak istercesine önümden fırladı geçti. Çılgılığım bizimkileri endişelendirdiğinden içerden bana bağırdılar ama kedi olduğunu söyleyerek bir kere daha gözlerimle etrafı taradım. Kapıyı kapatacağım sırada gözüme çarpan küçük mavi zarfla duraksadım.

Zarfı, Efe’nin *Şimşek McQueen*’li terliklerinin yanından aldığı esnada apartmanın giriş kapısı kapandı ve ben balkona

fırladım. Mutfağın balkonundan sarkarak neredeyse yediklerimi kusacak kadar eğilip bunu kimin koyduğunu görmeye çalıştım.

Ancak gecenin karanlığında, etrafta Safiye teyzeden başkası yoktu, o da çöpünü döküyordu zaten. Benim belden aşağı balkondan sarktığımı görünce korktu ve hızla başparmağıyla damağını çekti. Rengi geceyi aydınlatacak kadar beyazlarken gülüşümü bastıramadım.

“Tövbe bismillah, gözün kör olmasın e mi? Tansiyonum fırladı akşam akşam,” diyerek titreyen adımlarla balkonun altına kadar geldi ve kafasını iyice kaldırıp yüzüme baktı. “Belden aşağı balkondan sarkmış ne yapıyorsun?”

Pantolonumun arka cebindeki zarfı yoklayarak iç çektim. Kimin getirdiğini gerçekten merak etmiştim. Bizimkiler olsaydı muhtemelen bir ses verir ya da mesaj falan atarlardı. Benim evimi bilen başka biri olmalıydı ve bu teknoloji çağında zarfı tercih etmesi ayrı bir saçmalıktı zaten.

“Apartmandan çıkan yabancı birini gördün mü Safiye teyze?” dedim kaşlarımı kaldırıp büyük bir merakla sorarken.

“Kim girecek bu saatte bizim apartmana? Baş üstü durmaktan beynine kan gitti herhâlde,” diye söylene söylene çöp kovasını alıp içeriye geçti.

Balkondan mutfığa doğru adımladığımda bizimkilerin yemeği bitirip merakla bana baktıklarını fark ettim. Bu durumu onlarla paylaşırsam yeni başlayan sosyal medya hayatım hemen bitebilirdi, bu yüzden söylemeyecektim.

“Bakmayın öyle, benim tayfanın eşek şakalarından biri işte,” diyerek mutfaktan sıvışıp kendi odama doğru adımladım.

Odamın kapısını kapatıp sokak lambasının cılız ışığında arka cebimden çıkardığım mavi zarfı açtım. Küçük zarftan çıkan kâğıdın üzerine güzel bir el yazısıyla kısa bir not yazılmıştı. Birkaç defa okumama rağmen ne demek istediğini anlamamıştım çünkü hem kısa hem de bana göre anlamsızdı.

Uzun zaman oldu, ben de seni bekliyordum.

Miray

Aynen bu şekilde yazıyordu, takma adını defalarca okusam da etrafımdaki kimseyi çağırıştırmadı. Dikkatle birkaç kere daha aynı cümleyi okuyup kendime düşünme payı verdim. Böyle bir notu hayranlarım da bırakmış olamazdı çünkü kimse evimi bilmiyordu. Gerçi ben bilmediklerini düşünüyordum, belki de biliyorlardı.

Telefonum titremeye başladığında elimdeki kâğıdı çalışma masama bıraktım. Döner sandalyeme bıkkın bir biçimde otururken telefona bakmadan açıp kulağıma götürdüm. Muhtemelen bizimkilerden birisi yapmış olduğu eşek şakası için nabzımı yoklamak adına arıyordu.

“Hanginizin aklına geldi bu? Hiç gülmedim söyleyeyim,” dedim bıkkın ve yorgun bir biçimde kafamı sandalyede geriye yaslarken.

“Korkak olanlar hayatınıza en değerli şeyinizi çalmak için girer, cesaretli olanlar ise her şeyiniz olmayı göze alır,” dediğinde buğulu bir ses, tükürüğüm boğazıma kaçtı ve yerimde doğrulmaya çalıştım. “Peki, ya siz bir hırsız mısınız yoksa bir kâşif mi?”

Adada, göl kenarında yazdığım kelimeler onun sesiyle buluşarak dilinden dökülürken başka bir hâl aldı. Kompozisyonuma nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve doğrulayım derken döner sandalyeden düşmüştüm. Sızlayan kıcımlı ovmaya çalışarak yatağıma doğru ilerledim.

“Kompozisyonunu bizim üniversitenin duyuru sayfasında gördüm, dereceli burs kazananlar arasında ismini gördüğümde çok şaşırdım,” dediğinde yüzümü ekşittim. Ne yani, benden böyle bir başarı beklemiyor muydu?

“Ancak o savurgan ve aşırıya kaçan neşeli hâlinin altında daha parlak bir şeylerin olduğunu biliyordum, fındık kurdu,”

diyerek beni yeni bir şoka daha sokarken konuşmasını sürdürdü. “Hiç konuşmadın, bu saatte rahatsız ettim herhâlde seni?”

“Evet,” dedim *hiç konuşmadın* cümlesine yönelik ama hemen düzeltmek için atıldım, yanlış anlayabilirdi. “Yani hiç konuşmadığım konusunda evet, rahatsız ettiğin konusunda hayır demek istedim...”

Benim bu şaftı kaymış hâllerim onun iyiden iyiye keyiflendirirken gülüşü kahkahaya dönüştü. Düştüğüm rezil durum karşısında bağdaş kurup otururken ayak başparmağımı ısır-maya çalıştığım esnada dahi gülüyordu.

“Kompozisyon yarışmasını kazandığımı bilmiyordum ama bunu ilk senden duyunca biraz heyecanlanmış olabilirim,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştım.

“İyi bakalım öyle olsun,” dedi inanmadığını belli eden bir sesle. “Benimle aynı üniversitede okuyacak olman da tesadüftür o zaman.”

“Ne o? Hırsız mısın yoksa?” dedim kompozisyonuma gönderme yaparken.

“Kâşifim,” diye mırıldandı tereddütsüz bir sesle. “Ve sanırım çok kıymetli bir şey bulmak üzereyim. Sohbetine doyum olmasa da sabah erkenden antrenmanım var, fındık kurdu. Tekrardan tebrik ederim.”

Tamam, bir buçuk yıldır platonik bir biçimde âşık olduğum çocuksun. Tamam, ne dersen kabulüm ama fındık kurdu nedir abi ya? Oldu olacak at sineği de kurtul!

Kısa ama anlamlı olan telefon görüşmemizin ardından konuşma kaydımızı bizimkilerle olan WhatsApp grubumuza atarak beklemeye başladım.

Instagram etiketlenmelerimde Aytuğ Ulusoy ismini gördüğümde gözlerim yerinden fırlayacaktı. Evren bugün bana çilekli loli-pop uzatıyordu ama umarım yarın nah çekmezdi. Telefonda bana okuduğu kompozisyonumdaki o kısa bölümü,

onunla adada çekildiğimiz fotoğrafın altına yazıp gönderi olarak atmıştı.

Korkak olanlar hayatınıza en değerli şeyinizi çalmak için girer, cesaretli olanlar ise her şeyiniz olmayı göze alır. Peki, ya siz bir hırsız mısınız yoksa bir kâşif mi?

Dakikalar geçmeden #AyZe hashtag'leri fotoğrafın altına yağarken bizim grup da uyanışa geçmiş, Fatih benim daha yeni gördüğüm gönderiyi orta yere sermişti.

AT HIRKIZLARI 🐾

Soyuklama Fatih:

Bunu da buraya bırakıyorum isteyen istediği yere çeksin

Soyuklama Fatih:

Zira kaldırımda ayağımın altına yapışan sakız gibi nereye çeksen oraya gelir 😏

Sümüklü Sümoş:

Kanka bunlar bence sevgili ya 💕

Derya Deniz'im:

Olacaklar çok az kaldı 😊

Beroş:

Yediğin müneccim rızıkları bir tek senin ilişkilerindeki öngörülerini kapsamıyor herhâlde 😞

Zeyno:

Beroş bir sus Allah aşkına ya

Zeyno:

**Menopozlu teyzeler gibi her şeyi kendi gündemine
çekiyorsun 🤔**

Zeliş:

**Aynen bir bırak da benim aşk hayatımı çekip uzatsınlar
Berat'ım 🤔**

Fatih gruba hardal sarısı renginde kıvamlı bir şey atınca iğrenerek ekrana baktım. Hemen altına *Şila'nın dışkısı* yazıp *ne-den bu renk, sizce ne yapmalıyım* tarzında bir şeyler daha yazınca gözlerimi devirip telefonumu fırlatıp sırtüstü düştüğüm yatakta keyifle tepindim.

Paylaştığı fotoğraf, adada beni su fışkiyelerinin önünde döndürdüğü bir fotoğraftı. Kollarımı iki yana açmış, mavi takımın kazandığı zaferi kutluyordum. Şimdi de içimde yeşeren umutları ve geri plana attığım öfkemle sakinliğimin tadını çıkarıyordum.

Bir kere daha kalbime ve onun bu kişiliğinden ötürü olan kalbine bir şans veriyordum.

Yaşamım boyunca içim kadar renkli bir giyime sahip olmaya çalıştım. Kırmızılar gibi çiçek açan, pembeler gibi insana yaşadığını hissettiren ve yeşil gibi hayat veren olmaya çabaladım. Çünkü çürütmeye ya da yok etmeye yön verecek bir biçimde yaratılmamıştım.

Dallarım daima gökyüzüne doğru uzanmanın yolunu, toprağım da yağmuru çekip yeşermenin yolunu her daim bulurdu.

İstanbul'un ağustos sıcağı, tüm karıncaları yuvalarına tepiş-tirmiş, asfaltlardan kaynar sıcaklar dökülürken biz geziyorduk. *Geziyorduk*, dediysem de lütfen yanlış anlaşılma olmasın. *Çalışı-yorduk ama gezerek çalışıyorduk*, diyelim biz ona.

Günlük yevmiye veren bir kargo firmasıyla anlaşmıştık ve belli semtlerde bulunan kargoları dağıtıma çıkmıştık. Asansör-süz bir apartmanın merdivenlerinden tırmanırken Fatih'e sö-vüyordum. Neymiş efendim, restore ettiğimiz kış kadar garaja mutfak yaptıracakmışız.

Şefimiz yemeklerini şimdiden pişirmeye başlamak istiyor-muş. Zili üçüncü kez çalıp içeriden gelen kavga kıyamet ses-lerini yok saymaya çalıştım. Kapıyı açan bigudili teyze, önce kargo üniforması içinde bodur görünen bana, daha sonra da elimdeki pakete baktı.

"Yine ne aldın insafsız kadın?" diyen kocası içeriden bağırırsa da kadın bunu umursadı.

İsim bilgilerini okuyarak teslimat kodunu rica ettim. Göğüs-lerinin arasında duran telefonunun terden ıslanmış camını bana doğru çevirip kodu okumamı bekledi. Ya sabır çekerek kodu aldım ve gerekli bölüme girdim. Paketi elimden bir panter eda-sıyla kapmasına ses etmeyip arkamı döndüm ve merdivenlere doğru ilerledim.

"Senin beğendiğin gecelikleri aldım, aşkım!" diye bağıra ba-ğıra içeriye girdi ve kapıyı çat diye örttü.

Alt kat komşusu tam ben merdiven sahanlığındayken kapıyı açtı ve gözlerini kısarak önce bana, daha sonra da üst kata baktı. Ellerini beline koyup sinirle kapısının önündeki çöpe tekme attı.

"Kirayı ödemezler ama kargolar kapılarından eksik olmaz!" diye hayıflandığında üzülyormuş gibi yapmaya çalıştım, işin açıkçası bir an önce bu bela apartmandan çıkıp içinde kaldığım bu durumdan sıvışmaya çalışıyordum.

Adam saydırmaya devam ederken ben kafamı arabanın içine konulan süs köpekleri gibi her saniye sallayıp onu onaylayarak önünden geçtim ve basamakları indim. Apartmanın dışındaki

merdivenlere vardığımda bizimkileri toplanmış bir hâlde buldum.

Berat saatini kontrol etti. “Mesai saatimiz bitmiş bulunuyor, arkadaşlar,” dedi duruma açıklık getirerek.

Kiralık *scooter*’larımı binerek yakın semtlerde olan dağıtım yerlerimizden bizim mahalleye doğru sürmeye başladık. En azından yolculuğumuz bir saati aşmamıştı ve ben de bayılıp kendimi asfaltlardan kazıtmak zorunda kalmamıştım.

Garajımıza girdiğimizde Fatih lambaya taktığımız pervaneyi çalıştırdı. Küçük dolaptan çıkardığım soğuk çayları kafaya dikerken herkes bir yere serildi. Sümeyye’nin uzun saçları, oturduğumuz yerin dar olması sebebiyle ağzıma girse de sesimi çıkarmadım. Gerçi konuşamadığımdan dolayı çıkaramazdım da.

“Sen hele bir şef olma, bak ben o zaman seni o özel bıçak setleriyle nasıl hadım ediyorum, Fatih?” diye hayıflanana Berat, üzerindeki tişörtü çıkararak sporcu atletiyle kaldı.

Elindeki limonatayla Berat’a bakakalan Derya, büyüyen gözlerini başka yöne çekmek için epey bir uğraş verdi. Yerine iyiden iyiye yerleşmeye çalışan Sümeyye’nin kafasını ittim. *Tamam, yani dardayız ama saçlarını da yemek istemiyorum be Sümüklü!* Yemeği düşününce karnım guruladı.

“Biri bir şeyler sipariş verdiğini söylesin Allah aşkına!” dedim yere sere serpe yatmış pelte bir hâldeyken.

“Ben söyledim, birazdan getirirler, kanka,” dedi Fatih alnından akan terleri elinin tersiyle silerken.

“Senin *kanka* diyen ağzına kesme tahtasıyla vursunlar, Fatih. Senin yüzünden sabahtan beri tuvaletimi tutuyorum ben,” dedi Zeynep tuvaletini yapmanın keyfi ve rahatlığıyla.

Gözümde uçuşan pullarla yattığım yerden tavanı izlemeye devam ettim. Sümeyye’den çekip aldığım soğuk su şişesini boynuma bastırırken serinlemeye çalıştım. Ağustos, İstanbul’da en çekilmeyen aylardan biriydi.

“Miray ne demek bilenin var mı?” diye sordum durgun bir sesle, sıcaktan beyni akmış bizimkilerden kısa ve ilgisiz bir *hıh*

cevabı geldi. “Dün ben size demedim mi bana saçma sapan notlar geldi, bir de yetmezmiş gibi üstüne takma adıyla bırakmış diye? Siz kalkmış bana *hıh* diyorsunuz!”

Yattığım yerden büyük bir triple doğrularak herkese ters bakışlar attım. Zeynep, Sümeyye’nin boynuna tuvalet kâğıdından bir şerit asarken kendi kendine yeni dedikodular mırıldanıyordu. Derya pipetle birlikte bardağa düşmek üzereydi.

Berat mini buzdolabından aldığı tabağı burnuna yaklaştırdı. “Oğlum, Şıla’nın bokunu mu koydun lan tabağa? Ne kokuyor bu?” diye sordu sinirle Fatih’e.

“Havyar kanka o ya, yeni bir tarif denemiştım de. Sahi, nereden buldun sen onu?” dediğinde Fatih kararlı bir ciddiyetle, herkes suspus olup o tarafa döndü.

“Ne diyorsun, Fatih? Oğlum, sen kuru fasulye pilavla büyümedin mi? Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?” diyerek tabağa iğrenir bakışlar attı Berat.

“Sen ne anlarsın be Beroş’um? Balık yumurtası senin o güzel yüzünden bile daha pahalı. Bunu bana Yarkın’ın babasının mekânından verdiler deneyeyim diye,” derken tabağı Berat’tan aldı.

Kaliteli soru muhabbetleri bitmiş olacaktı ki Fatih elindeki tabağı buzdolabına atıp bana döndü. Not meselesi aralarında en çok onu rahatsız etmişti hatta birkaç paranoyak hikâye anlatıp beni bile korkutmuştu. Ben onun kadar kötü düşünmesem de rahatsız edici bulmuştum.

“Bir sapık mı yoksa hayranın mı olduğunu zaman gösterir, kanka,” dedi çalan telefonunu açıp gelen pizza kuryesine adresi tarif ederken. “Aynen, o köşeden dön, bizim fakirhaneyi göreceksin, panpa.”

Berat, Fatih’e onaylamaz bakışlar atıp yanımıza oturdu. “Dur bakalım, Zeliş. Hemen kafanda büyütüp senaryolar yazmaya başlama. Belki devamı bile gelmeyecek.”

Fatih pizzaları alıp içeriye girdiğinde gözlerinden heyecanı okunuyordu. *Acıkmak* ve *yemek* onun için harika olgular, dı,

şimdiyse yemek yapmayı istiyordu. Pizzaları önümüze bıraktıktan sonra mantarsız olanı benim önüme doğru itti.

Orta boy pizzamdan çekip aldığım koca bir dilimi afiyetle ısırırken yanımda oturan Derya Deniz'im hâlime gülüyordu. Limonatamdan sesli bir yudum içip bizimkilere bakmadan yemeye devam ettim, zaten onların da benimle pek bir ilgisi yoktu.

“Bir dahaki pizzanızı ben yapacağım, gençler,” dedi Fatih dilimi ikiye katlayıp tek seferde ağzına sokarken.

“Kanka, biz havyar ya da onun türevleriyle yapılan yemeklerden istemiyoruz yalnız haberin olsun,” dedi Berat uyarısını önceden yapıp eşeğini sağlam kazığa bağlarken.

Çünkü Fatih'in ne yapacağı belli olmazdı. Yeni bir dilimi Berat'ı başımla onaylarken kaptım ve büyük bir iştahla ağzıma götürmüştüm ki gözüm birden pizza kutusunun köşesindeki zarfa takıldı. İçime hiç hoş şeyler doğurmayan mavi rengi, iştahıma soğuk sular serpip kaçırırken dişlerimi sıktım.

Pizzamı kutuya bırakıp zarfa uzandım. Zarftan çıkan küçük kâğıdı herkesin görebileceği kadar kaldırdım. Bakışlarım aynı el yazısıyla yazılmış harflerin üzerinde dolaşırken yutkunamadım.

*Mantarsız en sevdiğin biliyorum,
bir gün karşılıklı yemek umuduyla...*

Miray

Kâğıt elimden kayıp yağlı pizza kutusuna düşmeden önce Derya yakaladı onu. Rengimin solup ne kadar kasıldığımın farkında olmuş olacaktı ki Sümeyye bana bir bardak soğuk su doldurup getirdi. Kâğıtta dolanan bakışlarım Fatih'le buluştu ve benim pizzayı mantarsız sevdiğimi dahi bilen hayranımı düşündüm.

“O bir sapık,” dedi Fatih hiç tereddütsüz.

18. BÖLÜM

Zamanınızın çoğu kısmını kaplayan, kalbinizin tam ortasında zıplayıp duran bir duyguyla karşılaştınız mı? Biliyorum, söylediğim size çok ütöpik geliyor ama inanın hiç olmayacak kadar gerçek. En azından başınıza geldiğinde bunu çok iyi ediyorsunuz.

Bizim şirketin genel sorumlusu, namıdiğer Erdem Bey *TikTok Savaşları*'nda oluşan atmosferde Aytuğ ile aramda bir kimya oluştuğunu ve bunu ekrana çok güzel bir biçimde yansıttığımızı söylemişti. Açıkçası ben aramızda bir kimya görmiyordum ama şu an bir reklam kampanyasının ortasında olduğumuza göre demek ki bizde de vardı üç beş bir şeyler.

Elini belime koyup beni hafifçe kendine çeken Aytuğ, sanki bunu sürekli yapıyormuş gibi çok rahattı. Şaşkınlıkla titreyen göz bebeklerim önce belimi kaplayan iri eline, daha sonra da tarçın bakışlarına kaydı.

“Kasma kendini, Zeliha,” dedi kameraman gözünü lensten çekip heyecanlı hâlime anlayışla bakarken. “Kendin gibi davran, o şuursuz ve çılgın kızı görmek istiyorum.”

Aytuğ belimdeki eliyle beni hızla geriye doğru yatırınca te-dirginlikle kollarına tutundum ancak bu sadece bir şaka olduğu için gülümseyen yüzüne bakarak koluna bir tane geçirdim ve gülmeye başladım. Gülüşüm büyürken beni tekrardan kendine çekip başımı göğsüne yakın tuttu.

Bir sonraki pozda Aytuğ beni omuzlarına çıkarmıştı. Kırmızı *converse*'lerimin ipini bağlamaya çalışıyormuş gibi poz verirken bir yandan da elimdeki elma şekerini yiyordum. Su dalgası verilen saçlarım, onun basketbol formasını süpürüyordu.

“Bakıyorum da yerinde epey rahat ettin,” dedi Aytuğ yüzümüz pudralanırken, çoktan yarıladığım elma şekerini elimden alan makyöz, şeker bulaşmış dudaklarıma kaşlarını çattı. “Boyun fıtığı olmama az kaldı, epey ağırmışsın, fındık kurdu.”

Dudağıma sürdüğü ruj o kadar ağırdı ki kadın arkasını döner dönmez elimin tersiyle sildim ve tepesine çıktığım Ay-tuğ'un kıvrıcık tutamlarından birini çektim. Bu hareketimle beni omzunda hoplattığında az daha kalp krizi geçiriyordum.

"İzleyiciler aramızda ne tür bir uyum yakalamışlar bilmiyorum," dedim huysuz olmaya çalışarak. "Burası o kadar yüksek ki hava bile soğudu, üstelik benim yükseklik korkum var."

"Sen şanslısın," dedi sakinleşen bir sesle. "Korkmana gerek yok, seni sımsıkı tutarım ve düşmezsın. Ancak ben hissettiklerim karşısında o kadar çok korkuyorum ki o duyguların içine düşmeyeyim diye de kimse beni tutmuyor."

Kafamı eğdim ve yüzüne doğru yaklaştım. Tarçın bakışları yukarıya doğru kayıp benimle buluştu. Nefesim çehresine de-gecek diye soluğumu bir anda tuttum ve bunu yaparken balıklar gibi gözlerimi büyüttüm. Bu hâlim hoşuna gitmiş olacaktı ki gülümsedi.

Gülüştü kısa sürdü ve ciddiyetle bakışlarını dudaklarıma indirdi. Kirpikleri saliselik bir hızla hareket ederken iri baş-parmağını ağzımın kenarına sürttü. Tenime değen hafif nasırlı parmaklar, tüm hücrelerimi ayağa kaldırıp içimde bir mezdeke başlatırken yutkunamadım.

Denklanşöre defalarca basan kameraman, sonunda istediği gibi bir poz yakaladığı için acayip mutluydu. Hatta bunu derginin kapağına koyacağını söylemişti. Çekimler bittiğinde ayaklarımı orta sehpaye uzatmış, saçımı kolumdaki lastik tokayla gelişigüzel bir topuz yapmıştım.

Bugün Grup Trol'ün de çekimi vardı ancak hepsinin saatleri aynı değildi. Bizimkiler de yine kargo dağıtımına çıkmıştı, Fatih'in garajdaki mutfağı için paranın büyük bir çoğunluğunu halletmiştik. Sosyal medyadan aldığım parayla da destek çıkmıştım zaten.

Biraz dinlenip bizimkilerin yanına gitme niyetindeydim. Dünkü mantarsız pizza fiyaskosundan sonra hiçbir şey yemiştim ve kendimi çok aç hissediyordum. Sabah da çekimin

heyecanı sardığı için beni, annemin güzelim ıspanaklı böreklerini ağzıma sürmemiştim.

Cebimde titreyip duran telefonumun tutturduğu ritim, bizimkilerden başkasına ait olamazdı. Gözlerimi devirerek Aytuğ'un arada sırada bana kayan kaçamak bakışları altında telefonumu çıkardım. Ajansın paylaştığı dergi çekiminden bir fotoğrafa Aytuğ ve ben etiketlenmişim.

Instagram hesabımdaki DM kutuma düşen mesajlara tıklarken neyle karşılaşacağımı az çok tahmin edebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve bu sırada Aytuğ'un da telefonuna baktığını sezdim.

@tacsiz.kral:

Neden Aytuğ'un paçasına tırmanıyormuş gibi duruyorsun? 🤔

@tacsiz.kral:

Ay pardon, sen bir elli sekiz o bir doksandı değil mi?

Berat'ın mesajına gözlerini bayan emoji atarken Aytuğ'un benim aksime sakince telefonuna baktığını fark ettim. Tabii onun benim gibi kafadan kontak arkadaşları yoktu.

@scoobydoo-fth:

Aytuğğğ! 😍

@scoobydoo-fth:

Benim canım kankama bak ya, Levent çocuğu değilmiş gibi nasıl da semt oturuşu yapmış kurban olduğum

Fatih'in mesajına da göz deviren emoji atarak bir sonrakine geçtim ama yüzümün iyiden iyiye düştüğünün de farkındaydım. Zaten dünkü mantarlı pizza olayından sonra yeterince huysuzdum, bizimkiler de sanki inadına yapıyormuş gibiydi.

@deryaadenizz:

Harikasınız! 😊

@tekyumurtaikizisube1:

Türkan Şoray mısın kızım sen? O gözler ne Allah aşkına?

Evet, Zeynep'ten de golü yediğimize göre sanırım onunla hemen hemen aynı mesajı yazan biricik kankası Sümeyye'ye geçebiliriz.

@tekyumurtaikizisube2:

Gözlerini baymışsın 😊

Gerçekten ayaklanıp kendimi camdan atmak istiyordum, mesaj kutumu yukarı aşağı kaydırırken Berat'ın insta profil fotoğrafının değiştiğini fark ettim. *Berat kandiliniz mübarek olsun* yazan cami minarelerinin bulunduğu bir fotoğrafı, profil fotoğrafı niyetine koymuştu.

Bu dümeni Fatih'in çevirdiğinin bilincinde olarak Berat'ın profiline tıkladım ve gelecek fiyaskoya kendimi hazırladım. Profilindeki biyografi kısmına aynen şöyle yazıyordu: *Mübarek gecede doğan, mübarek şehrin çocuğu.*

Moralim bozuk olmasa bu yazıya katıla katıla gülebilirdim. İntikamımın karma tarafından alındığının farkında olarak telefonumu cebime attım.

“Yine o yüz ifadesi, bugün etrafa neşe saçıyorsun âdeta,” diyen Aytuğ, hemen çaprazıma yayılmış ve poz verdiğimiz derginin diğer sayılarından birini karıştırıyordu.

“Ben pizzayı nasıl severim?” diyerek çok mantıksız bir soru sordum sanki o olsa doğru cevabı verecekmiş gibi, dergide gezinen bakışları kısıldı ve çatık kaşlarla yüzüme baktı.

“Pizzayı nasıl sevdiğini bilmemem bir problem mi?” diye saf bir merakla karşılık verdi o da bana, bu sırada biten elma şekerinin tahta çubuğunu ona attım.

“Boş ver,” dedim bıkkın bir nefes verirken. “Sanırım çok acıktım ve saçmalamaya başladım.”

Elindeki dergiyi sehpaıa bırakarak geriye doğru yaslandı ve bir süre şüpheli gözlerle beni izledi. Omuz silkerek bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim, mavi zarflı sapığımın kim olduğunu deli gibi merak ediyordum ama görünürde hiç kimse yoktu.

“Acıkmışsınızdır,” diyerek elindeki pizza kutularıyla ortama bodoslama dalan Yarkın Bey, en güzel anlarımın azılı katiliydi. “Şirkettekilere söylemiştim aslında, bunlar fazlaydı yemek istersiniz diye düşündüm. Hem Zeliş biraz daha elma şekeri yerse diyabet hastası olacak.”

Onu *Zeliha* diye düzeltmekten kurdeşen dökecektim ama o bana böyle seslenmekten hiç sıkılmıyordu. Gözünü süpüren püskül saçlarını geriye doğru attı ve yakışıklı yüzünde yersiz bir gülüş peyda oldu. İşaret parmağında basketbol topunu çeviren Aytuğ, kafasını hafifçe yana yatırdı.

“Biliyor musun?” dedi ortamı klimadan daha beter soğutan sesiyle. “Zeliha da tam şimdi pizzadan ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu ve ben de ona midye yedirebileceğimi söyledim.”

Yarkın gözlerine ulaşmayan gülüşüyle ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve bana baktı. Dilimde oluşan ekşi tadı yok saymaya çalışsam da ortamdaki erkeksi düellonun pekâlâ farkındaydım.

“İkiniz arasında dönen testosteron yüklü gerilim, benim camış gibi olan iştahımı bile kaçırmak üzere,” dedim ve yerimden kalktım, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeyerek saçma sapan sağa solu savurdum. “Midye teklifin hâlâ geçerli mi?”

Yarkın ile Aytuğ arasındaki gerilim, sorumla birlikte nihayet sona erdiğinde aralarından geçip sırt çantamı kaptım. Her

şeyden habersiz kameraman bana kocaman gülümseyip harika şeyler çektiğini söylerken dahi terliyordum. Oysaki ofis yeterince serindi.

Midyecinin buraya yakın bir konumda olduğunu bildiğimden patenlerimi çıkardım. Arabasının anahtarlarıyla çıkagelen Aytuğ, benim tercihim karşısında kafasını onaylamaz bir şekilde sallayıp güldü. Koltuğunun altındaki basketbol topunu yol boyu sektirip çeşitli hareketler yaparken hiç konuşmadı.

Mekâna geldiğimizde deli gibi açtım. Yirmiden fazla midyeyi benim için açarak hazırlayan Aytuğ da epey sessizdi. Midedi düşünerek önce açlığımı bastırarak kadar yedim ancak o ağzına hiçbir şey koymadı. Parmağımdaki limon suyunu yalayarak onun gözüne gelecek şekilde limonu sıktım.

Rahatsız bir biçimde geriye doğru kaçarak tarçın bakışlarını kırptırdı. “İştahıma aynen böyle limon sıkıyorsun, içerideki saçmalığı buraya taşıdığını düşünmek bile istemiyorum.”

“Gerçekten aptal görüldüğünde tatlı oluyorsun ama aptalı oynadığında aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” diyerek limon sıkıp hazırladığım midyeyi elimden çekip aldı.

“Ne söylemek istiyorsan direkt söyle, Aytuğ? ÖSYM paragrafı gibi konuşma çünkü anlamıyorum,” dedim hazırcevap bir biçimde.

“Yarkın senden hoşlanıyor, fındık kurdu,” dedi bana taktığı lakabın altını çizerken.

“Belki öyledir,” dedim gerginlikten tüm vücudum soğurken. “Ama ben karşılığı olmayan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.”

Sandalyesinde geriye doğru yaslanarak kollarını göğsünde bağladı ve kafasını hafifçe yana yatırdı. Ben ise bu sırada mide fesadı geçiriyordum, hem elma şekerleri hem midyeler hem mavi zarflar, üstüne bir de pastacı kreması olarak Aytuğ Efendi’nin çapraz sorgusu.

“Karşılığı olanlar da var diyorsun yani?” diye sordu kaşlarını kaldırırken. “Bana kalırsa fındık kurdu, bugünlerde kendinle

epey çelişiyorsun çünkü panayırda kimseye bir şey hissetmediğini söylemiştin.”

“Evet,” dedim hızla ve büyük bir öfkeyle. “Tam da Seçil senin çocukluk aşkı olduğunu itiraf ettiğinde ve sen de su kenarındaki gergedan gibi yayılıp güldükten hemen sonra öyle söyledim. Bak sen şu işe, ne tesadüf ama! Gerçi hayat tesadüften ibaret, öyle değil mi?”

Aytuğ sessizce ve sorgulamadan beni dinlerken önce hafifçe kaşlarını çattı, sonra da kaşlarını kaldırarak masaya doğru eğildi ve gerçek olduğumu anlamaya çalışır gibi dikkatle beni izledi. Büyüyen gülüşü her geçen saniye gamzesini ortaya sererken kalbimde fırtınalar kopuyordu.

“Çok konuşan ama hiç sıkmayan bir dişi, öyle mi?” dedi hayretler içerisinde. “Bu ikiliyi, kuru fasulye ve pilav ikilisi gibi sevdim, fındık kurdu.”

Kursağıma dizilen yediklerim, midemde miyavlayıp ortamın romantizmine kafa göz dalarken ses etmedim. Aytuğ gözlerimin önünde uçuşan bebek saçımı parmağıyla bir kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmağı şakağımdan hafifçe kayarak çenemin altına doğru beni yavaşça okşadı.

“Umarım benim duygularımın bir karşılığı vardır,” dedi son olarak burnuma bir fiske atıp geriye doğru yaslanırken.

Dudağımdaki limon suyunu dilimle yalarken içim resmen çekildi ve tüm duygularım dizlerimden dökülerek vücudumdaki tüm enerjiyi sömürdü. Bu kıvırcık saçlı çocuk benim kalbime zarardı. Ancak izahatı olmayan duygularımın bir şikâyeti de yoktu.

Öğle sıcağında kapağını deldiğimiz şişelerden taşan soğuk sularla birbirimizi ıslatırken sıırsıklam olmuş üstüme saçlarım yapışıyordu. Fatih boş kola şişesine doldurduğu suyla bana neredeyse gusül bile aldıracaktı. Perişan olmuş hâlimle kafamı geriye doğru atıp güneşe parmaklarımın arasından baktım.

“Oğlum, oturma öyle kaldırıma, zaten çok ıslandın,” dedi Fatih, Berat’ın tepesinde anne tavuklar gibi yaygara koparıırken. “Hem bak sonra çocuğun olmaz.”

“Sen merak etme, Soyuklama Fatihciğim, Berat’ta harem kuracak kadar döl var nasılsa,” dedim kemiksiz dilimle, bana ters bakışlar atan Beroş’a kaşlarımı kaldırarak baktım. “Ne o bakışlar? Daha dün Tuğsem’in evinde değil miydin?”

Ayakkabısını çıkarıp içindeki suyu döken Fatih, bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Çünkü vermemesi gereken bir bilgiyi, en vermemesi gereken kişiye vermişti. Burnunu çeken Sümeyye, cebinden çıkardığı yarısı ıslak mendili Fatih’e uzattı.

“Al kanka, biraz sonra helvanı kavuracağız zaten, istersen sen de kendine bir ağıt yak,” derken bile burnunu siliyordu.

“Tuğsem’in evine ondan ayrılmak istediğimi söylemek için gittim,” diyerek kendini savunmaya geçen Berat, çenesini sıkarak elindeki şişeyi buruşturup kafasını Zeynep’in arkasına saklamaya çalışan Fatih’e fırlattı.

“O da *tabii neden olmasın, sen bir git dolaş gel, boş vaktinde yine bana gelir kalbini dinlendirirsin*, demiştir kesin,” dedim kınayan ses tonumla.

Genç bir kıza başkasına karşı duyguları olduğu hâlde haksızlık etmişti. Bunun bir açıklaması yoktu, hiç savunamayacaktım yaptığını. Kaldırıma otururken Derya’nın dolu gözlerle kafasını önüne eğdiğini fark ettim.

“Derya’nın ağlamasından nefret ediyorum,” diyerek dişlerinin arasından konuşan Berat, oturduğu yerde asfalta yumruk attı. “Kapatın şu konuları artık, kimsenin daha fazla yıpranmasını istemiyorum.”

Tam bu sırada pahalı bir markanın ayakkabılarıyla ortama giriş yapan Tuğsem, ipek gibi saçlarına kibar bir beyzbol şapkası geçirmişti. Alnına biriken boncuk boncuk terleri elinin tersiyle silip bize şöyle bir göz gezdirdi.

“Senin burada ne işin var, Tuğsem?” diyen Berat, yerinden sinirle kalkarak kaşları çatık bir biçimde ayrılmak istediğini söylediği kız arkadaşına baktı.

“Telefonlarımı açmayınca son çare buraya gelmeye karar verdim. Alt mahallede top oynayan çocuklar burada olduğunu söyledi,” dedi Tuğsem onun bu keskin tavrına hem şaşkınlıkla hem de kırgınlıkla bakarken.

“Telefonunu açmıyorsam eğer demek ki görüşmek istemiyordumdur, Tuğsem. Habersiz bir şekilde buraya damlamanın ne anlamı var yani?” diyen Berat isyanlardaydı.

Farkında olmadan kolumu Derya’nın boynuna sardım ve kendime doğru çektim. Elimde duran bitmiş su şişesini alttan sıkarak havasını ağzına kadar getirdim ve kapağı üçüncü dünya savaşındaymış gibi kavga eden çiftin arasına doğru patlattım.

Tuğsem küçük bir çığlık atarak kenara kaçarken Berat delici bakışlarını bana çevirdi. Neden öyle bakıyordu anlamış değildim, burada durup akşama kadar onların birbirini yemesini izleyecek değildik. Fatih manasızca geçirirken bunun açlıktan olduğuna dair bir şeyler zırvaladı.

Açıklaması bizim için değildi tam olarak, bunu Tuğsem için yapıyordu. Derya’yı hafifçe omzumun gerisine doğru itip grubumuzu huzursuz eden çifte doğru adımladım.

“Anlaşılan birbirinizle sağlıklı bir iletişim kuracağa benze miyorsunuz, ben de bu yüzden bölmeye karar verdim,” dedim pişkin tavrımda zerre kadar pürüze izin vermezken. “Madem Tuğsem bu kadar yol gelmiş, onu garajımızda biraz misafir edelim. Bu sırada sen de hey heylerini kışkışlar, tatlı tatlı yediğin nanelerin acısının nerene vurduğunu düşünürsün, kanka.”

Jelibonunu ayranına batırıp suyunu emen Fatih lafa karıştı. “Aynen, Beroş’um. Hadi biz seninle bir tur atalım.”

Tuğsem kararsızlıkla sıırıslıklam olmuş kıyafetlerimize, daha sonra da varlığından pek de hoşnut görünmeyen çehrelerimize baktı. Ancak bugün yüz­süz olarak uyanmış olacaktı ki bizimle gelmeye karar verdi. Garaj, eğlendiğimiz yere çok yakın olduğundan yolculuk fazla uzun sürmedi.

Derya zambağını sularken Tuğsem’in dikkatli bakışları en yakın arkadaşımın üzerindeydi. Kendisine uzattığım limonatayı göremeyecek kadar durgunlaşmıştı. Aklında farklı şeyler dönüyordu besbelli, zaten peşimize de bir cevap almak için takılmıştı.

“Berat’ın da zambağı var biliyor musunuz? Gözü gibi bakıyor hem de,” diye konuşan Tuğsem’in bakışlarındaki alt metni okumuş oldum.

Derya elindeki sulama kabıyla dondu kaldı. Derya’nın elinden aldım onu ve bitkiye üç beş tur da ben su döktüm, *umarım su zehirlenmesi yaşamazsın zavallım*.

“Hava çok sıcak,” dedi Sümeyye ciddi yüz ifadesiyle, tavşan kulaklı lastiğiyle saçlarını balerin topuzu yapmaya çalışıyordu.

“Aynen, hava çok sıcak ya. Siz de kötü bir şekilde kavga ettiniz,” diyerek Sümeyye’yi tamamlamadı Zeynep.

Bu ikili arasında bazen ne tür bir uyumun olduğunu ya da birleşik beyinleri içinde neler döndüğünü bilmiyordum. Ancak şu an bizim yapamadığımız bir şeyin peşinde oldukları açıktı. Bu yüzden hiç sesimi çıkarmayarak oynanan tiyatro için ben de bir sandalye çekip oturdum.

“İyi hoş seni ağırladık hatta rahatsızlığını gidermesi için soda bile ikram ettik ama belli ki senin gazın başka bir şeyden ötürü,” diyerek burnunu silen Sümeyye, tek yumurta ikizine bir bakış attı.

“Seni dinliyoruz, Tuğsem,” diye noktaladı Zeynep ve benim şaşırmama müsaade edemedi Zeyno oluşunu gösterdi.

“Açıkçası bu gergin tavrın beni heyecanlandırdı ve ben heyecanlandığımda çişim gelir, tuvaletimi de evimden başka bir yere yapamam, yapsam bile bu çok nadirdir.”

Bu anlamsız dipnot ve ortama yayılan gerginlikle birlikte ilk bulduğum yere oturdum. Hemen yanıma çöken Derya, yavaşça bana doğru yaslandı. O da Tuğsem’de bir şey olduğunu anlamıştı ama sormaya cesaret edememişti besbelli.

Bizim kararlılığımız karşısında yılgın bir nefes veren Tuğsem, beyzbol şapkasını çıkarıp kibar olmayacak bir şekilde yanına bıraktı. İkram edilen limonatasından büyük bir yudum aldı ve zannedersenem kendini söyleyeceklerine hazırladı.

“Bakın siz de benim gibi kız olduğunuz için hemen hissettiniz, üstelik ben hiçbir şey belli etmediğim hâlde,” dediğinde ne kadar anlamsız konuştuğunu tepkisiz yüzlerimizden anlamıştı. “İşte ben de aynen böyle Berat’la alakalı sebepsiz şeyler hissediyorum.”

Derya ve Tuğsem’in bakışları da aynı anda zambağa kilitlendi, sorgulayıcı gözlerini ilk çeviren Tuğsem oldu. Emin olamasa da kendi kafasında kurduğu cinayetin şüphelisi dahi vardı. Benim gözümün nuru dostum, güya karşımızda oturan kızın sözde ilişkisinin katiliydi.

“Soğuk ve sert duvarlar var bizim aramızda, yanımda ama aklının hep başka yerlerde olduğu gözleriyle bakıyor bana,” derken gözleri yaşlarla parlamıştı. “Ve ben artık bu şüpheyle yaşayamıyorum, hemcinsim olarak sizden yardım istemeye geldim. Sizce tüm bunları kafamda mı kuruyorum yoksa gerçekten öyle bir durum söz konusu mu?”

Zeynep ve Sümeyye az önceki tavırlarına sert bir balyoz yemiş gibi üzülererek baktılar. Açıkçası ben de ne diyeceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Gerçi şu saatten sonra bana çok da bir şey söylemek düşmüyordu, zamanında bir şeyler söyleyip engel olduğumdan dolayı bu durumdaydılar zaten.

“Diyelim ki birinden hoşlanıyor ve sen de bunu öğrendin, o zaman ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Zeynep ki-barlıkla ancak bir sonuç almaya çalıştığı açıktı.

“Bilmiyorum, Zeynep,” dedi Tuğsem gözyaşlarını çanta-sından çıkardığı peçeteyle kurularken. “Ben Berat’ı çok sevi-yorum ve bu kısa zamanda o kadar çok içime işledi ki nasıl vazgeçerim bilmiyorum.”

“En kıymetli sevgi vazgeçmeyi bilmekten geçer,” dedi Derya acımasızca lafa girerek. “Belki onun senden gitmeye cesareti yoktur ve sen de bunu bilmene rağmen gitmesine izin verme-yerek büyük bir bencillik yapıyorsundur.”

Tuğsem’in kısılan bakışları, Derya’nın durağan hâli üze-rinde gezindi. Şüphelerinden emin olduğunu her geçen saniye koyulaşan harelerinden anlıyordum. Başka zaman olsa Der-ya’yı derhâl korumaya alırdım ama bu defa konu onun duygu-ları ve onun meselesiydi.

“Yani diyorsun ki senin çürümesine izin vermeyip suladı-ğın, güneş olup da yeşerttiğin tomurcuğunun çiçeğini bırak başkası koklasın,” diyerek büyük bir meydan okumayla Der-ya’yla restleşti.

Derya yerinde hafifçe dikleşse de tavrını bozmadı. “O çiçe-ğin gölge sevmediği kanaatine nasıl vardın anlamış değilim.”

Benim zeki ve dokunaklı arkadaşımın ince bir dili vardı. Bir insanı eleştirirken dahi bunu yavaş yavaş nakış gibi işleye-rek yapardı. Muntazam sakinliğinden ödün vermeden gölgede duran zambağını izledi.

“Evet,” dedi histerik bir gülüşle Tuğsem. “Bırakayım da se-nin gibi gölgeler aramıza girsin ve onu çürütsün, öyle değil mi? Zaten başından beri o sinsî kara gözlerinin altında başka şeylerin saklandığını biliyordum.”

“Biliyordun madem,” dedi hafif bir alaya bulanana sesiyle Derya. “O zaman neyi bekliyordun, Tuğsem? Sence de bu

yüzleşme için fazla geç kalmadın mı ya da bencil sevgin bunu bile yapmana izin vermedi mi?”

Birden ayaklanan Tuğsem, yüksek bir gerilimle yanımda oturan arkadaşşıma atıldığında hareketlenen Zeynep ve Sümeyye’yi elimle durdurarak aralarına girdim. Yerde oturan Derya, Tuğsem şalına uzanacakken dahi hareket etmedi.

“Hop dedik, çikolata güzeli,” diyerek tam Derya’nın önünde durdum. “Kimin çöplüğünde kime çikolata sattığına dikkat et. Misafirperverliğimizden şüphe duymayasın diye büyük bir çaba gösterdik ama ekmeğini yediğin ev sahibinin kabına tükürürsen canın yanar.”

“Ne yani?” dedi şaşırıp burnunu çekerken, fönlü saçları dağılarak yüzüne yapışmıştı. “Bana bu kapalı orospuyu mu savunacaksınız?” dediğinde kendimi zor frenledim.

“Geri bas, güzelim,” dedim dişlerimin arasından, burun deliklerim hızla şişip sönerken ben bile kendimde değildim. “Geri bas yoksa o fönü bozulan ipek saçlarının başına daha fazlası gelecek.”

Gözleriyle benimle zıtlaşan Tuğsem, bu savaşı kazanamayacağının bilincinde olarak hırsıyla koltuğun üzerindeki çantasını aldı ve garajdan çıktı. Bu sırada onun çıktığı kapıdan bu kavganın sebebi olan kişi girdi. Berat çatık kaşlarıyla yanımıza geldiğinde yüzüne tükürmemek için kendimi zor tuttum.

“N’oldu burada?” diye sorarken arkamda kalan Derya’yı görmeye çalışıyordu.

“Ebenin-” diye sinirle küfredecekken arkamdaki Derya elimi tutarak sıktı ve konuşmama izin vermedi.

Beni de kendiyile birlikte garajın çıkışına doğru sürükleyen Derya’nın kolundan Berat yakaladı. Sevdiği kızın güzel gözleriyle karşı karşıya gelebilmek için kafasını eğmek zorunda kaldı. Derya’nın yüzünden sicim gibi akan yaşlar sebebi işittiği hakaretten ötürüydü.

“N’oldu dedim, Derya?” diye sorarken tuttuğu koluyla birlikte bedenini silkeledi.

“Zambaklar gölgeyi severler, Berat,” dedi Derya anlamlı bir sesle. “Ama sen başkasının güneşinde tomurcuklanmaya çalışmışsın. Şimdi kimin güneşinde çiçek açtıysan git ona hesap sor.”

Kolunu Berat’ın elinden kurtarıp beni de onun yanında bıraktı ve çekip gitti. İşte sevgi tam olarak böyle bir şeydi. Asıl mevzu vazgeçmeyi bilmekten, sensiz de mutlu olmasını dileyebilmekten geçiyordu. Ancak ihanetin acısı bambaşka bir evredeydi ve ne yazık ki yarası tez zamanda iyileşmiyordu. Kim bilir, belki de hiç kabuk tutmuyordu.

Düzenleme
Ny.özlem

19. BÖLÜM

2

Dört Ay Sonra...

Uyku ile uyanıklık arasında geçen o dakikaların tatlılığını çok az şeyden alırsınız. Mesela çok acıktığınızda yemekten aldığınız ilk lokmanın tadını karnınız doyduğunda dahi unutamazsınız. İşte Aytuğ benim için böyleydi, gerçi karnımı tam doyurmuş sayılmazdım.

Beyefendinin duyguları biraz rötarlı hareket ediyordu, aramızda geçen sayısız güzel anın tek bir anlamı vardı ama herhangi bir itiraf gelmemişti. TikTok'ta bir milyonu geçkin takipçimin yüzde yetmişi yaşlı teyzeler gibi *#AyZe hashtag*'iyle yatıp kalkıyordu.

Oldu olacak dediğim her anda hep bir duraksama ya da tutulmayla karşılaşıyordum. Sabrım da yavaştan tükenmeye başlamıştı, sevgim çok olsa da ne yazık ki Aytuğ'un gelgitli hâlleri içimdeki bazı duyguların bayatlamasına sebep olmuştu.

Gulyabani filmindeki kadının gözleriyle yarışan gözlerim, eski edebiyat dersi hocamızın dazlak kafasından hâllice olan profesöre takıldı. Sözde dersi blok yapmıştı, iki buçuk saattir oturmaktan sıranın şeklini alan kığım feryat figan zonkluyordu. Bizi bir salsa kış bitiminde ahırdan meraya koşan danalar gibi koridora hücum edecektik.

Sabahın köründe özenle yaptığım saçlarımın bozulmasını umursamadan tepemde bir topuz yapıp kalemle tutturdum. Bakışlarım sonbahar yapraklarının uçtuğu kampüse kaydı. Bizimkiler çoktan dersliklerinden ayrılmış olmalıydı.

At Hırkızları grubumuza saniye başı mesaj geliyordu, dizimin üzerindeki telefonla birlikte her dakika titrediğim için etraftakiler garip bakışlar atıyordu bana. Bir de annemin tabiriyle ***TokTiker*** olduğumu öğrenmişlerdi, çoğu kişi geyik yaparak içeriklerime salça olmaya bile çalışmıştı.

“Evet, arkadaşlar,” dedi profesör milattan önce kalma duran deri kayışlı saatine göz atarak. “Vakit epey geçmiş, bugünlük burada bırakalım.”

Bak şimdi oldu mu ama? Kızlık soyadını söyleyemeyen Fuzûlî ile düğününde takılan takıların dedikodusunu yapamayan Nef'î, şimdi bize trip atmakta çok haklılar valla. Ses kaydı açık olan telefonumun tuşuna basıp kaydı durdurdum ve bildirimlerle dolu ekrandan WhatsApp grubumuzu buldum.

Birazdan orada olacağıma dair kısa bir mesaj atarak askıdan deri ceketimi aldım. Benim tarzıma göre daha klasik bir parça kalsa da ayağımdaki bahçıvan model yağmur botları hangi moda tarikatından olduğumu ele veriyordu.

Amfiden çıktığım sırada arkamdan seslenen kişiyi duymazdan gelmek için elimi ceketimin cebine attım. Kablosuz kulaklığımın kutusu dışında bir kâğıt parçası parmaklarım arasında hışırdadığında az daha çığlık atıyordum.

Nefes nefese yanımda duran kızla cebimden çıkardığım kâğıdı gerisin geri yerine bıraktım. Özenle şekillendirdiği kıvrıkcık saçlarını geriye doğru atıp *Pandora* markalı künyesini ve pahalı *charm*'larını gözüme soktu. Bense kazandığım parayı yemeye kıyamayıp kendime akıllı saat alabilmişim.

Olsun canım, bu da bir şeydi sonuçta. Onu alamayanlar da var.

“Niye beni duymuyorsun, Zülfiye?” diye sorduğunda sitem ederek dişlerimi sıktım. *Tamam, öyle havalı ya da Z kuşağına hitap eden bir ismimiz yoktu ama Zülfiye nedir abi ya?*

Bir gün bu kızın pahalı kuaförden çıkmış aşırı doğal ve gözümü alan parlak saçlarını cımbızla tek tek yolacaktım. Allah'ın yapışkanı kitle için paçama yapışmıştı, bir türlü kurtulamıyordum.

“Zülfiye değil canım, Zihniye,” dedim gayet ciddi bir tonla çünkü gerçek ismimi bildiğini ve bunu benim öz güvenimi kırmak için yaptığını biliyordum. “Ne istemiştin?”

İsmimi daha da batırmış olmam yüzünde bariz bir şaşkınlığa neden olduğunda hınzırca gülümsedim. Şeker kız daha beni tanımıyordu, tanımasını da istemiyordum zaten. Gerçi ben burada kimseyi tanımak istemiyordum. Vakıf üniversitelerinde

bizim gibi mütevazı aile çocuklarını bulmak, pirinçten raş ayıklamakla eş değerdı.

“Hava da serin malum, sana *pumpkin spice latte* ısmarlayıp *biraz kaynatırız*, diye düşünmüştüm,” dedi hevesli olduğunu saklamaya çalışıp samimi görünmeye çalışırken.

Utanmasam söylediği içeceğin adını Google Translate’ten gı-recektim, bu kız her yanıma geldiğinde bana çağ dışı olduğumu bir kere daha hatırlatıyordu. Sanki bilerek yapıyordu, Şeytan diyor ki bunun da yapıştır ağzına bir tane!

“Hiç gerek yok, sağ ol, canım. O tür içecekler benim midemi ağrıtıyor, hem zaten bizimkilere sözüm vardı,” diyerek cevap vermesine izin vermeden emin adımlarla arkamı döndüm ve hızla oradan uzaklaştım.

Söverek fakülteden çıkarken etrafımdaki meraklı gözlerin soru dolu bakışlarını umursamadan merdivenlerden üçer beşer atlarken kendime gelebilmiş değildim. Üşüyen ellerimi ceplerime sokup bizimkilerin yanına koşar adım gideceğim sırada parmaklarım yine o zarfla buluştu.

*Bu soğukta içini en güzel ısıtacak olan şey
çilekli bir oralet olurdu.*

Miray

Aynen böyle yazıyordu içindeki kâğıtta ve Derya’nın elindeki çilekli oraletle bana doğru koşuşturmasıyla olduğum yerde donup kaldım. Gözlerim biraz tedirginlik biraz da izleniyormuş hissiyle etrafı tararken nefesim ciğerlerimde balon gibi şişti. Kâğıdı avuç içimde sıkarken gülümseyen gözlerle bana oraleti uzatan Derya’nın gülüşü bir çiçek gibi soldu.

“Zeliha,” diye mırıldandı endişeyle, elindeki kâğıt bardağı yanımda duran bankın üzerine bıraktı ve iki yanımda yumruk olmuş ellerimi sıcak avuçlarına aldı. “Yüzün kireç gibi olmuş, bir sorun mu var?”

Gözümünden süzülen bir damla yaş, arkadaşımın güzel hareketlerinden kaçamamıştı. Kollarımı boynuna dolayıp Derya'ya sı-kıca sarıldım, o sırada da etrafımı kolaçan ediyordum. Korku, bir eşek şakası sebebiyle küçükken kapatıldığım eski dolap gibi küflü bir tat bıraktı damağımda.

“Artık korkmaya başladım, Derya Deniz'im,” diyerek bur-numu çektim ve elimdeki kâğıdı uzattım. “Sadece beni değil, sizinle alakalı da her şeyi biliyor. Aklımı kaybetmek üzereyim, çoktan sobelemiş olmamız gerekiyordu.”

“Aytuğ'un hayranı olan kız var ya, onun abisi olabilir, Zeliş. Hem Aytuğ ile olan husumeti de açık seçik ortada,” diyerek or-taya attığı fikrine sağlam sebepler bulan Derya'ya dikkatle bak-tım.

Genç bir kız, babasını bir trafik kazasında kaybettikten sonra Aytuğ'u babasına benzeterек *benimkini* takıntı hâline getirmiş. Tabii o da tıpkı benim gibi bir TikTok fenomenine kolayca ula-şamamış. Dolayısıyla bu takıntı ve babasının yaşatmış olduğu yas, zavallı kızı intihara kadar sürüklemişti.

Neyse ki hayattaydı ama şu anda özel bir hastanenin psiki-yatri servisinde tedavi görüyordu. Ancak kızın abisi, Aytuğ'un kardeşini bilerek görmezden geldiğini düşünerek ona düşman-lık besliyordu. Son zamanlarda adım Aytuğ ile çok anıldığından dolayı bizimkiler benimle de uğraşacağını düşünüyordu.

“O çocuk hiç de kıçta pire gibi dolaşıp insanı izleyecek ve incelikli planlar yapacak birine benzemiyor,” dedim fikrimi son derece samimi bir dille söylerken.

“Bunu bilemeyiz,” dedi Derya şüpheli ve düşünceli bir sesle.

Kol kola girip beyin fırtınası yaparak bizimkilerin toplandığı alana doğru giderken *iyi ki yanımdalar*, diye düşündüm. Derya tam burslu olmak üzere, Fatih hariç diğerleri yüksek burs oran-larıyla benimle aynı üniversiteye yazılmıştı.

“Arkamda duran söğüt ağacı gibi kurudum beklemekten,” diye yakındı Fatih, konuşurken beden dilini çok kullandığı için çeşitli yerlerindeki yara bantları göze çarpıyordu. Çünkü her

gün okuduğu bölümden dolayı bir yerlerini doğruyordu. “Karnım zil çalıyor.”

“Anlaşılan bizimkini fakülte de doyuramamış,” dedim Sümeyye’nin yanına oturup bağdaş kurarken.

“Ne yemeği anasını satayım, bugün yarım çuval soğan soydum! Güzelim, ceylan gözlerim kan çanağına döndü,” dedi gayet ciddi bir tonlamayla Soyuklama Fatih.

“Sabahtan beri anlatıyorsun, tamam anladık be oğlum,” dedi Berat artık içli bir isyana girerken. “Koçun bizi kaç kilometre koşturduğunu bilsen hâline şükrederdin.”

“Valla bizim dersler çok keyifli geçiyor,” dedi Zeynep çilekli ve bol tükürüklü sakızını Fatih’in yüzüne patlatırken.

Üstündeki kolu yakası nerede olduğu belli olmayan ve her türlü rengi barındıran gömleği Zeynep kendi dikmişti. Tabii ki bunu gören tek yumurta ikizi Sümeyye de aynısından istemişti ve şu an onun da üzerinde aynı gömlekten vardı.

“Bana bak sidikli, elimin tersiyle şimdi sana bir çarpacağım, sonra bayılıp gözlerini tımarhane de açacaksın,” diyen Fatih’in iğrenen bakışlarının hedefi, Zeynep’in üstündeki gömlekti. “Bu ne biçim moda tasarımı anlamadım ki? Tıpkı deli gömleğine benziyor.”

Gölüşümü frenlemeden kakhahayı bastığımda hafifçe Der-ya’ya doğru düşmüştüm. Benim canım dostum, kollarını arkadan bana dolayarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Dikkatim usulca Fatih’in omzunun gerisine doğru kaydığında bakışlarım kalabalık kampüse yayılmış insanlar arasından o kişiyi buldu.

Sarı saçları yüzüne dağılmışken mor göz altlarını belirginleştiren açık mavi gözleri kot ceketinin cebindeki ellerindeydi. Boynuna gözleriyle aynı renkte örgü bir boyunluk sarmıştı. Yavaşça kafasını kaldırarak tam da bizim oturduğumuz yere baktı.

Bize doğru hızla yaklaşıırken Berat’ın keskin bakışları bir atmaca gibi çocuğun üzerinde sivrildi. Bu, Aytuğ’la uğraşan çocuktuk, sanırım adı Berkay’dı. Bilemiyorum, yanlış da hatırlıyor olabilirdim.

“Bu gülüşü tanıyorum,” dedi tehditkâr bir sesle, tükürüğüm boğazıma takıldı. “Aytuğ’a tutulan kızların aynen böyle gülüşleri oluyor. Şimdi bana *bunu nereden biliyorsun*, diye soracaksın, hemen söyleyeyim.”

Kafasını sağa doğru yatırdı ve beni şöyle bir süzdü. Rada-
rından geçen bedenimde tüylerim diken diken olurken nefes
almayı unuttum.

“Kız kardeşimden,” dedi katılaştıran yüz ifadesiyle. “Akıl hasta-
nesine yatırılmadan önce o da tıpkı böyle gülüyordu.”

Elimde olmadan oturduğum yerde hafifçe geriye doğru sü-
ründüm. Korkumu sezen Derya, elimi omzuma sararak çocuk-
tan uzaklaşma isteğimi anlayışla karşıladı. Belki de en başından
beri her şeyin sorumlusu karşımda duran bu kişiydi. Gözlerinde
okuduğum duyguların alt metninde nefret ve intikam vardı.

“Sen de gördüğün son güzel şeyin Zeliş’in gülüşü olmasını
istedin herhâlde,” dedi Fatih onda çok nadir gördüğüm ciddi
ifadesiyle çocuğa bakarken.

Berkay alaylı bir gülüş sergileyip Fatih’e doğru adım atacak-
ken Berat oraletin içinden çekip aldığı tahta karıştırıcıyı çocu-
ğun ayaklarının dibine attı. Tahta parçası Berkay’ın bir adım
önüne düştü ve bu duraklamasına neden oldu.

“Sınırın tam olarak orası, bir adım daha atıp geçmeye kal-
karsan bu sınır ihlali olur ve inan bana, buradaki hiç kimse bu
kadar keyifli bir günün tatsız bitmesini istemiyor,” derken Be-
rat, tek koluna yaslanmış ve kafasını kaldırmış çocuğu tehdit
ediyordu.

“Hım? Demek tek sevenin Aytuğ değil,” diyerek geriye doğru
bir adım attı Berkay ve hastalıklı bir gülüş sergileyerek çıldırmış
beyninden geçenleri kafasıyla onayladı. “Bak bunu daha çok
sevdim işte.”

Ağzından kaçan sinir bozucu bir sesle arkasını dönüp bizden
uzaklaşmaya başladı. O dakikaya kadar kendimi ne kadar kastı-
ğım farkında değildim çünkü tüm kaslarım sızlıyordu.

“Bence Zeliş’e o notları bırakan kişi bu çocuk,” dedi Derya bana söylediği fikrini grupla paylaşıırken.

“Olabilir,” dedi Fatih kısa keserken, o da benim gibi emin olamıyordu.

“Biliyorum, tam da bu olayın üstüne çok tatsız olacak ama bugün senin adına gelen bir paketi bizim atölyede bulduk, Zeliş,” dedi Sümeyye rengi solan yüzüyle.

“Kimin bıraktığının peşine düştük ama bulamadık,” dedi Zeynep kafasını umutsuzca sallayıp paketi bana doğru uzatırken.

Kese kâğıdından yapılma paketi elime alıp parmaklarımla sıktım. İçinde yumuşak bir şey olduğunu anlamam saniyelerimi aldı. Büyük bir sinirle paketi yırttığımda içinden çıkanın herkesin kanını dondurduğuna emindim.

Berkay’ın boynuna sarılı mavi atkının aynısı şimdi benim elimdeydi. Üzerinde ise mavi bir zarf vardı, içindeki kâğıtta ise özenli yazılmış birkaç cümle. Aynı tarz yazım, kibar ama insanı tedirgin eden o kahredici üslup.

Kansızlığın var, üşümeni istemiyorum.

Miray

Hayatınızdaki bazı durumların korku filmlerinden fırlamış belli sahnelere benzediği oldu mu? Zira ben şu sıralar benzetmekten çok fazlasını yaşıyordum. Şundan birkaç ay öncesine kadar kaybolan çorabımın diğer teki yetim kaldı diye yas tutan

bir kızken şimdi kendimi büyük meselelerin tam merkezinde bulmuştum.

Berat'ın babasının eski garajı artık bizim yeni mekânımız olurken Fatih'in sayesinde de küçük bir mutfağımız vardı artık. Burada fazlasıyla takılmaya başlamıştık, bizimkilerin hiçbiri her gün dışarıda takılacak kişiler değildi; bununla birlikte herkesin maddi durumu da ortadaydı zaten.

Ucuz mahalle çiğ köftesi ve Fatih'in kendini öve öve bitiremeyerek yaptığı ayrıyla kendi yağımızda kavruluyorduk, ta ki Grup Trol bizim mekâna baskın yapana kadar. Aradan geçen süreçte iki grup birbirine biraz daha ısınmış ve saygı duyar olmuştu.

Elindeki çikolatalı tulumbayı gözüme sokmaya çalışan Aytuğ, flörtöz bir tavırla göz kırptığında iç çektim. Omzuma çarparak geçen Huriye'nin ardından bana bir kamyon gibi çarpan Feyyaz, bizim bu aşırı duygusal ve romantik anımızın içine etmeyi umursamadan ayakkabısının birini kapının önünde çıkardı ve diğerini de içeri geçince fırlattı.

Havasından mıdır suyundan mıdır bilmiyorum ama bizimle takıla takıla iki kuruş medeniyetleri de yıkılmış, onları âdeta bir güve gibi yemiştik.

"Tulumbanın keyiflendiremeyeceği bir Zeliha henüz doğmadı," diyerek bizimkileri taklit eden Aytuğ, beni güldürmek için ekstra bir çaba sarf ediyordu.

"Ne yapalım yani," dedim oyunbaz bir tavırla omuz silkerken. "Sapığımız var diye tatlı da mı yemeyelim?"

"Aynen, tatlı yiyip aklıselim düşünelim diye getirdik biz de zaten," diyen Yarkın, Aytuğ'un hemen arkasında göründü.

Genelde bizimle sık sık temasta olmazdı, ajans dışında çok az gördüğümü dahi söyleyebilirdim ancak Yarkın da kariyerim açısından notları bırakan kişinin tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Ajansta epey peşine düşmüştü ama elimizde mantar tahtaya dizilmiş notlardan ayrı bir şey yoktu.

Herkes içeriye girdiğinde garajın kapısını kapatarak kendini bir yerlere sığdırmaya çalışan misafirlerimize baktım. Zeynep ortadaki kasa sehpaye oturan Mamo'yu ayağının ucuyla itip kırılacağına dair yakınıırken o sırada Feyyaz, buzdolabına biralarını doldurmaya çalıştığı için Fatih'ten dirseği yedi.

"Bizim de mi rızkımızı keseceksin, cenabet?" dedi Farih biralara iğrenerek bakarken. "Hem ben mis gibi ayran yaptım bize, bol bol zıkkımlanırsın."

Aytuğ'un uzun bacaklarını kucağına alarak oturan Berat, eski kanepede huysuzca kıpırdandı. Kültürel açıdan daha çok mahalle zihniyetiyle yetiştirildiğimizden dolayı misafirperver olmaya çalışıyorduk ama bir Z kuşağı kolay kolay törpülenmiyordu.

"Kanka, ikindi ezanı okundu. Şimdi tuvaletim gelir benim, abdestim kaçmadan namazımı kılayım," diyerek ortada durmuş, iğne oyalı seccadesi ve beyaz takkesiyle hacdan gelmiş hacılara benzeyen Mamo'ya ters ters baktı Berat.

"Kible nerede bulamıyorum, gösterin de iki dakikada yatıp kalkarım ben hemen," dediğinde gülüşümü frenleyemedim.

Aytuğ'un basketbolcu, kırk beş buçuk numara ayaklarını işaret etti Berat. "Kanka, bazıları kıcını sokacak yer bulamıyor, sen namaz diyorsun," diyerek yerinde debelenen Aytuğ'a doğru dönmeye çalıştı. "Az daha itekle, kanka. Az kaldı zaten ağzıma sokmana!"

Elinde tuttuğu küçük pembe vantilatörüyle gezen Seçil, bıkınca nefesini verdi ve Zeynep'in yanındaki boşluğa sığmaya çalıştı. Bizim kız zaten pek canı olmayan Seçil'i ufak bir kış darbesiyle kanepeden yere düşürdüğünde öyle bir ciyakladı ki kulaklarımı kapatmak istedim.

"Şu varoş toplantısını daha ferah ve geniş bir mekânda yap-saydınız olmaz mıydı?" diye sordu ağzına kadar itilen çiğ köfteyi görmezden gelmeye çalışarak. "Ay Huriye, kokuyor bu, çek şunu gözümün önünden!" dedi öfkeyle.

“Valla biz Bebek'te *brunch*⁷ yapacağız, hadi siz de gelin falan demedik. Hatta öyle bir davet gerçekleştirseydik emin ol, davet edileceklerin sonuncusu bile olmazdın.”

Lafı tam doksana çakmanın verdiği keyifle ağzıma iki tane daha tulumba tatlısı attım. Bir de üstüne Fatih'in ayranından içtiğimde tatlısını kırıp tadını hafiflettiğini sezdim. *Eminim siz de bir kez olsun böyle denemişsinizdir.*

Beni izleyen Aytuğ'a bakıp gülümsedim. “Ayranla sen de dene, harika değil ama keyifli oluyor.”

“Keşke Tuğsem de burada olsaydı,” diyerek yeni yaptırdığı tırnaklarına bakan Seçil, ortamı soğutma derdindeydi. “Kızı bugün gördüm, bir türlü kendine gelememiş. Berat diye sayıklayıp duruyor, bir türlü uyuyamıyormuş.”

“Niye ki?” diye sordu Seçil'in tepesinde dikilen Sümeyye, eğilip yüzüne bakarken ciddi ve samimi bir merakla şakasını sürdürdü. “Emzik mi istiyormuş?”

“İyy! Sümeyye, sen gece gündüz burnunu silmekten galiba insanlıktan bayağı bir geri kalmışsın. Kadın dayanışması denilen bir şey var, ben üzüldüğüm için söylüyorum,” diyerek samiyetsiz tavrını sürdürdü.

Elime aldığım çikolatalı tulumbayı kutusuna geri bırakarak parmaklarımda kalan çikolatayı emdim. *Tabii bunu yaparken bir çift gözün ıslak dudaklarımı aç bir tavırla izlediğinin farkında değildim.* Yanımda oturan Derya ıslak mendil uzattı.

“Şekerim, sen yemek yeme adabı, spor, bale ve tuvalet eğitime kadar olan bütün kurslara gitmiyor musun?” diyerek olaya dâhil oldu Fatih. “Adamlar nasıl sıçılacağının eğitimini bile veriyorlar da sıvamamayı öğretmiyorlar mı?”

Kapının ağzında namazını kılan Mamo, Allahuekber çekerek bizi hak yoluna davet etti. Daha doğrusu mümin kardeşlerini uyarma adına bir girişimde bulundu. Dibinde uzanmış olan Feyyaz, birasından bir yudum daha alarak gerçek bir sevgiyle Mamo'ya baktı.

⁷Kahvaltı ve öğle yemeğinin birleşiminden oluşan bir ara öğün. (e.n.)

“Yemin ederim Mamo hepimizi ite kaka cennete sokacak haberiniz olsun,” dedi arkadaşının beyaz takkesine bakıp kafasını olumsuz anlamda sallarken.

“Kim cennete kim cehenneme gider bilmiyorum ama ben yakında tımarhaneye giderim,” dedim tekrar mantar tahtadaki kâğıtlara bakarken. “Bulun şu Miray zimbirtısını da ben de bir rahat edeyim.”

“Kimsenin sana bir şey yapmasına izin vermem,” diyerek oturduğu yerde toplanan Aytuğ, ortamdaki kişilerin bakışlarına maruz kalınca öksürerek devam etti. “Yani *vermeyiz* demek istedim, öyle değil mi arkadaşlar?”

Üstündeki mutfak önlüğüyle birlikte tezgâha yaslanan Fatih, elini beline koyup Aytuğ’a bir iki dakika cık cık diyerek söylendi. Sonra da bana dönüp suratını ekşitti ve başını olumsuz anlamda salladı *bu çocuktan olmaz* der gibi.

“Sizin sevda mahşere kalmış, bacım,” deyince içli bir sesle diğer yaram sızladı. “Neyse, benim önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, Şila birkaç gündür hasta, veterinerin dediğine göre iyileştiğini bokunun renginden anlıyormuşuz.”

Namazını bitiren Mamo, seccadesini toplarken bize ters bakışlar attı. “Anasını satayım sizdeki bu bok sevdası nedir ya? Önünüzde nimet var, ikide bir adını anıp duruyorsunuz.”

Yalan söylemeyecektim, Muhammet son derece haklıydı. Ancak bu kadar gencin bir arada olduğu ortamda terbiye aramak da bana komik geliyordu. On taneden fazla yediğim tulumba tatlısının beni rahatsız ettiğini fark ederek kendime bir *dur* dedim.

“Yarkın’ın bir fikri var aslında,” diye konuştu Aytuğ düşünceli bir sesle, onlar da ne yapacağından emin olamıyorlardı. “Sana gönderilen kâğıtların altında küçük bir yayınevi logosu var, onu bulursak göndereni de bulacağımızı düşünüyor.”

“Tabii bu kuyuda iğne aramaya benziyor,” diye sözü devraldı Yarkın, kısık hareleri herkesin üzerinde hızlıca dolaşıyordu ve kafasındaki düşünceler süzgeçten geçerek bize sızdırılıyordu. “Yine de *denemeye değer* diyorum.”

“Sonuçta bu kişi aylardır düzenli olarak özel bir siparişle bu kâğıtlardan yaptırıyor,” diye mırıldandı Derya, canım arkadaşım en az benim kadar endişeliydi. “Elbette bir müşteri kaydı vardır ellerinde.”

“Onu bulduğumuzda eğer erkekse ki erkek olduğuna kalıbımı basarım. Ağzıyla burnunun yerini değiştirmek için estetik ameliyatı yapacağız,” diyerek hayıflanan Berat, sigarasından büyük bir nefes aldı.

Birkaç ay önce olanlardan sonra sigaraya başladığını öğrenmiştik. Aslına bakarsanız, eskisinden daha az konuşan bizimle gır gır şamata yapmaktan o kadar da hoşlanmayan birine dönüşmüştü. Aramızdaydı ama bizimle değildi sanki.

Tuğsem’le ayrılmaları Derya ile aralarındaki buzların çözülmesine neden olmamıştı. Aksine Berat’ın yanlış ilişkisi, ikisi arasında bizim göremediğimiz bir uçurumu ortaya çıkarmıştı. Bunlar benim gözlemlerimdi çünkü karışmaya tövbeliydim. Hâlâ vicdan azabı çekiyordum.

“Berkay’ın olma ihtimali de çok yüksek,” dedi Huriye kıvrık saçlarını bileğindeki lastikle zapt etmeye çalışırken.

Berkay’ın ismi geçince içim ürperdi ve aklıma açık mavi boyunluk düştü. Yarkın ve Aytuğ’un keskin bakışları birbirine çarpınca Berkay’la olan durumun derinliğinden şüphelendim. Bu kadar kalabalık bir ortamda Aytuğ’un bana cevap vermeyeceğini bildiğimden sorularımı sonraya sakladım.

İlerleyen saatlerde muhabbet farklı noktalara taşındı, gülüp eğleneceğimiz belki biraz da herkesin güncel sorunlarından kaçacağı noktaya taşındı. Benim de buna çok ihtiyacım vardı, aksi hâlde beynim susmadan yeni ihtimaller üzerinde dolanıyordu.

Birinin hayatım hakkında her şeyi bilmesi, sorunlarımdan tutun da neyi sevip neyi sevmediğime bile hâkim olması gerçekten can sıkıcı bir durumdu ve ben onun bir an önce bulunup bu durumun ortadan kaldırılması derdindeydim.

Feyyaz ve Mamo kendi araçlarıyla önden çıktı, kızlar da zaten çok daha önce ayrılmışlardı. Ben de garajın mahalleye bakan dış duvarına yaslanmış, üzerimdeki kapüşonlu hırkama sarılmıştım.

Hava bugün diğer günlere nazaran daha az rüzgârlıydı ancak kış çoktan kapıya dayanmıştı.

“Korkuyor musun?” diye sordu bir ses merakla beni daldığım düşüncelerden çekip alırken.

Yarkın tam karşımda durmuş, soğuğa rağmen üzerindeki ince polo yaka tişörtüyle beni izliyordu. Onunla yaptığımız ateşkesten sonra beni sinirlendirecek herhangi bir harekette bulunmamıştı. Fakat Aytuğ duygularından bahsedince iyileşen tavırlarına rağmen ondan uzaklaşmıştım.

“Korkmalı mıyım sence?” diye sordum ben de ona soruyla karşılık verirken, başını kaldırarak o da benim gibi bulutların arkasına gizlenmiş aya baktı. “Sen bu mecrada uzun süredir varsın, eminim bu tür şeylerle birçok kez karşılaşmışsındır.”

Bana doğru birkaç adım daha atarak fazla yakınımaya geldi. Aniden gasp edilen özel alanımdan ötürü rahatsızca yerimde kıpırdandım. Bizimkilere kulak verdiğimde *PlayStation*’ın sesini işittim. Oyuna dalmışlardı ve beni bu gereksiz yakın ortamdan kurtaracak kimse yoktu.

“Bana kalırsa korkmamalısın, her şeyini bildiğine göre büyük ihtimalle korkunu da hissediyor,” dediğinde geceden efsunlu bir sesle içim çekildi, şakasız altıma kaçıracaktım. “Bu yüzden korkunu dizginle ve daha metanetli davranarak etrafına dikkat kesil.”

“Pardon,” dedim kaşlarımı çatarak, duvara yasladığım ayağımı indirip daha dik bir konuma getirdim kendimi. “Etrafına iyi bak derken neyden bahsediyorsun?”

Garajın kapısını kontrol ederek bana baktı. “Geçen gün bizimkilerle piknikteydik ve Aytuğ arabada mangal yelpazesini unutmuştu, almak için beni gönderdi ve arabasının bagajında gördüklerim güzel şeyler değildi.”

Gülsem mi yoksa ağlasam mı bilemedim. Aytuğ’un böyle bir harekette bulunmak için elle tutulur hiçbir nedeni olamazdı. Önüme dökülen saçlarımı bir eliyle kulağımın arkasına itmeye çalışan Yarkın’ı bileğinden yakaladım.

“Bence haddini aşıyorsun. Aytuğ böyle saçma bir oyuna alet olacak birisi değil, en azından sevdiğim adamı bu kadar tanıdığımı düşünüyorum,” dedim büyük bir sinirle ve savunmacı tavrımla.

Yarkın bileğini elimden kibarca kurtararak histerik bir biçimde güldü. Bu ruh hâlini çok iyi biliyordum, sanki sakin bir denizin bir anda kabaran dalgaları gibiydi. Önce dingindi, sonrası fırtınaya sahipti. Elimde olan garajın giriş kapısına doğru yaklaştım.

“Sana göre Berkay’ın kardeşine de Aytuğ bir şey yapmadı, değil mi?” dedi bana küçümseyen gözlerle bakarken. “İstersen bir sor, bakalım ne cevap verecek?”

Bu hâlimden her geçen saniye daha fazla keyif alan Yarkın, ellerini ceplerine sokarak sinir bozucu ıslığı eşliğinde karşı yola park ettiği aracına doğru ilerledi. Yaşlarla dolan gözlerimden sayısız damlalar akarken sırtım tırtıklı duvarda kaydı ve olduğum yere yığıldım.

Belki de TikTok’a hiç girmemeliydim. Orası benim pembe dünyama uygun değildi, hem Aytuğ gibi bir adam benimle ancak alay edebilirdi. Sosyal medyada takipçim olması ya da bir süre aynı ortamda bulunmuş olmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi.

“Fındık kurdu,” diye mırıldandı birisi sevgi ve endişeyle, elimde olmadan burnumu sesli bir şekilde çektim. “Sorun ne?”

Sen, demek istedim hem de sayısız kez, tüm bunlara senin için bulaştım ve her şey senin yüzünden... Tenime değen sıcak parmakları, ardı arkası kesilmeyen yaşlarımı sildiğinde boğazım düğümlendi. Yüzümdeki eline parmaklarımı sararak sokak lambasında altın gibi parıldayan gözlerine baktım.

“Berkay’ın kardeşine ne yaptın, Aytuğ?” diye sordum ağlamaktan ötürü boğuk çıkan sesimle.

Tenimde soğuyan parmaklarını hışımla benden çekerek hızla yerinden doğruldu ve sinirle yanımızda duran arabasının tekerine tekme savurdu. Bu ani siniri karşısında bocalayan bedenim daha fazla titrerken bizimkilerin karışmak istemediği için yanımıza gelmediklerini biliyordum.

“Yarkın söyledi değil mi Zeliş?” dedi öfkesini yenemediği belli olan yüz ifadesiyle. Benim sevdiğim her şey ile sorunu olan o ama yine de hırsız ben, polis o oluyor!”

Üstü kapalı konuşması zihnimde sayısız soru işaretine neden olurken çöktüğüm yerden yavaşça doğruldum. Yarkın’ın söylediklerinin ne kadarı doğrudu bilmiyorum ama haberim olmayan şeylerin olduğu da aşikârdı ve ben bu gece bunları öğrenmek istiyordum.

“Benim bilmediğim neler dönüyor, Aytuğ?” diye sordum isyan dolu bir sesle, artık bu saçma sapan sır perdesinin aralanması gerektiğini düşünüyordum.

“Bak,” dedi kafasını iki elinin arasına alıp sakinleşmeye çalışırken, nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi gözlerinin odağı sağa sola kayıp duruyordu. “Mavi’nin babası yeni ölmüştü ve bana ulaşmak için elinden geleni yapmıştı. Abisiyle aynı üniversiteye gittiğimizden Berkay benden yardım istedi.”

Mavi, diye seslendim içimden, *ne kadar da güzel bir isimdi*. Ancak başka bir kızın ismini sevdiğim adamın ağzından duymak, içimdeki kıskançlığı hararetli bir hâle getirdi. Neredeyse *kes sesini*, diye bağıracaktım yüzüne karşı.

“Yalvardı abisi bana, Zeliş. Benimle görüşebilmek için günlerce ajansın önüne çadır kurdu,” dedi kendi çaresizliğini anlatmaya çalışmanın savaşıyla. “Ben de kabul ettim ve Mavi’yle görüştüm ancak bu bir defayla sınırlı kalmadı çünkü bağlantımı her kestiğimde Mavi, abisini intihar etmekle tehdit ediyordu.”

Ellerimi hırkamın cebine sokarak gecenin karanlığında bana kendini anlatmaya çalışan genç adama doğru yürüdüm. Bundan tam iki yıl önce gördüğüm güzel yüzüne, yüksek sesli konuşmaktan ötürü hırıldayan sesinin tınısına kadar her şeyini sevdiğimi bir kere daha fark ettim.

“Mavi kafasında kurduğu senaryoları gerçek zannedip ona göre yaşayan bir kızdı ve benim sevgilisi olduğumu düşünüyordu,” dedi o günleri hatırlamanın onu yaraladığını gösteren bir yüzle. “Ben de kendine bir şey yapmasından korkarak bu yalama ayak uydurdum. Tedavisi bitene kadar bunu sürdürecektim

ama iş gezisi için yurt dışına çıktığım bir zamanda onu terk ettiğimi düşünerek intihar etmiş.”

Duyduklarım omuzlarımın taşıyacağından çok daha fazlası olduğu için sesimi çıkaramadım. Aytuğ karşımda küçüldükçe küçülürken tüm bunları açıklamanın ne kadar zor olduğunu bilincindeydim. Ancak pembe renk furyalarının uçuştığı beynimde şu an hiçbir renk yoktu.

“Bir şey demeyecek misin?” dedi iki adımda yanıma kadar gelip yüzüme bakmaya çalışırken. “Bir şey de lütfen, fındık kurdum.”

Fındık kurdum...

“Ben,” dedim çatlayan kuru dudaklarımla, ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Bilmiyorum, tüm bunlar benim için çok fazla... Kaldıramıyorum, Aytuğ.”

İlk defa parçalanmış gibi gözlerimin içine baktı, tarçın rengi hareleri açılarak balköpüğüne döndü. Hatta gözlerinin dolduğunu görür gibi oldum. Yüzümde aradığı o ifadeyi bulamamak onu deli etmesine rağmen yorgun birkaç adımla geriye doğru giderek uzun kollarının bitkince iki yanına düşmesine izin verdi.

“Senin siyah beyaz dünyamdaki pastel boya çizikleri olduğunu düşünmüştüm biliyor musun? Sana baktığımda benim bile cesaret edemediğim bir şekilde dünyamda renklendiğini fark etmiştim,” diyerek birkaç adım daha geriye gitti.

Ona doğru ilerleyecekken eliyle beni kabaca durdurdu. “Bence burada bırakalım, fındık kurdu.”

Aracına binmesini bulanık gözlerle izledim, yeni yaşlarım görüş açımı kapatırken garajdan çıkan arkadaşlarım yanıma gelecek kollarını etrafıma sardı. Derya’nın şalına bastırdığım yüzüm hıçkırıklarımı saklayamazken geceye karışan arabasının motor sesi bir daha geri dönmeyeceğini haber veriyordu.

Çünkü *burada bırakalım* derken tartışmamızdan bahsetmiyordu.

20. BÖLÜM

1

Gözlerimin önünden akan zaman, sayısız duyguyla beni çaresiz bırakırken kanıma kadar giren bir terk edilişin acı dolu varlığı her saniye beni sindirdi. Olmayacak bir adamı öldürmeye çalışarak zamanım geçti. Kim bilir, belki bir daha gençliğim ve renklerim geri gelmeyecekti.

Sımsıkı sarıldığım dizlerimin ardından dışarıda yağan yağmuru seyrederken bunları düşünüyordum. Yanımda duran telefonum ötmeyi bırakmıştı çünkü internetini kapatmıştım, sadece bilgisayardan gelen çizgi film sesi vardı.

Efe elindeki çikolatalı sütü içerek ona açtığım çizgi filmi seyrediyordu, ben ise yağmurla birlikte akıp giden zamanı. Odamın kapısı aralığından kafasını uzatan annem, bir haftadır okula gitmediğim ve gizemli kâğıtları artık saklama zahmetine girmedığım için her şeyi öğrenmişti.

“Zeliş,” dedi ismim ağzından ağırlı bir biçimde çıkarken. “Kuzum yine kahvaltını etmemişsin. Hadi biraz bir şeyler ye, anneciğim.”

“İstemiyorum, anne,” dedim kurumaktan ötürü çatallaşan sesimle, Aytuğ bu bir hafta içinde yurt dışına gitmişti ve hikâyeleri birbirinden farklı yüzlere sahip kızlarla doluydu. “O kadar çok şey yutmuşum ki yiyemiyorum.”

İçli bir nefes veren annem, şakağıma bir öpücük kondurduğu esnada kapının zili duyuldu. Çok geçmeden Onur kapıyı açtı ve bizimkilerin uslanmaz ses desibelleri kulaklarıma doldu. Fatih odama girer girmez Efe’ye dadanarak çocuğu rahat yerinden etti.

Efe çikolatalı sütünü çalan Fatih’in yüzünü tırmalarken kızlar etrafa savurduğum kıyafetlere takılmadan yanıma gelmeye çalışıyordu. Derya önümde diz çökerek uzun kirpiklerinin altından bana en sevdiğim bakışını attı.

“Derya Deniz’im,” dedim dolu dolu ve tıkanık bir sesle.

“Canım dostum benim, ağlama artık lütfen,” dedi bir haftadır banyo yapmadığım için yüzüme yapışan saçlarımı iterken. “Sadece birazcık kalbin kırıldı, her şey geçecek.”

“Acıdı,” dedim ciğerlerime nefesim yetmiyormuş gibi havayı derince soluyarak. “Canım çok acıdı, Derya. Kaldıramadım bu defa, yapamadım.”

Yanımıza gelen Berat, sigara kokusunu da beraberinde getirerek ela gözlerini anlayışla üzerimde dolaştırdı. Aylardır benim şu an uğraştığım yıkım hâliyle cebelleşiyordu. Hiç içmediğim hâlde canımın sigara çektiğini fark ettim hatta şu an başlasam fena olmazdı.

“Özür dilerim,” dedim Berat’tan geç kalmış bir af dilerken. “Ben bilseydim duygularını açıklamana izin verirdim... Her şey için özür dilerim, arkadaşım.”

Benim bu hâlim hoşuna gitmemiş olacaktı ki beni ayağa kaldıran Berat, kollarını etrafıma doladı. Dostumun güven veren kolları etrafımı çepeçevre sardığında kalbimdeki sızının biraz olsun uyuştuğunu hissettim.

“Dileme, Zeliş. Bizim bu hâle gelmemizin sebebi sadece Derya ve benim. Hem bizi kurtaramasan bile kurtarabileceğin birileri var, kalbin sahibinde seni bekliyor çünkü onun kalbi de sende kaldı.”

Sızlayan gözlerimi elimin tersiyle silerek odamın içine göç attım. Fatih, Efe’yi kucaklamış güldürüyordu. Benim bu hâlime tepkisiz kalmaya çalışan Fatih’in arada sırada bana kayan bakışlarındaki hüznü yakalıyordum. Sümeyye bir elinde peçete, diğerinde benim eşyalarımınla bir şeyleri düzene sokmaya çalışıyordu.

Zeynep orada durmuş tüm mantıklı hâliyle beni izliyordu. “*At Hırkızları* grubundan da çıkmışsın, bize bunu nasıl yaparsın?” dedi acımasız ve suçlayıcı bir sesle.

“Zeliş’in evinde tuvalete gidebilirsen eğer tekrardan gruba girecekmiş,” diyerek Zeynep’i sinirlendirdi Fatih.

“Ya da bu akşam benimle birlikte gelecekmiş,” diyen Feyyaz’ı çok sonradan fark ettim. “Seni götürmeye geldim, Zeliş.”

Açıkçası Feyyaz’ı üçüncü dünya savaşı çıkmış gibi görünen odamın ortasında bulmanın yanında beni götüreceğini söylediğinde sinirlerim zıplamıştı. Cevap vermek adına bizimkilerden uzaklaşırken önünden geçtiğim aynaya özellikle bakmamaya çalıştım. Çünkü nasıl bir hâlde olduğumu ne görmek ne de kabullenmek istiyordum.

“Nereye götüreceksin beni?” diye sordum saklayamadığım sinirimle. “Biricik dostun daha ilk sorunda başka kızların kollarına koştu, üstelik Türk kızları da kesmiyor beyefendiyi. Çeşit çeşit her ırktan var maşallah!”

Haklı olduğumu her dakika biraz daha kavrayan Feyyaz, bir şeyler söylemek adına ağzını araladı ama sustu. Bakışları bizimkilerin üzerine düştüğünde onlardan yardım istediğini anlamıştım. Yatağımın ayak ucuna otururken annemin odada olmadığını daha yeni fark ediyordum.

Tüm bu olanları memlekete giden babama yansıtmamak için uğraşıyordu ve babam dönene kadar tüm sorunların çözülmesini istiyordu. Çünkü babam Sivas’tan döndüğünde beni böyle görürse kafayı yerdi.

“Buraya kadar gelip vazgeçmek sana yakışmıyor,” dedi Derya acımasızca beni yargılamayı umursamadan. “Aytuğ sadece kırgınlığını belli etmek için o hareketleri yapıyor ve şu an sen olaylara el atmazsan işler daha beter bir çıkmaza sürülecek.”

Kucağındaki Efe’yi omuzlarına çıkaran Fatih ilk defa konuştu. “Bana kalsa yediği haltlardan sonra Şila’nın boku bile fazla ona ama o bunu hak etmiyor, Zeliş.”

“Paylaştığı fotoğraflardaki kızlarla hiçbir teması olmadı, sadece canını yakmak için bunu kullandı. O akşam senden beklediği desteği bulamamak Aytuğ’u parçaladı ve bahsettiği renklerini ondan sakındığın için hırçınlaştı,” dedi Feyyaz beni daha da yumuşatmaya çalışarak.

Kırmak, bu odayı yıkıp döküp parçalamak istedim. Neredeyse iki senedir başkalarıyla yediği haltları seyrettiğim yetmiyormuş gibi şimdi yerine yenileri eklenmişti. Üstelik bu defa ben vardım hatta o kadar yer edinmiştim ki kendime, nimetten sayıp yaptıklarını bana ihanet dahi sayabiliyordum.

“Gelmem neden bu kadar önemli?” dedim kibar olmayan bir tavırla.

“Aytuğ’un ezelden beri yarış arabalarına karşı büyük bir tutkusu var. Berkay’la bir anlaşma yaptı, araba yarışını kazanırsa Berkay sana her şeyi olduğu gibi anlatacak ve böylece Aytuğ gözünde aklanmış olacak.”

Oldum olası hıza karşı büyük bir tutku beslememiştim, araba yarışları Onur’un ilgi alanına giriyordu. Bu kadar büyük bir iddiaya lades demek, doğrusunu söylemek gerekirse fedakârlıktı. Aytuğ’un benim gözümde bu kadar aklanmayı istediğini bilmiyordum.

“Peki, ya kaybederse?” dedim büyük bir merakla Feyyaz’a bakarak.

“İşte o zaman işler daha beter karışacak. Aytuğ’dan canlı yayın açıp *bir kızın intihar etmesine sebep oldum, ben seviyecek bir adam değilim*, demesini istemiş,” dediğinde Feyyaz, sızlayan gözlerim Derya’yla buluştu.

Kafasını hafifçe sallayarak beni onayladığında elimi karman çorman olmuş saçlarımda gezdirdim. Fatih’ten sıyrılarak bana doğru koşan küçük kardeşimin güzel kokulu kafasını öptüm. Kararsız bakışlarım üzerindeki tişörtte gezindi.

Tişörtte uzun boylu ve kıvrıkcık saçlı bir basketbolcu, topu potadan geçiriyordu. Bunu Efe’ye aldığı günü dün gibi hatırlıyordum, çocuksu heyecanını ve tişörtteki baskının kendisine ne kadar benzediğinden bahsederken ki hâlini.

Herkes sessizleşmiş benden bir cevap beklerken en sonunda konuştum.

“Tamam, geleceğim.”

Soğuk hava nemli saçlarımı havalandırırken ceketime daha fazla gömülerek çöp varillerinde yakılan ateşe daha fazla yaklaştım. Etrafta dolaşan herkes oldukça iddialı kıyafetler içerisindeydi ve yüzlerindeki savaş boyaları bu geceyi beklediklerini gösteriyordu.

“Aytuğ’un izleyicisi daima çok olur,” dedi Feyyaz, kalabalığa benim aksime şaşkınlıkla bakmıyordu. “Hele de Berkay’la bir yarış söz konusuysa epey sansasyonel olduğunun hepsi farkında.”

Havaya karışmış olan mazot kokusunun yanı sıra gazeteye sarılı biraların su misali içilmesi gözümünden kaçmamıştı. Elimde olmadan üzerimdeki kırmızı yağmurluğuma ve açık pembe rengindeki yağmur botlarıma baktım. En azından siyah bir tayt giymiştim, aksi hâlde buraya beni ilkokul çocuğu damgasıyla almazlardı.

“İşte hikâyemizin esas oğlanı da geliyor,” diyen Feyyaz, çenesinin ucuyla hemen karşımızı gösterdi.

Ayaklı spot ışıklarının farklı renkleri sevdiğim adamın uzun boyunu daha da devasa gösterirken alışılmışın dışında üzerinde siyah, deri bir ceket vardı. Kıvrıcık saçlarını beresine sıkıştırmış ama bir iki tutam alnına düşmüştü. Burnunu elinin tersiyle silerek birasından bir yudum daha almadan önce karşısında bir şeyler anlatan kıza gülümsedi.

“Ne kadar da kurtarılmayı bekliyor gibi duruyor, öyle değil mi?” diye sordum Feyyaz’a ancak sesim tahmin ettiğimden de yüksek çıkmıştı ve onca kişinin arasından benim sesimi seçmişti.

Şaşkın ve biraz da beni arayan gözleri önce sağ yanına kaydı ama hemen ardından karşısını buldu. Birbirine değen gözlerimiz ifade edemediğimiz duygularımızı anlatırken aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Tanıdık parfüm kokusunu bana getiren rüzgâra okkalı bir küfür savurdum.

“Zeliş...” dedi hâlâ daha burada olduğuma inanamayan bir yüzle, şaşkınlığı saniyeler içinde yerini öfkeyle değiştirirken sesimi çıkarmadım. “Onu buraya getirmemeliydin, burası onun için uygun değil, Feyyaz.”

Beni kale bile almadan yanımdaki arkadaşıyla sanki velimmiş gibi konuşması sinirlerimi bozdu. Üstelik buraya onun için gelmişim, ona kırgın olsam da yine onun yüzünden kendi gururumdan bir parça kesip buraya adım atmıştım.

“O niye? Yaşım mı tutmuyor buraya girmeye?” dedim kızgın bir ses tonuyla. Aytuğ biraz daha şansını zorlayacak olursa ben tüm gemileri yakmak pahasına bizden vazgeçecektim.

“Başına yeterince bela açtım, bir yenisinin daha benim yüzünden sana musallat olmasını istemiyorum,” dedi tane tane her bir kelimeyi vurgularken, gayet açıklayıcı bir şekilde konuşmuştu.

Benim aksime öfkeli değildi ya da bana onu en son gördüğüm gibi bakmıyordu. Daha çok duygularını kapatmıştı, bu hâli benim sevdiğim kişiye hiç ama hiç benzemiyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yağmurluğumun şapkasını başıma geçirdi.

“Üşüyeceksin,” dedi kısık gözleri üzerimde dolanırken, şapkamı örten elinin son anda çeneme dokunup çekmesi dikkatimden kaçmadı. “Tehlikeli olsa da buraya gelmen iyi oldu, uğur misketim olarak seni seçtim ve bu yarışı ben kazanacağım.”

“Hayret,” dedim sanki yaptığı jestten kalbim dörtmala koşmuyormuş, dilim tutulmamış gibi davranmaya çalışırken. “Ben yurt dışında kırdığın fındıklardan birini seçersin diye düşünmüştüm.”

İşte tam bu sırada muzip bir gülüş tüm çehresini sardı ve birkaç tutam daha alnına düştü. Yıldızlı göğe bakıp gülüşünü ufak bir iç çekişe çevirerek hafifçe dizlerini kırıp benimle göz göze gelmeye çalıştı. Yağmurluğumun şapkasının uçlarını iki yanından yakalayıp beni kendine çekerek aramızda bir nefeslik bir mesafe bıraktı.

“Ben bu yarışı kazanacağım, Berkay sana her şeyi dosdoğru bir şekilde anlatacak ve gözünde aklandıktan sonra bana kocaman bir öpücük vereceksin,” dediğinde gözlerim yuvalarından fırladı, bu tavrım onun daha fazla hoşuna gitti. “Seni öptüğümde bana aynen böyle bakmanı istiyorum çünkü eminim bu şekilde daha fazla zevkli olacak.”

Sanki arkadaşının yanında beni öpeceğini söylememiş, beni de orada kalakalmış bir şekilde bırakmamış gibi doğruldu. Feyyaz’la göz göze geldiğinde elime uzanarak kendine doğru çekti ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırırken konuştu.

“Eğer başına bu çöplükte bir şey gelirse bunun bedeli ağır olur, kardeşim,” dedi bir kere daha elimi öperken. “Başımı her kaldırdığımda bu yağmurluğu görmek istiyorum.”

Yanımızdan bir rüzgâr gibi geçerek giderken sanki hiç yanımda değilmiş ve bana bunları söylememiş gibi olduğum yerde sendeledim. Feyyaz beni tezahürat yapan kalabalığın arasına soktuğunda ağır sigara ve bira kokusundan ötürü midemin havalandığını sezdim.

Ferrari’ler yarış çizgisinin önünde güröldeyerek durduğunda az önce gördüğüm adamla arabanın içinde oturan kişinin farklı iki karakter olduğunun bilincindeydim. Bu yarışlar onun için basketbol oynamak gibi değildi, daha fazlasıydı, farklı bir parçasını yansıtan tarafıydı.

“Sen kendini eve kapattıktan sonra sizinkilerle birlikte birkaç yayınevini gezme fırsatımız oldu,” dedi Feyyaz başlayan yarış dikkatle izlerken, bu sırada ilk virajdaki arabaların burunları birbirine yanaştı. “Söylediklerine göre kâğıtlar o yayınevinde basılmamış ya da yaptıran kişiyi saklıyorlar.”

Son söylediğiyle birlikte gözlerini üzerime çevirdi ve sapığı bulmak için son umudumun yanarak kül oluşunu hissettim. Yarkın, Aytuğ'u suçluyordu, bizimkiler de Berkay konusunda hemfikirlerdi ama ilk defa içimden bir ses farklı bir şeylerin daha döndüğünü fısıldıyordu.

Egzoz kokusu her saniye biraz daha artarken tezahüratlar da buna karışarak gitgide artıyordu. Bakışlarım yarış çizgisinin üstünde asılı duran dijital ekranlara kaydığında yarış pistindeki iki yarışmacının arabalarının isimleri gözler önündeydi.

Mavi - Fındık Kurdu

“Sana olan duygularını bu şekilde öğrenmeni inan bana hiç istemezdi,” dedi Feyyaz yavaşça kulağıma eğilip konuşurken. “Yine de oldukça gösterişli bir ilanıaşk olduğu kanısındayım.”

Omzumun üzerinden yanımdaki adama döndüm. “Bakıyorum da sen de az çöpçatan değilsin. Tüm bunlar Aytuğ'un münasip bir tarafına tekme yemesi gerektiği gerçeğini değiştiriyor ama.”

Feyyaz söylediklerime keyifle gülerken bu anı bozan şey, arabaların tekerleklerinden gelen çığlıktı. Asfaltta kızgın bir şekilde dönen iki *Ferrari*'den kırmızı olanı Aytuğ'undu. Bitiş çizgisine az kalmışken birbirlerini sıkıştırıyorlardı.

Berkay'ın aracı Aytuğ'un arabasına çarptığında ağzımdan ufak çaplı bir çığlık kaçtı. Ellerimi ağzıma kapatmış birbirine vura vura yolda ilerleyen arabaları seyrediyordum. Aytuğ'a bir şey olursa kendimi affedebileceğimi sanmıyordum.

Aracını hafifçe yolun kenarına çektikten sonra ilerleyen Aytuğ, ona yaklaşan diğer *Ferrari*'nin daha yakınına gelmesini bekledi ve son dakikada hızla aracını öbür arabanın aynasına geçirdi. Bunu beklemeyen Berkay'ın dikkati birkaç saniyeliliğine dağıldığında Aytuğ'un arabası çoktan ana yola geçmiş ve bitiş çizgisini geçmişti.

Kazandığı için havaya uçan kalabalığın arasından geçerken Feyyaz arkamdan sesleniyordu ancak durmayacaktım. Tüm

bunları benim yüzümden göze almıştı ve şimdi de kazanmıştı. Başına bir şey gelmeden bu geceyi atlatmış olduğu için şükretmeli ve hâlâ daha şansım varken ona sarılmalıydim.

Önümü kesen güvenlik, bariyerlerden atlamama izin vermedi. “Araçlar arka tarafta bulunan garaja çekildi,” dedi.

Beni yönlendirdiği yere gitmem için turnikeyi açtı ve etrafı kolaçan ederek geçmemi bekledi. Onun bu gergin hâli bir anlığına duraksamama neden olsa da Aytuğ’u yalnız yakalamak istiyordum. Koşar adım arka tarafta kalan garaja doğru ilerlerken insan kalabalığından uzaklaşıyordum.

Sesler artık uğultu hâlinde gelmeye başladığında etrafta kimse görünmüyordu, küçük garajın yarı açık kepenklerinden geçerek içeriye girdim. Söylendiği gibi yarışçıların arabaları buraya çekilmişti ancak görünürde kimse yoktu.

Bu durum enseme bir karıncalanma ve içimde bir ürperme meydana getirirken tekrardan insan kalabalığına karışmak adına kapıya doğru ilerledim ancak Berkay’ın arabasının üzerine takılan mavi zarfın uğursuz rengiyle ayaklarım birbirine dolandı.

Kulaklarımda uğuldayan kalp atışlarım her geçen saniye biraz daha hızlı gümbürderken kendime kızarak zarfı almak için ilerledim çünkü çıkıp gitmem gerekiyordu. Zarfın Berkay’ın arabası üzerinde olması tüm bunları yapan kişiyi ele veriyordu.

Tenime değen tanıdık dokusu damağımın kurumasına neden oldu. Sımsıkı yumduğum gözlerimi aralayarak içindeki kâğıtta yazan kelimeleri okumaya çalıştım. İlk birkaç dakika görüşüm net değildi ancak ondan sonrasında okumamayı dedim.

Benim peşime düşecek cüreti nereden buldun?

Bedelini ödeyeceksin merak etme.

Miray

Cümleyi ikinci kere okuduktan sonra beynimde yanan tüm ışıkların *kaç* demesiyle hızlı davranmaya çalıştım ancak geç kalmıştım. Sönen ışıklar yön duygumu yok ederken elimden düşen kâğıtla kör karanlıkta etrafımı seçmeye çalıştım. Yüzüme kapatılan bir kumaş parçasıyla çılgılığım kayboldu gitti.

Yüzümü kapalı tutmaya çalışırken aynı zamanda da arkadan kollarımı tutmuş beni bir yere sürüklüyordu. Ne kadar çırpınsam da boşuna bir uğraş veriyordum çünkü çok güçlüydü. Bir yerin kapağının açıldığını duydum ve bu durum beni daha beter korkuttuğundan debelenerek beni tutan ellerine tırnaklarımı geçirdim.

“Karanlıktan ve kapalı alandan ne kadar çok korktuğunu hatırlıyor musun *küçük yıldızım?*” dediğinde sesinin kalınlaştırıldığını ve belli olmaması adına böyle yapıldığını biliyordum.

Burnunu başımın tepesine bastırarak bir süre bekledi. Debelendikçe terledim, yüzüm kapalı olduğundan nefesim buharlaşarak daha da daralmama neden oldu. Güçlü kolları yüzümü kendine çevirdiğinde dirseklerimden yakalamıştı.

Kollarımı her hareket ettirmeye çalıştığımda parmakları etime gömüldü. “Ben istediğim her an seni bulabilirim ama sana beni bulabileceğini düşündüren o küçük kıvılcımı yok etmeliyiz.”

Sertçe itildiğim dar alandan çıkmaya fırsat bulamadan kapısı suratıma kapatıldı ancak telefonda geldiğini düşündüğüm flaşın parlak ışığı bir an gözümü aldı. Işıktaki bile görünmeyen suratında maske vardı, zaten fazlasını görmeye de fırsatım olmamıştı.

Dar alan diye bahsettiğim yerin bir dolap olduğunu adım sesleri uzaklaştıktan sonra anladım. Garajın kapısının kapandığını duyduğumda kaldırmaya çalıştığım kollarımla teneke dolaba vurmaya başladım. Kapatılmış yüzümü açacak kadar alanım bile yoktu.

Zor bela yüzümü sağa sola savurarak kumaşın yüzümden düşmesini sağladım ancak hâlâ suratımın yarısını kapatıyordu.

Tenime yapışan saçlarım ve sıcak nefesim karanlık, küçük alandaki vücudumu tutup sıkarken iyice iki büklüm oldum.

Bağırmaktan ses tellerim sızlıyordu ancak hiçbir ses ya da hareketlilik yoktu. Sanki sonsuz bir karanlığın içine hapsedilmiştim. Elimi cebime sokmaya çalıştığımda parmaklarım demir dolabın kapaklarına sürtündü ve acıyla çığlık attım.

Bütün bu uğraşlarımın sonucunda telefonumun da yanımda olmadığını anladım. Umudum bir cam gibi kırılıp ayaklarımın dibine döküldüğünde artık ağlayamıyordum bile. Dolabın kapısına alnımı dayamış, sıklaşan nefeslerimin sesini dinliyordum.

Kapağın şeritlerinden sızan serin havayı, sanki bir balık gibi ağzımı kapatıp açarak emmeye çalıştım. Bir şekilde nefes alabiliyordum ama karanlık bitmez tükenmez bir sonsuzluk gibi üzerime geliyordu. İki yana açılan kollarımla başımı yan çevirip yanağımı soğuk demire yaslamaya çalıştım.

Gözlerim kapandı, korku üzerime doğru geldi ve vücudumdaki tüm kemiklerimi kırarcasına silkelerken bilincimin gidip geldiğini biliyordum. Zaten kendimi tutmaya da çalışmadım çünkü uyanık kaldığım her dakika delirecek gibi hissediyordum.

Gözlerimi hedef alan kör edici ışık, pelteye dönmüş vücudumu uyanmaya zorlarken etrafıma sarılan kollar beni sabit tutmaya çalışıyordu. Yüzüme yapıştığını düşündüğüm kumaşı çekip çıkararak sinüslerime temiz hava girmesine neden oldu.

İsmimi defalarca kez seslenerek uyanmamı beklerken benden bir tepki göremiyordu. *Bu ses...* Konuşmaya çalışmak için sesimi bulmaya çalıştım ama sanki içime kaçmıştı. Beni tutan

kollar bir anda yok olduğunda çıkan gürültüyle kaşlarını çatıldı.

“Ne yaptın lan kıza?” diye bağırdı Feyyaz büyük bir öfkeyle.

Yüzüme eğilen kişinin tanıdık kokusu içime dolarken bedenim huzurla gevşedi, neredeyse gülümseyecektim. İşte şimdi kendimi güvende hissediyordum. Alnıma değen dudakları titriyordu ve kolları arasındaki bedenimi sımsıkı tutmuştu.

“Sizin yanınızdaydım zaten, Zeliha’ya bir şey yapmam mümkün mü?” diye sordu Berkay büyük bir öfkeyle. “Garaja aracımı almaya geldim, önce yere düşmüş telefonunu, daha sonra da yüzüne sarılmış bu boyunluğu buldum. Dolabın arasına sıkışmıştı ve ucu görünüyordu, eğer öyle olmasaydı varlığını dahi fark edemezdim.”

“Lan dallama,” dedi Feyyaz büyük bir patırtının ardından. “Geçen gün aynı boyunluğu sen de takmıştın, şimdi bize neyin tatavasını yapıyorsun?”

Bir anlığına kısa bir sessizlik yaşandı ve bu sırada Aytuğ beni kucakladı. Göğsüne düşen başımla gözlerimi açacak gibi oldum. Doğru dürüst nefes alabildiğim için artık kendimi daha iyi hissediyordum, vücudumdaki uyuşukluk geçmeye başlamıştı bile.

“Benim de kız kardeşim var ve bir kıza böyle bir şeyi yapacak kadar alçalmadım henüz,” dedi Berkay duruma hayret ederek. “O boyunluğu bana Mavi örmüştü, bu yüzden takıyordum. Anlaşılan biri Aytuğ ile aramda olan husumeti kendine parayan yapmış.”

Başımda zonklayan ağrıya rağmen gözlerim aralandı ve birkaç dakika tepemizde duran lambayı bulanık bakışlarla izledim. Uyandığımı gören Aytuğ heyecanla ismini andığında kavga eden iki genç adam da bize doğru yöneldi.

“İyisin değil mi fındık kurdu?” diye sordu Aytuğ beni hafifçe sarsarken.

“İyiym,” dedim çatallı sesimle, güzel yüzü hemen birkaç santim ötemdeydi ve endişeli görünüyordu. “Kapalı alan korkum olduğu için bu hâle geldim.”

Aytuğ’a su uzatan Feyyaz bana içirmesi gerektiğini söyledi. Dolabın içinde saatlerce hareketsiz kalmaktan ötürü tüm kemiklerim sızlıyordu. Ağzıma dayanan su şişesini tutarak kana kana içmeye başladım. İyiden iyiye kendime gelmeye başlamıştım ve bana neredeyse üzgün gözlerle bakan Berkay’ı seçebiliyordum.

Patlamış dudağından akan kan tişörtüne damlamıştı ancak bunu pek umursamış gibi durmuyordu. Burnunu çekerek içinde kaldığı duruma kısık bir sesle sövdü. Feyyaz ve Aytuğ aynı anda sert bakışlarını üzerine çevirdiğinde *teslim oluyorum* der gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Beni dolaptan o çıkardı,” dedim sızlayan boğazımla konuşmaya çalışırken. “Çocuğun üstüne gitmekten vazgeçin.”

“O da adamakıllı davransın o zaman,” dedi Aytuğ bir eliyle beni sırtımdan desteklerken. “Ortada psikopat gibi dolanıp saçma sapan intikam oyunlarına girerse olacağı budur.”

“Vaazını uzun uzun dinlemek isterdim, Ulusoy ama burada görmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorum,” diyen Berkay, elindeki telefonu Aytuğ’a doğru salladı.

Kendim oturabildiğimi göstermek için Aytuğ’un sırtımdaki elini yavaşça çektim. Beni kendi başıma bırakmak içine sinmese de doğrulup Berkay’ın elindeki telefonu çekip aldı. Asabi duruşu yerini gözlerindeki ölümcül tehlikeye bırakırken geçen her dakika biraz daha acımasızlaştı.

“Ben senin ta-” diyen Feyyaz, kendi telefonuna bakıyordu ve son anda bana bakarak kendini frenlemişti. Neler döndüğünü ben de görmek istiyordum ancak kendimde doğrulacak cesareti bulamıyordum. Bir yerimi kırmayı düşünmüyordum, yanımda duran su şişesine uzanacağım sırada az ilerideki ekranı kırık telefonum dikkatimi çekti.

Yerde sürüne sürüne telefonumu aldım ve düğmesine basarak ekranın aydınlanmasına neden oldum. Bizimkiler sayısız kez aramıştı, içlerinde annem de vardı.

“Anneme hatırı sayılır bir yalan bulduğunuzu düşünmek istiyorum,” dedim huysuz bir tavırla. “Çünkü beni sayısız kez aramış ve bu durum bana pahalıya patlayacak. Bu yaşımda terlikle kovalanmak iste-”

Cümlem yarıda kesilmişti çünkü bizzat benim Instagram hesabımdan paylaşılmış olan fotoğrafa bakıyordum. Yarı baygın duran kızı yüzündeki renk çekilmişti resmen ve suratının yarısından fazlasını kaplayan açık mavi boyunluk sıkıca etrafına dolanmıştı. Flaş patladığı için gözlerini aralamaya çalışmıştı ancak başardığı söylenemezdi.

Saatlere bedel bir sürede sayısız beğeni ve yorum alan posttaki kız bana aitti. Paylaşan kişinin o olduğuna emindim, demek yüzümde patlayan flaş benim telefonumundu. Telefonumun şifresini nasıl bildiğini düşünürken parmaklarım arasından kayan cihaz sertçe beton zemine çarptı.

Çıkan gürültüyle her bir haltı anladığımı fark eden Aytuğ, okkalı bir küfür savurarak eğilip beni kucakladı. Kollarımı boynuna sarıp beni kucaklamasına izin verirken hıçkırarak ağlıyordum.

Uğursuz garajdan çıktığımızda tekrar görebildiğim için şükrettiğim yıldızlara bakarak daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Aytuğ’un deri ceketini parmaklarımın arasında sıkarken kendime olan öfkemi yenmeye çalıştım. O kişiyi bulmalıydım, en başından umursamalıydım.

O gece bir daha hiç konuşmadım. Bizimkiler kendilerinin o tarz çekilmiş fotoğraflarını hesaplarında paylaşarak ailemi ikna etmeye çalıştı. İşe de yaradı, sözde gittiğimiz korku evinde eğlencenin dozunu biraz kaçırmıştık ve bu hâle gelmiştik.

Aradan geçen birkaç günde vücudumdaki morluklar sararmaya, ben de kafamı daha iyi toplamaya çalıştım. Elim yüzümde bizim mahallenin çardağında otururken uzatılan

karton bardaktaki çaydan büyük bir yudum aldım. İnanmayacaksınız ama kimseden çıt çıkmıyordu.

“Bizim mahalleye de kentsel dönüşüm gelecek diyorlar,” diyerek saçma sapan bir konuya parmak bastı Fatih. “Hem bizim zamanımızda buralar hep tarla, bağ bahçeymiş ya hani?”

“Oğlum, sana arada esiyorlar herhâlde, gelip gelip tepene işeyip gidiyorlar mı ne?” diye Fatih’in muhabbet açma anlayışına tepki gösterdi Berat.

“Ne bileyim, sabah kahvaltıda bizimkiler konuşuyordu, ben de muhabbet olsun diye şey ettim,” dedi her zamanki açık sözlülüğüyle.

“Benim de sanırım annem hamile,” dedi Sümeyye durumdan hoşnutsuz bir ifadeyle, çardağın ahşap masasını tırnaklarıyla oyarken söyleniyordu. “Herkes bu kadının yaşında menopoza giriyor, bizimkisi de boşalanın yerine yenisini koyuyor.”

“Dünya’ya iki sümüklü fazla gelecek desenize,” diyerek bizimkilere göz kırptığımda herkes şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

Birkaç gündür hiç konuşmadığım düşünülürse onlara da hak vermek gerekirdi. Çayımdan höpürdeterek büyük bir yudum daha alarak bu şaşkın hâllerine omuz silkerek cevap verdim. Elini masanın üzerinden elime saran Derya, bana gülümseyen gözlerle baktı.

“Valla biraz daha konuşmasaydın *bu kız tahtaları kırdı, kalkın hep beraber Bakırköy’e gidelim, nasıl olsa birimiz neyse hepimiz oyuz*, diyecektim,” dedi Fatih, beni ne kadar çok sevdiğini bir kere daha anladım.

“Şey açalım mı? Yıkılmadım ayaktayım, dertlerimle baş başayım,” diyerek ortamı daha da yumuşatan Berat, hemen telefonuna davrandı.

“Bence hangimiz düşmedik bu kara sevdaya daha iyi olur,” dediğinde Derya Deniz’im, Berat’la konuşmasına mı yoksa ona manalı bir cevap vermesine mi şaşırıyordum bilemiyordum.

“İyy! Tam bir arabesk girl,” diyen Zeynep, sanki Derya pis kokuyormuş gibi suratını yelledi.

Oturduğu yerden kalkarak tam karşımıza geçen Fatih, gergin bir yüz ifadesiyle bize baktığında ani dönüşümünden dolayı şaşırdım. Yine de sesimi çıkarmayarak çayımдан yeni bir yudum daha aldım. Günler sonra kendimi ilk defa bu kadar iyi hissediyordum.

“Norm Ender’in *Kediler Aslan Olmaz* diye bir şarkısı var, hepiniz biliyorsunuz zaten, bir ara çok dinliyorduk,” dediğinde Fatih, Berat elindeki pipeti suratına fırlattı *sadede gel* der gibi. “İşte ben de aslan olamayacak olan kedinin en başından beri kim olduğunu biliyordum ama hislerime güvenmedim.”

Soru dolu gözlerimle Berat’a baktığımda omuzlarını kaldırıp indirdi *bilmiyorum* dercesine. Pantolonunun arka cebinden çıkardığı beyaz bir kartı görüş açımıza sokan Fatih, sabırla detayı fark etmemizi bekledi. Not, Instagram’daki canımı acıtan o son fotoğrafımın şaka olduğuna inanmayan hayranlarımdan gelmişti.

İyi dileklerini ileten bir sürü hediye ve not evime yığılmıştı ancak bende bu durumla alakalı bir travma oluştuğu için hiçbirine dikkat etmemiştim. Nottaki güzel dileğin altında bana tanıdık gelen bir logo vardı, bu logo aylardır gönderilen mavi notların logosuyla aynıydı.

“Bu, ajansta bir hayranının gönderdiği çiçeğin üzerindeydi ve çiçeği getiren çiçekçi de belliydi. Çiçekle birlikte giderek çiçekçiden gönderenin adresini aldım,” dediğinde Fatih, bu kadar olayı nasıl hesapladığına mı şaşırsam yoksa olayların gi-dişatına mı bilemedim. “Hayranın beni karşısında gördüğüne çok sevindi hatta beni videolarda daha fazla görmek istediğini falan dile getirdi.”

“Fatih!” diye bastırdı Berat dişlerinin arasından.

“Tamam, tamam. Sonra bu kartların özel basım olduğunu ve tanıdığı bir kırtasiyeden her rengini alabileceğimizi söyledi,” diyerek sağa sola çevirdiği kartı inceledi. “Gittiğim kırtasiye ise

bana bu mavi kartları alan düzenli bir müşterisinden bahsetti. Ve bilin bakalım eşkâli verilen ve bastığı kartlarda ismini gördüğü müşterisi kim?”

Kocaman bir ölüm sessizliği oluştu ve bir çığ gibi üzerime yıkıldı. Bir anda soğuyan çayım tadımı kaçırırken titreyen elimdeki karton bardağı Derya aldı. Aylardır arayıp bulamadığımız, öğrenmek için sayısız uykusuz gece devirdiğim kişinin ismi Fatih’in iki dudağı arasındaydı.

“Dal sarkar, kartal kalkar ve Yarkın Efendi bu işin altından da çıkar,” dedi Fatih olayı yumuşatmaya çalışıp bunu bir espriyle dile getirirken.

Saçlarımı yolmak istedim, yemin ederim o an vücudumdaki bütün uzuvlarımdan nefret ettim çünkü bunu göremeyecek kadar kördüm. Başından beri sinsi bir yılan gibi bana yaklaşmış, onu itmeme rağmen inatla yanımda kalmaya çalışmıştı.

En son yaptığımız barış anlaşmasından sonra, yani adadaki *TikTok Savaşları*’ndan sonra kâğıtlar gelmeye başlamıştı. Bu, bizim Aytuğ’la birbirimize yaklaştığımız ilk zamandan sonrasını kapsıyordu. Benimle gözümün içine baka baka oynamıştı.

Hepimize dost görünerek notları göndereni nasıl bulacağımıza dair fikir bile vermişti. Onun fikriyle arkadaşlarım yayınevlerini gezdiği için de beni bir dolaba kilitleyerek cezalandırmıştı. Youtube videosu için onun stüdyosuna gittiğimde karanlıkta kalma fobim olduğunu öğrenmiş ve bunu ilk fırsatta bana karşı kullanmıştı.

İnsanın damarında akan kanı donduran tüm bu olaylar silsilesi, damağımda tanımadığım bir tat bıraktı. Her şey bir anda ekşidi ve midemin çalkalandığını hissettim.

“Biz buradayız,” diyen Derya, elini sırtıma koyup eğilerek benimle göz teması kurmaya çalıştı ve ben buna izin verince çenemi tutup yüzümü kaldırdı. “Kapatma kendini, Zeliha. Senin dostların burada ve inan bana bunun üstesinden geleceğiz.”

“Hem artık kim olduğunu da biliyoruz,” dedi Zeynep olaya iyi tarafından bakmaya çalışarak.

“Sadece kediyi tuzağa çekmek kaldı desenize,” diyerek düşünceli gözlerle etrafına baktı Berat.

“Ben onu da çoktan hallettim dostlarım, şu anda garajımda ve yanında Grup Trol var. Zeliha yüzleşmek ister diye düşündüm, bu yüzden böyle bir şey yaptım,” dedi Fatih, sonunda üzerindeki yükten kurtulmanın hafifliğiyle kenara çekildi.

Tüm bakışlar aynı anda bana döndüğünde, hepsinin yüzündeki şaşkın ifade neyle karşı karşıya olduğumuzdan bihaber olduklarını gösteriyordu. Ben bugüne kadar burnumun dibinde nasıl böyle biriyle yaşayıp nasıl hiç kötülüğünün kokusunu almamıştım bilmiyordum.

“İstersen bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Berat, yüzümde nasıl bir şey gördüyse artık, o pisliği görmemin bana iyi gelmeyeceğini düşünüyordu.

“Hayır,” dedi Derya kesin ve net bir dille. “Bugün yüzleşmezse eğer yarın hep bu korkuyla yaşar, içindikileri dökmezse önüne bakamaz çünkü kafasında sürekli söylemek istedikleri dönecek.”

“Derya’ya katılıyorum,” dedi Zeynep, suratında daha önce görmediğim bir karanlık vardı. “Git ve ona herkesin korkuları olabileceğini, önemli olanın bununla yüzleşmek olduğunu kanıtla.”

O kilit cümle çuval gibi yığılmış bedenimi dikleştirdi, oturduğum yerden kalkarak temiz havayı uzunca içime çektim. Artık özgürdüm ve şimdi zincire vurulmuş olan korkak oydu. Gözlerinin içine baka baka gülümseyip ona kazananın kim olduğunu gösterecektim.

Hep birlikte garaja doğru giderken ayaklarım heyecandan birbirine dolanıyor, göreceğim kişinin başka bir yüzüyle karşılaşacağımdan ötürü tedirgin oluyordum. Yine de vazgeçmeden

ilerledim, garajın kapısı gıcırdayarak açıldığında ilk gördüğüm yüz Aytuğ'a aitti.

Bana yine o suçluluk ifadesiyle bakıyordu, anlaşılan o da benim gibi kendini suçluyordu. Ancak Yarkın'a bulaşan bendim, onun kirli ve şeytani yardımlarını kabul eden zaafım için bunlara göz yuman yine bendim. Bu konuda en suçsuz kişi Aytuğ'du.

İlk karşılaşmamızda bana söylediği cümle zihnime tekrar düştü.

"İşildamak istiyorsan dövülmeyi, parlamayı diliyorsan yıldız olmayı göze alacaksın çünkü çoğu kişi yükseklikten korkar."

Sonra beni dolaba kilitlemeden önce kurduğu bu cümledeki bir kelime beni gafil avladı. Ne demişti?

Küçük yıldızım...

Oturtulduğu sandalyede eli kolu bağlanmıştı ve kusursuz yüzündeki soğuk ifadeye zerre kadar zarar vermeyen yaralarıyla beni izliyordu. Varlığım onu her geçen saniye daha fazla keyiflendirirken gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Hep geldiğim, sıklıkla gülüşlerimi işiten ve ikinci evim olan bu garaj, şimdi o burada olduğu için bana yabancı bir yer gibi geliyordu.

"Kokuyu alabiliyor musun?" diye sordu Yarkın yanında duran Aytuğ'a bakarak. "Bu çiçeksi kokuyu ne zaman üzgün olsa sıkıyor, ucuz bir parfüm ama onunla buluştuğunda bambaşka bir şeye dönüşüyor."

Beni bu kadar iyi tanıdığı için kendimden nefret ettim. Ben ne zaman bu kadar açık ve kendimi ele veren biri olmuştum bilmiyordum. Aytuğ'u göz hapsine aldığımı zannederken meğer ben göz hapsindeymişim.

"Gerçi sen onunla alakalı birçok şeyi bilmiyorsun," dedi Yarkın nispet yapan ifadesiyle. "Sana neredeyse iki senedir platonik bir şekilde âşık olduğunu ve sana ulaşmak için benden bile yardım istediğini... Başardı da üstelik, ulaştı hatta öyle bir

ulaştı ki sana şöyle bir bakıyorum da eski dostum, fena tutulmuşsun be!”

Aytuğ’un yumruğu Yarkın’ın suratına indiğinde sandalyeyle birlikte devrildi. Ağzından sızan kanla kahkaha atan Yarkın, zerre kadar acı çekmiyormuş gibiydi. Elleri bağlı olsa da ona yaklaştırmaya çekiniyordum.

“Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordum gayet sakin bir şekilde. “İnsan bir şeyler hissettiği birine nasıl böyle oyunlar kurup cezalar keser anlamıyorum.”

“Gelmedin,” dedi oturtulduğu sandalyeyle birlikte ayaklanıp hareket etmeye çalışırken. “Sana yaptığım onca yardıma rağmen beni değil onu tercih ettin. Başından beri sen benim hakkımdın ama yine Aytuğ kazandı.”

Benden bir oyuncakmışım gibi bahseden Yarkın, midemin bulanmasına neden olurken gözlerim yandı. Yanıma kadar gelen Aytuğ, bana yaklaşmakla durmak arasında kalırken yüzüme dökülen saçlarımı geriye doğru attım. Öfkeli gözlerim, Yarkın’ın kısıp bakışlarıyla buluştu.

“Parlamayı diliyorsan yıldız olmayı göze alacasın, demiştin,” diyerek onu kendi cümlesiyle vurduğumda bunu unutmamam onu epey şaşırttı. “Parlamak için sana ihtiyacım olsaydı beni ilk gördüğün anda ısıltımı fark etmezdin. Yani anlayacağın kendi meşalemi yine ben yakarak buraya kadar geldim ve geldiğim yerden şöyle bir bakıyorum da yükseklikten başı dönüp düşen ben olmamışım.”

Derin bir nefes aldım, sonra birkaç adım atıp aramızdaki mesafeye dikkat ederek tam önünde durdum ve hafifçe eğilerek sert bir ifadeyle gözlerinin içine baktım.

“Şimdi mümkünse düştüğün yerde kal ve bizi de kendi seviyene çekmeden buradan defol git. Yaptığın ve yediğin tüm hataları saklıyorum, en ufak bir yanlışında polise gideceğimden emin olabilirsiniz.”

Daha fazla konuşup daha çok şey söyleyeceğimi düşünürken dilimden dökülenler yalnızca bunlar olmuştu. Ancak etkisi sarsıcı olmuş olacak ki Yarkın'ın keyifli ifadesi her geçen saniye biraz daha karardı. O kadar karanlıktı ki bende ki şursuz ışığa çekilmiş, onu çalmaya çalışmıştı.

Fakat alabildiği sadece yalnızlık olmuştu.

Mutluluğu nerede bulursun, diye sorsanız şüphesiz bunu kendimde aramazdım. Daima kendi renklerimle ve sıradanlığım ile insanlar için var olan bir kızdım. Dümdüzdüm, bu da benim istediğim kişilerin yanımda olmasını sağlıyordu. Gereksiz dönemeçlere, sıkıcı atlatmalara ya da oyalamalara gerek yoktu.

Bu ütöpik olay hayatıma bir yıldırım gibi düşerek ilk başta beni yok etmeye çalışsa da zamanla yaşama sebebim olmuştu.

Aytuğ Ulusoy, namıdiğer Grup Trol'ün yakışıklı basketbolcusu, kızların kalbindeki tahtların kurucusu.

Ve benim çiçeği burnunda tüten erkek arkadaşım.

Antep fıstığı aromalı tulumbamı ağzıma tıktırıp Aytuğ'un parmağını ısırduğım da burnuma hafifçe bir fiske attı. Şımarık bir hâlde omuz silkerek keyifle bir diğerine uzandım. Yanında açtığım büyük boy ayranımdan yeni bir yudum daha aldım.

“Oğlum, o dondurmanın üstüne o lahmacunu yemeyecektim,” diyen Fatih, yayıldığı yerden karnını ovdu. “Al işte, şimdi yaprak sarmamı yiyemiyorum.”

Fatih'in ensesine bir tane yapıştıran Berat lahavle çekti. “Bu çocukta mide yok, işkembe var ben size söyleyeyim.”

Burnunu çeken Sümeyye, Fatih'in tatlısını kaçırmamasına ses etmedi. "Final sınavında tasarladığımız kıyafet Zeynep ile çok benzediği için hocadan paparayı yedik."

"Normal değil mi ama Sümeyyeciğim?" diye sordu Derya bıkkın bir tavırla. "Her şeyi aynı yaparsanız tabii ki böyle bir şeyle karşılaşacaksınız."

"Bence hoca o yüzden kızmamıştır," dedi Fatih pis pis geçirmeden önce. "Bunlar bildiğin deli gömleği tasarlamıştı, onu kim giyecek Allah'ınızı severseniz?"

"O bir kere maskülen bir tarzdı, tamam mı? Ayrıca anlamadığın şeyler hakkında yorum yapma lütfen!" diyerek ciyakladı Zeynep.

Çok emek verdikleri dersten geçemedikleri için epey üzgünlerdi hatta Zeynep bile ağladı ağlayacaktı. Neyse ki sınırda olan devamsızlığımın üzerine bir de finallerim eklenmemişti de hepsi iyi geçmişti. Bir kere daha edebiyat bölümünü seçtiğim için mutlu oldum.

"Bu kıza bu kelimeleri kim öğretiyor ya?" diyen Fatih, düşünceli bir tavırla kafasını kaşıdı. "Kesin o Seçil cadısından türüyordur."

Genzime kaçan ayranla birlikte boş ayran kutusunu Fatih'e fırlattım, yine boşboğazlığı tutmuştu. Yanımızda arkadaşı oturuyordu ama hiç bunu düşünmeden atıp tutuyordu. Ben bunları düşünürken Aytuğ oturduğu yerde gülmekten iki büklüm olunca şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu da kırdı kafayı, kanka," dedi Berat içler acısı bir yüz ifadesiyle. "Bizimle yan yana duranlara ya suyumuzdan ya da arpamızdan ötürü bir şeyler oluyor."

"Siz bayağı eğlenelisiniz ya," dedi Aytuğ saçlarımla oynarken ve ben bu hareketiyle bizimkilerin karşısında erimemeye çalışırken. "Zeliha'nın olduğu bir yerde gülmemek imkânsız zaten."

“Sen bildiğin bayağı yürüyorsun şu an bana,” dedim parmağımla onu göstererek.

“Tabii ki hayır,” dedi Aytuğ yalancı bir inkârla. “Ben bildiğin depar atıyorum şu an sana,” dediğinde gülerek kafamı iki yana salladım.

“Valla bunların aşkı bende hazımsızlık yapıyor,” diyen Fatih, oturduğu yerde toparlandı ve kafasını geriye doğru attı. “Neyse, geyiği bırakın da gökyüzüne bakın, yıldızlar fındıklı bayram çikolatası ambalajı gibi parıldıyor.”

Yaptığı benzetmeye gülmeyi bırakarak göğe çarşaf gibi serilen karanlıkta mücevher gibi parlayan yıldızları seyrettim. Başım sevdiğim adamın omzunda, elimin hemen yakınında tulumba tatlım ve içime dönüp baktığımda bulmayı beklediğim o parlak kız çocuğuyla mutluydum.

Yüzleştiğimde gerçeklerimle, anlamıştım hayat değildi tozpembe; hayat her renkten bir parçayla bilinmeyen bir bilmece.

Devam edecek...

ZELİŞ'İN TORTILLA TARİFİ

Malzemeler ♥

3 adet yumurta

4 adet patates

1 adet soğan

1 çay bardağı rendelenmiş kaşar peyniri

1/2 su bardağı sıvı yağ

1 çay kaşığı tuz ve karabiber

2 yemek kaşığı sıvı yağ

Yapılışı ♥

- Önce bir besmele çekerek patatesleri elimize alalım ve soyduktan sonra kararmaması için derin bir kapta bir süre bekletelim.
- Sonra dörde böldüğümüz ve gözümüz kör olana kadar doğradığımız soğanı, karabiberle birlikte sıvı yağda bir güzel kavuralım.
- Ardından içine küp küp kestiğimiz patatesleri ekleyelim ve hep birlikte yumuşayana kadar iyice kavrulduğundan emin olun.
- Ayrı bir kapta yumurtaları kıralım ve annenizin söylenerek başınızda bitmesini istemiyorsanız eğer etrafa sıçratmadan çırpıp içine biraz tuz ekleyelim Allah ne verdiyse.
- Kavurduğumuz soğan ve patateslerin tavanın dibine yapışmasına aldirmeden ortaya çıkan şaheserin içine çırdığımız yumurtaları ekleyip ardından parmaklarımızı değil, kaşarımızı rendelemeye dikkat ederek üzerine serpiştirelim.
- Sıcak tavamızın sıcak olduğunu test etmek için can güvenliğimizi tehlikeye atmadan hazırladığımız karışımın içine tuzunu dökelim ve önce bir tarafını, daha sonra da tabak yardımıyla diğer tarafını çevirerek kızarana kadar güzelce pişirelim.
- Evet, çok şükür servise hazır.
Bakalım Aytuğ Efendi nasıl bulacak?

Helal olsun bize, afiyet olsun bunu yapıp yemeye cesaret eden herkese!*

**Tarifin yapımında elini benim gibi hamura bulayıp yardım eden editörüme teşekkür ederim. (Yazar Notu)*